

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Bir Lordu
Dize
Getirmenin
On Yolu

Rita
Ödüllü

nemesis
KÜTÜPHANE

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://rantey.org>

Sarah Maclean
Bir Lordu Dize Getirmenin On Yolu

Kitabın Özgün Adı: Ten Ways to Be Adored When Landing a Lord
Nemesis Kitap / Roman

No: 354

Yazan: Sarah Maclean

Çeviren: Nihal Akcan

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Ceylan Türk

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-08-2

© Sarah Maclean

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Aralık 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. İki-
telli Org.San. Bölğ. Deposite İş Merk.

A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

SARAH MACLEAN

Çeviren: Nihal Akcan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giriş

Londra'nın genç hanımlarının arasında yayılmakta olan gerçek bir salgının varlığı inkâr edilemez. Mümkün olan en kötü senaryo dışında hiçbir sonuca ulaştırmayan trajik bir hakikat...

Elbette kız kurusu olmaktan bahsediyoruz.

Güzel şehrimizde evlilik saadetine parlak ışığından talihsizce mahrum kalmış bu kadar çok bekâr hanımefendi varken umut vaat eden genç tomurcukların asla çiçek açma fırsatı bulamayabilecek olması bir cürümden başka bir şey değil!

Dolayıyla sevgili okuyucu, kamu hizmeti sağlamak adına en ürkütücü görevi -yani bir koca bulmayı- kolaylaştırdığı kanıtlanmış, zaman içinde etkinliği test edilmiş çözümlerin bir listesini hazırladık.

Bir Lordu Dize Getirme derslerini naçizane beğeninize sunuyoruz.

Pearls and Pelisses
Haziran 1823

*Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire*

Leydi Isabel Townsend hayatı boyunca bildiği tek evin pejmürde kabul odasında ayakta duruyor, kulaklarındaki uğultunun geçmesini diliyordu. Gözlerini kıstı ve karşısında duran solgun, cılız adama baktı.

“Sizi babam gönderdi.”

“Kesinlikle.”

“Lütfen son kısmı tekrarlar mısınız?” Bu tatsız misafirin ağzından dökülen sözleri kesinlikle yanlış anlamıştı.

Adam boş ve itici bir yüz ifadesiyle gülümsedi. Isabel’in yüreği ağzındaydı. “İşin doğrusu...” dedi adam ağır bir edayla. Bu söz, aniden aşırı küçük görünmeye başlayan odada ikisinin arasında yankılanmıştı. “...ikimiz nişanlandık.”

“İkimiz derken... Sanırım kastettiğiniz...”

“Siz ve ben. Evleneceğiz.”

Isabel başını salladı. “Özür dilerim, adınız?”

Adam duraksadı. Isabel’in dikkatini vermemesinden hoşnut olmadığı belliydi. “Asperton. Lionel^{1*} Asperton.”

^{1*} **Lionel:** Yavru aslan. (ç.n.)

Isabel zavallı isimle dalga geçmenin tadını başka bir zaman çıkarmayı aklının bir köşesine not etti. Şu an karşı-sındaki adamla uğraşması gerekiyordu. Bu zat pek de zeki birine benzemiyordu. Elbette, babasının tanıdığı adamların nadiren akıl sahibi kimseler olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

“Peki, nasıl oldu da nişanlandık, Bay Asperton?”

“Sizi kazandım.”

Isabel gözlerini kapattı, dengesini yitirmemek için çabalıyordu. Duyduğu sözlerden dolayı kabaran öfkesini ve üzüntüsünü saklamak istiyordu. Yani bu tür sözler karşısında *her zaman* kabaran öfkesini ve üzüntüsünü... Isabel adamın solgun gözlerine bir kez daha baktı. “Beni kazandınız.”

Adam utanmış gibi görünme nezaketi bile göstermemişti. “Evet. Babanız sizin üstünüze bahse girdi.”

“Elbette girmiştir.” Isabel hafifçe puflayarak öfkesini içinden attı. “Ne karşılığında?”

“Yüz pound.”

“İyiymiş. Her zamankinden daha fazla.”

Asperton, Isabel’e doğru yaklaşıp elini kaldırarak onun imalı sözlerine son verdi. Adamın yüzündeki tebessümden ukalalık akıyordu. “Oyunu ben kazandım. Bana aitsiniz. Hakkıyla kazandım.” Adam elini uzatarak parmağını Isabel’in yanağından çenesine doğru gezdirdi. Sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. “Bence ikimiz de bu durumun tadını çıkarmalıyız.”

Isabel kılını bile kıpırdatmadı, titrememek için tüm iradesini kullanıyordu. “Ben o kadar emin değilim.”

Asperton ona doğru eğildi ve kırmızı, yapışkan dudakları genç kadını esir aldı. Asperton, “O hâlde seni aksine ikna etmem gerekecek,” derken Isabel aralarına bir mesafe koy-

mak için hızla kenara çekildi. Asperton onu izleyerek daha da yaklaşırken adamın gözlerinde bir parıltı belirmişti.

Asperton kovalamayı seviyordu.

Isabel buna bir son verecekti. Derhâl.

“Korkarım onca yolu bir hiç uğruna katettiniz, Bay Asperton. Gördüğünüz gibi reşit olma yaşını çoktan geçtim. Babam...” Isabel duraksadı, bu sözcük ağzında kötü bir tat yaratmıştı. “...benim üstüme bahse girmemesi gerektiğini bilmeliydi. Bu artık kesinlikle işe yaramaz.”

Asperton, Isabel’i izlemeyi kesti; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bunu daha önce de mi yaptı?”

Haddinden fazla. “Anladığım kadarıyla bir kimsenin tek kızının üstüne kumar oynaması adil bir oyun fakat aynı şeyi defalarca yapması... Bu durum ağrınıza mı gidiyor?”

Asperton hayretle bakıyordu. “Elbette!”

Isabel gözlerini kısarak sözde nişanlısına baktı. “Neden?”

“Çünkü sonunda bahse sadık kalmayacağını biliyordu!”

Bu adam kesinlikle babasının bir tanıdığıydı.

“Evet. Bu durumun hiçbir savunması bulunmayan bir suç sayılmasının sebebi de belli olduğu üzere budur,” dedi Isabel alaycı bir sesle ve aniden arkasını dönerek odanın kapısını ardına kadar açtı. “Maalesef, Bay Asperton, gelini olduğumu iddia ederek karşıma çıkan yedinci adamsınız.” Isabel adamın şaşkınlığı yüzünden kendini tutamayarak gülmüsedti.

“Hâl böyle olunca, aynı zamanda Townsend Park’ı evlenmeden terk eden yedinci adam olacaksınız.”

Asperton ağzını açtı ama hızla geri kapattı. Adamın dudakları Isabel’e bir morina balığının ağzını anımsatmıştı.

Isabel beşe kadar saydı.

Bu adamlar her zaman Isabel daha beşe gelmeden patlardı.

“Bu iş burada bitmeyecek! Bana bir eş vaat edilmişti! Bir kontun kızı!” Asperton’un sesi yükselmişti ve genizden geliyordu. Isabel’in babasıyla dostluk kuran avare ve sevimsiz tiplerle ilişkilendirdiği ses tonuyla konuşuyordu.

Oysa babasını altı yıldır gördüğü yoktu.

Isabel kollarını kavuşturdu ve adama en sempatik bakışını bahsetti. “Sanırım hatırı sayılır bir çeyiz vereceğini de ima etmiştir, yanılıyor muyum?”

Sonunda ne demek istediği anlaşılmış gibi adamın gözleri parladı. “Kesinlikle.”

Isabel neredeyse Asperton için üzülecekti. *Neredeyse.*

“Ne yazık ki ortada öyle bir çeyiz de yok.” Asperton’un alını kırıştı. “Çay ister misiniz?”

Isabel, adamın beyninde yavaş çalışan çarkların dönüşünü tamamlamasını izledi. Asperton, “Hayır! Çay istemiyorum! Buraya bir eş sahibi olmak için geldim ve Tanrı şahidimdir, buradan yanımda bir eşle ayrılacağım! Seninle!” diye bildirdi.

Isabel sakinliğini korumaya çalışarak iç çekti. “İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum.”

Bu sözler üzerine Asperton’un göğsü kabardı, adam Isabel’in söylemek istediğini yanlış anlamıştı. “Öyle olduğuna eminim. Fakat bu evden bana vaat edilen eşi almadan ayrılmayacağım! Sen bana aitsin! Seni hakkıyla kazandım.”

Daha sonra Asperton, Isabel’in üstüne atladı. *Hepsi aynı yapıydı zaten.* Isabel yana doğru çekildi ve Asperton açık kapıdan geçerek girişteki hole yuvarlandı.

Tam da kadınların beklediği yere.

Isabel, Asperton’u izleyerek hole çıktı. Adamın evin giriş kapısıyla arasında bir savunma duvarı oluşturan ve iyi eğitilmiş askerler gibi dikilen üç kadını fark ederek doğrul-

masını izledi. Asperton kesin daha önce böyle kadınlar görmemişti. Elbette, üç kadına baktığını asla fark etmezdi.

Isabel her zaman erkeklerin sadece görmek istediklerini görme eğiliminde olduğuna tanık olmuştu.

Asperton'un bakışı aşçıdan başseyise, ondan da kâhyaya kayarken Isabel onu izledi.

Asperton, Isabel'e döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

Başseyis sarılı kamçısını bacağına vurarak şaklattı, derinin çıkardığı *şak* sesi Asperton'un irkilmesine yol açtı. "Bir bayana karşı sesinizi yükseltmenizden hoşlanmadık, bayım."

Isabel genç adamın ince boğazındaki eğimli çıkıntının titrediğini gördü. "Ben... Ben..."

Asperton bir kez daha Isabel'e bakınca genç kadın cilveli bir şekilde hafifçe omzunu silktilti.

"Elbette Leydi Isabel'in üstüne o şekilde saldırmadınız herhâlde." Bu söz, mükemmel ütülü kıyafeti ve boyun bağıyla elindeki kılıcın ucunu miskin miskin inceleyen kâhyadan gelmişti. Isabel antika -ve muhtemelen son derece kör- olan kılıcın geldiği duvardaki boş noktaya bakmamak için elinden geleni yaptı.

Rol yapma konusunda gerçekten çok yetenekliler.

"Ben... Hayır!"

Isabel, Bay Asperton'un alnında ter pırıltılarının oluşmasını beklerken uzun bir sessizlik oldu. Isabel adamın göğsünün inip kalkışının hızlanmasını izledi ve ancak ondan sonra müdahale etmeye karar verdi.

"Bay Asperton da gitmek üzereydi," dedi. Isabel'in sesinden yardımseverlik akıyordu. "Öyle değil mi, bayım?"

Asperton gergin bir şekilde başıyla onayladı. Kate'in yavaş, tehditkâr daireler çizen kamçısından büyülenmiş gibiydi. "E...evet."

“Bay Asperton’un geri geleceğini sanmıyorum. Yanılıyor muyum, bayım?”

Asperton uzunca bir zaman cevap vermedi. Kate kamçıının yumuşak derisini yere vurdu ve bu ani hareket Asperton’u girdiği transtan çıkardı. Dikkatini toplayarak başını kararlılıkla salladı. “Hayır. Geri geleceğimi sanmıyorum.”

Jane’in kılıcının ucu mermer zemine vurarak boş ve geniş alanda güçlü bir çınlamaya yol açtı.

Isabel’in gözleri büyüdü, sesi alçalarak bir fısıltıya dönüştü. “Böyle bir şeyi *kesin olarak bilmek* isteyeceğinizi düşünüyorum, bayım.”

Asperton hızla boğazını temizledi. “Evet. Elbette. Yani hayır. Geri gelmeyeceğim.”

Bunun üzerine Isabel kocaman, dostça bir gülümsemeye karşılık verdi. “Mükemmel. O hâlde size elveda, bayım. Çıkışı tek başınıza bulabileceğinizi sanıyorum, haksız mıyım?”

Isabel yanma gelen üç kadının eşliğinde kapıyı işaret etti. “Güle güle.”

Isabel daha sonra misafir kabul odasına geçerek kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Sıksa adamın Park’ın merdivenlerinden hızla inip atına binerek cehennem zebanileri peşindeymiş gibi uzaklaştığını görmek için tam vaktinde pencere kenarına geldi.

Uzun bir oh çekti.

İşte o anda yaşların gözlerinden süzülmesine izin verdi.

Babası onun üstüne bahse girmişti.

Yine.

Ona en çok dokunan ilk seferiydi. Genç kadının şimdiye kadar bu muameleye alışmış olacağı düşünülebilirdi ama yine de bunun doğru olması onu şaşırtıyordu.

Sanki bir gün her şey farklı olabilirmiş gibi geliyordu. Sanki bir gün babası Wastearl'den başkası olabilirmiş gibi.

Sanki bir gün babası onu önemseyebilirmiş gibi.

Sanki bir gün *herhangi biri* onu önemseyebilirmiş gibi geliyordu.

Bir an için kendine babası Wastearl'ü düşünme izni verdi. Çocuklarını ve karısını taşraya atıp hovarda ve skandal-
larla dolu bir hayat yaşamak için Londra'ya dönen bir adam. Karısı öldüğünde ve maaş almadan bir gün daha çalışmak istemeyen hizmetkârlar toplu hâlde işi bıraktığında kızı, ona kendisi veya varisi için olmasa bile kır köşkünü biraz olsun eski ihtişamına kavuşturmak adına Townsend Park'a dönmesi için ardı ardına mektuplar gönderdiğinde asla umursamayan bir adam.

Babası sadece bir kez geri gelmişti.

Hayır. Isabel bunu düşünmeyecekti.

Babası... Annesinin hayat sevincini çalan adam. Erkek kardeşini, bir çocuğu babasından mahrum bırakan adam.

Eğer babası onları terk etmemiş olsaydı Isabel malikâne-
nin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmayacaktı. Isabel zorlukları kabullenmişti. Evi ayakta tutmak, sofralarından yemeği eksik etmemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Babası rezil eylemleri için mâlîkenin topraklarından elde edilen her biri kuruşu umarsızca harcarken bile bu kır evi, sakinlerini ve toprak kiracılarını zar zor da olsa geçin-
direbilmişti.

Yeterince yiyecekleri vardı ve Wastearl'ün kötü şöhreti; meraklı ziyaretçileri Townsend Park'ın kapılarından uzak tutarak Isabel'in, evi ve hizmetkârların konutlarını *yüksek sosyetenin* meraklı gözlerinden uzakta dilediği gibi düzenlemesine olanak sağlamıştı. Fakat bu durum Isabel'in her şeyin farklı olmuş olmasını dilemesine mani değildi.

Kont kızı olarak doğanların sahip olduğu tüm haklara sahip olmayı diliyordu. Dünyada tek bir tasası olmadan büyümüş olmayı diliyordu. Onun da parlayacağı günün geleceğine, bir şans oyununun ganimeti olarak değil de onu o olduğu için isteyen bir adamla bir gün düzgün bir şekilde birlikte olacağına dair kafasında hiç şüphe olmamasını diliyordu.

Böylesine yalnız olmamayı diliyordu.

Sanki dilemek işe yarıyordu da.

Odanın kapısı açıldı ve sessizce kapandı, Isabel yanaklarındaki yaşları silerek kendisiyle dalga geçer gibi küçük bir kahkaha attı. Nihayet başını çevirerek Jane'in ters, ciddi bakışıyla buluştu.

“Onu tehdit etmemeliydin.”

“Hak etmişti,” dedi kâhya.

Isabel başıyla onayladı. Şu son dakikalarda Asperton, Isabel'in babasının yerini almıştı. Bir kez daha yaşlar Isabel'in gözlerine batmaya başlamıştı ama bu sefer onların akmasına izin vermedi. “Ondan nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedi kâhya. Kapı eşiğindeki yerinden kılmıdamıyordu.

“Eğer burada olsaydı onu seve seve öldürürdüm.”

Jane bir kez daha başıyla onayladı. “Görünüşe göre öyle bir şeye gerek kalmayacak.” Jane elini kaldırarak bir parşömen parçası gösterdi. “Isabel. Kont ölmüş.”

Bir

Peki, taylayacak müstakbel bir lord olmadan bu dersler ne işe yarayacaktır, sevgili okuyucu? Baştan çıkarmak için son derece özenle ve sebatla çalıştığınız beyefendiler olmadan? Bu sorunun cevabı elbette derslerin işe yaramaz sayılacaklarıdır.

O hâlde güzel şehrimiz; sokaklarımızda tek başına dolaşan, tek isteği bir eş bulmak olan varlıklı, istekli, en iyi ve en parlak, meftun ve yakışıklı bekârlardan oluşan gerçek bir sahipsiz define sandığını barındırdığı için en şanslı hanımefendiler bizler değil miyiz?

Beyefendiliğin bu kusursuz mücevherlerini bulmak ürkütücü bir görev fakat sakın korkmayın, sevgili okuyucu! Bu işi sizin için üstlendik. Sizlerin paha biçilmez, sınırsız takdirinize fazlasıyla layık olan lordları bulmak için şehri didik didik araştırdık.

Dilerseniz, evlenmeye değer lordlar listemizin ilk sırasındaki ismi bir düşünün...

Pearls and Pelisses
Haziran 1823

Kapının yanında duran sarışının ona göz kırpması bardağı taşıran son damla olmuştu.

Lord Nicholas St. John koltuğunda iyice büzülerek içinden küfretti. Saçma bir kadın dergisi tarafından dağıtılan bir üstünlük derecesinin Londra'nın dışı nüfusunu kaz kafalı aptallara dönüştüreceği kimin aklına gelirdi?

Başlangıçta bunu zevkli bulmuştu, hoş bir eğlenceydi. Sonra davetler gelmeye başlamıştı. St. James'teki evinde saat daha yeni iki olmuştu ki Leydi Ponsonby görüşmesi gereken bir iş meselesi olduğunu iddia ederek onlara katılmıştı, kısa süre önce Güney İtalya'dan aldığı bir heykelle alakalıymış. Nick ise daha fazlası olduğunu biliyordu. Leydi Ponsonby gibi bir engerek yılanının bir bekârın evine uğramasının tek bir sebebi vardı, Nick'in Lord Ponsonby'ın hiç de makul bulmayacağından emin olduğu bir sebep.

O yüzden öncelikle okumak bir tarafa kadın dergilerinin adını bile duyan herkesten uzak olan kütüphanede تنها bir köşeye çekildiği Kraliyet Antika Cemiyeti'ne kaçmıştı. Ne yazık ki gazeteci -Nick terimin asıl kullanımından kaçınıyordu- araştırmasını yapmıştı ve bir saat geçmeden başuşak yaşları ve mertebeleri farklı dört ayrı kadının geldiğini bildirmişti. Kadınların hepsinin mermerleriyle alakalı acil danışmanlığa ihtiyacı varmış ve hepsi Lord Nicholas dışında hiç kimsenin yardımcı olamayacağı konusunda ısrar ediyormuş.

Nick bunları hatırlayınca bardağının içine üfledi ve içki-sinin köpürmesine sebep oldu. *Mermerler, cidden.*

Ağzını sıkı tutması karşılığında uşağa cömert bir ödeme yaparak ama bu kez daha az haysiyetli bir şekilde Cemiyet'in arka kapısından sıvışarak bir kez daha kaçmıştı ve moralini hiç de düzeltmeyen dar, pis bir ara sokağa girmişti. Kimliğini saklamak için şapkasının ucunu yüzüne indirerek

sığınağı Kurt ve Kumru'ya gitmişti ve son birkaç saatini karanlık bir köşede oturarak geçirmişti.

Adamakıllı kapana kısılmıştı.

Normalde, şehvetli bir kadın barmen ona göz süzdüğünde Nick kadının dolgun cazibesini değerlendirmek için son derece istekli olurdu. Ancak bu kadın gün boyunca *Nick*'in cazibesini alenen değerlendiren hemcinslerinin on dördüncüsüydü ve Nick'e gına gelmişti. Nick kaşlarını çatarak önce kıza, sonra da birasına baktı; giderek daha karamsar ve tedirgin hissediyordu. "Bu lanet şehirden çıkmalıyım."

Karşı masadan gelen güçlü, gümbürtülü kahkaha bile onu neşelendirmeye yetmedi.

"Seni Osmanlı topraklarına geri postalayabileceğimden bir an bile şüphen olmasın," dedi Nick. Sesi kısık bir homurtudan ibaretti.

"Umarım öyle bir şey yapmazsın. Bu eğlenceli tiyatronun sonunu kaçırmayı hiç istemem." Arkadaşı Durukhan dönerek omzunun üzerinden barmene baktı, adamın koyu renk gözleri çekici genç kadının üzerinde miskince dolanıyordu. "Yazık. Bana bakmaz bile."

"Zeki kız."

"Daha ziyade, sadece dergilerde okuduğu her şeye inanıyordur." Rock gülerken Nick kaşlarını daha da çattı. "Hadi ama Nick, ne kadar kötü olabilir ki? Yani Londra kadınlarına senin koca olarak seçilme yeterliliğin mi bildirilmiş?"

Nick dönüşünü bekleyen davetiye yığınına hatırladı: Davetiyelerin her biri evlenmemiş bir kızı bulunan ailelerden geliyordu. Birasından büyük bir yudum içti. Kalay kaplı kupaı masaya bırakarak, "Gerçekten de çok korkunç," diye mırıldandı.

"Senin yerinde olsaydım bu durumdan faydalanırdım. Artık istediğin her kadını elde edebilirsin."

Nick soğuk, mavi bakışını arkadaşına doğrulttu. “O lanet dergi olmadan da gayet iyi idare ediyordum, o yüzden almayayım.”

Rock onaylamadığını belirten bir homurtuyla karşılık vererek genç barmen kıza elini salladı. Kız ok yaydan fırlamış gibi hızla ve kararlılıkla masalarına geldi. Şehvetli kıvrımlarını en iyi şekilde sergilemek için Nick’in üzerine doğru iyice eğilerek kısık bir fısıltıyla konuştu. “Lordum? Bir şeye mi ihtiyacınız var?”

“Aslına bakarsan hepimizin var,” dedi Rock.

Arsız kadın Nick’in kucağına oturdu ve ona iyice sokuldu. Memelerini Nick’in göğsüne doğru bastırarak, “Ne istersen olabilirim, aşkım,” dedi boğuk, tutkulu bir sesle.

Nick kadının kolunu boynundan çekti ve cebinden bir kron çıkardı. “Çok çekici bir teklif, orası kesin,” dedi ve bozuk parayı kadının avucuna bastırarak onu ayağa kaldırdı. “Ancak maalesef sadece bir bira daha istiyorum. En iyisi bu akşam refakat edecek birini başka yerde ara.”

Kadının yüzü bir saniyeliğine düştü ama sonra dikkatini Rock’a çevirerek adamın geniş göğsünü, kahverengi tenini, kalın kollarını beğeni dolu bir bakışla inceledi. “Çıkmak ister misin? Bazı kızlar esmerlerden hoşlanmaz ama bence sende iş var.”

Rock yerinden kıpırdamadı fakat Nick ırkı hakkında terbiyesizce yorum karşısında arkadaşının omuzlarının kasıldığını fark etti. “Başka kapıya,” dedi Türk ve barmen kıza açıkça arkasını döndü.

Beylerin toplu hâlde terslenmesi karşısında kadın burnunu havaya kaldırarak ayrıldı. Nick onun biraz daha bira getirmeye gittiğini umuyordu. Kadının salonun diğer ucuna yürümesini izlerken meyhanedeki diğer kadınların yoğun il-

gisini üstünde hissetti. “Yırtıcılara benziyorlar. Hem de her biri.”

“*Bulan*’ın avlanılmanın nasıl bir şey olduğunu sonunda öğrenmesi son derece adil görünüyor.”

Nick Türkçe ismi ve bu ismin çağrıştırdığı uzun geçmişi hatırlayınca suratını ekşitti. Yıllardır kimse ondan *bulan*-avcı- diye bahsetmemişti. Artık bu isim hiçbir şey ifade etmiyordu. Sonunda onun çöküşüne sebep olacak bir yeteneği olan başka biriydi. İsimsiz biri olduğu Doğu’da, Osmanlı İmparatorluğu’nun derinliklerinde geçirdiği günlerinden kalan bir şeydi.

Kaderin cilvesi peşini bırakmıyordu. Osmanlı İmparatorluğu’nda geçirdiği zamanlar, bir kadın ona gözünü diktiğinde ve Nick gerçek anlamda yakalanmaya izin verme hatası-na düştüğünde kötü bir şekilde sona ermişti.

Rock tarafından kurtarılıp Yunanistan’a sürüklenmeden önce bir Türk hapisanesinde yirmi iki gün kalmıştı ve orada *Bulan*’ı hayatından çıkaracağına yemin etmişti.

Çoğunlukla bunu yaptığına memnun hissediyordu. Londra’nın dünyası, malikânesindeki antika yapıtlarındaki işleri onu yatıştırmıştı. Fakat bazen yaşamayı özlediği günler de oluyordu.

Avcı olmayı avlanılmaya tercih ederdi.

Rock, “Kadınlar senin etrafındayken hep böyle davranıyor,” diye belirterek Nick’i hatıralarından çekip çıkardı. “Bugün de bu duruma pek uyum sağlamış sayılmazsın. Kadınların sana olan ilgisini hiç anlamıyorum. Sen sadece çirkin bir pi...”

“Canın dalaşmak mı istiyor?”

Türk’ün yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. “Meyhane-de benimle kavgaya etmek bir centilmenlik abidesine yakışan davranış olmayacaktır.”

Nick gözlerini kısarak arkadaşına baktı. “Yüzündeki şu gülümsemeyi silmek için bu riski göze alabilirim.”

Rock bir kez daha kahkahayla güldü. “Eğer beni yenebileceğini sanıyorsan kadınlardan gördüğün tüm bu ilgi sana aklını yitirtmiş demektir.” Rock öne doğru eğilerek kollarını masada ikisinin arasına dayadı ve cüssesini sergiledi. “Mizah duyguna ne oldu? Eğer böyle bir şey benim başıma gelseydi epey komik bulurdun. Ya da kardeşinin başına gelseydi.”

“Ancak benim başıma geldi.” Nick salonun geri kalanına göz attı, meyhanenin kapısı açıldığında ve uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam içeri girdiğinde homurdandı. Yeni gelen kişi salona girer girmez duraksadı, yoğun kalabalığa bakındı ve adamın mavi gözleri sonunda Nick’in üzerinde durdu. Adam alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve insan izdihamının arasından onlara doğru ilerledi.

Nick, Rock’a dönerek suçlayan bir ifadeyle baktı. “Osmanlı topraklarına geri gönderilmeyi istiyorsun. Bunun için âdeta yalvarıyorsun.”

Rock omzunun üzerinden yeni gelen kişiye baktı ve sırtıttı. “Eğlenceye katılması için onu davet etmemek benim açımdan son derece kabalık olurdu.”

“Ne kadar da talihliyim. İtiraf ediyorum, Londra’nın Evlenmeye En Layık Lordu’nun yanına yaklaşabileceğim aklımın ucundan geçmezdi,” dedi kısık, alaycı bir ses. Nick başını kaldırdığında ikiz kardeşi Ralston Markisi Gabriel St. John’un tepelerinde dikildiğini gördü. Rock ayağa kalkarak Gabriel’in sırtına vurdu, onlara katılmasını işaret etti. Ralston yerini alır almaz konuşmaya devam etti. “Fakat seni burada bulacağımı tahmin etmeliydim.” Duraksadı. “Saklanırken. Korkak.”

Rock gülerken Nick kaşlarını çattı. “Ben de tam diyor-

dum ki eğer Londra'nın Evlenilecek Lordlarından biri olarak *senin* ismin geçseydi Nick çektiğin acıdan büyük haz duyardı.”

Gabriel bir ahmak gibi sırtarak sandalyesine yaslandı. “Gerçekten de haz duyardı. Ama moralin hiç de iyi görünmüyor, kardeşim. Neden acaba?”

“Sanırım huzursuzluğumun zevkini çıkarmak için buradasın,” dedi Nick. “Ama eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır. Sonuçta eğlendirecek çiçeği burnunda bir eşin var, değil mi?”

“Aslında öyle,” dedi Gabriel. Gülümsemesi yumuşamıştı. “Ama dürüst olmak gerekirse, seni bulmam için beni kapıdan neredeyse itekleyerek çıkardı. Perşembe gecesini bir yemek daveti veriyor ve sizler için de yer ayırdı. Lord Nicholas’ın o akşam bir eş arayarak sokaklarda deli gibi dolanmasını istemiyor.”

Rock pişmiş kelle gibi sırttı. “Nick’in aynı şeyi davet olmadan yapacak olması tamamen mümkün.”

Nick arkadaşını duymazdan geldi. “Callie de mi o lanet şeyi okuyor?” Yengesinin bu tür şeyleri aşmış olmasını ummuştu. Eğer Callie dergiyi okuduysa kaçış şansı yoktu.

Gabriel öne doğru eğildi. “Bu hafta mı? Hepimiz okuduk. St. John adına saygınlık kazandırdın, Nick. Nihayet. Aferin sana.”

O sırada barmen kız geri dönerek masaya yeni içkileri bıraktı. Kadının gözleri hayretle parlıyordu. Sırasıyla bir Nick’e, bir Gabriel’e bakarken şaşkınlığın yerini anında mutluluk aldı. İkizler son derece nadir görülürdü, o yüzden St. John kardeşler halk içine birlikte çıktıklarında yabancılar genellikle onlara dik dik bakardı. Nick kadının merakı karşısında sabır gösteremeyeceğini fark etti ama Gabriel oralı değildi. “Elbette, beni arzulayan kadınlar unvanın olsa

da olmasa da aynı türden ikinci bir şansa sahip oldukları için heyecandan çıldırmış olmalılar. En azından yakışıklılığımı paylaşıyorsun. Daha genç ve daha az yakışıklı versiyonum olsan bile.”

Nick mavi gözlerini kıstı ve geri zekâlılar gibi kahkaha atmaya başlamış olan kardeşine ve arkadaşına baktı. Birasını havaya kaldırarak ikisinin şerefine içti. “İkiniz de umarım doğrudan cehennemi boylarsınız.”

Kardeşi de kendi bardağını kaldırdı. “Seni bu kadar kızgın görmenin buna değeceğini inanıyorum. Biliyorsun, seçilebilir bir bekâr olarak yaftalanmak dünyanın en kötü şeyi değil, Nick. Eskiden inandığım gibi evliliğin mahkûmiyet olmadığına şahitlik edebilirim. Aslında evliliği son derece zevkli buluyorum.”

Nick arkasına yaslandı. “Callie seni yumuşatmış, Gabriel. Dikkatini çekmeyi uman tüm o yaygaracı annelerin ve yapışkan kızlarının yol açtığı acıyı hatırlamıyor musun?”

“Hiç çağrışım yapmıyor.”

“Çünkü Callie seni günahkârlık ve ahlaksızlık dolu geçmişinle kabul etmeye gönüllü olan tek kadındı,” diye belirtti Nick. “Benim şöhetim seninkinden daha az lekeli. Ben senden çok daha değerli bir avım, Tanrı yardımcım olsun.”

“Aslında evlilik sana iyi gelebilir.”

Nick birasını o kadar uzun süre inceledi ki arkadaşları onun karşılık vermeyeceğini düşünmeye başladı. “Bence hepimiz evliliğin bana göre olmadığını biliyoruz.”

Gabriel belli belirsiz bir homurtu çıkardı. “Eskiden aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu hatırlatabilirim. Kadınların hepsi az kalsın öldürülmene şahit olacak olan o duygusuz kaltak gibi değildir, Nick,” dedi Gabriel kendinden emin bir tavırla.

Nick içkisinden büyük bir yudum alarak, “O kadın türünün birçok örneğinden sadece biriydi,” diye belirtti. “Teşekkürler, fakat kadınlarla ilişkiyi cinsellikle sınırlamayı öğrendim, kısa ve duygusuz.”

Rock, “Yerinde olsam kısıklıkla övünmezdim, St. John,” diyerek konuşmaya devam etmeden önce Gabriel’e koca-man sırtıttı. “Senin sorunun seni seçen kadınlar değil, senin seçtiklerin. Mağduru oynayan kadınlar tarafından bu kadar kolayca baştan çıkarılmasaydın kadın milletiyle şansın daha yaver gidebilirdi.”

Rock, Nick’in zaten bilmediği yeni bir şey söylememişti. Çocukluğundan beri yardıma muhtaç kadınlara karşı bir zaafı vardı. Bunun en büyük zayıflıklardan biri olduğunu anlamış olsa da -çünkü bu durum hayatı boyunca ona şans yerine bela getirmişti- bu özelliğine direnemiyor gibiydi.

O yüzden kadınlarına karşı mesafeli davranıyordu. Kuralları açıktı. Metres yoktu. Düzenli buluşmalar yoktu ve kesinlikle evlilik yoktu.

Gabriel sohbeti neşesini geri kazandırarak, “Her hâlükârda,” dedi, “sen bu etkileyici liste derecesiyle uğraşırken ben aşırı eğleneceğim.”

Nick duraksadı, içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra nihayet arkasına yaslanarak ellerini açıp masanın üstüne koydu. “Ne yazık ki seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım. Bununla uğraşmayı hiç mi hiç düşünmüyorum.”

“Ah? Londra’nın kadınlarından nasıl kaçmayı umuyorsun? Kendileri en yüksek vasıflı avcılar olur.”

“Avları saklanırsa avlanamazlar,” diye bildirdi Nick.

“Gidiyor musun?” Gabriel hoşnut görünmüyordu. “Ne-reye?”

Nick omuz silkti. “Görünüşe göre Londra’da gereğinden

fazla kaldım. Avrupa. Şark. Amerika. Rock, aylardır macera isteyip duruyordun. Nereye gitmek istersin?”

Rock seçenekleri düşündü. “Şark olmaz. Geçen sefer orada yaşadıklarımızın tekrarlanması cazip gelmiyor. Oradan uzak durmayı tercih ederim.”

“Gayet makul,” diye kabul etti Nick. “O hâlde Amerika Kıtası.”

Gabriel başını salladı. “En az bir yıl geri dönmeyeceksiniz. Acilen bir kısmet bulmamız gereken bir kız kardeşimiz olduğunu unuttun mu? Sırf bir avuç kadının ilgisinden korkuyorsun diye kesinlikle felaketle sonuçlanacak olan bu durumla uğraşmayı bana bırakmayacaksın ya?”

“Bir avuç!” diye karşı çıktı Nick. “Arı sürüsü gibiler.” Nick bir süre susarak seçeneklerini düşündü. “Nereye gideceğimiz cidden hiç umurumda değil. Gittiğimiz yerde kadın olmasın yeter.”

Rock telaşlanmış görünüyordu. “Hiç mi?”

Nick o akşam ilk kez güldü. “Hiç... O kadar abartmaya gerek yok sanırım. O saçma dergiyi okumuş olan tek bir kadının bile olmamasını istemek çok mu fazla?”

Gabriel koyu renk kaşını kaldırdı. “Kuvvetle muhtemel öyle.”

“St. John.”

Nick’in adını duyan üç adam da başını çevirdi ve masanın yanında duran Leighton Dükü’nü gördüler. Uzun boylu ve yapılı olan Leighton bir dük olmasaydı ondan muhteşem bir Viking olurdu. Açık kumral saçlı, ifadesiz suratlı biriydi ve nadiren gülümserdi. Fakat bugün Nick dükün her zamankinden daha kayıtsız görüldüğünü fark etti.

“Leighton! Bize katılsana.” Nick ayağını kullanarak yakındaki bir sandalyeyi tutup masaya doğru çekti. “Beni bu ikisinden kurtar.”

“Maalesef kalamam.” Dük geveleyerek konuşuyordu. “Seni arıyordum.”

“Sen ve Londra’nın dişi nüfusu,” dedi Gabriel gülerek.

Dük onu duymazdan gelerek devasa bedenini sandalyeye bıraktı, eldivenlerini yıpranmış tahta masaya koydu. Nick’e dönüp Rock ile Gabriel’i neredeyse tamamen sohbetin dışında bırakarak, “Ne yazık ki senden istemek zorunda olduğum şey pek hoşuna gitmeyecek,” dedi.

Nick viski bardağını barmen kıza doğru salladı, arkadaşının bakışındaki huzursuzluğu açık bir şekilde hissetmişti.

“İsteyeceğin şey onu evlendirmeyi içeriyor mu?” diye sordu Gabriel umursamaz bir alaycılıkla.

Leighton şaşırılmış görünüyordu. “Hayır.”

“O hâlde sanırım Nick ricanı seve seve kabul edecektir.”

Dük viskisinden büyük bir yudum içti ve Nick’in merakını giderdi. “Ben o kadar emin değilim. Aslında buraya Nick için gelmedim. *Bulan* için buradayım.”

Masadakiler dükün sözlerini idrak ederken uzunca bir sessizlik oldu. Rock ve Gabriel kaskatı kesildi ama tek kelime etmediler, Nick’i dikkatle izliyorlardı. Nick öne doğru eğildi, kollarını yıpranmış tahtaya dayayarak parmak uçlarını masaya bastırdı. Alçak sesle konuştu, gözlerini bir an olsun Leighton’ın gözlerinden ayırmıyordu.

“O işi artık yapmıyorum.”

“Biliyorum ve sana ihtiyacım olmasaydı böyle bir şeyi asla istemezdim.”

“Kim?”

“Kız kardeşim. Gitti.”

Nick arkasına yaslandı. “Ben evden kaçanları kovalamam, Leighton. Polise haber vermelisin.”

Leighton tedirginliği yüzünden telaşlı bir şekilde atıldı.

“Tanrı aşkına, St. John! Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Anında gazetelere düşer. Benim *Bulan*’a ihtiyacım var.”

Nick bu kelimeyi duyunca irkildi. Bir kez daha avcı olmakla ilgilenmiyordu. “Bu işi artık yapmıyorum. Sen de biliyorsun.”

“Ne kadar istersen veririm.”

Bunun üzerine Ralston kahkaha atarak güldü ve dükün homurdanmasına sebep oldu. “Bu kadar komik olan ne?”

“Sadece kardeşimin para alacak olması düşüncesi. Para teklif ederek yaptırmak istediğin işi onun için çekici kıldığını hiç sanmıyorum, Leighton.”

Dük kaşlarını çatı. “Aslına bakarsan Ralston, asla tercih ettiğim ikiz olmadın.”

“Çoğu kişi aynı fikirde,” dedi Ralston. “Seni temin ederim, bu fikre hiç bozulmadım. Aslında buraya gelip bizimle, yani ‘tartışmalı soyumuzla’ konuşmaya tenezzül etmene bile az da olsa şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sen böyle dememiş miydin?”

“Gabriel, yeter.” Nick geçmişe fazla dalmadan ağabeyini durdurmuştu.

En azından Leighton utanma faziletine sahipti.

St. John ikizleri aristokrat sınıfından gelmelerine rağmen yıllarca genç Leighton’ın küçümsemesinin temel hedefi olmuşlardı. Çocuklar küçükken Ralston hanesini vuran skandal -annelerinin kocasını ve ailesini terk etmesi- onları *yüksek sosyetenin* daha köklü aileleri için mükemmel bir av hâline getirmişti ve Eton’da aynı sınıfta okudukları Leighton onlara annelerinin haysiyetsiz davranışlarını hatırlatmayı asla bırakmamıştı.

Ta ki bir gün Leighton fazla ileri gidene kadar, o gün Nick onu bir duvara yapıştırmıştı.

Bir dükü pataklamak bir markinin iki numaralı oğlunun

Eton'da paçayı sıyırabileceği bir davranış değildi. Nick ikizlerden biri olmasaydı kesinlikle okuldan atılırdı, ayrıca Gabriel olayın sorumluluğunu üstlenmişti. Ralston'ın müstakbel Markisi o dönem eve erken gönderilmişti ve Leighton ile Nick geçici bir ateşkes yapmıştı, olayı ise kimsenin ruhu duymamıştı.

Aralarındaki ateşkes zamanla bir tür dostluğa dönüşmüştü. Eton'ın üst sınıflarında yeşeren ve Nick'in Avrupa kıtasını kırıp geçirdiği yıllarda solan bir arkadaşlıktı. Leighton çoktan dükalık mertebesine yükselmişti ve serveti Nick ile Rock'ın Şark ülkelerinin karanlık yerlerine yaptıkları gezilere büyük ölçüde kaynak sağlamıştı.

Leighton *Bulan*'ı yaratmada önemli bir rol oynamıştı.

Ama Nick artık o adam değildi.

"Ne biliyorsun?"

"Nick..." Dük geldiğinden beri Rock ilk kez konuşmuştu ama Nick elini havaya kaldırdı.

"Sırf meraktan soruyorum."

"Kız kardeşimin gittiğini biliyorum. Yanına paha biçilmez olduğunu düşündüğü birkaç parça şeyle para aldığını biliyorum."

"Neden gitti?"

Leighton başını salladı. "Bilmiyorum."

"Her zaman bir sebebi vardır."

"Belki de... Ama ben bilmiyorum."

"Ne zaman?"

"İki hafta önce."

"Ve bana şimdi mi geliyorsun?"

"Bath'te yaşayan bir kuzenimizi ziyaret etmeyi planlıyordum. Bana yalan söylediğini anlamam on günümü aldı."

"Peki hizmetçisi?"

"Kadını korkutarak Georgiana'nın kuzeye gittiğini iti-

raf ettirdim. Başka bir şey bildiği yoktu. Kız kardeşim izini kaybettirme konusunda son derece dikkatli davranmış.”

Nick arkasına yaslandı, aklından bir sürü düşünce geçiyordu. İçini hızla dolanan bir enerji kaplamıştı. Birileri kızı yardım etmişti. Kız pes edip ağabeyine dönmediğine göre o kişi kızı hâlâ yardım ediyordu. Birinin izini sürmeyeli yıllar olmuştu, Nick yeni bir araştırmanın beraberinde getirdiği hazzı unutmuştu.

Ama artık bu onun hayatı değildi.

Dükün endişeli bakışına karşılık verdi. “O benim kardeşim, Nick. Başka bir yolu olsa sana sormayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bu sözler Nick’in içine işlemişti. Onun da bir kız kardeşi vardı. Kız kardeşini güvende tutmak için ne gerekirse yapardı.

Lanet olsun!

“Lordum?”

Nick çekingen, kadınsı sese doğru döndüğünde iki genç kadının yanında durduğunu ve onu şevkle izlediğini gördü. Nick ürkerek karşılık verdi. “Efendim?”

“Biz...” Kadınlardan biri konuşmaya başladı, sonra sustu; emin değildi. Diğer kadın onu dirseğiyle Nick’e doğru itekledi.

“Evet?”

“Biz hayranız.”

Nick gözlerini kırıştırdı. “Kime?”

“Size.”

“Bana.”

“Hakikaten!” İkinci kız ağzını yayararak gülümsedi, Nick’e iyice yaklaştı ve elinde tuttuğu şeyi uzattı. Şeye aşırı benziyordu...

Nick içinden küfretti.

“Dergimizi imzalamak ister misiniz?”

Nick elini havaya kaldırdı. “İmzalardım kızlar ama yanlış kardeş sordunuz.” Gabriel’i işaret etti. “Lord Nicholas işte *şu*.”

İki kız dikkatlerini avlarının göz kamaştırıcı yakışıklılıktaki bir kopyası olan Ralston Markisi’ne çevirdiklerinde Rock nefes verdi ve kızların heyecanı karşısında kıs kıs güldü.

Gabriel hemen rolüne bürünerek kızlara neşeyle gülümsedi. “Derginize imza atmaktan mutluluk duyarım.” Dergiyi ve kızların sunduğu dolma kalemı alarak, “Aslına bakarsanız, kardeşimin yanındayken hanımefendilerin dikkatini ilk kez çektiğimi itiraf etmeliyim. Ralston hep ikimizin arasında daha yakışıklı olan kardeş olarak görülmüştür,” dedi.

“Hayır!” diyerek karşı çıktı kızlar.

Nick gözlerini yuvarladı.

“Gerçekten. Kime isterseniz sorun. Türünün en iyi örneği olan kişinin marki olduğunu söyleyeceklerdir. Bunu kesin siz de duymuşsunuzdur.” Gabriel başını kaldırarak kızlara çekici bir tebessümle baktı. “İtiraf edebilirsiniz, kızlar. Duygularım incinmez.”

Gabriel dergiyi havaya kaldırdı ve *Londra’nın Evlenilecek Lordları!* yazılı sayfayı gösterdi. “Evet... Bunun şöhretim için harikalar yaratacağına şüphe yok. Bu haberin yayılması beni o kadar mutlu ediyor ki bir eş arayışına girdim!”

Kızlar az kalsın sevinçten ölecekti.

Hiç eğlenmeyen Nick, Leighton’a baktı, “Kuzey mi demiştin?”

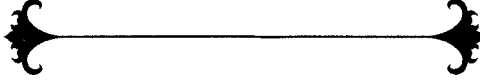
“Evet.”

“Kuzey çok geniş bir bölge. Onu bulmamız haftalar sürebilir,” diye uyardı Rock.

Nick heyecan içinde Gabriel'in yanında bekleyen iki kadına, sonra masadaki adamlara baktı.

“Kendimi bu uzun yolculuğa çıkmaya son derece istekli hissediyorum.”

İki

*Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire*

Isabel karşısındaki alçak, dar karyolada oturan solgun, yorgun kızı inceliyordu. Bu kız posta arabasıyla dört gün boyunca seyahat edip gecenin bir yarısı kendini bir yabancıнын kapısında bulmak bir tarafa tek başına dışarı çıkacak kadar bile büyük sayılmazdı.

Gözleri korkudan kocaman açılmış olan genç kadın ayağa kalktı, küçük seyahat çantasını sıkıca tutuyordu.

Isabel gülümsedi. “Sen Georgiana’sın.”

Kız yerinden kıpırdamadı. Yüz ifadesi bile değişmedi.

“Ben Isabel.”

Isabel’in kendini tanıtmasının üzerine Georgiana’nın mavi gözleri parladı. “Leydi Isabel mi?”

Isabel sevecen ve samimi bir tavırla kıza yaklaştı. “Ta kendisi.”

“Sanmıştım ki...”

Isabel'in gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Tahmin edeyim. Yaşlı olduğumu mu düşünmüştün? Pörsümüş mü?"

Kız yarım ağızla gülümsedi. İyiye işaret. "Belki."

"O hâlde şaşkınlığımı büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kız çantasını yere bıraktı ve reverans yaptı.

Isabel onu durdurdu. "Ah, lütfen yapma. Bu bana kendimi yaşlı ve pörsümüş hissettirir. Otur." Isabel küçük, tahta bir tabure çekerek kıza katıldı. "Burada merasimleri pek önemsemeyiz. Önemseydik bile önünde saygıyla boyun eğen kişi ben olurdum. Sonuçta ben sadece bir kont kızıyım, sense..."

Georgiana başını salladı, kızın yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Artık değilim."

Kızcağız evini özlemişti.

Townsend Park'a yerleşen kızların arasında geldikleri yeri özleyen pek çıkmazdı.

"Bizi nasıl buldun?"

"Benim... bir arkadaşım kızları kabul ettiğinizi söyledi. Yardım edebilirmişsiniz." Isabel cesaretlendirici bir edayla başını salladı. "Ağabeyim. Ona söyleyemedim..." Kızın sesi çatlamıştı, konuşmasını imkânsız kılıyordu.

Isabel öne doğru eğilerek kızın soğuk, titrek ellerini avuçlarının içine aldı. "Bana da anlatmak zorunda değilsin. Kendini hazır hissedene kadar."

Bazen anlatmamanın daha kolay olduğunu biliyorum.

Georgiana başını kaldırdı, kızın gözleri kocaman açılmıştı ve yaşlarla dolmuştu. "Arkadaşım bizimle ilgileneceğinizi söyledi."

Isabel başıyla onayladı. "İlgileneceğiz." Kız rahatlayarak gevşedi. "Sanırım uzun bir yoldan geldin. Biraz uyumaya

çalışmanı önerebilir miyim? Sabah birlikte kahvaltı yaparız ve bana istediğin her şeyi anlatabilirsin.”

Dakikalar içinde Georgiana dar yatağın yeni, temiz çarşaflarının arasına kıvrılmıştı, Isabel bu yatağın Leighton Dükü’nün kız kardeşinin önceden uyuduğu yataklardan büyük ihtimalle çok daha küçük olduğunu düşündü. Isabel kızın gerçekten uyuduğundan emin olmak için onu birkaç dakika daha izledikten sonra odadan usulca çıktı.

Odanın dışındaki koridorda bir grup meraklı seyircinin toplanmış olduğunu gördü.

Isabel’in kuzeni ve en yakın arkadaşı Lara, “Uyudu mu?” diye sordu fısıldayarak.

Isabel başıyla onayladı, izleyicilerine geri dönmeden önce kapı mandalının iyice kapanmasını bekledi. “Bu koridorda neden yeterli ışık yok?”

“Çünkü şamdanlara paran yetmez.”

Doğru ya.

“Bir dükün kardeşi mi, Isabel?” Cevabı belli olan soruyu fısıldayarak soran kişi Jane’di.

“Kim olduğu önemli olmamalı,” diye ileri sürdü aşçıları Gwen. “Bize ihtiyacı var! Bize ihtiyaç duyan kızları kabul ederiz.”

“Burada kalamaz,” diye belirtti Kate kendinden emin bir şekilde. Destek bekler gibi diğerlerine bakıyordu.

Isabel tüm gruba koridorun ilerisini işaret ederek, “Belki de bu konuşmayı zavallı kızdan uzakta bir yerde yapabiliriz, ne dersiniz?” diye fısıldadı.

Yürüdükleri sırada Kate bir kez daha, “Burada kalamaz!” diye fısıldadı.

“Evet, bu konu hakkındaki görüşünü açıkça belirttiğine inanıyorum,” dedi Isabel umursamaz bir tavırla.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında Jane, “Çok büyük bir risk, Isabel,” dedi. Sanki aynı şey Isabel’in aklına gelmemişti.

Sanki onun da kalbi korkudan deli gibi çarpmıyordu.

Tabi ki bir riskti. Bir dükün -İngiltere’deki en güçlü adamlardan birinin- bilgisi olmadan kız kardeşine öylece kapılarını açıp kalacak yer sunmak olmazdı.

Bu James’in sonunu getirebilirdi.

Erkek kardeşi henüz on yaşındaydı, çiçeği burnunda bir konttu ve babalarının şöhretinden kurtulmak için mücadele edecekti. Eğer Leighton Dükü kız kardeşinin burada olduğunu keşfederse -eğer Reddich Kontu’nun himayesinde saklanan kadınları keşfederse- James bu skandalı asla atlatamazdı.

Diğerleri haklıydı. Kızı geri çevirmeliydi. Yapılacak en doğru hareket buydu. Böylece hepsini korumuş olacaktı.

Bakışını sırayla kadınların üzerinde gezdirdi, bu kadınların her biri Townsend Park’a az önce yanından ayrıldığı genç kadınla aynı şartlarda gelmişti. Aslında hepsini geri çevirebilirdi ama yapmamıştı. Bakışını kuzeninin üzerinde durdurarak, “Lara?” dedi.

Lara, Isabel’in sözlerini düşünürken bir an için sessizlik oldu. “Kuralları biliyorum, Isabel. Ne söyleriz biliyorum. Ama... Bir dük! Hepimizi zan altında bırakacak. O kız... Ya biri onu aramaya gelirse? Ya birileri bizi bulursa?”

Isabel uykuya dalan kızı bıraktığı odaya doğru baktı. “Bence daha ziyade biri onu aramaya geldiği zaman ne olacağı sorusu önemli. Düklerin kız kardeşlerinin kaybolması-na pek müsaade edilmez.” Duraksadı. “Kız hamile.”

Jane alçak sesle ısıklık çaldı.

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordu Gwen.

“Söylemesine gerek kalmadı.”

“Pekâlâ,” dedi Lara, “O hâlde onu kesinlikle geri çeviremeyiz.”

Kate aynı fikirde değildi. “Bir tüccar kızı değil. Meyhaneci kızı değil. Toprak sahibi soylulardan bile değil. Tanrı aşkına, o bir aristokrat. Hatta iki aristokrat olabilir! Kızı evine, aristokrat ailesine göndermeliyiz.”

“Aristokrat bir aile her zaman çözüm değildir, Kate. Bunu herkesten daha iyi biliyorum.” Isabel narin kızın kapalı gözlerinin altındaki derin, koyu renk halkaları ve ufak tefek, gizemli kadın hakkında çok şey anlatan çukur yanakları düşündü.

Kaybolmuş ve tek başına kalmış olan kızı düşündü.

Bu kadarı Isabel için yeterliydi.

“Bir kızı asla geri çevirmedim. Şimdi de yapacak değilim. İhtiyacı olduğu sürece burada bir yeri olacak. Ona bir iş vermeliyiz. James’in yeni bir mürebbiyeye ihtiyacı var. Eminim Georgiana bu işte başarılı olacaktır.”

Kate homurdandı. “Onu gördün mü? İddiaya varım hayatı boyunca tek bir gün bile çalışmamıştır.”

İşte o zaman Isabel gülümsedi. “Seni buraya kabul ettiğimde sen de aynı durumdaydın. Şimdiyse Londra’nın bu yakasındaki en iyi ahır yöneticisisin.”

Kate başını çevirdi ve elini binici pantolonuna sürttü. “Bir dükün kardeşi,” diye fısıldadı.

Isabel çevresine toplanan kadınlara -evi yıllarca eğitim görmüş bir erkek hizmetçi kadar iyi çekip çeviren kâhyanası Jane’e, işinden duyduğu gururdan dolayı Londra’nın en iyi mutfaklarında eğitim görebilecek bir aşçı olan Gwen’e, atlarla arası Ascot’taki seyislere rakip olabilecek kadar iyi olan Kate’e- baktı. Her biri Townsend Park’a uyuyan kızla benzer koşullarda gelmişti. Her birine bir oda, yuva ve bir gelecek şansı verilmişti.

Ayrıca hepsi Isabel'in her türlü zorlukla yüzleşebileceğine inanıyordu.

Bir şey bildikleri yoktu.

Isabel de en az onlar kadar korkuyordu. Onlar kadar kararsızdı.

Isabel derin, teskin edici bir nefes aldı ve konuştuğunda sesinin güven telkin etmesini sağlamak için elinden geleni yaptı. Diğerlerinin ona inanması için dua ediyordu. “Bu kızın Minerva Evi’ne ihtiyacı var. Minerva Evi de bu zorluğa göğüs germelidir.”

Umarım.

Isabel gözlerini açtı ve sandalyesinden hızla ayağa fırladı. Kuzeni Lara kontun çalışma masasının diğer tarafında duruyordu. “Günaydın.”

Isabel parlak mavi gökyüzünün sabaha kadar uyuyakaldığını haber verdiği pencerelere doğru gözlerini kısarak baktı ve sonra Lara’ya döndü. “Uyuyakalmışım.”

“Evet, görebiliyorum. Neden bunu yatağında yapmayı denemedin?”

Isabel başını geriye doğru attı, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar resmen çılgılık atıyordu. “Yapacak çok işim vardı.” Elini yanağına götürerek gece yanağına yapışmış olan bir kâğıt parçasını aldı.

Lara masaya bir fincan çay bıraktı ve Isabel’in karşısına oturdu. “Uykudan mahrum kalmanı gerektirecek kadar önemli olan ne olabilir acaba?” Duraksadı, dikkati dağılmıştı. “Yüzünde mürekkep var.”

Isabel avucuyla lekeli yanağını sildi, bakışı yanağına ya-

pışan kâğıda kaydı. Önceki gece karaladığı listeyi düşündü. Önceki gece karaladığı *muazzam* listeyi.

Midesi ağzına geldi.

Başıboş, kumral bir bukleyi yüzünden çekerek sıkı, toplu yüvasına geri soktu. Dün gece kısa bir kestirmenin ardından yapmayı planladığı çok sayıdaki iş aklına takılınca kendini suçlu hissetti.

Kızların güvenliğini sağlama almak için bir plan yapmış olmalıydı. James'in eğitimine ayrılmış bir fon bulunup bulunmadığını öğrenmek için babasının avukatına bir mektup yazmış olmalıydı. Yeni bir ev bulmak için Dunscroft'taki emlak bürosuna mektup yazmış olmalıydı. Kısa süre içinde acil durum metni hâlini alacak olan çatı tamiri üzerine yazılmış kitabı okumaya başlamış olmalıydı. Ancak bunların hiçbirini yapmamıştı. Bunun yerine uyumuştı.

"Dinlenmen gerek."

"Fazlasıyla dinlendim." Isabel kâğıtları düzenlemeye koyuldu, o sırada masada duran yeni zarf yığını fark etti. "Bunlar da nereden çıktı?" Mektupları havaya kaldırdı ve kızlara gelen bir kadın dergisini gördü. Başlığı fark etti: *Londra'nın Evlenilecek Lordları! Zarfları yerine koymadan önce gözlerini yuvarladı.*

"Bu sabah postayla geldiler. Mektupları açmadan önce..."

Isabel mektup açacağını eline alıp Lara'ya baktı. "Efendim?"

"James hakkında konuşmalıyız."

"Yine ne var?"

"Derslerinden kaçıyor."

"Hiç şaşırmadım. Onunla konuşurum. Yeni mürebbiye-siyle tanıştı mı?"

"Pek sayılmaz."

Bu sözler bir işaretti. “Nasıl yani, Lara?”

“Şey... Kate, James’i onu banyoda izlerken yakalamış.”

Isabel öne doğru eğildi. “James’in Kate’i banyo yaparken izlediğini kastetmiyorsun sanırım, değil mi?”

Lara güldü. “Bunun nasıl sonuçlanabileceğini hayal edebiliyor musun? Kate onun derisini yüzerdi.”

“Onun derisini bizzat yüzebilirim! Artık bir kont oldu! Bir kont gibi davranması gerek! Yeni kızı banyo yaparken izlemek mi? Nasıl olur? Hangi akla hizmet...”

“Bir kont olabilir, Isabel ama öncelikle bir erkek çocuğu. Meraklı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Kadınlarla dolu bir evde büyüdü. Hayır. Tamamen ilgisiz olacağını sanırdım.”

“Ama öyle değil. Aslında James’in meraklı olduğuna bence şüphe yok. Bu tarz ilgileri tartışabileceği birine ihtiyacı var.”

“Benimle konuşabilir!”

Lara, Isabel’e gözlerine inanamayarak bakıyordu. “Isabel!”

“Konuşabilir!”

“Sen muhteşem bir ablasın fakat bu tarz meraklarını seninle tartışamaz.”

Isabel, Lara’nın sözlerini düşünürken sessizlik oldu. Elbette tartışamazdı. James dünyasını anlamasına yardım edecek kimsesi bulunmayan on yaşında bir oğlandı ve bu tarz erkeksi konuları konuşabileceği bir erkeğe ihtiyaç duyuyordu.

Isabel iç geçirdi. “James’i okula göndermenin bir yolunu bulmalıyım. Bugün bu konu hakkında babamın avukatına bir mektup göndermeyi planlıyorum. Okulu ayarlayacak para olacağını hiç sanmıyorum ya.” Duraksadı. “Alternatif olarak, belki de malikânenin yeni vasisi sadece kendi hemcinslerinin paylaşabileceği bilgilerle donatılmıştır.”

Kontun öldüğünü öğrendiklerinden beri babasının vasiyetinde adı geçen gizemli ve kayıp vasi Oliver'dan, yani Lord Densmore'dan haber bekliyorlardı. Bir hafta geçmişti ve haber almadan geçirdikleri her gün Isabel biraz daha rahat nefes alıyordu.

Yine de adamın düşüncesi bile onu korkutuyordu çünkü eğer Wastearl onu atadıysa Lord Densmore büyük ihtimalle hiçbirinin sahip olmak istemeyeceği türden bir vasi olacaktı.

“Bir konu daha var.”

Her zaman vardır

Isabel bunu düşününce ürperdi. “James hakkında mı?”

“Hayır. Senin hakkında.” Lara sandalyesinde öne doğru eğildi. “Yatağına gitmek yerine neden burada uyuyakaldığını biliyorum. Geleceğimiz hakkında endişe duyduğunu biliyorum. Maddi durumumuz hakkında. James konusunda. Minerva Evi hakkında.” Isabel başını sallamaya başladı. “Anlamıyormuş gibi yapıp bana hakaret etme. Seni bekleğinden beri tanıyorum. Yıllardır seninle birlikte yaşıyorum. Endişeli olduğumu biliyorum.”

Isabel konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapadı. Lara elbette haklıydı. Isabel endişeliydi. Malikânenin darboğazının James'i okula gitmekten, onun bir kont olmayı öğrenmesinden, kontluk unvanına onurunu biraz olsun geri kazandırmasından alıkoyacağından endişe ediyordu. James'in yeni vasisinin yüzünü -ve maddi olanaklarını- asla göstermemesinden korkuyordu. Aynı zamanda Densmore'un gelip güvende kalmalarını sağlamak için bu denli uğraştığı kadınları kovarak Minerva Evi'ni kapatmasından da bir o kadar korku duyuyordu. Bu kadınların ona ihtiyacı vardı.

Çatı akıyordu, o hafta Park'ın batı ucundaki çitten yedi koyun kaçırılmışlardı ve Isabel'in kendi adına beş parası yok-

tu. Çözüm bulamazsa kızlardan birkaçını evden göndermek zorunda kalacaktı.

“Kontun para bıraktığını *hiç* sanmıyorum,” dedi Lara usulca. Park’ın diğer sakinlerinden biri ilk kez ortak durumları hakkında bir şey söylüyordu.

Isabel başını salladı, bu sorunun onu hırslandırdığını hissetti. “Her şey gitti.”

Müstakbel Reddich Kontu’na vakfedilmemiş olan her şey.

Babası çocuklarının -daha doğrusu *varisinin* bakımının- temin edilmesini umursamamıştı bile. Babasının ölüm haberinden sonraki gün gelen avukatı malikânenin maddi işlerinden anlayabildiğine ikna etmesi yarım saat sürmüştü.

Sanki yoksullaşmak karmaşık bir durummuş gibi.

Wastearl her şeyi kumarda kaybetmişti: Şehirdeki evi, arabaları, mobilyaları, atları... *Kızını...* Hiçbir şey kalmamıştı. Artık James’e geçen şeyler dışında...

Satma hakkı Isabel’de olan şeyler.

Üzüntü, Isabel’in göğsüne bir bıçak gibi saplandı.

Kardeşi kontluk unvanının ona sunması gereken anneye, babaya veya yetiştirilme tarzına sahip olamamıştı ama bir kontluğu olacaktı. Isabel de onu ayakta tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Ölü bir kont.

Çocuk bir varis.

Saklı tutulması ve doyurulması gereken iki düzine boğaz.

Keşke dün gece uyuyakalmasaydı, o zaman hepsinin kurtulmasını sağlayabilecek bir plan geliştirebilirdi. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Isabel gözlerini kapatarak derin, teskin edici bir nefes aldı. Düşüncelerini göstermeyi reddederek kararlı bir şekilde, “Bu senin sorunun değil, Lara,” dedi. “Hepimize iyi bakıldığından emin olacağım.”

Lara'nın bakışı yumuşadı. "Elbette emin olacaksın. Bundan hiçbirimiz bir an olsun şüphe duymadık."

Elbette duymamışlardı. Hiç kimse asla Isabel'in gücünden şüphe duymazdı. Duymaları gerektiğinde bile. Isabel her şeyi bir pamuk ipliğine bağlı olarak bir arada tuttuğunda bile.

Isabel ayağa kalkarak pencere kenarına gitti, bir zamanlar bereketli ve verimli olan Townsend arazisine baktı. Tarlalar otlarla kaplanmıştı ve artık işlenmiyordu, çiftlik hayvanlarıysa çok az kalmıştı.

"Kızlar endişeli mi?"

"Hayır. Kapı dışarı edilebileceklerinin akıllarının ucundan bile geçtiğini sanmıyorum."

Bu sözlerin üzerine Isabel'in kalp atışları hızlandı. "Kapı dışarı edilmeyecekler. Bir daha asla böyle şeyler söyleme."

Lara da onu tekrarladı. "Tabi ki edilmeyecekler."

Edilebilirler. Bu kelimeler Isabel'e sanki sesli olarak söylenmiş gibi gelmişti.

Isabel hızla arkasını döndü, eteğinin uçları bileklerinin etrafında fırıl fırıl dönerken parmağını havaya kaldırdı ve Lara'nın burnunun önünde salladı. "Bir şeyler düşüneceğim. Biraz para bulacağız. Hepsini başka bir eve taşıyacağım. Bu evin herhangi bir değeri yok."

"İki numaralı Minerva Evi," dedi Lara.

"Kesinlikle."

"Müthiş bir fikir."

Isabel kuzeninin ses tonundan dolayı gücendi. "Sırf gönümü almak için onaylamana gerek yok."

"Öyle olsun," dedi Lara. "Bir yerlerde sakladığın bir zulan filan mı var? Çünkü son duyduğuma göre iki düzine kadının kalabileceği evler için para gerekiyormuş."

"Evet. Şey... Orası planın henüz çözemediğim kısmı."

Isabel odanın karşı tarafına geçerek kapıya gitti, sonra arkasını döndü, masasına doğru yürüdü. Reddich kontlarının üç nesildir oturduğu çalışma masasına oturarak devasa masanın üzerine dağılmış olan kâğıtlara baktı. “Ayakta kalmak için yeterli paramızın olmasını temin etmenin tek bir yolu var.”

“Neymiş o?”

Isabel derin bir nefes aldı.

“Mermerleri satacağım.” Bunları söylerken kulaklarında bir uğultu oluşmuştu. Sanki onları duymazsa bu sözler hiç söylenmemiş olacaktı.

“Isabel...” Lara başını salladı.

Lütfen buna karşı çıkma, Lara. Gerçekten gücüm yok.
“Onları elimde tutmak saçma. Kimse onlara bakıp zevk almıyor.”

“*Sen zevk alıyorsun.*”

“Daha fazla karşılayamayacağım bir lüks.”

“Hayır. Bugüne dek sahip olduğun tek lüks onlar.”

Sanki Isabel bunu bilmiyordu.

“Daha iyi bir çözümün var mı?”

“Olabilir,” dedi Lara imalı bir şekilde. “Belki de şeyi değerlendirmelisin... Belki de evlenmeyi düşünmelisin.”

“Yani beni bir şans oyununda kazanan sersemlerden birini kabul etmem mi gerekirdi?”

Lara’nın gözleri büyüdü. “Ah, Tanrım, hayır! Onlardan birini değil. Onlardan biri asla olmaz. Babanı tanıyan hiç kimse olmaz. Ben başka biriyle demek istiyorum. İyi biri ve o kişi varlıklı biri olursa, işte o zaman çok daha iyi olur.”

Isabel daha önce gördüğü dergiyi havaya kaldırdı. Bir lordu tavlamayı mı denememi öneriyorsun, kuzen?”

Lara’nın yanakları kızardı. “Mükemmel bir eşin başına gelebilecek en kötü şey olmadığını inkâr edemezsin.”

Isabel başını salladı. Evlilik çözüm değildi. Bu evi ve içindeki kadınları kurtarmak için her türlü acı reçeteye razıydı fakat onlar için özgürlüğünü, akıl sağlığını veya kişiliğini feda etmeyecekti. Evliliğin bir çözüm olup olmamasını umursamıyordu.

Bencil.

Bencil kelimesi içini yaktı, sanki ona yıllar önce değil de saniyeler önce söylenmiş gibi kafasının içinde yankılanırdı. Isabel gözlerini kapatırsa yüzünü acıyla buruşturarak bu sözü bir hançer gibi ona fırlatan annesini göreceğini biliyordu.

Seninle evlenmesine müsaade etmeliydin, seni bencil yaratık. Eğer onunla evlenseydin baban burada kalırdı. Sense gitmiş olurdun.

Isabel bu görüntüyü hatırlamayı reddederek başını salladı, aniden sıkışan ve acıyan boğazını temizledi.

“Evlilik çözüm değil, Lara. Bize yardım edebilecek olanaklara sahip birinin Wastearl’ün yirmi dört yaşında, Londra’daki balo salonlarından birinin bile içini görmemiş kızıyla evlenmeyi düşüneneğine gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette evlenir.”

“Hayır. Evlenmez. Becerim yok, eğitimim yok, çeyizim yok, bir kısmı *yasa dışı* olmak üzere çoğu saklanan bir ev dolusu kadından başka hiçbir şeyim yok. Müstakbel bir talibe böyle bir şeyi nasıl açıklamayı öneriyorsun?” Lara cevap vermek için ağzını açtı ama Isabel konuşmaya devam etti. “Ben söyleyeyim. İmkânsız. Aklîselim hiçbir erkek benimle evlenip taşıdığım yükleri üstlenmez. Ayrıca dürüst olmak gerekirse bunun için şükran duyuyorum. Olmaz. Farklı bir yol denemekten başka çaremiz yok.”

“Eğer ona gerçeği söylersen seninle evlenir, Isabel. Her şeyi açıklarsan.”

Aralarına sessizlik çöktü ve Isabel sırlarının hepsini paylaşabileceği birinin olmasının nasıl bir şey olacağını kısa bir süre düşündü. Kızları korumasına yardım edecek biri... James'i yetiştirecek biri. Yükünü omuzlamasına yardım edecek biri.

Isabel bu düşünceleri hemen bir kenara itti. Minerva Evi'nin yükünü paylaşmak sırlarını da paylaşmayı gerektirirdi. Bu sırları tutması için birine güvenmeyi gerektirirdi.

“Minerva Evi'nin bize gösterdiği korkunç yaratıkları hatırlatmama gerek var mı? Eli ağır kocaları? İğrenç ağabeyleri ve amcaları? Çocukları için sofraya yemek koymaya vakit bulamayacak kadar içki kadehlerine gömülmüş olan adamları? Ayrıca benim kendi babamı da unutmayalım. Şehirde bir gece daha geçirmek için çocuklarını senet karşılığı satmaya razı olan, malikânesini ayakta tutmaktan aciz, çocuk yaştaki varisi için mülkü itibarsız ve beş parasız bırakmaya razı olan adamı.” Başını kararlılıkla salladı. “Hayatım boyunca öğrendiğim bir şey varsa Lara, o da erkeklerin büyük kısmının iyi olmak dışında bütün özelliklere sahip olduğudur. Ve Yorkshire'ın taşrasında benim gibi kız kurularını aramaya niyetleri olmayan adamlardır.”

“Hepsi kötü olamaz...” diye belirtti Lara. “Kabul etmelisin, Isabel. Minerva Evi'ne gelen kızlar... Şey... Onların durumu en kötüsü olmalı. Belki de şunun içindeki gibi adamlar...” Dergiyi gösterdi. “Belki onlar farklıdır.”

“Her ne kadar bundan şüphe duysam da haklı olduğumu varsayacağım ama en azından kendimize karşı dürüst olalım. Bir lordu dize getirecek türden bir kadın sayılmam. Hele ki fevkalade özelliklerini sergilemek için bir dergi makalesini hak eden bir lordu asla.”

“Saçmalık. Sen çok güzelsin ve zekisin. Ayrıca akıllalmaz derecede yeteneklisin. Bir kontun ablasısın. Daha da iyisi,

henüz adını kirletmemiş bir kontun ablasısın,” dedi Lara üzerine basa basa. “*Londra’nın Evlenilecek Lordları*’nın sana hayran kalacağına eminim.”

“Evet, bir de Londra’nın üç yüz yirmi kilometre kuzeyinde yaşıyorum. Bu istisnai lordların posta arabasıyla ulaşmayan dergi abonelikleri bulunan bir grup şanslı genç hanımefendi tarafından çoktan kapıldığını düşünüyorum.”

İç çekme sırası Lara’ya gelmişti. “Belki de *bu* lordlar değildir. Belki de dergi sadece bir işarettir.”

“Bir işaret.”

Lara başını sallayarak onayladı.

“Sana göre...” Derginin adına bakmak için durdu. “*Pearls and Pelisses* bir işaret yani. Bu saçmalığı neden alıyoruz ki?”

Lara ilgisizce elini salladı. “Kızların hoşuna gidiyor. Ayrıca evet. Bence evliliği düşünmen gerektiğini gösteren bir işaret. İyi bir adamla. Parası olan biriyle.”

Isabel yumuşadı. “Lara, evlilik bize yalnızca daha fazla bela getirir. Getirmese bile cidden varlıklı, iyi adamların Dunscroft’ta kuyruğa girip benim kasabada gezintiye çıkmamı beklediğini mi düşünüyorsun?”

Dergiyi açtı. *Londra’nın Evlenilecek Lordları*’ndan ilki olan Lord Nicholas St. John’a göz attı. “Gerçekten, ciddi-yim. Adam Britanya’da akraları arasında en varlıklı olanlarından birinin ikiz kardeşi, kendi çabasıyla zengin olmuş, muazzam bir at binici, eşsiz bir silahşor ve görünüşe göre sosyetenin hanımefendilerini amonyak koklatılmış gibi peşinden koşturacak kadar yakışıklı.” Isabel susarak Lara’ya haince gülümsedi. “O ve ikizi insan içine birlikte çıktıklarında Londra halkının bilincini nasıl koruduğunu insan merak ediyor.”

Lara kıkırdadı. “Belki de toplumun güvenliği ve yararı

için aralarına belli bir mesafe koyma nezaketi gösteriyorlardır.”

“Bu ‘erkeklik abidesinin’ yapacağı en doğru ve uygun hareket olacaktır.”

“Erkeklik abidesi mi?”

Isabel yüksek sesle okudu, “*Lord Nicholas gerçek bir erkeklik abidesi: Yakışıklı ve çekici, yelpazeleri ve kirpikleri titreten gizemli bir havası var. Ve o gözler, sevgili okuyucu! Öylesine mavi ki! Bu derginin neden fevkalade öğretici olduğunu tekrar açıkla mısın?*”

“Görünüşe göre bu makale pek öyle değil. Başka ne yazıyor?” Lara, Isabel’le birlikte okumak için boynunu uzattı.

“Fakat bu lordun cazibesi hakkında dahası var, sevgili okuyucu! Ne mi? Sadece Avrupa’ya değil, Şark’ın derinlerine de yaptığı efsanevi seyahatleri hem tenini bronzlaştırmış hem de ufkunu genişletmiş. Sırtarak kaçamak cevaplar vermek Lord Nicholas’ta işe yaramaz, hanımlar. Kendisi sohbet edebileceği bir eş isteyecektir! Ola!”

“‘Ola!’ yazmıyor.” Lara duyduklarına inanamayarak dergiye doğru uzandı.

“Öyle yazıyor!” Isabel dergiyi geri çekti. “*Ola! Londra’nın beyefendilerinin en iyilerini bulup dikkatinize sunduğumuzu söylememiş miydik?*”

“Eğer gerçekten o kadar inanılmaz bir adamsa sanırım *ola* da herhangi bir ünlem kadar uygun olacaktır.

“Mmmm.” Isabel dergiyi sessizce okumaya başlamıştı.

“Isabel?” Lara kuzeninin ilgisini çeken şeyi görmek için eğildi. “Ne o?”

Hararetili soru karşısında Isabel aniden başını kaldırdı. “Lara, haklısın.”

“Öyle miyim?”

“Bu aptal dergi *gerçekten* bir işaret!”

“Öyle mi?” Lara’nın kafası karışmıştı.

“Öyle!” Isabel okumayı kesip mektubunu yazmak için temiz bir kâğıt parçasına uzandı.

“Ama sanmıştım ki...”

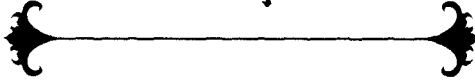
“Ben de. Gelgelelim, öyle.”

“Ama...” Lara sustu, şaşkına dönmüştü, sonra aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Ama burayla Londra arasındaki üç yüz yirmi kilometrelik mesafe ne olacak?”

Bunun üzerine Isabel başını kaldırdı. Başını eğip yazacaklarını düşünürken uzun süre sessiz kalmıştı.

“O hâlde son derece ikna edici bir gerekçe oluşturmak zorunda kalacağım.”

Üç

Bir Numaralı Ders

Çok güçlü bir ilk izlenim bırakmaya çalışmayın.

Lordunuzu elde etmek için kendinizi göstermelisiniz fakat sesinizi pek duyurmamalısınız. İlk başta sohbet olayını fazla abartmayın, onu düşüncelerinizle boğmak istemezsiniz. Bu zor gibi görünebilir ama sakın endişelenmeyin, sevgili okuyucu. Sessiz zarafetiniz lordunuzu dize getirmek için yetip de artacaktır.

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Nick çok seyahat etmişti ve en sönük yerlerin bile değerini görebilme yeteneğiyle gurur duyardı. Avrupa'nın dört bir yanında yıllarca dolaşmıştı: Viyana, Prag, Paris veya Roma'da değil; Avrupa'nın duyulmamış köylerinde gezmişti. Daha sonra doğuya gitmişti. Köhne Osmanlı pazarlarında mücevherler bulmuştu, Şark'ın en uç kısımlarındaki küçük toplulukların basit hazlarını kucaklamıştı.

Rock ile birlikte üstlerindeki kıyafetler dışında hiçbir

şeyleri olmadan Yunanistan'ın dağ geçitlerini kullanarak Osmanlı İmparatorluğu'ndan yavaşça uzaklaştıklarında Nick sıcak yemek olmadan, bir yatak yüzü görmeden, tek bir lüks olmadan haftalar geçirmişti. Bu sırada antikalara olan tutkusunu keşfetmişti. Nick'in birkaç iyi özellik bulamayacağı bir yer hiç çıkmamıştı. Ancak Dunscroft köyüne vardıklarında vazgeçmeye çok yaklaşmıştı. Bu yerle ilgili dikkate değer hemen hemen hiçbir şey yok gibiydi.

Nick ve Rock kasabanın tek hanının bahçesinde birlikte duruyordu ve atlarının teslim edilmesini bekliyorlardı. Neredeyse yarım saattir bekliyorlardı ve köyün erken saatlerdeki canlılığı yerini sakin, kuşluk vakti tembelliğine bırakmıştı. Nick kasap dükkânının kapısının açılmasını ve kapıda cılız bir çocuğun belirmesini izlerken ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Çocuğun kucağı paketlerle doluydu ve çocuk çıkar çıkmaz tuhaf şekilli paketlerden birini tozlu zemine düşürdü. Paketi almak için arkasını döndüğünde ise kucağındaki yığın düşecekmiş gibi eğildi.

İki gece önce küçük Yorkshire köyüne geldiklerinden beri yaşadıkları en ilginç olay buydu.

“Bir kronuna bahse varım tuhafiye dükkânına ulaşamadan bir paket daha düşürecek,” dedi Nick.

“Şunu bir İngiliz altını yapalım,” diye onayladı Rock.

Çocuk dükkânı olaysız geçti.

Rock kazandığı parayı cebine atarken, “Londra’ya dönmeye hazır mısınız?” diye sordu.

“Hayır.”

“En azından Yorkshire’den ayrılmayı düşünür müsün?”

“Kızın Yorkshire’den ayrıldığına inanmak için bir sebep bulana kadar olmaz.”

Rock derin bir nefes alarak topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. Uzun bir sessizliğin ardından, “Bana öyle ge-

lıyor ki bu kızı bulmaya kendini adanmış olan kişi *sensin*. Bu yerde beni bağlayan hiçbir şey yok. Ankara bu kasabadan çok daha konforluydu,” dedi.

Nick kaşını kaldırdı. “Ankara mı? Osmanlı İmparatorluğu’nu son ziyaretimizdeki şartlarımız düşünülürse bu biraz abartılı oldu sanırım.”

“Tabi bir de senin yaptıklarını,” diye homurdandı Rock. “En azından York’a geçebiliriz. Bu han -ve bu kelimeyi bol keseden kullanıyorum- berbat bir yer.”

Bunun üzerine Nick gülümsedi. “Aslında bir Türk’e göre gerçekten gösteriş düşkününü biri hâline geldin.”

“Hanın adı Sıkışmış Domuz, Tanrı aşkına!”

“Sence York’ta daha ilginç isimli bir tesis bulabilir miyiz?”

“Bence orada pekâlâ *daha iyi* bir tesis bulabiliriz.”

“Belki fakat son duyduğumuza göre kız buraya doğru gidiyor,” dedi Nick. “Macera duyguna ne oldu?”

Rock öfkeyle pufladı, ahırlara doğru bakıyordu. “Atlarla birlikte o da kayboldu. Bu yer sence atları nerede tutuyor? Banyoda mı? Bir atı getirmenin bu kadar uzun sürmesinin tek mazereti ölüm olabilir.”

“Atın ölümü mü?”

“Ben daha ziyade atla ilgilenen seyisin ölümünü düşünmüştüm,” dedi Rock ve Nick’in yanından ayrılarak ahırlara doğru yöneldi, Nick ise dikkatini Dunscroft köyüne çevirdi.

Yaklaşmışlardı.

Leydi Georgiana’yı İngiltere’nin bir ucundan Yorkshir’e kadar izlemişlerdi ve şimdi kızın izini kaybetmişlerdi. Atlarını bir gün boyunca kuzeye doğru sürmüşlerdi, tek başına seyahat eden genç bir kadını görmüş olabilecek herkesi sorgulamışlardı ve postanede çalışan bir çocuğun posta arabasından inen ‘melek gibi bir hanımefendi’ gördüğünü hatır-

ladığı Dunscroft’a kadar hiçbir şey bulamamışlardı. Çocuk söz konusu melege ne olduğunu bilmiyordu fakat Nick kızın fazla uzağa gitmiş olamayacağına hükmetti. Dunscroft’taydı ya da yakınlarındaydı.

Nick bundan emindi.

Derin bir nefes alarak tek bir ana caddenin kenarına sıralanmış; sadece bir kilisenin, bir hanın ve basit dükkân dizilerinin medeniyet göstergesi sayılabileceği küçük köyü inceledi. Hanın karşısında köy meydanı vardı, burası muhtemelen Dunscroft’ta yılın en heyecan verici gecesini simgeleyen 1 Mayıs kutlamalarından kalan boş bir bayram direğinin durduğu küçük bir yeşillikti. Nick etrafı incelerken meydandan geçen yalnız bir kadın dikkatini çekti.

Kadın yürürken bir şeyler okuyordu, elindeki kâğıt yığınının dalmıştı ve Nick’in fark ettiği ilk şey kadının çevresinin farkında olmamasına rağmen düz bir çizgi hâlinde yürümeyi başarabilme yeteneğiydi.

Kadın iddiasız giyinmişti. Biraz demode, sıradan bir tasarıma sahip basit, siyah gündelik bir elbiseye bürünmüştü fakat bulundukları yer düşünülürse ancak böylesi beklenirdi. Elbise, kadının yerel bir toprak soylusunun kızı olduğunu gösteriyordu fakat kadının hareketleri onun bir sosyete hanımefendisi olmadığını gösterecek denli kendini bilmezdi.

Nick onu dikkatle izledi, kadının sıra dışı boyunu inceledi. Bu kadar uzun boylu bir kadınla tanışacağı aklının ucuna bile gelmezdi. Kadının hızlı, kendinden emin adımları genç bayanların zarif olduğuna inanmalarının öğretildiği edalı küçük adımların tam tersiydi. Nick her uzun adımla birlikte düzgün bacaklarına yapışan eteklerine gözünü dikmekten kendini alamadı. Kadın yürürken eteğinin ucu havalandı ve sade yürüyüş botları görüldü. Moda yerine kullanışlılık esas alınarak seçilmiş ayakkabılardı.

Kadının siyah başlığı yüzünün iyice üstüne düşmüştü, gözlerini güneşten koruyordu. Şapkasının inik kenarı ile okuduğu şey arasında kadının son derece düz, küçük ve şekilli görünen burnunun ucu dışında hiçbir şey seçemiyordu. Nick kadının gözlerinin rengini merak etti.

Kadın bütün çimleri bir kez olsun başım kaldırmadan geçerek neredeyse sokağa varmıştı. Nick onun sayfayı çevirdiğini gördü. Kadın ne yürüyüşünün tek adımını ne de mektubunun tek kelimesini kaçırmıyordu. Olağanüstü odaklanışı inanılmazdı, Nick böyle dağılmayan bir ilginin odağı olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmeden edemedi. Acaba yaptığı her şeyde aynı kararlılığı gösteriyor muydu?

Nick doğruldu, Rock'a bakmak için döndü. İsimsiz, yüzü görünmeyen bir kadına dalıp gittiğine göre çok uzun süre kadınsız kalmıştı.

İşte o anda kızılca kıyamet koptu.

Yakınlardan gelen yüksek çatırtıları adamların bağırışları, atların çığlıkları ve Nick'in ne olduğunu hemen anlayamadığı bir gümbürtünün birleşimi izledi. Nick sesin geldiği tarafa döndü. İlk başta hiçbir şey göremedi, seslerin ana caddenin ilerisinden geldiğini zar zor anlayabilmişti ama yoldaki bir dönemeçten sonra durumun ciddiyeti net ve dehşet verici bir şekilde ortaya çıktı.

Devasa yük beygirlerinden oluşan bir sürü yolda çılgınca koşuyordu. Atların kaslı kıçları yukarı kalkarken toynakları yere sertçe vuruyordu. Atlar arkalarında iki tekerleğini kaybetmiş olan ve yana doğru sürüklenen büyük bir yük arabasını çekiyordu. Yük arabasındaki döşemeler etrafa saçılıyordu ve tahta arabadan dökülen taşların sesi artık aşırı hızlı koşmaya başlamış olan atları hırçınlaştırıyordu. Tekerleklerin yanı sıra atların sürücüsü de kaybolmuştu ve devasa

aracı kontrol eden kimse yoktu. Atlar önlerine çıkan hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Çimenlik alandan çıkan kadın ise doğrudan atların yoluna çıkmak üzereydi.

Nick ona seslendiğinde bile başını okuduğu şeyden kaldırmamıştı. Kadın ana caddeye doğru son, öldürücü adımını attı ve Nick o anda onu kurtarmaktan başka seçeneği olmadığını anladı.

Lanet olsun!

Nick yerinden fırladı, hanın bahçesinde koşmaya başladı. Hızla göz attığında ucu ucuna da olsa ona zamanında yetişebileceğini anladı, elbette yanlış adım atmayacağını ve kadının aniden etrafında olup bitenlerin farkına varmaya karar vermeyeceğini farz ettiği sürece.

İkinci tahmininin olacağını hiç sanmıyordu.

Devasa hayvanların üzerlerine doğru geldiğini hissettiğinde bile sokağın karşısına doğru hızla koşarken sertleşmiş toprağın atların vuruşunun gümbürtüsüyle binici çizmelerinin altında titrediğini hissetti.

Bu delilikti.

Genç kadın etrafındaki kargaşadan veya kendini koruma içgüdüsüyle başını kaldırdı.

Gözleri kahverengiydi.

Ayrıca fal taşı gibi açılmışlardı.

Kadının ağzı açıldı. Şaşkınlıktan ve ne yapacağını bilemediğinden donakalmıştı, Nick'in tek umudu onun yolundan çekilmemesiydi, aksi takdirde ikisi de zor bir duruma düşerdi.

Genç kızları yaklaşan kıyametten kurtarmakla ilgili dersini almamış mıydı?

Anlaşılan almamıştı.

O sırada genç kadının üstüne atladı, iri bedeninin hızlı

hareketi onu sırtüstü yatırmıştı, çarpışmanın etkisiyle yerden havalandıklarından kolları onu sımsıkı sarmalamıştı. Kadının elindeki kâğıtlar havada süzülüyordu.

Nick havalandıklarında içgüdüsel olarak kıvrılarak genç kadını neredeyse nefessiz ve muhtemelen sağlam kollarından ve bacaklarından mahrum bırakan çarpışmadan korudu.

Yere düştüklerinde Nick'in koluna şiddetli bir acı saplandı, dişlerini sıktı. Gür çimlerde metrelerce yuvarlandılar. Sonunda durduklarında Nick atların geçtiğini hissetti, atlar arkalarında enkaza dönen bir toprak yol bırakarak geçerken altlarındaki toprak sarsılıyordu.

Nick bir süre kıpırdamadan durdu, sol omzu ile sağ dizi acıyla zonkluyordu fakat bu acıya endişe verici olmadığını anlayacağı kadar aşınaydı. İşte o anda nasıl durduğunu fark etti, sıcak bir kadın bedenine sarılmıştı.

Kendini kadının bedenine sarmalamıştı, kolları içgüdüsel olarak kadının başını ve boynunu yaralanmaktan korumuştur. Nick başını dikkatlice kaldırarak kucağına büzüşmüş olan genç kadına baktı. Kadının gözleri sımsıkı kapalıydı; dudakları ince, sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırılmıştı. Nick kadının soluklarının şiddetli ritmini göğsünde hissedebiliyordu. Genç kadın düşerken şapkası da uçmuştu ve kalın, kumral bir lüle kadının yüzüne düşmüştü. Nick bir elini gevşetip kadının başını kavradığı yerden indirerek ne yaptığını düşünmeden kadının saçını yüzünden çekti.

Nick'in dokunuşunun üzerine genç kadın gözlerini açtı, gözlerini kırıştırarak Nick'e baktı.

Kadının gözleri yalnızca kahverengi değildi. Korku ve sersemlik ile şaşkınlık ve rahatlamamanın ürünü gözyaşlarının oluşturduğu pırıltının daha da öne çıkardığı bal rengi, altın rengi ve maun karışımı bir mozaikti.

Bu kadının yumuşak ve çekici bir tarafı vardı.

Daha sonra genç kadın mücadele etmeye başladı.

“Bayım! Üstümden kalkın!” Kadın ellerini kurtararak Nick’in göğsünü ve kollarını yumruklamaya başladı. “Derhâl!” Yumruklarından biri Nick’in yaralı koluna denk geldi ve Nick omzunda zonklayan acıdan dolayı suratını buruşturdu.

Yanılmıştı. Bu kadında yumuşak bir taraf filan yoktu. Tam bir cadalozdu.

“Durun!” Bunun üzerine kadın hareket etmeyi kesti.

Kadın altında kaskatı kesilince Nick pozisyonlarının ne kadar uygunsuz olduğunu daha iyi anladı. Kadının bedeninin bedenine yaptığı baskıyı; genç kadın derin, rahatlatıcı soluklar almak için çabalarken göğüslerinin verdiği hissi fark etti. Nick’in kalçası kadının bacaklarının arasındaydı, eteklerine dolanmıştı. Aniden dizinin sızısı bedeninin tamamen farklı kısımlarının sızısının yanında hiç kalmaya başladı.

Bu hiç iyi olmazdı.

Nick bedenini yavaşça kadının bedeninden kaldırdı, yaralı omzu ağırlığını çekmekte zorlanınca yüzünü buruşturdu. Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve acıyla tısladı. “Umarım mektuplarınız neredeyse ikimizi de öldürtecek kadar değerlidir.”

Bu sözler üzerine kadının gözleri kocaman açıldı. “Şu anki durumunuzdan dolayı beni suçlamaya hakkınız yok. Bana saldırdınız!” Kadın, ellerini Nick’in göğsüne bastırdı ve onu tüm gücüyle itti. Az önceki ölümün kıyısından dönme deneyimleri göz önünde bulundurulursa şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Bunun üzerine Nick kaşını kaldırdı fakat kadının üstünden kalktı, doğrularak mantosunu düzeltiyormuş gibi yaptı. Bir süre mantosunun yarısı parçalanmış dirseğini, zarar gör-

müş kol ucunu inceledi. Daha sonra kolunun manşetini tuttu ve sertçe asılarak mantonun kolunun alt kısmını tümüyle yırttı.

Dikkatini hâlâ yerde duran ama artık baston yutmuş gibi dimdik oturan, dağılmış kumral lülelerin altından ona dik dik bakan ve gözlerini Nick'in rüzgârla savrulan gömleğinin beyaz kabarık koluna dikmiş olan kadına çevirdi.

Nick söz konusu kolu kadına doğru uzatarak, "Mantonun kolunu tekrar giyilebilecek kadar onarmak imkânsız gibi görünüyordu," diye belirtti.

Kadın, Nick'in gerekçelerinden pek tatmin olamamış gibi hafifçe geriye doğru eğildi.

"Daha erdemsiz biri olsa gücenirdi," dedi. "Hayatınızı kurtarmış olmam iyi niyetimi kanıtlamış olmalı."

Kadın göz kırptı. Nick bir an için kadının gözlerinde bir şeyin parıldadığını gördüğünden emindi. Gördüğü zevk duyma olabilir miydi? Kadın uzanarak Nick'in elini tuttu ve ayağa kalktı. "Siz benim hayatımı kurtarmadınız. Ben gayet iyi idare ediyordum, ta ki siz..." Kadın ağırlığını bir ayağının üstüne vermeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Eğer Nick ondan bu kadar büyülenmemiş olsaydı bunun farkına bile varmayabilirdi.

"Sakin olun," diyerek uzun kolunu kadının beline doladı. "Sonuçta yere yuvarlandınız." Konumlarından dolayı yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Nick sesini alçalttı. "İyi misiniz? Eve gitmenize yardımcı olayım mı?"

Kadın başını kaldırdığında Nick kadının bakışındaki ani farkındalığı gördü. *Kadın ona giderek ısınıyordu.* Nick daha fazla inceleyemeden kadının bakışındaki parıltı kaybolmuştu, dağılıp gitmişti. Genç kadın onun kavrayışından uzaklaştı, elini elinden çekti. Kadının yüzüne, elmacık kemiğindeki

geniş çamur lekesine tezat bir pembelik yayıldı. “Hayır. Olu-
dukça iyiyim, lordum. Yardımınıza ihtiyacım yok. Kendini-
zi daha fazla zahmete sokmanıza gerek yok.”

Nick şaşırmişti. “Hiç zahmet olmaz, hanımefendi. Yardi-
ma ihtiyaç duyan genç kadına şövalyelik yapmaktan mutlul-
uk duyarım.”

Kadının sesi savunmacı bir tona büründü. “Başımın be-
lada olduğunu düşünmüş olabileceğinizi görebiliyorum,
lordum fakat sizi temin ederim etrafımda olup bitenlerin tü-
müyle farkındaydım.”

Bunun üzerine Nick kaşını kaldırdı. “Farkındaydınız,
öyle mi?”

Kadın başını bir kez eğerek onayladı. “Kesinlikle.”

“Size doğru dörtnele koşan atların yolundan ne zaman
çekilmeyi planlıyordunuz o hâlde?”

Kadın cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Biraz
daha geri çekilerek düştükleri sırada kaybettiği ve etrafla-
rındaki çimlere saçılmış olan kâğıtları toplamak üzere arka-
sını döndü. Utanmıştı, Nick’in de canı sıkıldı. Kısa bir süre
kadını seyretti, sonra ona yardım etti, özellikle çimenlik
alanın uzak köşelerine savrulan mektupları topladı. Kadının
ilgisini bu denli cezbeden şeylerin içeriğine gizlice göz attı
ve hepsinin fatura olduğunu fark etti, şaşırmıştı. Çekici bir
genç kadın neden finansal konularla uğraşırdı ki?

Kadına döndü, hafifçe eğilerek selam verdi ve mektupları
ona doğru uzattı. Kadın mektupları almak için uzandığında
elini tekrar yakaladı, başparmağını kadının çimen yeşiline
boyanmış parmak boğumlarında gezdirerek doğruldu. “Ley-
dim, çok özür dilerim. Kendimi tanıtmama müsaade var mı?
Ben Lord Nicholas St. John.”

Bunun üzerine genç kadın kaskatı kesildi, Nick’in yüzü-
nü inceliyordu. Nick ise boyunbağını düzeltme dürtüsüne

karşı koymaya çabalıyordu. Genç kadın elini Nick'in elinden çekerek tekrar etti. "St. John mu dediniz?"

Kadının sözlerinde onu tanıdığına dair bir belirti vardı, Nick tereddüde düştü. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğine emin değildi. "Evet."

"Lord *Nicholas* St. John mu?"

Kadın onu tanıyordu.

Konuşmaya başladığında Nick'in sesine korku hâkimdi. "Evet."

Kadın onun peşindeydi. Tıpkı diğerleri gibiydi.

Elbette, diğerleri bu denli hayati bir tehlike oluşturmamıştı.

Ya da bu kadar güzel değillerdi.

Nick bu düşünceleri aklından çıkarmak için başını salladı -güzel olsun veya olmasın bu kadın bir yıldı- ve en hızlı kaçış yolunu aramak için omzunun üzerinden etrafa bakındı.

"Lord. *Nicholas*. St. John. *Antikacı* olan mı?"

Şaşıрма sırası *Nicholas*'taydı. Bu tümüyle beklenmedik bir soruydu. Kendini, '*Ralston Markisi'nin kardeşi Nicholas St. John mu?*' veya '*Evlenilecek Lord Nicholas St. John mu?*' hatta '*Londra'nın en seçkin bekârı Nicholas St. John mu?*' tarzı sorulara hazırlamıştı. Ancak antikalar konusunda bir uzman olarak tanınmak... Bu durum çoğu kadından bekleyeceğinden tamamen farklı bir yaklaşım gibi gelmişti.

Belki de Britanya adasında *Pearls and Pelisses* dergisini okumayan tek kadını bulmuştu.

"Ta kendisi."

İşte o zaman kadın güldü, sesi neşeliydi ve nazikti. O anda sanki daha da güzelleşti ve Nick kadının gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. "Buna inanamıyorum. Evinizden çok uzaktasınız, lordum."

O gülümsemeye devam ettiği sürece o kadar da uzakta sayılmazdı.

Nick bu saçma düşünceyi başından savdı.

“Bu kadar yol gelmişken benden üstün gelmeniz hiç adil değil. Birçok yönden.”

“İtiraf etmeliyim, sizin çok daha farklı olacağınızı düşünmüştüm.” Genç kadın o anda güldü. “Elbette, sizin hakkınızda pek fazla düşünmemiştim. Ama şimdi buradasınız. Duncroft’ta! Ne büyük bir şans!”

Nick zihnini kadının yol açtığı şaşkınlıktan arındırmaya çalışıyordu. “Ne yazık ki anlayamıyorum.”

“Elbette anlamıyorsunuz. Ama anlayacaksınız! Sizi Duncroft’a getiren nedir?” Nick konuşmak için ağzını açtı fakat kadın elini salladı. “Boş verin. Önemi yok! Önemli olan burada olmanız!”

Nick kaşlarını çattı. “Affedersiniz?”

“Siz bir işaretsiniz.”

“Bir işaret mi?”

“Evet. Öylesiniz. Fakat Lara’nın düşündüğü gibi bir işaret değilsiniz.”

“Hayır.” Tüm bu konuşma Nick’e düştükleri sırada kadının başına bir darbe alıp almadığını düşündürüyordu.

Kadın başını salladı. “Hayır. Siz mermerleri satmam gerektiğine dair bir işaretsiniz.”

“Mermerler.”

Genç kadın başını eğdi. “Lord Nicholas, siz iyi misiniz?”

Nick gözlerini kırıştırdı. “Evet. Sanırım iyiyim.”

“Çünkü bana cevap vermekten ziyade söylediklerimi tekrarlıyorsunuz.” Nick cevap vermedi. “Lord Nicholas St. John olduğunuza emin misiniz? Antikacı olan?”

Evet. Bu şaşırtıcı kadının yüzünde emin olduğu bir iki şeyden biriydi. “Tümüyle.”

Kadın, Nick'i uzun süre inceledi. "Sanırım idare etmek zorunda kalacaksınız."

"Affedersiniz?"

"Beni bağışlayın, fakat çok da gözü açık bir âlime benziyorsunuz."

Nick kırılmıştı. "Leydim. Sizi temin ederim bir antikacıya ihtiyacınız varsa benden daha iyisini bulamazsınız."

"Hakarete maruz kalmış gibi konuşmanıza gerek yok," dedi kadın. "Zaten elimde çok fazla antikacı seçeneği yok." Kadın sırttı ve Nick kafasına bir darbe almış gibi hissetti. Bir kez daha.

Bu kadın da kimin nesiydi?

Genç kadın Nick'in düşüncelerini okumuş gibi konuşmaya koyuldu. "Ben Leydi Isabel Townsend. Ayrıca işimi bu denli kolaylaştırdığınız için size teşekkür etmeliyim."

Nick'in kaşları çatıldı. "Anlayamadım?"

Ancak şaşırtıcı kadın cevap vermedi. Bunun yerine arkasını döndü, bir zafer çılgılığıyla birkaç metre topallayıp kötü durumdaki bir el çantasını alana kadar yere bakmaya devam etti. Nick kadının çantanın içindekileri karıştırmasını ve sonunda çantadan hızla Nick'e doğru uzattığı bir kâğıt parçası çıkarmasını izledi.

Nick uzatılan kâğıda şüpheyile bakarak, "Nedir bu?" diye sordu.

Sanki böyle bir şeyi varsaymak tamamen mantıklıymış gibi, "Bu sizin için," dedi kadın sadece.

"Benim için mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Aslında Kraliyet Antika Topluluğu içindi." Nick'in şaşkınlığı karşısında gülümsedi. "Fakat siz zaten burada olduğunuza göre... Sanırım siz de işime yararsınız."

Isabel dörtnala koşan atların yolundan çekilmek için her gün havaya fırlatılmıyordu. Ancak Londra'nın en önemli antika topluluğunun bir üyesini Yorkshire'a getirmek için gereken buysa Isabel yuvarlanma sırasında oluşması neredeyse kesin olan morlukları kabullenirdi.

Evet, Lord Nicholas St. John kesinlikle bir işaretti.

Adam bir antikacıydı. Tarih konusunda, daha da önemlisi Yunan mermerlerinin değeri konusunda bir uzmandı. Onun da değer biçilmesi gereken bir Yunan mermer koleksiyonu vardı. Ve de satması gereken. Mümkün olduğunca çabuk.

Bu planı her düşündüğünde içini yakan küçük sızıyı bir kenara bıraktı. *Mümkün olan tek çözüm buydu.* Paraya ihtiyacı vardı. Derhâl. Lord Nicholas pekâlâ son derece şaibeli Lord Densmore da olabilirdi.

Eğer öyle olsaydı Isabel'in -ve Park'taki diğer kadınların- başı ciddi belada olurdu.

Ama değildi. Isabel bunu düşününce derin bir nefes aldı.

Hayır, bu adam sorunlarının çözümüydü.

Eğer babası ona on bin pound bırakmış olsaydı bundan daha mutlu hissedemezdi.

Aslında on bin pound onu birazcık daha mutlu edebilirdi.

Fakat mermerler işine yarayacak kadar değerliydi. Yeni bir ev kiralamaya ve kızları beladan kurtarmaya yeterdi. Biraz şansla bu hafta içinde ikinci bir Minerva Evi'ni hazır edebilirdi.

Bunu söyleyeceği hiç aklına gelmezdi ama o dergi hızır gibi yetişmişti.

Isabel, Lord Nicholas'ı o sabah yazdığı mektubu okurken izledi. Ona Evlenilecek Bir Lord denmesine şaşırmamak ge-

rekirdi. Kayda değer bir erkeklik örneği idi. Elbette deneysel olarak. Uzun boyluydu, geniş omuzluydu ve Isabel onun kolunu kopardığı mantosunun altında Yorkshire'daki ve büyük ihtimalle Britanya'nın her yerindeki çoğu erkeği gölgede bırakan kaslı cüssesini sakladığını bizzat görebiliyordu.

Ancak onu bu denli çekici kılan şey sadece cüssesi değildi. İnce, yakışıklı yüzüydü. Şu anda sıkı, katı bir çizgi hâlini almış olan dudakları gülümsemeye hazırdı ve gözleri muhteşem bir mavi tonundaydı. Vücudunun geri kalanıyla, yani koyu renk saçları ve bronz teniyle tam bir tezatlık içindeydi. Isabel daha önce böylesine mavi gözler görmemişti. İnsanın yüzündeki yara izini gözden kaçırmamasına yetecek kadar büyüleyiciydiler.

Bir de yara izi vardı.

Oldukça uzun bir izdi, sağ kaşının üstünden başlayıp çapraz bir şekilde yanağının üst kısmı boyunca uzanıyordu, zamanla kapanmış olan ince, beyaz bir çizgiydi. Isabel yaranın beraberinde getirdiği acıyı düşünerek suratını buruşturdu. Yara izi parıldayan mavi gözünün ucuna çok yakındı, o kadar yakındı ki Nicholas gözünü kaybetmediği için şanslıydı.

Bu, adamın tehlikeli olduğuna ve hafife alınmaması gerektiğine dair kötü -uyarıcı- bir işaret olmalıydı. Ayrıca Isabel'in bir parçası yarayı Lord Nicholas onu sokakta yakalayıp ikisini de atların yolundan çekmeden önce onda gördüğü yoğunluğun bir alameti olarak görüyordu. Ancak yara izine bakarken korku hissetmiyordu. Aksine deli gibi meraklanmıştı. Bu yara nerede olmuştu? Nasıl? Ne zaman?

"Leydi Isabel." Adını duyunca derin düşüncelerinden uyandı.

Lord Nicholas cevap vermesini ne kadar süredir bekliyordu acaba?

Isabel utançtan kızarmamaya gayret ederek Nick'e baktı. "Lordum?"

"Reddich Kontu'nun kızısiniz, öyle mi?"

"Şu anki kontun ablasıyım."

Nick'in bakışları yumuşadı. "Babanızla ilgili haberi duymamıştım. Lütfen başsağlığı dileklerinizi kabul buyurun."

Isabel gözlerini kıstı. "Kendisini tanıır mıydınız?"

Lord Nicholas başını salladı. "Ne yazık ki aynı ortamlarda bulunmadık."

Isabel tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı. "Hayır. Bulunduğunuzu sanmıyorum."

Lord Nicholas Isabel'in ne demek istediğini anladıysa bile belli etmedi. Isabel'in yazmış olduğu tezkereyi havaya kaldırdı. "Bir antika koleksiyonunuz olduğu sonucuna vardım, yanılıyor muyum?"

"Daha iyi bir koleksiyon bulamazsınız." Isabel gururunu sesine yansıtmaktan kendini alıkoyamadı. Bunun üzerine Lord Nicholas kara kaşlarından birini kaldırdı, Isabel ise utançtan kızardı. "Aslında daha *özel* bir koleksiyon demek istemişim."

Lord bir an için gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Bu koleksiyonu hiç duymamıştım."

"Anneme aitti," dedi Isabel hızlıca. Sanki bu söylediği her şeyi açıklıyordu. "Sizi temin ederim, zamanınızı ayırmanıza değecektir."

Lord Nicholas başını hafifçe sallayarak onayladı. "Eğer hâl böyleyse leydim, o zaman göz atmak için teklifinizi kabul ediyorum. Bu öğleden sonra hâletmem gereken bir işim var fakat belki yarın gelebilirim, ne dersiniz?"

Bu kadar çabuk mu?

"Yarın mı?" Bu söz Isabel'in ağzından bir iç çekiş şeklinde çıkmıştı. Bir antika uzmanını en az bir hafta içinde -belki

de daha uzun süre- ağırlamayı beklemiyordu. Sonuçta bir uzmanın Dunscroft'ta dolanıyor olacağı kimin aklına gelirdi? Bunun ihtimali neydi?

Malikâne Londralı biri bir tarafa herhangi bir adam tarafından ziyaret edilecek durumda değildi. Lordun gelişi için kızlar hazırlanmalıydı. Lord geldiğinde hepsi en iyi, en ihtiyatlı davranışlarını sergilemeliydi. Bir gün fazla uzun bir zaman sayılmazdı. “Yarın,” diye onayladı Isabel.

Lordun ziyaretini nasıl erteleyebilirdi ki?

“Şüphesiz. Aslında,” dedi Lord Nicholas, hana doğru bir bakış atmıştı. “Adamım atlarımızla birlikte gelmek üzere. İşlerimizi hâlletme hızımıza bağlı olarak bu öğleden sonra da gelebiliriz.”

Bu öğleden sonra.

“Adamınız.” Isabel omzunun üzerinden Lord Nicholas'ın baktığı yöne doğru baktı ve onlara doğru biri gri, diğeri siyah iki at getiren devasa bir adam gördü. Köyün nalbandından rahat on beş santim uzundu ve birkaç santim daha genişti. Isabel daha önce bu kadar büyük birini görmemişti. Ya da böylesine heybetli birini.

Eve gitmeliydi. Kızların derhâl uyarılması gerekecekti.

Isabel, St. John'a dönerek geveledi. “Lordum... Ben... Eminim, bu öğleden sonra gelip mermerlerime bakmaktan çok daha önemli işleriniz vardır. Muhtemelen planlarınız vardı, ben size...”

St. John cümlesini onun için, “İkimizin de ölümüne sebep olmadan önce,” diyerek bitirdi. “Şansa bakın ki yapacak daha iyi bir şeyimiz yok. Öğleden sonrayı muhtemelen heyecan peşinde koşturarak geçirecektik fakat siz bana zaten yeterince heyecan yaşattığınıza göre heykellerinizi ziyaret etmeyi çok isterim.” St. John duraksadı, Isabel'in gözlerin-

deki telaşı fark etmişti. “Rock’tan korkmadınız ya? O tam bir yavru kedidir.”

Devin ismi Rock mıymış?

Tabi ki öyleydi.

Isabel biraz fazla aceleci bir şekilde, “Elbette hayır,” dedi. “Bay Rock’ın tam bir centilmen olduğuna son derece eminim.”

“Mükemmel. O hâlde karar verildi.”

“Ne kararı verildi?”

“Bu öğleden sonra, en geç yarın Townsend’e geliyoruz. Dürüst olmak gerekirse size evinize kadar eşlik etmemek canımı sıkıyor. Dikkatinizin dağılması hâlinde yanınızda sizi dörtlüla koşan atlardan koruyacak birinin olduğundan emin olmak isterim.”

St. John’un ona takıldığını anlayınca Isabel utandı. “Abartıyorsunuz, bayım. Gayet iyi idare ediyordum.”

St. John’un yüz ifadesi ciddileşti. “Hayır, Leydi Isabel, hiç de iyi değildiniz. Kendinizi öldürtecektiniz.”

“Saçma.”

St. John gözlerini iyice kısarak Isabel’e baktı. “Görebildiğim kadarıyla zor birisiniz.”

“Değilim!” Isabel, St. John’un söylediklerini düşündü. “En azından çoğu hanımefendiden daha zor değilim.”

“Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum ancak çoğu hanımefendi hayatlarını kurtardığım için şimdiye dek bana çoktan teşekkür etmiş olurdu.”

“Ben...” Isabel sustu, ne cevap vereceğinden emin değildi. *St. John onunla dalga mı geçiyordu?*

Isabel ne tür saçmalıklar sıralamak üzereyse yapamadan St. John araya girerek, “Hayır, hayır,” dedi. “Şu anda hiçbir şey söylemeyin. Sizi minnettarlığınızı ifade etmeye zorlamışım gibi görünür.”

Kesinlikle onunla dalga geçiyordu.

St. John, Isabel'e doğru eğildi. "Bana başka bir zaman teşekkür edebilirsiniz."

Isabel adamın sesindeki kısık, esrarlı vadin içini titretmesinden hoşlanmamıştı.

Isabel daha cevap veremeden St. John arkadaşını karşılamak için arkasını dönmüş ve büyük, gri atın dizginlerini eline almıştı. Tekrar Isabel'e dönerek, "Leydi Isabel, size arkadaşım ve yoldaşım Durukhan'ı takdim etmeme müsaade eder misiniz?"

Adam yakından muazzam büyüklükteydi, neredeyse yanında duran siyah aygır kadar uzundu. Isabel elini uzattı, adam ise mükemmel bir reveransla selam verdi.

"Bay Durukhan," dedi Isabel. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Adam doğruldu, meraklandığı belliydi. "O zevk tamamen bana ait."

Adamın koyu renk gözlerine bakınca Isabel açıklama gereği hissetti. "Lord Nicholas, beni..." Isabel elini çoktan gözden kaybolmuş olan at arabasının olduğu yöne doğru salladı. "...birkaç atın yolundan kenara itme nezaketini gösterdi."

"Öyle mi?" İki adamın arasında Isabel'in anlam veremediği bir bakışma oldu.

St. John konuyu değiştirince bakışmaları da bir anda sona erdi. "Leydi Isabel bizi antika koleksiyonunu görmemiz için davet etti, Rock."

Rock, Isabel'i inceleyerek, "Ah!" dedi. "Hemen yola çıkıyor muyuz?"

Bu iki adamın beklenmedik bir anda Minerva Evi'nin basamaklarında belirdiğini düşününce Isabel'in kalbi hız-

la çarpmaya başladı. Fazlasıyla yüksek bir sesle, “Hayır!” dedi.

Adamlar önce birbirine, sonra da Isabel’e baktı. Isabel tedirgin bir kahkaha attı. “Kasabada yapacak çok işim var. Evde de çok işim var. Ayrıca koleksiyon görmeniz için hazır değil. Burada olmanızı beklemiyordum. Siz bir işarettiniz, hatırladınız mı?”

Kes sesini, Isabel! Ahmak gibi görünüyorsun.

St. John, Isabel’in içini çok da kötü olmayan bir şekilde hoplatan küçük bir tebessümle karşılık verdi. “Ve siz bir işaret için hazırlıklı değildiniz.”

“Kesinlikle!” Isabel duraksadı. “Her hâlükârda, anlayacağınızdan eminim.”

St. John başıyla onayladı. “Gerçekten. Yapacak çok işiniz var.”

“Doğru.” Isabel adamın gözlerindeki alaycı parıltıyı görmezden gelerek saçını telaşla düzeltti ve şapkasını aramaya koyuldu. Şapkası çarpışma sırasında başından uçtuktan sonra metrelerce uzağa düşmüştü. Şapkasına doğru zonklayan bir bilekle yürünebileceği kadar hızlı bir şekilde ilerledi ve şapkasını yerden alarak arkasından bakan iki adama geri döndü.

Bu kadar tedirgin hissetmeseydi adamların şaşkın bakışları onu eğlendirirdi.

Oysa Isabel iki heybetli adamdan uzaklaştı. “Yani anlayacağınız üzere, Lord Nicholas size antikaları göstermeye hemen başlayamam fakat yarın uygun görünüyor. Öğleden sonra uygun mu? Saat üçte?”

Lord Nicholas başını eğerek onayladı. “O hâlde yarın.”

“Yarın öğleden sonra,” diye tekrarladı Isabel.

“Öyle olsun.”

“Mükemmel. Gelişinizi sabırsızlıkla bekleyeceğim.” Isa-

bel aşırı neşeli bir tebessümle ve aşırı coşkulu bir reveransla döndü ve iki adamı arkasında bırakarak uzaklaştı.

Nick başını salladı. “Hayır.”

“Bir şey saklıyor.”

Nick hafifçe başını eğerek onayladı. “Ve bu konuda hiç başarılı değil.” Nick, Isabel’in yürürken hafifçe topallamasını ve hızla sokağın karşısına geçip yakındaki bir binaya girmesini izledi.

“Bunu görmeyeli yıllar olmuştu.”

Nick dikkatini Isabel’den ayırmıyordu. “Neyi görmeyeli?”

“*Bulan*’ın yüzünü.”

Uzunca bir süre sonra Nick, Rock’a döndü. “Yüz dolarına bahse varım kızı bulduk.”

Rock başını salladı. “Bu bahse girmem.”

Dört

Birkaç saat sonra Nick ve Rock Townsend Park'ın geniş, yuvarlak girişinde duruyordu. Reddich Kontu'nun kır evi büyük ve görkemli bir malikâneydi: Üç katlıydı, kemer şeklinde yüksek pencerelere ve kontluğun şu anki durumundan ziyade daha etkileyici olduğu belli olan geçmişini simgeleyen bir ön cepheye sahipti.

Evde Nick'in merakını cezbeden bir sakinlik hâkimdi. Bu merak ya nadiren ziyaretçisi olan uykudaki bir kır evinin ürünüydü ya da ortada çok daha ilginç şeyler söz konusuydu. Townsend Park'ın hanımını göz önünde bulundurduğunda Nick ikinci seçenek üzerine bahse girerdi. Eğer şüphelerinde haklıysa aradığı iki kadını da bulmak üzereydi.

Elbette, evin içine girmesine izin verilirse.

Nick ve Rock malikâneye giden basamakların dibinde duruyordu, atların dizginlerini tutuyorlardı ve geldiklerini bildirmek için dakikalardır bir seyisin veya uşağın yanlarına gelmesini bekliyorlardı. Ancak görünüşe göre gelen giden olmayacaktı.

“Aptal gibi göründüğümüzü fark etmişsindir,” dedi Rock

ilgisizce. Atını girişteki alanın ucuna götürerek evin kapısına çıkan geniş, taş merdivenlerin kenarına yaslandı. Siyah at efendisinin itirazını hissetmiş gibi görünüyordu, sabırsızca homurdanarak ayağını yere vurdu.

“Bizi o şekilde nitelendirecek seyircilerimiz olmadan aptal gibi görünemeyiz. Leydi Isabel bizi bugün burada istemiyordu. Muhtemelen hizmetçi görevlendirmemiştir.”

Rock, Nick’i içten bir bakışla süzdü. “Gördüğüm kadarıyla kendilerine bakabilen kadınları kurtarma ısrarın tam gaz devam ediyor.”

Nick onu duymazdan geldi, dizginleri Türk’e fırlatarak merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Rock, Nick’in hareketlerini izliyordu; sonunda merakına yenik düştü. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Nick geniş meşe kapının önünde arkasını dönerek alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Tabi ki böyle bir durumda her beyefendinin yapacağı şeyi yapmayı düşünüyorum. Kapıyı çalmak niyetindeyim.”

Rock kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir şey olmasa da en azından eğlenceli olacak.”

Nick büyük, metal kapı tokmağını kaldırdı ve tokmağı bıraktığında meşum bir gonk sesi çıktı. Nick en son ne zaman bir kapı tokmağı kullandığını hatırlamaya çalıştı. Ancak sorusunu düşünmeden kapı açıldı. Nick kısa bir an için kapının kendi kendine açıldığını sandı, ta ki başını eğip küçük bir erkek çocuğunun yüzünde bir çift tanıdık kahverengi gözü görene dek. Karşısında yüzü çilek reçeli gibi tuhaf bir şeye bulanmış küçük bir çocuk duruyordu.

Nick bu şartlar altında nasıl devam etmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi fakat daha bir şey söyleyemeden çocuk sorunu kendi başına çözdü.

Kapı açıldığı kadar hızlı bir şekilde geri kapandı.

“KAPIDA BİR ADAM VAR!”

Çocuğun çılgılığı kalın meşeden net bir şekilde duyulacak kadar güçlüydü ve Nick şaşkına dönerek az önce yaşananların düşündüğü gibi olduğunu doğrulamak ister gibi Rock’a döndü.

Arkadaşı katıla katıla gülüyordu.

“Sanırım çok yardımın dokunacak.”

Rock son bir kahkahanın ardından desteğini göstermek için elini havaya kaldırdı. “Seni temin ederim, kalenin savunmasını kırdığın anda tüm desteğimle arkada olacağım.”

Nick kapıya geri döndü, uzunca bir süre düşündükten sonra kapının arkasında neler olup bittiğini duyabilecekmiş gibi kulağını meşe kapıya dayadı. Bunun üzerine Rock kahkahayı bastı, Nick ise sessiz olması için elini salladı. Evin içindeki fısıldaşmaları duyduğuna neredeyse emindi.

Geriye doğru çekilerek bir kez daha tokmağa uzandı fakat tokmağı kullanamadan öylece kaldı. “Lordum?”

Arkasını döndüğünde evin yan tarafından köşeyi dönen yün seyis pantolonu, beyaz kolluk ve kirli, yeşil bir yelek giymiş uzun, ince bir delikanlı gördü. Delikanlı alnını iyice örten bir kep takmıştı. Nick bu malikâneyle ilgili hiçbir şeyin normal gitmediğini fark etmeden önce kısa bir süre çocuğun şapkasını neden çıkarmadığını merak etti.

“Leydi Isabel’in daveti üzerine buradayız.”

Delikanlı merdivenlerin ayağına varmıştı, durdu. “Yarın gelmeniz gerekmiyor muydu?”

Nick saygısız muameleyi görmezden gelerek -daha önce ne zaman bir hizmetçi tarafından sorgulanmıştı ki?- cevap verdi. “Şimdi geldik.”

“Onu içeride bulamazsınız.”

“Evde değil mi?”

Delikanlı topuklarının üzerinde geriye doğru eğildi, ne söyleyeceğini düşünüyordu. “Evde ama içeride değil.”

Nick sabrının taşmaya başladığını hissetti. “Evlat, oyun oynamakla ilgilenmiyorum. Hanımın içeride mi? Değil mi?”

Bunun üzerine hizmetkâr gülümsedi, çocuğun yüzüne bir hizmetçiyi andırmayan geniş bir sırıtış yerleşmişti. “İçeride değil. Dışarıda. Daha doğrusu yukarıda.” Çocuk eliyle yukarıyı gösterdi. “Çatıda.”

“Çatıda.” Nick kesin yanlış anlamıştı.

“Aynen öyle,” dedi seyis. “Çağırayım mı?”

Bu soru o kadar tuhaftı ki Nick’in sorunun anlamını çözmesi birkaç saniye düşünmesini gerektirdi.

Rock için aynı şey geçerli değildi. Kendini sırtıtmaktan alıkoyamayan Türk, “Evet, lütfen. Onu çağırmanı çok isteriz,” dedi.

Delikanlı girişteki alanın karşı ucuna geçti, ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve “Leydi Isabel! Ziyaretçileriniz var!” diye seslendi.

O sırada Nick de Rock ve atlarla birlikte evden uzaklaştı. Başını yukarıya doğru kaldırdı, ne olmak üzere olduğundan emin değildi. O günün erken saatlerinde tanıştığı hanımefendinin aile yadigârı evinin çatısında, yerden üç kat yüksekte bulunması için bir sebep olabileceği ihtimalini kabul etmekte zorlanıyordu.

Çok yukarılardan, evin çatısının kenarından bir kafa göründü.

Görünüşe göre Leydi Isabel gerçekten çatıdaydı.

Yüce Tanrım! Bu kadın canına susamış.

Isabel’in kafası bir an için kayboldu ve Nick acaba hayal mi gördüm, diye merak etti. Isabel’in kafası yeniden belirince Nick kendini tüm öğleden sonranın bir hayal ürünü olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış hâlde buldu.

“Yarına kadar gelmemeniz gerekiyordu.” Leydi Isabel yukarıdan seslenmişti. “Kabul etmiyorum.”

Rock küçük bir kahkaha patlattı. “Anlaşılan seni o kadar da karşı koyulmaz görmeyen bir kadın bulduk sonunda,” dedi.

Nick arkadaşının bulunduğu tarafa doğru yan yan baktı. “Hiç yardımcı olmuyorsun.” Bakışını kararlılıkla Rock’tan Isabel’e çevirerek yukarı doğru seslendi, “Bugün gelmiş olmam iyi bir şey, Leydi Isabel. Görünüşe göre tekrar kurtarılmamız gerekebilir.”

Isabel’in gülümsemesi bir meleğin gülümsemesi gibiydi ve tamamen yapmacıktı. “Bir koruyucum olmadan yirmi dört sene hayatta kalmayı başardım, lordum. Bugün de bir muhafız edinmeme gerek yok.”

Nick sinir bozucu kadını aşağıya indirip ona bir muhafıza ne kadar da çok ihtiyacı olduğunu göstermek için içinde yoğun bir arzu hissetti. Bu düşünce zihninde yeni belirmişti ki yumuşak, güzel kadının o öğleden sonra kollarında tamamen onun insafına kalmış hâldeki görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Kısa bir süre için fantezisinin doğal bir şekilde akmasına izin verdi. Isabel, Nick’in arzusu üzerine şehvetliydi ve çıplaktı.

Nick bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Bu kadınla ilgili arzusuna bağlı olan hiçbir şey yoktu.

“Bu sabah neredeyse ezilecek olmanızı ve şu anda çatınızın kenarından tepetaklak düşme tehlikesinde olduğunuzu düşünürsek sizin kadar emin olmadığım için beni bağışlayın.”

“Siz gelmeden önce kenarın yakınında bile değildim, Lord Nicholas. Düşersen de sizin başınıza düşeceğim.” Isabel başını düşünceli bir şekilde kaldırdı. “Belki de gerçek anlamda.”

Daha sonra yeniden gözden kayboldu, seyis gerçekten *kıs kıs gülüyordu*. Nick çocuğa asillere özgü bir küçümseme bakışı attı ama bakışı arsız delikanlıyı hiç de korkutmuşa benzemiyordu.

Rock yeniden gülerek iki atın da dizginlerini delikanlıya fırlattı. “Bunları da alabilirsin. Sanırım daha bir süre buralarda olacağız.”

Hizmetkâr yerinden kıpırdamadı, yaşanan sahneden ayırlamayacak kadar çok hoşlanmıştı.

Nick kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. “Bu kadın bir azizin bile sabrını zorlar. Bu lanet eve *beni* davet edenin *kendisi* olduğunu sence unutmuş olabilir mi?”

Isabel başını bir kez daha evin kenarından uzattı. “Seslerin yukarı doğru çıktığını unutmazsanız iyi olur, lordum. Dilinize dikkat edin, lütfen.”

“Özür dilerim.” Nick abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. “Çatılardaki hanımefendilerle sohbet etmeye alışkın değilim. Bu durum için geçerli görgü kurallarını kaçırmışım.”

Isabel gözlerini kısarak Nick’e baktı. “Üç kat yüksekten bile patavatsızlık yaptığınızı anlayabiliyorum.”

Nick onu duymazdan geldi. “Belki de bize neden çatınızda olduğunuzu söylemek istersiniz.”

Isabel son derece normal bir cevapmış gibi, “Öğreniyorum,” dedi.

“Kendinizi yeniden ölümün eşiğine getirmeyi mi?”

“Size kendimi ölümün eşiğine getirmediğimi daha kaç kez söylemek zorunda kalacağım?”

“Yanıldığımı kabul ediyorum. Tekrar. Ne öğreniyorsunuz?”

“Çatı tamirinin esaslarını. Büyüleyici, gerçekten.” Isabel tekrar gülümsedi, bu kez samimiydi.

Nick iç geçirdi. Isabel'in gülümsemesine alışabilir miydi acaba?

Çatı tamiri mi?

“Özür dilerim ama çatıyı tamir ettiğinizi mi söylediniz?”

“Tabi ki çatı kendi kendini tamir etmeyecektir, lordum.”

Güzel olsun veya olmasın bu kadın kaçtı. Tek yanıtı buydu.

Nick bir soytarı gibi sırttan Rock'a baktı. “Hakkı var, Nick.”

Anlaşılan deliliği bulaşıcıydı da.

“Leydi Isabel, aşağıya gelmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım.” Isabel çatıda kalmaya devam ederse Nick'in malikânenen ayrılma olasılığım değerlendiriyormuş gibi uzunca bir süre onu izledi. “Mermerlerinizi görmeyi gerçekten çok istiyorum ve onlara değer biçmekten mutluluk duyarım. Teklifimi kabul etmeye değer kadar cömert bulunduğunuzu düşünüyorum, yanılıyor muyum?”

Isabel önce Rock'a, sonra da seyis çocuğa baktı ve çarpıcı bir iç geçirdi. “Pekâlâ. İniyorum.”

Bunun üzerine Nick içini saran zafer dalgasına engel olmadı. İngiltere'nin bu küçük köşesine biraz olsun normallik getirmişti.

En azından Isabel bir sonraki çılgınca planını sergileyene kadar.

“Lara!”

Isabel Park'ın üst katma açılan çatı katı penceresinden içeri yuvarlandı, seyis pantolonu çatı tamiri girişimi sırasında bulaşan toz toprakla kaplıydı. Tamir için kullandığı kitabı fırlatarak yüzüne düşmüş olan bir tutam saçı geri itti ve evin çatısından hizmetkârların odalarına giden dar mer-

divenlere yöneldi. Çatıda Isabel’le birlikte olan Jane hemen arkasındaydı.

“Jane sen...”

Evin ana merdivenlerine ve ailenin ikamet ettiği kanada giden uzun, karanlık koridorda hızla ilerledikleri sırada kâhya, “Senin işin bittiğinde her şey hazırlanmış olacak,” diyerek Isabel’in sözünü kesti.

Jane yanından ayrılırken Isabel başıyla onayladı, merdivenlere yöneldi. Lara merdivenlerin tepesinde belirlediğinde bile durmadı, o kadar hızlı tırmandı ki nefes nefese kalmıştı. Isabel yatak odasının kapısını açarak temiz bir elbise çıkarmak için gardırobuna koştu. Lara’nın onu izlediğini düşünerek gardırobun içine dalmış hâlde konuştu.

“Gıcık adama yarma kadar gelmemesini söylemiştim!”

“Anlaşılan seni dinlememiş.”

“Hayır! Dinlememiş! Dışarıdaki hâlini gördün mü? Hakarete uğradım! Sanki bir nakış kasnağına iğnemi batırarak gelmesini beklemekten başka bir şey yapmamam gerekiyor-muş.”

Isabel hep vücudunu güzel gösterdiğini hissettiği günlük sarı bir elbise çıkardı.

Aslında Lord Nicholas’ın onu güzel bir elbisenin içinde görmesiyle ilgilendiği filan yoktu.

Hem de hiç.

“Onu görmedim,” dedi Lara. “Yas tutuyorsun, Isabel.”

Isabel söylenerek gardırobuna geri döndü, sesini yükseltti. “Şeytan diyor ki üstündekilerle aşağıya in! Lord Nicholas ve centilmenlik anlayışı bunu hak ediyor!” Gri bir yürüyüş elbisesine sertçe asılarak Lara’ya döndü. “Elbette, yas tuttuğum için bu uygun olmaz. Bana hatırlatıp durduğun üzere.”

Lara’nın ağzının köşesi kıvrıldı. “Tabi ki haklısın. Aşa-

ğıya pantolonla inersen yas adabını ihlal etmiş olursun ve Lord Nicholas kesinlikle şüphelenir.”

Isabel kirli parmağını kuzenine doğrulttu. “Hiç komik değilsin.”

“Senin temiz olduğundan daha komiğim.” Ayağa kalktı ve bir leğene su doldurmaya gitti. “Bence onu başından savmalısın. Para bulmak için başka bir yol buluruz.”

“Hayır. Bu işaret işini sen başlattın. Adam şimdiye kadar gördüğüm en büyük işaret. Mermerleri satacağım. Sorunumuzun çözümü Lord Nicholas’ta.” Lord Nicholas St. John tek umutlarıydı ve Tanrı aşkına, Lord geldiğinde Isabel *çatıdaydı*. Hanımefendiler çatı tepelerinde dolanmazlar.

Beyefendiler de çatı tepelerinde dolanan hanımefendilerin evlerine pek sık gitmezler.

Söz konusu çatının acilen tamire ihtiyacı olup olmaması önemli değildi. Ya da söz konusu hanımefendinin başka seçeneğinin olmaması.

“Şimdiye kadar sırlarımızın hepsini keşfetmediyse bu bir mucize demektir. Kate dışarıdaydı, adamla karşılaştı. Lord Nicholas’ın ve devinin çoktan keşfettiğine eminim, yani Kate’in...” Isabel sustu, yüzüne su atmadan önce elini havada salladı.

“Saçma. Burada geçirdiğim yıllar boyunca bana öğrettiğin bir şey varsa o da insanların görmek istedikleri şeyi gördükleridir.” Lara, Isabel’in yüzündeki kirleri ovalamasını seyrediyordu. “Önemli olan Lord Nicholas’ın senin içinde bir leydi olduğunu görmesi ki şu anda bu biraz zor.”

Isabel elini yüzünü yıkamayı bıraktı. “Onu kalması için nasıl ikna edeceğim?”

“Seni büyüleyici bulmuş olması gayet mümkün.”

Isabel başını kaldırarak kuzenine baktı, yüzünden çizgi-

ler hâlinde sular süzülüyordu. “Hayır, beni sersem bulmuş olması gayet mümkün.”

“O da muhtemel bir olasılık, doğru.”

“Lara! İçinde bulunduğum durum konusunda kendimi *daha iyi* hissettirmen gerekiyor.” Isabel uzun bir bez parçasına uzandı ve yüzünü kuruladı. Kurulamasının ortasında başını kaldırarak kuzenine dehşet dolu gözlerle baktı. “Kızlar. Üniformaları.”

“Jane her şeyi ayarlıyor.” Lara gri elbiseyi yataktan kaldırdı, Isabel’in başından geçirdi. Korse giyecek vaktin yok.”

Isabel kuzeni elbisenin bağcıklarını sıkılaştırsın diye arkasını döndü, pantolonunu çözüp çıkarmak için eteğinin altına uzandı. Kahverengi yün tomarını kenara fırlattı, Lara’yı da beraberinde sürükleyerek makyaj masasına geçti.

Masaya vardıklarında Isabel uzun saçlarını çözdü, sertçe fırçaladı, dışarıdayken elektriklenen buklelerini yatıştırma-ya çalıştı.

Lara elbiseyle işini bitirdiğinde fırçayı Isabel’in elinden aldı ve Isabel’in saçını eski hâline getirmeye başladı. “Bir oda hizmetçisine ihtiyacın var.”

“Hayır, yok. Sensiz de gayet iyi giyinebilirdim. Sadece bu kadar hızlı olmazdı.”

“İşte tam da bu yüzden bir hizmetçiye ihtiyacın var,” dedi Lara. “Elinin altında bir ev dolusu kız var, Isabel. İşle-
rinden birini özel hizmetçin olması için neden seçmeyesin?”

Isabel aynadan Lara’nın çalışmasını seyrederken başını salladı. “Süslü bir şey yapma, zamanımız yok.” Kısa bir suskunluğun ardından Isabel, Lara’nın sorusunu cevapladı. “Yapamam. Zaten evin idaresinde yardımcı oluyorlar. Yemek pişiriyorlar, temizlik yapıyorlar. James konusunda yardımcı oluyorlar. Kendilerini Minerva Evi’ne gelmeden önce

çoğunun sahip olmadığı daha büyük bir şeyin, bir topluluğun bir parçası olarak görüyorlar. Eğer içlerinden biri benim şahsi hizmetkârım olursa... Bu hiç doğru gelmez.”

“Tamamen saçma bir düşünce. Sen bir kont kızıydın. Kimse sana bir iki hizmetçiyi çok görmez, Isabel.”

“Hizmetçilerim var zaten. Sadece oda hizmetçim yok. Ayrıca buna ihtiyacım da yok. En son ne zaman havalı bir beyefendiyle görüşmek için koşuşturdum acaba?”

“Gösterişli bir adam, öyle mi?”

Evet. Hem de çok.

“Hayır. Hiç de değil. Görünüşe göre hem randevu hem de davet anlayışı kıt biri. Yarına kadar gelmemesi gerekiyordu!” Isabel kuzenini başının arkasında sıkı bir topuzla toplanan saçma bir toka iliştirirken seyretti. “Bu kadar yeter. Daha fazla oyalanamam.” Ayağa kalktı, kuzenine doğru döndü, eteklerini düzeltti. “Nasıl görünüyorum?”

“Son derece vakur. Az önce çatıyı tamir eden hanımefendiyle alakan yok.”

Isabel derin bir nefes aldı. “Mükemmel.”

“Aslında bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Lara hafifçe iç geçirdi. “Mermerleri satmak zorunda değilsin. Başka bir yol bulabiliriz.”

Isabel derin derin nefes alarak kısa bir süre başka tarafa baktı. “Mermerlere ihtiyacımız yok. Burada hiçbir işimize yaramıyorlar.”

“Hiçbir yerde bir işe yaramıyorlar. Fakat onlar sana ait, Isabel.”

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Isabel zoraki gülümsedi, kararı hakkında fazla detaylı düşünmemeye çalışıyordu. “Mermerler bizim son umudumuz. Minerva Evi’nin son umudu. Onları satacağım.”

Omuzlarını dikleştirdi ve odadan çıkararak James, Jane ve Gwen'in beklediği koridora geçti.

James ona doğru koşarak, "Isabel!" diye bağırdı. "Kapıda bir adam var!"

Isabel ocuğun yüzündeki şaşkınlık karşısında ağzının köşesinde beliren tebessüme mani olamadı. "Evet, gördüm."

"ok uzun." James'in gözlemi Isabel'in yüreğini cız ettirdi. James elbette böyle bir şeyi fark edecekti, Minerva Evi'nde erkeklerin varlığı tuhaf ve sıra dışı bir durumdu. On yaşındaki ocuk elbette erkek ziyaretçiler hakkında elinden geldiğince hızlı ve hevesli bir şekilde bilgi toplayacaktı.

James'in bir erkeğe ihtiyaı var.

Isabel bu düşünceyi bir kenara itti.

Kardeşinin sarı, ipeksi saçlarını karıştırarak, "Doğru, çok uzun boylu bir adam," diye onayladı. "Sıra dışı sayılabilecek kadar uzun. Arkadaşı da yle."

"İki kişiler mi?" James'in ağzı açık kalmıştı. Gwen'in de. "Burada ne işleri var?"

Isabel grubun yanından geçip merdivenlere doğru yönelirken, "Onları ben davet ettim," dedi.

"Neden?" James'in sorusu koridorun daha yaşlı sakinlerinin merakını yansıtır gibiydi.

Isabel arkasını döndü. "Birisi çok zeki, Yunan heykelleri konusunda çok yetenekli. İşimize yarayabileceğini düşündüm."

"Anlıyorum," dedi. James anladığına dair başını salladı fakat Isabel onun hiçbir şey anlamadığından emindi. "Yani buraya seni götürmek için gelmediler."

"Tanrım! Hayır!" Isabel merdivenlere doğru baktı. *Lord Nicholas bir dakika daha bekleyebilirdi.* "Beni hiç kimse hiçbir yere götürmeyecek."

"Müdahale etmeme ihtiyaın yok mu yani?"

Isabel, James'in sesindeki ciddiyetten dolayı gülmemek için yutkundu. "Hayır. Tümüyle güvendeyim."

"Ya diğerleri?"

Isabel, James'in endişesinden dolayı gözlerini kırptırdı. "Kimsenin kurtarılması gerekmiyor, hayatım. Bugün değil."

"Ama bizi korumanız için size sahip olduğumuzdan dolayı çok mutluyuz," dedi Gwen gülümseyerek. "Siz harika bir koruyucusunuz."

"Gerçekten," diye onayladı Jane hemen. "Sizinle yaşadığımız için şanslıyız, lordum."

James'in göğsü kabardı, Isabel ise James'in gururlu tavrından dolayı az kalsın gülecekti. Az kalsın. Ancak oturma odasındaki azametli Lord yaşadıkları ana gölge düşürüyordu. "Şimdi, gidip kapıdaki adamı ilk bakışta öyleymiş gibi görünse de aslında deli olmadığımıza ikna etmeliyim."

"Harika plan," dedi Lara sırtarak.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Isabel merdivenlere doğru ilerlemeye başlamışken durdu ve gruba geri döndü. "Georgiana," dedi, malikânenin en yeni sakininden bahsediyordu. "Nerede o?"

"Kütüphanede. Ortalarda görünmeyecek." Jane gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

Isabel başını hafifçe eğerek onayladı. "Mükemmel. Gidip ziyaretçimizi göreyim."

"Onu içeri alan oldu mu? Yani James kapıyı adamın yüzüne çarptıktan sonra?" diye sordu Gwen.

Isabel'in rengi attı. "Ah, olamaz!" Ağzı dehşetten açık kalmış hâlde kadınların yüzlerine baktı. "Ah, olamaz!"

Isabel bileğindeki hafif sızıya aldırış etmeden merdivenleri koşarak indi.

Yüce Tanrım! Lord Nicholas çok kızgın olacaktı.

Tabi hâlâ oradaysa.

Orada olmak zorundaydı. Lord onun tek umuduydu.

Merdivenleri inerken Lara aşırı yüksek sesli bir fısıltıyla, “Isabel Lordun gösterişli olduğunu söyledi,” dedi.

“Söylemedim.”

“Şimdi mi söyledi?” diye sordu Jane.

“Daha geniş manada gösterişli erkekleri kastetmiştim.”

“Öyle olsa gerek,” dedi Jane umursamazca. “Bu hiçliğin ortasına her gün gelen gösterişli erkek alaylarını düşünürsek.”

Lara güldü. Isabel ise hepsini birden sonraki merdiven boşluğundan aşağı itmeyi düşündü.

“Birinci ders için tüm umutların boşa gitmiş olması çok kötü oldu,” dedi Gwen efkârlı bir tavırla.

Isabel zemin kata vardığında arkasını döndü. “Bu da ne demek oluyor?”

Gwen başını salladı. “Önemli bir şey değil, sadece bu durum için *Pearls and Pelisses*’in son sayısında bazı öneriler vardı...”

Jane inanamayarak homurdandı.

“Kesin şunu!” Isabel elini kaldırdı. “Bunun için vaktim yok, Gwen.”

“Ama diyor ki...”

“Hayır. Yol açtığım zararı bir şekilde tamir edip Lord Nicholas’ı mermerleri görmeye ikna etmeliyim.”

Isabel kapıya döndü, uşaklardan biri olan Regina da kapı koluna uzandı. Isabel derin bir nefes alarak telaşlı bir şekilde, “Hâlâ orada mı? Devam et. Aç,” dedi. Daha sonra, “Bekle!” diyerek Gwen’e döndü. “Birkez daha düşündüm de bu noktada olabildiğince çok yardıma ihtiyacım var. Neymiş şu saçma ders?”

Gwen ezberlediği cümleyi hemen tekrarladı. “*Ders bir: Çok güçlü bir ilk izlenim bırakmaya çalışmayın.*”

Isabel duraksadı, tavsiyeyi ve Lord Nicholas'la ilk karşılaşmasını düşündü. Sonra da Lord Nicholas'la ikinci karşılaşmasını düşündü. "O kısmını kesinlikle elime yüzüme bulaştırdım."

Kapı açılmaya başladığında Isabel kadınların hepsini kışkıışladı. "Saklanın."

Bes

Nick bir kadın tarafından en son bekletildiğinde kendini bir Türk hapishanesinde bulmuştu. Yorkshire'da da onu benzer bir kaderin beklediğinden şüpheleniyordu ve bekletilmemeyi tercih ederdi.

Dışarıda.

Kaçık bir kadın tarafından.

Ne kadar güzel olsa da.

Seyis atlarla birlikte gözden kaybolmuştu, Nick ve Rock da resmen mazur görülebileceğinden çok daha uzun süre malikânenin kapısında bekletilmişti. Nick'in Townsend Park'ta görgü kurallarının uygulanması konusunda bir beklentisi kalmamıştı. Görünüşe göre Kont, Londra'da çok sayıda skandala imza atarken ailesi taşrada sade bir hayat yaşamaya terk edilmişti. Muhtemelen de kurtların gözetiminde.

İki adam sonunda adabı muaşeretini bir tarafa bırakıp geniş, taş basamaklara oturmuştu ve birilerinin gelip onları almasını bekliyorlardı.

Ayrıca Nick sinirlendikçe Rock daha da eğleniyordu.

Türk taş tirabzana gelişigüzel yaslanıp bir ot parçasını elinde çevirirken, “Yorkshire hakkında daha önce söylediklerimi geri alıyorum,” dedi. “Durum daha iyiye gitmeye başladı, sence de öyle değil mi?”

“O hâlde belki burada yaşamak istersin, ha? Tuhaflıklarla dolu bir cemaatin içinde.”

Rock, Nick’in öfkeli ses tonundan dolayı güldü. “Ne yazık ki Yorkshire senin mizah duygunu alıp götürmüş.”

“Dışarıda yarım asır boyunca oturup muhtemelen harika bir antika koleksiyonu olduğunu hayal eden bir kadını beklemenin faydası olmuyor. Kalkıp gidesim geliyor.”

“Beş pounduna bahse varım koleksiyonu gerçek.”

Nick arkadaşını soğuk, mavi gözleriyle süzdü. “Şunu on yapalım.”

“On pounduna varım koleksiyonu kataloğa alacağız.”

Tam o sırada planlanmışçasına kapı açıldı ve hafifçe kızzarmış Leydi Isabel gündelik, gri muslin elbisesiyle kapıda belirdi. Isabel’in saçları mükemmel şekilde arkasında toplanmıştı ve Isabel tam bir sakin hanımefendi portresi sergiliyordu.

Nick başını kaldırıp ona baktı, bir anda Isabel’in uzun, zarif hatları dikkatini çekti. Isabel uzun boyluydu, kıvraktı ve baş döndürücüydü.

Günün yarısını bu rahatsız merdivenlerde oturarak geçirmiş olmasının artık bir önemi yok gibiydi.

Isabel konuşmaya başlarken Nick ayağa kalktı, Rock da yanında duruyordu. Tam takım üniformalı genç bir uşak kapıyı sonuna kadar açarken Isabel misafirperver bir gülümsemeyle, “Lordlarım,” dedi. “Lütfen sizleri beklettiğim için beni bağışlayın.”

Isabel dimdik duruyordu, ses tonu ve tutumu o kadar

sakindi ki kimse az önce onunla çatıdan sohbet ettiklerini tahmin edemezdi.

Isabel kenara çekilerek girmeleri için yolu açtı.

Nick içeri girer girmez eve hâkim olan sessizliği fark etti. Malikânenin ön kısmı ikinci güneşini görmediği için giriş loştu.

Daha önce kapıyı açan çocuk ortalarda görünmüyordu. Görünüşe göre çocuğun yerini yas kıyafetleri içinde geniş, taş merdivenlerin başında duran bir kadın almıştı, Nick kısa bir süre durarak kadını inceledi. Kadın sarışındı ve zarıftı, dingin bir gülümsemeye ve kederli gözlere sahipti. Leydi Isabel'den tamamen farklıydı.

Bu kadının Townsend çocuklarından biri olması mümkün müydü?

Isabel, Nick'in dikkatini çeken kişiyi fark ederek geri çekildi ve "Lara, Sana Lord Nicholas St. John ile Bay Durukhan'ı takdim edebilir miyim? Lord Nicholas, Bay Durukhan; kuzenim Bayan Lara Caldwell."

Rock ileri çıkmadan önce Nick selam vermek için, "Bayan Caldwell," diyerek eğildi.

Türk ona sevecen bir tebessümle bakıp onu selamlamak için elini uzattığında bile Lara'nın gözleri Türk'ün muazzam büyüklüğünden dolayı açık kalmıştı. "Bayan Caldwell, sizinle tanışmak büyük bir zevk." Nick, Isabel'e geri dönerken Türk'ün bakışları Lara'nın üzerinde takılı kaldı.

"Çocuk nerede?"

"Lordum?"

"Çocuk. Kapıyı ilk çaldığımda açan."

"James'i kastediyorsunuz. Kardeşim... Kont... Lord Reddich, sanırım ona artık böyle hitap etmeye başlamalıyım." Nick, Isabel'in yanaklarının kızardığını gördü. "Kendisi mürebbiyesiyle birlikte. Tekrar çok özür diliyorum. Yani

kabul edilemez muamelemiz için. Misafir beklemiyorduk. Nadiren konuğumuz olur ve siz James'i korkuttunuz..."

Isabel'in telaşlı açıklamasının üzerine Rock onlara doğru döndü ve Nick'e baktı. Kadın onların evde olmasından dolayı huzurlu değildi, orası kesindi.

Isabel aceleyle, "Ayrıca hizmetkârların çoğu öğle tatilinde," diyerek sözünü tamamladı.

"Siz de o sırada çatı tamirinin esaslarını öğreniyordunuz."

"Aynen öyle." Isabel utanarak gülümsedi. Nick ise onda gördüğü değişimden bir kez daha çarpılmışa döndü. *Isabel çok güzeldi.*

Nick gülümsemesine karşılık verdiğinde Isabel'in yüzündeki tebessüm belirdiği gibi hızlı bir şekilde silinmişti. "Size koleksiyonu göstereyim mi, lordum? Sizi burada çok uzun tutmak istemem. Yorkshire'dan kısa süre içinde ayrılmayı planlıyor olmalısınız."

Isabel'in sözleri açık bir bilgi alma girişimiydi. Nick ise buna cevap vermek istemiyordu. "Pek sayılmaz. Aslında Rock da buraların ne kadar çekici olduğundan bahsediyordu, bir süre kalabiliriz. O yüzden bu öğleden sonra bolca vaktimiz var."

"Ah!" dedi Isabel. Isabel'in sesindeki hayal kırıklığı Nick'in dikkatinden kaçmadı.

Isabel onun gitmesini istiyordu.

Neden?

Merakı giderek artıyordu.

Nick göz ucuyla yakındaki bir kapının hafifçe aralık olduğunu fark etti. Oda biri ince ve uzun, diğeriyse kısa ve tıknaz olan üniformalı iki uşak tarafından korunuyordu. Nick bakışını kapıda gezdirerek kapıyla kapı menteşesinin arasındaki aralığı inceledi. Beklediği gibi yerden yaklaşık

bir metre yukarıda küçük bir surat gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Nick çocuğa göz kırptı; karşılığında sessiz, açık alanda yankılanan bir hayret nidasıyla ödüllendirildi ve çocuk gençlik coşkusuyla bir çığlık atarak kapıdan hızla geri kaçtı.

Kapı çarpılarak kapandığında Isabel irkilmedi, aksine kendi ekseninde dönerek onları merdivenlere yönlendirdi. “Lütfen, beni izleyin. Size mermerleri göstermekten mutluluk duyuyorum.”

Sessizlik içinde merdivenleri çıkarak üst kata vardılar. Nick on yıldan uzun süredir dekore edilmemiş evin dinginliğini inceliyordu. Işıklar iyice kısılmıştı, karanlık koridorlarda hizmetçiler yoktu ve birkaçı hariç bütün kapılar kapalıydı. Demek ki bu kapıların arkasındaki odalar nadiren kullanılıyordu.

Isabel onları uzun, dar bir koridorda ilerletirken Nick, “Leydi Isabel, neden çatıyı tamir ediyordunuz?” diye sordu.

Isabel, Nick’in önündeydi. Soruyu düşünürken başını hafifçe çevirdi. Uzun bir sessizliğin ardından, “Çatı akıyor,” dedi.

Bu kadın bir azizin bile sabrını zorlardı. Gerçekten.

“Sanırım bir çatının tamir gerektirmesinin en muhtemel sebebi budur zaten.”

Nick, Rock’m çıkardığı kakhaha ile nefesinin tıkanması arasındaki sesi duymazdan geldi.

Evin ücra bir köşesine vardıklarında Nick tanıdık, kötü gelmeyen bir koku aldı. Uzun zaman önce en iyi keşiflerle bağdaştırdığı küflü bir kokuydu. Isabel koridorun sonuna yakın bir kapıyı açıp içeri girmelerini işaret ettiğinde kapıdan süzülen altın sarısı güneş ışığı Nick’i şaşırttı.

Isabel geniş malikâne topraklarına bakan, yüksek tavanlı, yüksek pencereli, son derece simetrik ve büyük olan sa-

lona geçmeleri için geri çekildi. Pencereelerde tozlu keten çarşaflarla örtülmüş, her biri farklı ebatta ve şekildeki düzinelerce heykelle dolu olan geniş, açık alana ikindi güneşinin doğrudan girmesini engelleyecek perdeler yoktu.

Salonun içindekileri incelerken Nick'in içini heyecan kapladı, elleri örtüleri kaldırmak için sabırsızlanıyordu. Örtülerin sakladığı hazineleri gözler önüne sermek istiyordu. Odanın içinde birkaç metre ilerledikten sonra durdu. Isabel'e dönerek, "Abartmıyormuşsunuz," dedi.

Isabel'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, konuşmaya başladığında Nick onun sesindeki gururu duyabiliyordu. "Koridorun karşısında bununla tıpatıp aynı bir oda daha var. Orayı da kesinlikle görmek isteyeceksiniz."

Nick'in şaşkınlığı belli oluyordu. "Belki de siz bana heykeller hakkında daha fazla bilgi verirken Bayan Caldwell o odayı Rock için açabilir, ne dersiniz?"

Kısa bir tereddüdün ardından Isabel başını eğerek kuzenine onayını bildirdi ve Lara ile Rock kapıyı açık bırakarak odadan ayrıldı. Isabel yakındaki bir heykelin örtüsünü yana doğru çekip çıplak vücut heykelini ortaya çıkarırken Nick onun her hareketini izledi.

Nick heykelin yanına gitti ve uzunca bir süre inceledikten sonra elini heykelin kolunun kıvrımında gezdirdi. Konuştuğunda sesine hürmet hâkimdi. "Göz kamaştırıcı."

Isabel başını yana eğerek heykeli incelemeyi başladı. "Gerçekten öyle, değil mi?"

Isabel'in hürmetkâr sözleri yüzünden Nick incelemesine ara verdi. Isabel'e döndüğünde onun heykele nasıl baktığını fark etti: Özleme benzer bir duyguyla bakıyordu. "Daha da önemlisi, bu heykel gerçek."

Isabel sert bir bakış attı. "Şüpheniz mi vardı?"

"Bunun gibi bir mermer koleksiyonu olduğunu ileri sü-

ren bir kadınla her gün karşılaşmıyorum.” Yakındaki bir kumaşın köşesini kaldırdı. “Açabilir miyim?” Isabel başını sallayarak onay verdiğinde örtüye asıldı ve başka bir heykeli ortaya çıkardı. Bu seferki elinde mızrağıyla ava çıkmış bir savaşıydı. Nick yavaşça başını salladı. “Böyle bir koleksiyonun gerçekten sahibi olan bir kadınla *ömrüm boyunca* karşılaşmamıştım.”

Isabel melek çocuk heykelinin örtüsünü kaldırarak gülmüsedı. “Görüşmemiz böylesine heyecan verici bir şekilde sonuçlandığı için mutluyum.”

Nick başka bir heykelin örtüsünü açarken durdu, Isabel’in bakışını yakaladı. “Böylesine bir koleksiyon olmadan bile, Leydi Isabel, böyle bir görüşmeyi unutmanın zor olacağını düşünüyorum.”

Isabel’in yüzünün kızarması Nick’in içinde bir haz dalgası yarattı. “Sanırım yenilgiyi kabul etmeliyim, lordum. Gerçekten de hayatımı kurtardınız. Size minnet borçluyum.”

Nick elini Dionysos’un mükemmel yontulmuş mermer büstünde gezdirdi, parmakları heykelin başını çevreleyen üzüm yapraklarının karmaşık hatlarında geziniyordu. “Böylesi bir koleksiyonu görmeme izin vermeniz borcunuzu ödemek için mükemmel bir başlangıç oldu.” Nick tekrar ona baktı. “Bunların saklı kalması bir trajedi.”

Isabel duraksadı, konuştuğunda sesine Nick’in hoşuna gitmeyen bir gerginlik hâkimdi. “Sizin sayenizde bu durum telafı edilecek,” dedi küçük, üzgün bir tebessümle. “Heykelleri teşhis ettiğinizde mermerlerin satılması gerek.”

Nick’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onları satamazsınız.”

Isabel son derece mükemmel durumdaki büyük bir heykelin örtüsünü açmakla meşguldü. “Yapabilirim, lordum. Görebildiğiniz üzere burada toz toplamaktan başka işime yaramıyorlar. Satılmaları gerek.”

“Ama sizin için bu koleksiyon parasal değerden daha fazlasını ifade ediyor.” Nick bunu Isabel’in duyduğu gururdan, koleksiyona karşı bariz tutkusundan anlayabiliyordu.

Nick’in sözleri üzerine genç kadın omuzlarını dikleştirdi. Arkasını döndüğünde Nick Isabel’in gözlerinin yaşlardan dolayı parlamadığını fark etti. Isabel derin bir nefes aldı. “Sizi temin ederim, Lord Nicholas, satmazdım eğer...” Isabel’in susması, Nick’e çok şey anlatıyordu. “Eğer burada iyi bir şekilde gösterime sunulduklarını hissetseydim.” Isabel parmağını heykelin ayağının hatlarında gezdirdi. “Ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?”

Eğer Nick, Isabel’in ondan yapmasını istediği işin bir haftadan az süreceğini düşünseydi bile ona biraz daha zaman tanımak için -kararını yeniden düşünmesi için- yalan söylerdi. Fakat yalana gerek yoktu.

Nick odaya bakınarak dikkatlice, “Mermerlerin bazılarını tespit etmek diğerlerine göre daha kolay olacak,” dedi. “En az iki hafta. Belki daha uzun.”

“İki hafta!” Isabel’in gözleri çaresizlik içinde büyüdü.

“Sanırım benden daha çabuk kurtulmak istiyorsunuz.”

Isabel’in bakışı Nick’e kaydı. Genç adamın gülümsediğini görünce biraz olsun rahatlamış gibiydi. “Öyle değil... Sorun sadece süre. Heykellerin iki haftadan daha kısa sürede satılmasını ummuştum.”

“İmkânsız. En iyi antikacı bile bunu başaramaz.”

“Çok özür dilerim, lordum. En iyi antikacının *siz* olduğunuzu sanıyordum.”

Bu cesur sözler üzerine Nick ürperdi ve sırtıttı, Isabel’in sataşması onu hem şaşırtmıştı hem de eğlendirmişti. Bunlar omuzlarında muazzam bir yük olduğu belli olan bir kadından beklenmeyecek sözlerdi.

Ancak Nick, Leydi Isabel hakkında daha beklenmedik pek çok şey olduğunu fark etmeye başlamıştı.

“Ayrıca koleksiyon için makul bir fiyat teklifi almanız en az bir ay sürecektir.”

“Bir ay vaktim yok.”

“Daha doğrusu altı hafta.”

“Kesinlikle altı haftam yok.” Isabel’in sesi perişandı.

Durum giderek daha da merak uyandırıcı bir hâl alıyordu.

Koleksiyon ayaklarını yerden kesmeye yetecek kadar iyiydi fakat şu anda Isabel’in bakışına yayılan endişeyi gördüğünde Nick, Yorkshire’da kalmasının tek sebebinin koleksiyon olmadığını biliyordu.

Nick onun tüm sırlarını öğrenmek istiyordu.

Ve Isabel ona keşfetmesi için mükemmel yolu sağlamıştı.

Artık çok yakındılar ve Nick kasıtlı olarak Isabel’in üstüne doğru ilerleyerek onu heykele doğru sürükledi. Isabel’in gözleri kocaman açılmıştı. Nick onu şaşırtmaktan hoşlandığını fark etti. “İki hafta,” dedi Nick kısık sesle. “İşim bittiğinde heykelleri satmanıza da yardımcı olacağım.”

“Teşekkür ederim.” Isabel’in rahatladığı belliydi. “Üzgünüm ama iyiliğinizin karşılığını ödeyecek durumda değilim.”

“Hizmetlerime karşılık bir ödeme şeklinde anlaşılabileceğimize eminim.”

Nick kısık sesle konuşmuştu ve sözlerinin altında bir satışma gizliydi fakat Isabel hemen savunmaya geçti. “Sahiden mi?”

Biri onu incitmişti.

Bu düşünce Nick’i sinirlendirdi. Onu kimin, nasıl incittiğini merak ederken sırtındaki kaslar gerildi.

Nick arkasını dönerek neşeli görünmeye çalıştı. “Bir oyun önerebilir miyim?”

“Oyun mu?”

“Belirllediğim her heykel için bana Townsend Park hakkında bir şey anlatacaksınız ve buradaki hayatınız hakkındadır.”

Genç kadın Nick’in teklifini düşünürken bir süre sessizlik oldu, Isabel’in cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar uzun süren bir sessizlikti. Nick, Isabel’in derin bir nefes aldığını duydu, ona döndü ve gözlerinin içine baktı. Gözlerinin son derece özel ve belirsiz görünen koyu, maun derinliklerini inceledi. Bu gözlerde birçok sır saklıydı. Nick’in keşfetmek istediği çok şey vardı. *Bulan*’dan kalan bir alışkanlıktı, bir gizemi çözmeden bırakamazdı.

Bu sırları açığa çıkarmak neye mâl olacaktı? Isabel’in savunmasını indirdiğini görmek?

Zihninde hızlı ama yoğun bir görüntü şimşek gibi çaktı. Isabel başını tutkuyla geriye atmıştı, açıktı, savunmasızdı; uzun, zarif bedeni yatağa serilmişti; Nick’i bekliyordu. Görüntünün şiddeti Nick’i Isabel’den uzaklaşmaya, daha güvenli bir mesafeye gitmeye zorladı.

Yakınındaki bir büstü gösterdi. “Bu Medusa.”

Isabel kısa bir kahkaha attı. “Tabi ki öyle. Ben bile onu tespit edebilirim. *Bu bilgi* için cidden sırlarımı paylaşmamı bekleyemezsiniz.”

“Sırlarınızı paylaşmanız gerektiğini söylemedim hiç,” diye takıldı Nick. “Ama böyle değerli bilgiler sunmayı öneriyorsanız büst Medusa’ya ait, siyah mermerden yapılmış, muhtemelen Livadya’dan geliyor. Daha da önemlisi Perseus tarafından kafası kesildikten sonraki ama kafası Atina’nın kalkanının ortasına yerleştirilmeden önceki Medusa.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

Nick, Isabel’e heykele yaklaşmasını işaret etti. Bir engerek yılanının kafasının başka bir engerek yılanının kuyruğu-

nu yuttuğu küçük bir çıkıntıyı göstererek, “Dikkatli bakın. Ne görüyorsunuz?” diye sordu.

Isabel iyice eğildi, belirsiz çıkıntıya dikkatlice baktı. “Bir tüy!”

“Herhangi bir tüy değil. Pegasus’un kanatlarından bir tüy. Perseus’un bıçağından dökülen kandan doğan kanatlı at.”

Isabel gözlerini kocaman açarak ona bakınca Nick kendine çeki düzen verme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. “Bu heykele onlarca kez baktım ama bunu hiç görmemiş-tim. Siz en iyisisiniz.”

Nick abartılı bir şekilde eğilerek teşekkür etti. “Demek oluyor ki bana borçlandınız, leydim.”

Isabel alt dudağını dikkatlice kemirdi. “Pekâlâ. Size koleksiyondan bahsedeyim.”

“Mükemmel bir başlangıç.”

Isabel uzun süre susunca Nick onun fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündü. Isabel nihayet konuştuğunda düşüncelerinde kaybolmuş hâlde heykellere sırayla bakarken sözcükler sanki çok uzaklardan geliyordu. “Babam bunları bir şans oyununda Fransız bir kaçakçıdan kazanmış.”

Nick yıllardır edindiği deneyimlere dayanarak cevap vermedi ve Isabel düşüncelerini sıralamaya devam ederek sessizliği doldurdu. “Savaşın ilk günlerinde. Babam oldum olası müzmin bir kumarbazdı. Her şeyin üstüne bahse girerdi: Para, hizmetçiler, evler...” Isabel bir an için sustu, düşünceye dalmıştı, sonra kendine geldi ve devam etti. “Onu haftalarca görmediğimiz olurdu, sonra bir gün elinde bir sepet dolusu köpek yavrusuyla kapıda veya yeni bir at arabasıyla girişte belirirdi. Ben yedi yaşıma girdikten üç gün sonra bunları anneme hediye etmişti.”

Bu hikâyenin dahası vardı. Nick bundan emindi.

“Anneniz de size verdi,” diye belirtti Nick.

Isabel başını sertçe sallayarak onayladı, dudakları ince bir çizgi hâlinde gerilmişti. “Öyle oldu. Bana aitler.”

Bana ait sözünde Nick’in dikkatini çeken bir vurgu vardı. Karşısında ona ait olan şeyleri aşırı önemseyen bir kadın vardı.

“Onları satmak istemiyorsunuz,” dedi Nick. Bu çok belliydi.

Nick’in sözleri Isabel’i hayal âleminden çıkararak kendine getirdi. Aralarında sessizlik hâkimdi ve Nick onun cevap vermeyebileceğini düşündü. Isabel karşılık verdiğinde sesi duygudan yoksundu. “Hayır.”

“O hâlde neden?”

Isabel keyifsizce güldü. “Bazen lordum, yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız.”

Genç kadın derin bir nefes alınca Nick, elbisesinin üst kısmının kabardığını fark etti. Bu hareketten dolayı içinde sızlayan uyarılmadan dolayı kendini suçlu hissederek başını çevirdi, bakışını yakınında duran, son derece yüksek bir heykele yöneltti. Heykeli tanıyınca kısa, boğuk bir kahkaha attı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Şu heykel. Onun kim olduğunu biliyor musunuz?”

Isabel arkasını döndü, heykelin kıyafetsiz hâlinde duyduğu utancı saklayabilirmiş gibi elini göğsüne koyarak çıplak kadın heykelini inceledi. Mermer omurganın kıvrımına, heykelin yüzündeki huzur dolu hazza, heykelin bir bacağına saran gül çelengine dikkatlice bakan Isabel başını salladı. “Hayır.”

“O Voluptas’tır. Aşk tanrısı Cupid ile Ruh tanrısı Psyche’nin kızıdır.”

“Bunu nasıl anladınız? Buradaki diğer kadın heykellerinden farkı yok.”

Nick samimi bir tebessümle karşılık verdi. “Biliyorum çünkü bu işte en iyisi benim.”

Isabel gülümsediğinde Nick onun sevinmesinden dolayı müthiş bir haz hissetti. Isabel, Nick’e karşı sakıngan davranmadığında muhteşem görünüyordu.

İkisinin arasındaki hava ağırlaştı, oda aniden daha sıcak gelmeye başladı. Küf kokulu havaya Isabel’in temiz kokusu karışmıştı: Portakal çiçeği ile Nick’in ne olduğunu tam olarak anlayamadığı canlı, güzel bir şeyin karışımı bir kuydu.

Nick, Isabel’in teninin pembeliğini, boynunun omuzlarıyla buluştuğu yerdeki çukurluğu fark etti ve içini uzun süredir hissetmediği ani ve yoğun bir arzu kapladı.

Isabel’in de o anın farkına varmasını izledi. Ona nefesini kesecek kadar yakındı. Gözleri buluştu, Nick nasıl durduklarının son derece farkındaydı. İki heykelin arasında sıkışmışlardı, birbirlerine değmek üzereydiler. Yalnızdılar, oda da mermerlerden başka onları görebilecek kimse yoktu.

Arzusu Nick’i harekete geçmeye itti.

Isabel’e doğru uzandı, bir eliyle neredeyse yanağına değiyordu fakat ona dokunmanın bir hata olacağını fark etti. Isabel’in büyük, kahverengi gözlerine baktı. Gözleri duygu yüklü ve pırıl pırıldı. Tüm yüzünü aydınlatan ve onu masum bir denizkızına dönüştüren korkunun, heyecanın ve merakın sarhoş edici bir karışımıydı, etrafı mermer kız kardeşleriyle sarılmış etten ve kandan bir insandı.

Nick’in yakınlığı karşısında Isabel gözlerini kapattı. Nick de onun güzel yüzünü içine çekti: Kalkık, güçlü elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, endişeden uzak bir alın. Isabel’in güzelliği zaman verildiğinde inanılmazdı.

Isabel tuttuğu nefesini boğuk ve titrek bir ses çıkararak

bıraktı ve dudaklarını araladı. Utanarak hafifçe iç geçirip anın tadını çıkardı.

Dünya üzerinde bu iç çekişe karşı koyabilecek bir erkek yoktu.

Nick yanlış olduğunu bilse de Isabel'e doğru eğildi.

Bu masum taşra kızını öpmekten hiçbir şey gelmezdi.

Nick'in dudakları Isabel'in dudaklarına değmek üzereyken odanın dışından sesler yükseldi.

Nick geriye doğru sıçradı, doğruldu, içinden bir küfür savurdu. Isabel'den uzaklaştı, sağduyusu üzerinde esrarengiz bir negatif etkisi olduğu belli olan bu kadına hiç yaklaşmamış olmayı diliyordu.

Isabel'in gözleri aniden açıldı, gözlerinin derinliklerinde birçok duygunun karışımı saklıydı ve Nick bir an için onu kollarının arasına çekip başka herkesi boş vermek dışında bir şey istemediğini hissetti.

Daha sonra Bayan Caldwell ile Rock salona geri döndü. Nick Isabel'le arasına güvenli bir mesafe koymakla meşguldü. Isabel ise kendini Voluptas heykeline o kadar sert bir şekilde bastırmıştı ki Nick bir an için Isabel'in heykeli kaidesinden itip düşüreceğinden endişe duydu.

Öyle bir şey kesinlikle dikkatlerini yaptıklarından başka yöne çekmedi.

Nick aralarında devam eden çekimi saklama umuduyla, "Ne buldun?" diye sordu.

Rock önce Nick'e, sonra Isabel'e, sonra tekrar Nick'e baktı. Kaşını kaldırdı. Nick de Rock'ın bakışına karşılık vererek Türk'ü odanın içindeki duruma dikkat çekmemesi için uyardı.

Rock kısa bir suskunluğun ardından konuştu. "Yunanistan dışında bunun gibisini görmemiştim." İkinci odadaki mermerlerin içeriğini anlatmaya koyuldu, Nick ise göz

ucuyla Lara'nın Isabel'in yanına geçmesini izledi. Isabel her şeyi ele veren aşırı neşeli bir şekilde gülümsedi.

O da Nick'i istemişti.

Nick bu düşüncüyü zihninden savuşturdu. O öpücüğün yol açacağı büyük hatayı önleyen müdahaleden dolayı minnettar olmalıydı. Bu kız onun kadınlarında istemediği bütün özelliklere sahipti. Masumdu, yalnızdı ve kesinlikle kaçındığı türden bir kadındı; Nick'ten verebileceğinden daha fazlasını isteyecek türden bir kadındı. Nick burada taşrada oyalanacak seyis çocuklar dışında kimse olmadığı için onun daha önce doğru dürüst bir şekilde öpülmediğine iddiaya girerdi.

Isabel'e öpüşmenin ne kadar haz verici olduğunu göstermeyi çok istediğini inkâr edemezdi elbette.

“Bana on pound borçlusun.”

Rock'ın sözleri Nick'i kendine getirdi.

Koleksiyon gerçektir. Sahibiye bir gizemdir.

Kalıyorlardı.

Nick arkadaşının sırtışını görmezden gelerek bakışını onları merak dolu gözlerle izleyen Isabel'e çevirdi. Isabel, Nick'in ona baktığını fark ettiğinde kızardı; tedirgin bir şekilde saçıyla oynamaya başladı.

“Leydi Isabel,” dedi Nick. Isabel'in adının dilinde yarattığı histen büyük zevk duyuyordu. “Size de uygunsa yarın sabah koleksiyon üzerinde çalışmaya başlayacağız.”

Nick, Isabel'in gözlerinde belirsizliği ve onları bu özel yolda onu geri çeviremeyecek kadar ileri götürdüğünü fark ettiğini gördü.

Isabel saçıyla oynadı ve Nick kısa süre içinde bunun bir tedirginlik göstergesi olduğunu anlamaya başlamıştı. “Tamam. Yarın uygun.” Isabel yanlarından geçerek kapıya yöneldi. “Ayrıca... Bugün sizi Lara yolcu edecek. Ben... Be-

nim...” Isabel sustu. Nick yüzünde hafif bir gülümsemeyle Isabel’in bitirmesini bekledi. “Benim gitmem gerek.”

Isabel odadan uçarcasına çıkarken Nick’in gördüğü son şey Isabel’in soluk gri elbisesinin etekleriydi.

Altı

İki Numaralı Ders

Lordunuzun aklında yer etmek için elinizden gelenin en iyisini yapın. Elbette gözünde de yer etmek için.

Ayrılık kalbi sevgiyle doldursa da sadece yakınlık sağlam bir ilişki ile sonuçlanacaktır. Unutmayın, lordunuzun evlenmeyi arzuladığını fark etmesini istiyorsanız böyle bir kadının var olduğu ona hatırlatılmalıdır! Görüş alanında kalmak için elinizden geleni yapın, balolarda yanına gidin, parkta gezinti yapmayı tercih ettiği yerleri öğrenin ve hizmetkârlarınızı onun hizmetçileriyle arkadaşlık kurmaya teşvik edin. Gerçek bir beyefendiyi kapana kıştırmanın en iyi yolu onun programını bilmekten geçer.

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Wellington bir asker için en zor şeyin geri çekilmek olduğunu söylemiş olabilir fakat böyle bir davranış biçimi Isabel'e

göre heykellerin bulunduğu salonda ve Lord Nicholas St. John'un yanında kalmaktan çok daha kolaydı.

Aslında bir hanımefendiye yakışabilecek azami süratle koşarcasına odadan kaçmıştı.

En azından baştan aşağıya yas kıyafetlerine bürünmüş bir hanımefendiye.

Isabel, Lord Nicholas'ın onu öpmesini istemişti.

Hem de delicesine.

Bu çok büyük bir hata olurdu.

Neyse ki Lara ve Bay Durukhan yetişmişti, yoksa kim bilir neler olurdu?

Gerçekten, ne olurdu acaba?

Isabel hizmetçilere ayrılan koridorların Townsend Park'ın mutfağına açılan labirentinde hızla ilerledi. Hayatında muhtemelen en korkakça davrandığı zamandı. Fakat başka seçeneği var mıydı? Odayı terk etmeliydi, zihnini boşaltmalıydı, kendini azarlamalıydı.

Aklından ne geçiyordu ki?

Yabancı bir adamı Minerva Evi'ne davet etmek son derece akılsızca, riskli bir şeydi. Fakat o adamı hayati önem taşıyan bir sonuca ulaştıran bir araçtan daha fazlası olarak düşünmeye ne demeliydi? Bu kabul edilemezdi.

Lord Nicholas St. John'a mermerlerine değer biçmesi ve onların satılmasını sağlaması için ihtiyacı vardı. Bundan daha fazlası olamazdı.

Eğer erkeklerin ve erkekler tarafından incitilen kadınların etrafında geçirdiği ömrünün Isabel'e öğrettiği bir şey varsa o da erkekleri hafife almamak gerektiği idi. Kalpleri ve bedenleri yaralanmış yeterince kadın görmüştü, çekici gülümsemelerin ve dayatmacı dokunuşların azizliğine uğramış yeterince kadın -kendi annesini- görmüştü ve bunun kendi başına gelmesine asla müsaade etmemeye ant içmişti.

Onun Britanya'daki en uygun bekârlardan biri olduğunu kim düşünürse düşünsün Isabel'in Londralı birinin tüm bunları değiştirmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Isabel mutfağa giden son köşeyi dönerken derin bir nefes aldı, Lord Nicholas'ın evindeki varlığını görmezden gelmeye artık hazırdı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Adam bir antikacıydı. Kesinlikle sadece antikalarla ilgilenecekti. Ondan uzak durmak kolay olacaktı.

Dahası Isabel'in doyurması gereken bir ev halkı vardı.

Satın alması gereken bir ev.

İlgilenmesi gereken bir ev dolusu insan...

“Beni zorla okula gönderemezsiniz. Ben artık bir kontum. Kontlara kimse ne yapacağını söyleyemez.”

Bunları duyunca Isabel mutfağın hemen dışında durdu. Köşeden gizlice bakarak James'in çizik, ahşap masaya uzanıp bir bisküvi almasını ve bisküvisini dikkatsizce çayına batırıp kahverengi sıvıyı çay tabağının kenarına sıçratmasını izledi. James masanın karşı tarafında oturan Georgiana'ya dönmeden önce bir süre çayına bakıp somurttu.

Isabel iyice uzanarak onları dinlemeye koyuldu. Georgiana'dan okul fikrine ısınır umuduyla James'e okula gitmesini önermeye başlamasını istemişti.

Görünüşe göre James'te henüz bir ısınma belirtisi yoktu.

“Ne yazık ki James, bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen birileri her zaman vardır. Kontlara bile.” Georgiana kendine bir fincan sıcak çay doldurdu.

“Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum.”

“Aslına bakarsan ben de bundan çok hoşlanıyor değilim.”

“Ben zekiyim,” dedi James savunmaya geçerek.

Georgiana hafifçe gülümseyerek kendine bir bisküvi aldı. “Aşırı derecede zekisin. Bunu hiç inkâr etmedim.”

“Okuyabiliyorum. Hesap yapmayı biliyorum. Ayrıca Latince öğreniyorum. Sen bana öğretiyorsun.”

“Kesinlikle. Bu çok etkileyici. Ancak genç erkekler... Genç *kontlar* okula giderler.”

“Okul bana senin öğretemeyeceğin neyi öğretecek?”

“Her türlü şeyi. Kontlara has şeyleri.”

Georgiana bisküvisini incelerken James onu izledi. “Bisküvini çaya batırmalısın. Öyle daha güzel oluyor.”

Isabel gülümsedi. Georgiana’nın hayatında bir kez olsun çayına bisküvi batırmadığına bahse girerdi.

James, “Bak böyle,” diyerek ilk bisküvisini çaydan çıkarmadan ikinci bisküviyi fincana batırdı, parmaklarının çoğu boğumlarına kadar çayın içine dalmıştı. Kurabiyeyi çıkarıp havaya kaldırdığında kurabiyenin yarısı çayın içine geri düşerek çayı masaya sıçrattı. Georgiana bunun üzerine yüzünü ekşitti, James ise kahkahalarla güldü.

Isabel kollarını kendine dolayarak duvara yaslandı. Kont olsun veya olmasın James’i unvanına kaptırmaya hazır değildi.

“Sence bugün gelen adamlar okula gidiyor mudur?” James’in sorusu merak yüklüydü.

“Ah, bundan eminim,” dedi Georgina. “Düzgün beyefendilere benziyorlardı ve düzgün beyefendiler okula gider.”

James bu sözlerin doğruluğunu düşünürken sessizlik oldu.

“Aslında benim de bir ağabeyim var,” dedi Georgiana usulca. Isabel kapıya doğru iyice eğildi. Georgiana burada bulunduğu üç hafta içinde Londra’da bıraktığı hayatından hiç bahsetmemişti.

“Gerçekten mi? Okula gidiyor mu?”

“Gitmişti. Aslında okula gittiği için çok başarılıdır. Britanya’nın en başarılı adamlarından biridir.”

Ayrıca en güçlülerinden biri, diye ekledi Isabel sessizce.

“Ondan öğrenmiş olmalısın,” dedi James sakince. “Aksi takdirde bir kız Latince konuşmayı nereden bilebilir ki?”

“Özür dilerim, Lord Reddich,” dedi Georgiana küstahça. “Kızlar Latincenin yanı sıra pek çok şey bilir.”

Isabel kendini köşeden tekrar gizlice bakmaktan alıko-yamadı. James’in burnu kırmıştı, kızların pek çok şey bildiğinden emin olmadığı belliydi. “Sen tanıdığım en zeki kızsın.”

Isabel, James’in sesinde duyduğu hürmetten dolayı kaş-larını kaldırdı. Kardeşinin kesinlikle şimdiye kadarki en gü-zel mürebbiyesine olan bariz hayranlığı göz önüne alındı-ğında kendi zekâsına yapılan hakareti görmezden gelecekti fakat samimi sohbetlerini bölme dürtüsüne karşı koyamadı.

Yüzüne mutlu bir tebessüm takınarak odaya girdi ve ne-şeli bir sesle, “Çay saati geldi mi bile?” diye sordu.

James meraklı gözlerini ona çevirdi. “Isabel! O adamlara ne oldu? Biri kocamandı! Sen de fark ettin mi?”

Evet. Birisi de çok yakışıklıydı. Az kalsın kendimi ahmak durumuna düşürüyordum.

Isabel bir fincan çay koymaya gitti. “Tabi ki fark ettim.”

“Neredeler? Burada kalacaklar mı?”

“Hâlâ yukarıdalar, heykel salonunda.”

“Onları görmeye gidebilir miyim?” James’in hevesli yü-züne karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

“Gidemezsin.”

“Nedenmiş? Artık bir kontum, biliyorsun. Townsend Park’ın sakinlerinin güvenliğini sağlamak benim işim. Ben-ce benimle tanışmalılar.”

James’in Isabel için endişe duymasından bu kadar kısa süre sonra güvenlikten bahsetmesi onu şaşırttı. Kızların

durumunun ciddiyetini James'ten saklamak için her zaman ellerinden geleni yapmışlardı fakat James büyüyordu ve giderek kurnazlaşıyordu. Isabel bu konuşmanın her zamankinden daha fazla dikkat gerektirdiğini fark etti. Başıyla onay vererek, “Bunu takdir ediyorum,” dedi. “Ayrıca bir kont olarak malikânenin güvenliği konusunda çok önemli bir rolün olduğuna da katılıyorum. Fakat bu beyefendiler burada bulundukları süre boyunca çok meşgul olacaklar ve onları işlerinden alıkoyma lüksümüz yok.” Isabel, James'in kendinden emin bakışını inceledi. “Belki onları bir akşam yemeğe davet edebiliriz. Sence nasıl olur?”

James bu seçeneği ciddi bir ifadeyle düşündü. “Bence yapacağımız en doğru ve kibar davranış şekli bu olacaktır.”

Isabel ağzına bir bisküvi parçası attı. “Benimle aynı fikirde olmana sevindim,” diyerek çay fincanını yüzüne götürüp gülümsemesini saklamaya çalışan Georgiana'ya göz kırptı. “Şimdi sana güle güle.”

James mutfagın dışında atılacak daha ilginç maceralar olduğuna karar vermeden önce iki kadına dikkatle baktı. Fazladan bir bisküvi yürüterek sandalyesinden atladı ve Isabel'in geldiği karanlık koridora çıktı.

Isabel kardeşinin sandalyesine oturdu, uzanarak bir bisküvi daha aldı. İç geçirerek masanın karşısında oturan genç kadına baktı. “Onunla okul hakkında konuştuğun için teşekkür ederim,” dedi.

“Mutluluk duydum. Bir konta düzgün bir eğitim gerekir, Leydi Isabel.”

“Resmiyeti bir kenara bırakabileceğini biliyorsun, Georgiana.”

Diğer kadın gülümsedi. “Tam tersine. Ben sizin hizmetkârınızım.”

“Saçmalama,” diye çıkıştı Isabel. “İkimiz de senin ben-

den daha yüksek bir mertebeye sahip olduğunu biliyoruz. Bana Isabel demen kendimi daha iyi hissettirir.”

Kızın bakışlarında ani bir üzüntü dalgası belirdi. “Artık bir mürebbiye mertebesindeyim. Böyle değerli bir konuma sahip olduğum için şanslıyım.”

Isabel bu konuşmanın hiçbir yere varmayacağını biliyordu, o yüzden konuyu değiştirdi. “Bugün gelen adamları biliyor musun?”

Georgiana başını salladı. “James’in öğleden sonraki dersleri için hazırlanıyordum ve siz onlara heykel salonunu gösterdikten sonraya kadar geldiklerinden haberim olmadı.”

“Londra’dan geliyorlar.”

“Aristokratlar mı?” Georgiana’nın sesi tedirginleşmişti.

“Tam olarak değil. Lord Nicholas St. John. Ralston Markisi’nin kardeşi. Antika...” Georgiana’nın gözleri fal taşı gibi açılınca Isabel sustu. “Georgiana?”

“Lord Nicholas ve ağabeyim. Onlar birbirini tanıyor.” Georgiana’nın sesi kısılarak bir fısıltı hâlini aldı. “Onunla hiç tanışmadım fakat...”

Elbette birbirlerini tanırlardı. Tüm bu durumu zorlaştıran bir şey daha çıkmıştı.

“Georgiana.” Isabel’in sesi kararlıydı ve titremiyordu. “Sana bir şey olmayacak. Seni buraya kabul ettiğimde Minerva Evi’nin seninle ilgileneceğini söylemiştim, değil mi?”

Yaşça daha küçük olan kadın yutkundu ve derin bir nefes aldı. “Evet.”

“O hâlde seninle ilgilenecek,” dedi Isabel sakince. “Sadece seni iyi saklamamız gerekiyor. Burası büyük bir ev. Sen de James’in mürebbiyesisin, bir konunun seni görmesi için sebep yok.”

“Lord neden burada? Yorkshire’da?”

“Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla yaz tatili için gel-

miş.” Isabel kızın korktuğunu görerek duraksadı. “Reddich Kontu’nun koruması altında güvendesin.”

Her birimizin olabileceği kadar güvende.

Isabel kafasının içinde karşı çıkan küçük sese aldırış etmedi.

Güvendeydiler. Isabel bunu temin edecekti.

Georgiana, Isabel’in sözlerinin ardından bir süre sessiz kaldı. Sonunda başını bir kez eğerek Isabel’e güvenini belirtti.

“Güzel.” Isabel ikisi için de biraz daha çay koydu, tekrar konuşmadan önce kızın sakinleşmesini sağlamayı umuyordu. “Buraya gelme nedenlerin hakkında konuşmaya hazır olduğunda seni dinlemeye hazırım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Georgiana tekrar başını eğerek onayladı. “Biliyorum. Ben sadece... Şey... Peki ya...”

“Kendini hazır hissettiğinde veya bir gün hazır hissedersen ben yanında olacağım.” Isabel’in sözleri sade ve dolaysızdı. Genç kadınlara korkularını açtırma konusunda yılların deneyimine sahipti. İster düklerin kız kardeşleri, isterse Cheapside’dan barmenler olsun; kızlar birbirinden çok da farklı değildi.

Isabel’den çok da farklı değillerdi.

Başka bir seçeneği olsaydı Isabel, Lord Nicholas St. John’un eve girmesine asla müsaade etmezdi.

Fakat diğer seçeneği düşünmek -yani Georgiana ile diğer kızları üstlerindeki kıyafetleri dışında bir şeyleri olmadan dış dünyaya salıvermek- bile korkunçtu. İşte bu yüzden Isabel hesaplanmış bir risk almaktaydı.

Kaderin cilvesi olsa gerek Isabel bir ev dolusu kadının geleceğini; hayatı boyunca tanıştığı en tehlikeli, çetin erkeklerden birinin ellerine teslim ediyordu. Fakat çay finca-

nını iki eliyle birden sarmış, bakışını fincanın içindeki sıvıya dikmiş ufak tefek ve ne yapacağını bilmez Georgiana'ya bakarken Isabel başarmak için en iyi şanslarının Lord Nicholas olduğunu biliyordu.

Yapmaları gereken tek şey onu heykel odasından dışarı çıkarmamaktı.

Bu o kadar da zor olmasa gerekti.

Ertesi gün öğleden sonra Isabel kendisiyle müthiş gurur duyuyordu.

Lord Nicholas'la ilgili tüm endişeleri boşunaydı. Genç adam sorun olmayacaktı.

Aslında o ve Bay Durukhan sabah erkenden gelmiş ve Isabel onları heykel salonuna kapatmıştı. İki adamın rahatsız edilmemeleri için dikkatli talimatlar vermişti ve dolayısıyla onlardan kolaylıkla saklanabilmişti.

Daha doğrusu iki adamdan saklanabilmişti.

Saçmalık. Isabel düşünceyi kafasından silkeledi. İşte bir kez daha çatıdaydı. Çatı hâlâ akıyordu. Doğudan onlara doğru yaklaşan bulutlara bakılırsa o akşam tamiratların yapılmış olması baya işlerine yarayacaktı.

O yüzden Jane'le birlikte seyis pantolonu ve gömleği içindeydi. İki kadın dizlerinin üstüne çökmüştü ve çatı boyunca gevşemiş görünen kil kiremitlerin altına pis kokulu bir macunu dikkatlice sürüyorlardı. Townsend Park'taki hizmetkârların ilk grubu yedi yıl önce işten ayrılmıştı, işten ayrılanlar arasında ülke çapındaki diğer büyük malikânelerde kolaylıkla iş bulabilecek olan yetenekli adamlar da vardı. Bu adamlar işten ayrılınca bir taşra malikânesinde bilhassa

gerekli olan çatı tamiri, taş ve ahşap işlemeciliği ve daha birçok konuda bilgi sahibi kimse kalmamıştı.

Isabel bunları hatırlayınca iç çekti. Evde büyük yapısal onarımlara gerek duymadan yıllarca idare edebildikleri için şanslı olduklarını düşünüyordu. Neyse ki malikânenin kütüphanesi ve kütüphanede mimari ve inşaat uygulamaları hakkında kitap koleksiyonları vardı. Isabel buruk bir şekilde gülümsedi. Çatı tamiri çoğu genç hanımefendinin tercih edeceği bir okuma konusu değildi fakat iyi katranlanmamış çatıdan sürekli sızan yağmur damlaları yüzünden şu anda ayakucuna asılmış olan lazımlığı ortadan kaldıracabilecekse buna değerdi.

“Dün Lord Nicholas’tan saklanmana sebep olacak ne yaşadığınızı anlatmak ister misin?”

Jane asla lafi ağzında geveleyen biri olmamıştı.

Isabel pis kokulu katran kovaşına fırçasını batırdı ve “Bir şey olmadı,” dedi.

“Hiçbir şey mi?”

Hatırlamak isteyeceğim hiçbir şey.

“Hayır. Koleksiyonu tespit edip fiyatlandırmayı kabul etti. Ben de bu işe devam etmesine izin vermeyi düşündüm. Her şey yolunda giderse Minerva Evi’nin bir ay içinde yeni bir yuvası olacak.” Isabel neşeli görünmeye çalıştı. Kendinden emin.

Jane yeni onarılmış birkaç kiremidi çatıya geri yerleştirirken sessizdi. “Ya Lord Nicholas?”

“Ne olmuş ona?”

“Kesinlikle.”

Isabel, Jane’in sorusunu kasıtlı olarak yanlış anlamış gibi davranarak, “Çabamızda ona gerek kalmamasını tercih ederdim,” dedi. O sırada ani bir rüzgâr esti ve Isabel’in gömleği fırtınaya tutulmuş bir yelken misali uçtu. Isabel

soğuk esinti karşısında kollarını kendine dolayarak sonraki sözlerini dikkatlice seçti. “Ama pek fazla alternatifimizin olduğunu sanmıyorum.”

“Alternatiflerin var, Isabel.”

“Görebildiğim kadarıyla yok.”

Jane uzayıp giden sessizlik süresince birkaç kiremit daha yerleştirdi. “Uzun süredir bizimle ilgileniyorsun. Minerva Evi’ni kızlar için Londra çapında bir efsane hâline getirdin. Bunların hepsi senin sayende oldu. Isabel kiremitlerine katran sürmeyi bıraktı ve Jane’in soğuk yeşil gözlerine baktı. “Ama efsanenin seni ele geçirmesine izin veremezsin.”

“Benim için bir efsane değil, Jane. Gerçek.”

“Ama daha fazlasına sahip olabilirsin. Sen bir kont kızı-sın.”

“En iyi ihtimalle şüpheli olarak nitelendirilebilecek ahla-ki değerleri olan bir kont.”

“O hâlde yeni bir kontun ablası,” diye sözünü değiştirdi Jane. “Evlenebilirsin. Yaşamak için doğduğun hayatı yaşayabilirsin.”

Yaşamak için doğduğun hayat. Bu sözler ne kadar da basit geliyordu. Sanki hayat önceden ayrıntılarıyla belirlenmişti, belki de gerçekten belirlenmişti. Diğer soylu kızlar belirlenmiş yollarında ilerlerken hiçbir sorunla karşılaşmıyordu.

Diğer kızların babaları Isabel’in babası gibi değildi. An-neleri de Isabel’in annesi gibi değildi.

Isabel başını salladı. “Hayır. Yaşamak için doğduğum hayat *bu*. İyi bir evlilik, sosyetenin hanımefendileriyle çay partileri... Londra’nın hiçbir sezonu benim yolumu değiştiremezdi. Ayrıca bak yolum beni nereye getirdi. Senin için yarattığım farklılığa bir bak. Diğerleri için yaptıklarına bak.”

“Ama bizim için kendini feda etmemelisin. Böyle yap-man evin amacına aykırı olmaz mı?” Mutluluğumuzun ve

hayatlarımızın buraya gelmeden önce yaptığımız fedakârlıklardan çok daha önemli olduğunu bize sen öğretmedin mi?”

Jane’in sözleri samimiydi, değindikleri ise doğrudu. Isabel kâhyasını inceledi. Serin esinti Jane’in yanaklarını pembeleştirmiş, kızıl kahve saçları başlığının altından çıkmıştı. Jane Isabel’e başvuran ilk kızdı. Sarhoş bir müşterinin elinden dayak yemekten zar zor kurtulmuştu ve bir şekilde Londra’dan ayrılıp yeni bir hayata başlamayı umduğu İskoçya’ya gitme cesaretini bulmuştu. Bir avuç dolusu çalıntı bozuklukla Yorkshire’a kadar gelmeyi başarmıştı. Elindeki para geçinmesine yetecek kadar çok değildi fakat onu hırsızlık suçuyla hayatının geri kalanı boyunca hapse tıkmaya yeterliydi. Parası bitince üstündeki kıyafetlerden başka bir şeyi olmadan gerçek manada yolun kenarına atılmıştı. Isabel elinde kalan son hizmetçilerinin işten ayrılmasından sonraki gün onu ahırda kullanılmayan bir bölmede uyurken bulmuştu.

Isabel o zamanlar henüz on yedi yaşındaydı, evde üç yaşına girmek üzere olan James’le ve annesiyle yalnızdı, annesi ise ölümün eşiğindeydi. Kaçamayacak kadar zayıf ve mücadele edemeyecek kadar yılmış görünen Jane’e bir kez bakması, ahırda uyumak gibi büyük bir riski göze almasına yol açan çaresizliğini anlamasına yetmişti.

Isabel’in Jane’i kabul etmesinin sebebi şefkat değil, panikti. Kontes ölmek üzereydi, üzüntüden ve çaresizlikten deliye dönmüştü, hizmetçiler ayrılmıştı, James’in sevgiye ve bakıma ihtiyacı vardı ve Isabel’in elinde hiçbir şey yoktu. Jane’e bir iş önermişti ve hizmetçilerin en sadığını kazanmıştı. Dostlarınsa en güvenilirini. Kontes; Isabel’e, yürümeye yeni başlayan güler yüzlü James’e, Tanrı’ya ve Britanya’ya sövüp sayarken ve yalnız kaldığı için, mahvol-

duğu için onları suçlarken Jane kontesin son günlerine şahit olan son kişiydi. Kontes öldüğünde Isabel'in hayatındaki diğer ilmekler bir bir çözülse de Jane'e yardım etmek onun ayakta kalmasını sağlamıştı.

Isabel haftalar içinde başkalarını da Townsend Park'a getirme kararı almıştı. Eğer iyi bir evlat veya iyi bir kadın olamıyorsa toplumun uç kesimlerinde olan diğer kadınların yaşayıp gelişebilecekleri bir yere sahip olmalarını temin edebilirdi. İyi hedeflenmiş birkaç mektup Gwen'i ve Kate'i onlara getirmişti, sonrasında yerlerinin reklamını yapmaya gerek kalmamıştı. Kızlar onları buluyordu. Townsend Park, Britanya çapında gizli fısıltılarla Minerva Evi adını aldı ve başı belada olan kızlar bu evin kapılarına ulaşabilirlerse güvenliğe kavuşacaklarını biliyorlardı.

Isabel bu kızlar için bir amaç bulmuştu. Kötü muamele görmüş, kötü kaderli kadınları korumak için bir yol; onlara hayatta yeni bir fırsat tanıma.

Başkalarının gördüğünden daha fazlası olduğunu kanıtlamak için bir yol.

Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissedecek bir yol.

Kızların hepsi kalmamıştı. Jane'in gelişinden beri yedi yıl içinde gecenin karanlığında düzinelerce kızın gelip gitmesine şahit olmuşlardı, bazılarının geldikleri hayata geri dönmelerine engel olamamışlardı. Bir o kadarı da kendi hayatlarını kurmaya teşvik edilmişti, Isabel onlara hayallerini gerçekleştirmede yardım etme fırsatını seve seve kullanmıştı. Bu kızların arasında terziler, hancılar, hatta Kuzey Carolina'da bir mahalle papazının karısı vardı.

Onlar Isabel'in yalnız olmadığının kanıtıydı. Bir amacı olduğunun. Kötü ünlü, rezil bir adamın istenmeyen kızından daha fazlası olduğunun. Annesinin son haftalarında suçladığı gibi bencil bir çocuk olmadığının.

Isabel onları ve Minerva Evi'ni düşündüğünde tecrübe etme fırsatı yakalayamadığı hiçbir şey aklına gelmiyordu.

Başka bir kontun kızı olarak doğsaydı hak edeceği -sahip olacağı- şeyleri düşünmüyordu.

“Minerva Evi'ni devam ettirmek bir fedakârlık değil,” dedi Isabel nihayet. Rüzgâr yüzünden neredeyse duyulmayacak kadar sessiz konuşmuştu. “Bu çatı kızların üstünde kalsın diye yüz tane çatı tamir etmeye razıyım.”

Jane alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bu evin tepesinde yalnız olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Bu pisliğin kokusunu üstümden asla çıkaramayacağım.”

“O hâlde birlikte kokacağız.” Isabel güldü.

“Lordunun pek hoşuna gitmeyecek.”

Isabel yanlış anlamış gibi yapmadı. “O benim lordum değil.”

“Gwen ve Lara farklı düşünüyor.”

Isabel'in kaşları çatıldı. “Gwen ile Lara'nın kulaklarının arasında çuha çiçekleri var. Lord Nicholas'a asılmayacağım, Jane. Onlara da aynını söyleyebilirsin.”

Bunun üzerine Jane güldü, sesi tatlı ve neşeliydi. “Benim o saçma dergiden daha fazla sözümün geçeceğini mi sanıyorsun?”

“Bence geçmeli,” dedi Isabel iç çekerek. “Lord sadece birkaç haftalığına burada bulunuyor. Yapmam gereken tek şey kızları heykel salonundan uzak tutmak.”

“Peki ya sen, Leydi O-Benim-Lordum-Değil?”

Isabel, Jane'in sataşmasına ses çıkarmadı; gözünün önüne aniden Lord Nicholas'ın yakışıklı yüzü gelmişti. Beyaz dişlerinin güneşin koyulaştırdığı teninde nasıl da parladığı, dolgun ve yumuşak dudaklarının cesur, ümit verici tebesümlemlerle yukarı doğru kıvrıldığı... Mavi gözlerinin onu her şeyi anlatması için nasıl da baştan çıkardığı aklına gelmişti.

Lord gerçekten de tehlikeliydi.

“Ben de aynını yapacağım. Çok da zor olmayacak. Sonuçta, tamir etmem gereken bir çatı var.”

Isabel cümlesini tamamladığı anda tanıdık bir erkek sesi duyuldu. “Sizi burada bulacağımı tahmin etmeliydim.”

Bunun üzerine Isabel’in yüreği ağzına geldi. Gözleri korkuyla açılan genç kadın her iyi hizmetçinin yapacağı gibi başını hemen eğip tamamen yaptığı işe odaklanan Jane’e baktı.

Tek başınaydı, keşfedilmişlerdi. Başka seçeneği yoktu, çatı katının penceresinden dışarı çıkan Lord Nicholas’a döndü.

Buraya çıkmasına kim izin vermişti?

Isabel büyük, uzun bir çizmenin ona doğru temkinli adım atışını ve tehlikeli bir şekilde kil kiremide basışını izledi.

Adam dikkatli olmazsa lanet çatıya daha fazla zarar verebilirdi.

“Bekleyin!”

Neyse ki Lord Nicholas bekledi.

“Ben...” Isabel, başını kesinlikle yardımının dokunmayacağını belirterek sallayan Jane’e baktı, sonra da devam etti. “Ben yanınıza geleceğim, lordum!” Ayağa fırlayarak mümkün olduğunca dikkatli adımlarla çatıda hızla ilerledi. Lordun yanına vardığında fazlasıyla neşeli bir gülümsemeyle ona baktı.

“Lordum! Sizi çatıya getiren de nedir? Bir şeye mi ihtiyacınız oldu?”

“Hayır,” dedi Lord Nicholas. Bakışını Isabel’e dikip kıyafetini incelerken söylediği o iki hece birçok şey ifade ediyordu.

Yüce Tanrım! Isabel erkek kıyafetleri içindeydi. Hiç uygun değildi. *Elbette, hanımefendilerin çatıya çıkması da pek*

uygun sayılmazdı. Yine de kılık kıyafeti bir sorundu. Ayrıca çatıdan sıçramak da çok mantıklı bir çözüm gibi gelmiyordu. Isabel durumu geçiştirmek zorunda kalacaktı.

Yanaklarına hücum eden sıcaklık dalgasına aldırış etmeyecek ellerini göğsünde kavuşturdu. “Bana katılmanızı beklemiyordum, Lord Nicholas,” dedi imalı bir tavırla.

“Görebiliyorum. Yine de erkek hizmetçilerinizin önünde bu şekilde giyinmeniz beni biraz şaşırttı.” Lord Nicholas başını kaldırmadan çatı kiremidini yerleştiren Jane’i işaret etti.

“Oh!” *Bu işten paçasını nasıl sıyracaktı?* “Evet. Şey, Jan...” *Dikkat et, Isabel.* “Janney yıllardır ailemizin yanındadır. Benim tüm tuhaflıklarımı gayet iyi bilir.” Isabel güldü, huzursuz ve yüksek çıkan sesinden dolayı yüzünü buruşturdu.

“Anlıyorum.” Lordun ses tonu aslında anlamadığını gösteriyordu.

Isabel şu anda onu çatıdan, evden, aslında Yorkshire’dan uzaklaştırmak istiyordu. Hızlıca, “İçeri girelim mi? Çay içmek ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“Lordum?”

“Dikkatinizi bu kadar çeken şu çatıyı görmek isterim.”

“Ben... Oh!”

Isabel hayal mi ediyordu? Yoksa Lord Nicholas onun huzursuz olmasından zevk mi alıyordu?

“Bana tamir alanını gezdirebilir misiniz, leydim?”

Kesinlikle Isabel’e sataşıyordu.

Lord Nicholas sefil bir adamdı. Kesinlikle öpmeye layık değildi.

“Tabi ki.” Isabel Jane’e döndü, diğer kadını çatıdan uzaklaştırmalıydı. “Bugünlük bu kadar yeter, Janney. Gidebilirsin.”

Jane şimşek gibi ayağa fırladı, sanki kurtuluşa açılan bir kapıymış gibi pencereye doğru yöneldi.

Aslında gerçekten de öyleydi.

Fakat Jane yanlarından geçerken Lord Nicholas, “Hanımını daha iyi korumalısın,” diyerek onu durdurdu.

Jane duraksadı, başını eğmişti ve başını bir kez sallayarak onayladı.

“Ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum.”

Isabel nefesini uzun süre tuttu, lordun devam etmesini bekledi. Lord Nicholas konuşmaya devam etmeyince, “Hepsi bu kadar, Janney,” dedi ve Jane pencereden çıkarak çatı katında gözden kayboldu.

Isabel, Jane’in gidişini izlerken seçeneklerini düşündü. Davranış kuralları ve düzgün konuşma konusunda resmî bir eğitim görmemiş olsa da çatıların karşı cinsten kişilerin sohbet etmeleri için uygun mekânlar olmadığından oldukça emindi.

“Çatıda olmanız hoşuma gitmiyor.”

Sanki dünyaya onun hükmüyle gelmiş gibi son derece buyurgan olan bu sözler Isabel’i afallattı. Lord Nichholas’ın gözlerine baktı ve Lordun tedirginliğini kendi tedirginliğiyle birleştirmekten büyük haz duydu. *Tanrı aşkına, Isabel ondan çatıda kendisine katılmasını istemiş değildi ya.* “Benim çatımın ve zatımın söz konusu olduğu düşünülürse bulunduğum yerin hayatınızı nasıl etkilediğini anlayamıyorum.”

“Eğer düşerseniz...”

Isabel ayağını kaldırarak ona ayakkabılarına gösterdi. “Mükemmel bir tabanlığım var.”

Lordun bakışı Isabel’in bacağına gezindi, pantolonunun bacağından çorapla örtülü baldırının kıvrımına, oradan da ayağına indi. Dikkatlice süzülme Isabel’i bir an huzursuz etti. Ayağını sertçe yere vurunca çıkan kiremitlerin sesi lor-

dun bakışına son verdi. Isabel elini sıkı bir topuzla başının arkasında toplanmış olan saçına götürdü. “Sanırım içeri girmeliyiz.”

Lord Nicholas denileni duymamış gibi çatının tepesine oturdu. Isabel ile Jane’in tamamladığı işi inceleyerek, “Dün beni heykel odasında neden bıraktınız?” diye sordu.

Bu, Isabel’in beklediği bir soru değildi. “Lordum?”

“*Bırakmak*, tam olarak doğru kelime sayılmaz, değil mi? *Sıvışmak* daha uygun olur.”

“Aslına bakarsanız *kaçmak* kelimesini tercih ederim.”

Isabel’in dürüstlüğü ikisini de şaşırtmıştı. Lord Nicholas başını eğdi. “Açık sözlüsünüz, Leydi Isabel.”

Bunun üzerine Isabel’in yüzü kızardı, söyledikleri yüzünden utandı ama geri adım atmayı reddetti. “Sizinle heykel salonunda oyalanacak vaktim yok, Lord Nicholas. Yapacak çok işim var.”

“Benden mermerlerinize bakmamı isteyenin şahsınız olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Isabel’in yanakları daha da kızardı. Lord onu kaba biri olarak nitelendiriyordu. *Tam olarak haksız da sayılmazdı.* “Gerek yok. Yardımınızdan dolayı minnettarım, lordum.”

Lord Nicholas gözlerini kısarak Isabel’e baktı. “Yardım ettiğim için mutluymum fakat kabul etmelisiniz ki birlikte geçirdiğimiz zaman göreneklere biraz aykırıydı.”

Isabel alaycı bir tavırla gülümsedi. “Sanırım şu an bulunduğumuz yer bunu telafi etmeyecektir.”

“Kıyafetleriniz pek uygun değil, Leydi Isabel.” Lord Nicholas da Isabel’in gülümsemesine karşılık vererek güldü ve “Heykel salonundan neden kaçtınız?” diye sordu tekrar.

“Ben... Benim başka seçeneğim yoktu.”

Isabel, onun daha fazla üstüne geleceğini düşünüyordu

fakat Isabel'in sesinde bir şey olmalıydı çünkü sorgu sona ermişti.

Lord Nicholas taktik değiştirmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Sanırım bana çatıyı neden tamir ettiğinizi söylemeniz gerek."

Isabel hafifçe omuz silkti. "Size zaten söyledim, lordum. Çatı akıyor. Hâl böyle olunca yağmur yağdığında pek hoş olmuyor. Burası Britanya olduğu için de oldukça fazla yağmur yağıyor."

Lord Nicholas uzun kolunu büktüğü dizine dayadı, Isabel'in ses tonuna aldırmış etmeden tarlalara baktı. "Beni kasıtlı olarak yanlış anlıyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla tek kozumu kullanmaktan başka seçeneğim yok." İç çekti. Sonra da, "Cupid ile Psyche'nin kızı Voluptas, Alplerin Mergezzo isimli mermeriyle ünlü bir bölgesinden gelen pembe mermerden yapılmıştır," dedi.

"O heykel pembe değil. Ayrıca İtalyan da değil."

Isabel'e bir bakış attı. Genç kadın, yanağındaki kasın seğirdiğini fark etmeden önce parıldayan mavi gözlerinde kendini kaybetti. Isabel onun bu hareketinin ne anlama geldiğini merak etti.

Lord Nicholas, Isabel aptalmış gibi yavaşça, "Heykel Mergozzo'dan gelen pembe *mermerden* yapılmıştır," diye tekrarladı. "Pembe mermer her zaman pembe olmaz. Ayrıca heykel İtalyan değil. Romalı. Voluptas bir Roma tanrıçasıdır."

Isabel onun ne yaptığını biliyordu. Heykel hakkında bilgi vererek Isabel'i çatı hakkındaki sorusunu cevaplamaya zorluyordu.

Eğer Lord Nicholas doğruyu söylüyorsa Isabel savunmasızdı.

"Yanılıyor olmalısınız," dedi Isabel. Sözlerinin ima edebileceği hakaret umurunda değildi.

“Sizi temin ederim, yanılmıyorum. Voluptas hemen hemen her zaman güllere sarılmış şekilde tasvir edilir. Bu kadarı yeterli değilse yüzü onun kimliğini doğrulayacaktır.”

“Mermere oyulmuş bir yüze bakıp bir tanrıça olup olmadığını söylemek mümkün değildir,” diye çıkıştı Isabel.

“Voluptas’ı yüzünden tanıyabilirsiniz.”

“Bu tanrıçayı daha önce duymamıştım bile, ayrıca nasıl göründüğünü biliyor musunuz?”

“Voluptas duyusal haz tanrıçasıdır.”

Bunun üzerine Isabel’in ağzı açık kaldı. Karşılık olarak söyleyebilecek tek bir şey bulamadı. “Ah!”

“Yüzü pek çok şeyi yansıtır. Haz, saadet, tutku, ekstaz...”

Isabel onun gözlerindeki keyfi fark ederek, “Evet, anlıyorum,” diye araya girdi. “Çok eğleniyorsunuz, değil mi?”

“Fevkalade.” Lord Nicholas sırtıttığında Isabel karşılık vermemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Kaşlarını çatarak adama baktı, Lord Nicholas’ın kahkahası Isabel’in kabullenmek isteyeceğinden çok daha güzel gelmişti. “Gelin, Leydi Isabel, yanıma oturun ve onarılması gereken malikâne çatısıyla ilgili hikâyeleri anlatın.”

Isabel karşı koyamadı. Lordun söylediğini yaptı.

Isabel oturunca genç adam ona bakmadı, aksine yola doğru bakarak evin ön bahçelerini seyretmeye koyuldu. Uzun bir sessizliğin ardından sakince, “Çatıyı neden tamir ediyorsunuz? Yanınızda size yardım edecek kâhyanız dışında kimse olmadan?” diye sordu.

Isabel derin derin nefes aldı, ağaçların ve binaların engelleyemediği ılık yaz rüzgârı çevrelerinde bir girdap misali dolanıyordu. Yakında bir yaz fırtınasının patlayacağını gösteren nemi fark eden Isabel bulutlar henüz tepelerinde belirmediği için üzüntü hissetti. Lordun sorusunu cevaplamaktan kaçacak yolu kalmamıştı. Geriye sadece gerçek kalmıştı.

Isabel başını eğip ayaklarının altındaki kızıl kahve kiremitlerden birinin üzerinden hayali tozları silerek, “Çatı tamircisine verecek param yok,” deyiverdi. “Bu işi bilen bir adam tutacak param yok. Janney dışında güvенеbileceğim bir adamım yok.”

“Peki ya uşaklar?”

Başlangıç olarak, lordum, onlar uşak kadınlar.

Isabel omzunu belli belirsiz silkeleyerek, “Uşakların yaptığı şeyleri yapmakla meşguller,” dedi. “Çatı yapımını herhangi biri kadar iyi öğrenebilirim.”

Lord Nicholas uzun süre sessiz kaldı. Nihayet Isabel ona baktı, adamın gözlerindeki -parlak yaz göğünün rengi- anlayışı görebiliyordu. O saçma dergi haklıymış. Gözleri mavinin şaşırtıcı derecede güzel bir tonuydu. “Fakat sizin konumunuzdaki çoğu hanımefendi çatı yapımını herhangi biri kadar iyi öğrenmez.”

Bunun üzerine Isabel bilinçli olarak gülümsedi. “Doğru. Benim konumumdaki çoğu hanımefendi benim yaptığım şeylerin çoğunu zaten yapmaz.”

Lord Nicholas Isabel’i süzdü ve Isabel onun bakışında hayranlığı gördüğünü hayal etti. “İşte buna inanırım.” Lord Nicholas başını salladı. “Krallıkta kesinlikle sizdeki korkusuzluğa sahip bir kont kızı daha yoktur.”

Başını çevirdi, tarlara döndü. *Korkusuzluk değil. Çaresizlik.* “Sanırım babam gibi başka bir kont olsaydı benim gibi bir kont kızı da olurdu. Heykel salonundaki tanrılardan herhangi birine Wastearl için geleneği bozduklarından dolayı teşekkür edebilirsiniz.”

“O hâlde babanızın uğraşlarından haberdardınız.”

“Ayrıntılarını bilmiyorum ama Yorkshire’a kapatılmış olsa bile bir çocuk bir şeyler duyar.”

“Üzgünüm.”

Isabel başını salladı. “Üzülmeyin. Babam altı yıl önce bizi terk etti. James onu doğru dürüst tanımıyor bile, bense onu gittiğinden beri görmedim.”

“Bunun için daha da üzıldüm. Bir ebeveyni ölümden daha önemsiz bir sebepten kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim.”

Bunun üzerine Isabel, Lord Nicholas’ın gözlerine baktı. Onun gerçeği söylediğini anladı. Bir an için hikâyesinin ne olabileceğini merak etti. “Babamın kaybı aslında pek de kayıp sayılmazdı. O burada olup bize bir örnek teşkil etmeden kesinlikle daha iyi durumdaydık.”

Genç adam huzursuz olana dek genç kadını yakından inceledi. Isabel dikkatini kararan gökyüzüne verdi. “Birkaç şilinin fena olmayacağını inkâr edemem.”

“Size hiçbir şey bırakmadı mı?”

Isabel bu soru üzerine sustu, kötü finansal durumunu itiraf etmeye razıydı ama durumunu tartışmak istemiyordu. Lordun merhametini kabul edemezdi. Lord Nicholas daha fazlası için üsteleyecek türde birine benziyordu. Yardım etmek isteyecek birine benziyordu.

Isabel onu dünyasına dâhil etmeyi göze alamazdı.

Isabel parmağını kiremitlerden birinin kıvrımında gezdirdi, omuzlarındaki acıyı hissedebiliyordu. Birkaç dakikadır ortalarda görünmeyen endişe sızısı geri gelmişti. Yükünü paylaştığı kısa bir an yaşamıştı, bu ona doğru gelmişti ve kendini iyi hissettirmişti. Fakat bu paylaşılabilecek bir yük değildi. Bu onun yüküydü. Babasının ayrıldığı günden beri, malikânenin ve sakinlerinin sorumluluğunu yüklediğinden beri durum buydu. Ne kadar sık yardım teklif edilse de kimseden yardım almadan elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Bu sayede dersini almıştı. Yoksullaşmış bir malikâne ve bir ev dolusu uygunsuz kimse, aristokrat beyefendilerin dâhil olmaya ilgi duyacakları bir şey değildi.

Özellikle de Yorkshire'dan şöyle bir geçen, varlıklı, başarılı lordlar hiç ilgilenmezdi.

“Koleksiyon çok para eder, Isabel.”

Isabel'in onun sözlerini anlaması birkaç saniyesini aldı, böylece düşüncelerinden koptu. “Öyle mi?”

“Şüphesiz.”

“Yeter mi...” Isabel durdu. Cümlesini tamamlamasının bir sürü yolu vardı. Bir ev almaya? Kızların bakımına? James'i okula göndermeye? Ahlaksızlığın yıllardır kirlettiği itibarını Townsend'e geri kazandırmaya?

Elbette Isabel sırlarını açıklamadan bunların hiçbirini söyleyemezdi. O yüzden hiçbir şey demedi.

“Bu çatıyı tamir etmeye ve çok daha fazlasına yeter.”

Isabel nefes verdi, rahatlaması neredeyse dayanılmazdı.

“Tanrı'ya şükür.”

Isabel'in fısıltısı belli belirsiz duyulmuş, içini korkuyla ürperten bir gök gürültüsünün korkunç gümbürtüsünde kaybolmuştu. Isabel şaşkınlıktan Townsend Park'ın tepesinde Lord Nicholas'a iyice sokulmuştu. Adamın sıcaklığını yanında hissedince başını çevirip ona baktı. Lord da başını eğmiş, ona bakıyordu. Lordun bakışında tehlikenin, merakın ve sorgulamanın sarhoş edici bir karışımı vardı. Lordun sorgular gibi bakışı Isabel'in kalbinin hızlanmasına yol açtı, Lord Nicholas onun içini görebilecekmiş ve uzun süredir sakladığı her şeyi keşfedecekmiş gibi geldi.

Belki de o kadar korkunç olmazdı.

Isabel bunun bir zayıflık göstergesi olduğunu biliyordu fakat başını çeviremedi. Lord Nicholas'ın gözleri öylesine

maviydi, bakışlarındaki anlayış öylesine baştan çıkarıcıydı ki neredeyse Isabel'e bütün kurallarını unutturabilirdi.

Isabel'in şeytana uymaktan başka seçeneği yoktu. Ancak gökyüzü açıldı ve evren müdahalesini yaptı.

Yedi

Yorkshire’da yazları yağmur kendini hafifçe gösterip geçmezdi, sanki bütün bölge bunu hak edecek bir şey yapmış gibi tüm şiddetiyle gelirdi. Fakat bizzat bu öğleden sonra Nick gök kubbenin öfkesini üzerlerine kimin çektiğini gayet iyi biliyordu.

O yapmıştı.

Tam bir serseri gibi Leydi Isabel’i o çatıda -kadın yoksulluğunu tüm içtenliğiyle daha yeni itiraf etmişken- ciddi ciddi öpmeyi düşünmüştü.

Isabel ona kocaman, kahverengi gözleriyle bakmıştı ve Nick, Isabel’in onu öpmesine izin vereceğini anlamıştı. Fakat izin vermesinin, Nick’in yardımından dolayı duyduğu bariz minnetinden başka bir sebebi yoktu.

Minnettarlık ise bir çatı kaçamağı için makul bir sebep sayılmazdı.

O yüzden üzerlerindeki gökyüzü açıldığında Nick’im her zerresi öfkesini gökyüzüne haykırmak isterken bir o kadar da müdahaleden dolayı minnettardı.

Ta ki feci, yeşil şimşek çakana ve Nick malikânenin tepesinde kalmaya devam ederlerse sıırıslıklam olmakla kalmayıp muhtemelen öleceklerini fark edene kadar.

Bu düşünce Nick'i harekete geçirdi, kolunu Isabel'in omuzlarına doladı, onu sağanak yağmurun altında çatı katı penceresine doğru götürdü. Girişe vardıklarında Isabel arkasını döndü, Nick'in kolunun altında ürkütücü bir hızla eğilip çatıda daha önce çalıştığı noktaya doğru ilerlemeye başladı.

“Çatı macunumuz!”

Islak kiremitli çatı, şiddetli yağmur ve gerçekten yıldırım çarpma riskinin arasında Nick'in kalan sabrı da taşıdı. “Isabel!” Isabel'in adı çevrelerinde gümbürdeyen meşum gök gürültüsü gibi uğursuzca çatıda yankılandı ve Isabel olduğu yerde donakaldı, arkasını döndü. Isabel'in gözleri kocaman açılmıştı ve ne yapacağını bilmez hâldeydi. “Bırak onu!”

“Yapamam!” Isabel başını sallayarak arkasını döndü. Çatının tepesinden aşağıya doğru inerken Isabel'in sözlerini Nick'in yüzüne batan rüzgâr genç adama geri taşıyordu. “Yapmamız saatlerimizi aldı!”

“Yapabilirsin ve yapacaksın!” dedi Nick.

Isabel şimşek gibi çakan gözleriyle omzunun üzerinden baktı. “Siz benim koruyucum değilsiniz, lordum.”

Isabel yoluna devam ederken bastığı yere dikkat etmedi.

Bu bir hataydı.

Ayakkabısı gevşek bir kiremidi yerinden çıkardı, kiremidin eğimli çatıda kayarak çatının kenarından düşmesine yol açtı. Bu yanlış hareket yüzünden Isabel dengesini kaybetti. Düşmeye başladığında Nick onun gözlerindeki korkuyu gördü ve ona doğru koşmaya başladı.

Isabel tutunmak için elini uzattı ama darbenin etkisiyle daha fazla kiremit yerinden oynayarak yere düşüp kırıldı.

Isabel çarpınmaya başladı, korkusu yüzünden gözü dönmüştü ve çarpınışı dengesizliğini arttırmaktan başka işe yaramıyordu.

Nick ona ulaşmıştı, Isabel'in elini sıkıca tutuyordu, onun hareket etmesini engelliyordu. Gözleri buluştuğunda Nick'in gözlerindeki öfke Isabel'in kendini toplamasını sağladı.

Genç kadın dengesini geri kazanıp ayağa kalkarken, hızla atan nabzını sakinleştirmek için derin ve rahatlatıcı nefesler alıp verirken, Nick'in ayağa kalkmasında ona yardım etmesine ve onu dengede tutmasına izin verirken genç adam hiçbir şey söylemedi.

Nick onu kucağına alıp çatı penceresine kadar metrelerce taşırken de hiçbir şey söylemedi.

Ancak Isabel'i açık girişte yere bıraktığında konuştu. "Koruyucunuz olmayabilirim, Isabel fakat kendi güvenliğinizin sorumluluğunu alamıyorsanız sizin yerinize birinin bunu yapması gerekiyor." Nick çatının penceresini işaret etti. "İçeri. Hemen."

Nick'in ses tonu veya yağmur yüzünden veya içsel bir kendini koruma dürtüsü yüzünden olsa gerek Isabel kendisine söyleneni yaptı. Mucizevi bir şekilde.

Nick onun çatı penceresine çıkmasını izledi, Isabel'in güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin oldu ve Isabel'in çok değer verdiği o lanet çatı macununu almak için geri döndü.

Elinde kovayla ahırların olduğu alana doğru baktı, o gün daha erken saatlerde karşılaştığı delikanlı tüm gücünü kullanarak ahırın kapısını kapatıyordu. Delikanlı daha sonra malikâneye doğru koştu, rüzgâr ve yağmur çocuğun genç yüzüne vuruyordu. Delikanlı başını öne eğdi, yüzünü rüzgârdan koruyordu. Başını öne eğince şapkası başından uçtu ve saçları ortaya çıktı.

Saçları çok uzundu.

Nick doğruldu, seyis çocuğun Yorkshire rüzgârının görünmez parmaklarında dönen, yerde yuvarlanan şapkasını almak için geri dönmesini izledi. Delikanlının yağmurdan hemen ıslanan saçları arkasında uzun, kıvrık kurdeleler şeklinde uçuşuyordu. Delikanlı arkasını döndüğünde ve yüzü bir kez daha eve dönükken Townsend Park'ın sırrının ne olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

Nick hizmetçileri gözünde canlandırdı: Seyis çocuk; efemine kâhya; ufak tefek, benzersiz uşakların acayip bir topluluğu.

Isabel bir ev dolusu kadına sahipti.

O yüzden çatıya çıkmıştı ve neredeyse kendini öldürtüyordu.

Çünkü bu işi onun için yapacak kimsesi yoktu.

Bunları düşününce Nick sert bir küfür etti, dünya çatının kenarında şiddetle esen rüzgârın uğultusunda kaybolmuştu. Bir ev dolusu kadın olsun veya olmasın Isabel'in düpedüz dikkatsizliğinin mazereti olamazdı. Isabel aklıselimlik adına bir odaya kapatılmalıydı. Nick'in akıl sağlığı için.

Gök gürlerken Nick çatı penceresine doğru koştu. Kil kovanını Isabel'e uzattı.

Isabel kovayı alarak pencereden uzaklaştı ve Nick de onu izleyerek içeri girdi.

Genç adam uzun süre pencereyi kapatmakla uğraştı, cama vuran şiddetli yağmura karşı pencereyi sıkıca sürgüledi, sonra da Isabel'e döndü. İliklerine kadar ıslanmıştı ve hiç mutlu değildi.

Isabel kovayı dikkatlice yere koydu, bir süre tereddüt ettikten sonra acıklı bir fısıltıyla konuştu. "Ben gayet iyi idare ederdim..."

Nick iki elini birden öfkeyle ıslak saçında gezdirince

genç kadın sustu. *Tanrı'ya şükür!* Çünkü Isabel konuşmaya devam etseydi Nick onu boğabilirdi.

Isabel, Nick'in tanıdığı en sinir bozucu kadındı. Kendisi ve başkaları için tehlike arz ediyordu. Tanrı aşkına ikisinin de ölmesine yol açabilirdi.

Nick'in canına tak etmişti.

“Bir daha o çatıya çıkmıyorsunuz!” Nick'in sözleri sakindi fakat katilleri bile oldukları yere mihlayacak bir vurguyla söylenmişti.

Görünüşe göre Isabel'i daha da öfkeliendirmekten başka işe yaramamıştı. “Affedersiniz?”

“Belli ki Yorkshire'da yıllarca kapalı kalıp malikânenin sorumluluğunu üstlenmek size bir nebze olsun mantık kazandırmamış. Şu andan itibaren çatıdan uzak duracaksınız.”

“Bu ne zorbalık, küçümseme, kibir...”

“Ne isterseniz diyebilirsiniz. Ben buna güvenliğinizi temin etme diyorum. Ayrıca etrafınızdakilerin güvenliğini.” Nick kısa süre sustu, Isabel'i sarsma dürtüsüne engel olmaya çalışıyordu. “Sizle birlikte benim de ölebileceğim aklınızın ucundan geçti mi?”

Isabel sesini yükselterek, “Kurtarılmayı istemedim, Lord Nicholas!” dedi.

“Doğru, sizi tanıdığımdan beri iki gün içinde hayatınızı iki kez kurtardığımı düşünürsek bir dahaki sefere istemenizi öneririm.”

Isabel iyice doğruldu ama sonra bedeni gevşedi. Görünüşe göre çatının girişinde olabilecek birilerinin onları duymasından endişeleniyordu. “Siz gelene kadar çatıda gayet güvendedim! Ayrıca sırf sizden saklandığım için çatıda bulunduğum hiç *aklınıza* geldi mi?”

Isabel kendine hâkim olamayıp bir anda itiraf etmişti ve ikisi de şaşkıındı.

“*Benden* mi saklanıyordunuz?”

Isabel cevap vermedi, kasıtlı olarak puflayarak başını çevirdi.

“Beni buraya siz *davet* ettiniz!”

“Şu kadarını söyleyebilirim, bunu yaptığımı pişmanlık duymaya başladım,” diye mırıldandı Isabel.

“Neden benden saklanıyordunuz?”

“Sebebinin gayet açık olduğunu düşünüyorum.” Nick cevap vermeyince Isabel sessizliği bozmak için devam etti. “Heykel salonunda yaşadığımız an beni çok şaşırttı. Hiç beklemiyordum...”

Isabel’in ellerinin gergin hareketlerini izledi. Isabel ellerini pantolonunda gezdirdi, arkasından kollarını kavuşturdu ve gömleğinin ince kumaşı göğüslerinin üzerinde iyice gerildi, göğüsleri büyüklükleriyle -güzel, gölgeli uçlarıyla- Nick’e işkence ediyordu. Nick aniden nerede durduklarını fark etti. Isabel’in karanlık çatı katındaydılar, dışarıda yağın yağmur her türlü sesi yutuyordu, ılık ve küçük alan etraflarını sarmalıyordu. Burası gizli bir kaçamak için mükemmel bir yerdi.

Isabel derin bir nefes alarak uzun süre tavana baktı. Bir yağmur damlası yavaşça boynundan süzüldü, Nick damlanın göğsünün tepesinden kıvrılarak yakasının içinde gözden kaybolmasını izledi.

Ciddi ciddi bir yağmur damlasını kıskanmaya başladığını düşünüyordu. Yorkshire kesinlikle akıl sağlığına zarar veriyordu.

“Hiç beklemiyordum, yani bu kadar...” Isabel tekrar denedi ama sesi canlılığını yitirmeden önce gözleri Nick’in gözleriyle buluştu.

Nick, Isabel’e bir adım yaklaştı. Aralarında sadece bir-

kaç santim vardı. “Bu kadar?” Nick üstüne gitmemesi gerektiğini biliyordu fakat kendine engel olamıyordu.

Isabel iç çekti, pes etmişti. “Sizden bu kadar etkilenmeyi.”

Bir adım daha. “Benden etkilendiniz mi?”

Nick böyle bir şeyi itiraf eden bir hanımefendiyle hiç tanışmamıştı. Isabel’in itirafındaki dürüstlükte yoğun bir duygu vardı.

Isabel geri çekildi ve Nick utancın Isabel’in yanaklarına kızıl bir örtü gibi yayılmasını izledi. Isabel konuştu, sözler ağzından hızla dökülüyordu. “Geçici bir dönem olduğuna eminim. En iyisi sizin buradan ayrılmanız olacak. Koleksiyonu satmanın başka bir yolunu bulacağım...”

Isabel’in gerginliği büyüleyiciydi.

Nick elini uzattı, parmak uçlarıyla Isabel’in şakağındaki yumuşak tenini okşadı ve Isabel’in ağzından dökülen sözlerin yavaşlamasına yol açtı. Uzun, ıslak bir saç tutamını Isabel’in yüzünden alıp kulağının arkasına sokarak parmaklarının tersini Isabel’in yanağında gezdirdi, parmaklarının arkalarında bıraktığı sıcak teni başparmağıyla okşadı.

Nick’in dokunuşu yüzünden Isabel’in gözleri kocaman açıldı. Nick ise Isabel’in şaşkınlığına hafifçe gülümsedi. Boştaki elini kaldırdı, elleri Isabel’in yanaklarını avuçluyordu; sessiz, loş mekânda Isabel’i daha iyi görebilmek için yüzünü yukarı doğru kaldırıyordu.

Nick onu öpmemeliydi. Bunu biliyordu.

Fakat Isabel, Nick’in o güne kadar tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu ve Nick onun sırlarını öğrenmek istiyordu. Daha da önemlisi onu istiyordu.

Nick dudaklarını onun dudaklarının üstüne yerleştirdi ve Isabel ona aitti.

Geri kalanında olduğu gibi Lord Nicholas’ın öpücüklerinin

de belirsiz bir yanı yoktu. Isabel bir an için kibirli adama karşı hissettiği bir dizi tuhaf, anlamsız duyguyla mücadele ediyordu ama sonra birden adam sert bir öpücükle ağzını esir almıştı. Onu nefesinden, düşünceden ve akıl sağlığından yoksun bırakmıştı.

Isabel kısa bir süre donup kaldı. Lord Nicholas'ın dudaklarının kendi dudaklarında yarattığı hissin, ellerinin yüzünü tutmasının, parmakları boynundan aşağı doğru inerken başparmaklarının tadını çıkardı. Nick onu kendine doğru sıkıca bastırdı, ağzı Isabel'in ağzının üstünde geziniyordu, Isabel'in içine hızla yayılan haz dalgaları gönderiyordu. Nick'in öpüşü nazikleşti. Ağzını Isabel'in ağzına hafifçe değecek kadar uzaklaştırdı ve Isabel'in alt dudağını yaladı, dili ılıktı, Isabel'in dudağının yumuşaklığına karşın sertti, son derece yabancı ve günah dolu gelen haz yüzünden Isabel'in nefesi kesilmişti.

Öyle muhteşemdi ki.

Nick, Isabel'in ağzını bir kez daha ele geçirdi. Genç kadının belirsizlik içinde ağzını onun için açana kadar dudaklarını okşadı. Isabel ne yapması gerektiğinden emin değildi; ona dokunmaya, kıpırdamaya, öpücüğü ve öpücüğün getirdiği zevki sonlandırabilecek bir şey yapmaya korkuyordu.

Nick onun düşüncelerini okumuş gibiydi ve yumuşak bir hareketle dudakları başparmağının yanaklarında izlediği yolu takip ederek kulağına doğru ilerledi. Isabel'in kulak memesini dişlerinin arasına alarak Isabel'in içine bir haz ürpertisi gönderdi. "Dokun bana, Isabel."

İşte kadınlar erkeklere bu yüzden deli oluyordu. Bu çarpıcı güç ve güçsüzlük karışımı.

Isabel ona dokunmamalıydı. Bunu biliyordu. Ama Nick'in sözleri kulağının kıvrımındaki şehvetli öpücükle birleşince Isabel'in kilitleri çözülmüştü. Isabel ellerini Nick'in

göğsüne koyarak omuzlarında bir yukarı bir aşağı gezdirdi. Bu hareket adamı cesaretlendirdi ve Nick kollarını Isabel'e doladı; onu sıcaklığına, sertliğine doğru iyice çekti. Daha sonra geri çekildi. Isabel'in kapalı gözlerine baktı, sanki Isabel'in de onun kadar istekli olduğundan emin olmak ister gibiydi ve Isabel'in ağızını bir kez daha ele geçirdi.

Isabel heyecanla, Nick'in dilinin okşayışıyla, bedeninin baskısıyla ve kokusuyla dolup taşmıştı. Nick'in öpücüklerine kendi öpücükleriyle karşılık verdi, Nick'in öpücüğüne onu sadece daha da cesaretlendiren masum bir tutkuyla cevap verdi. Elini Nick'in ensesindeki ıslak saçlarına geçirdi ve Nick'in dudaklarına daha rahat ermek için parmak uçlarında yükseldi. Nick onun keşfetmesine izin verdi, öpücüğünün şiddetini arttırdı, sonra da ipleri Isabel'in eline vermek için geri çekildi. Isabel dilinin ucunu Nick'in alt dudağında çekinerek gezdirdi, Nick'in iniltisi ona daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir tatmin duygusu yaşattı.

Nick öpüşmeyi kesti, kontrolü yeniden ele geçirdi, dudaklarını Isabel'in boynunda gezdirdi, boynuyla omzunun birleştiği noktaya gelince derin bir nefes aldı, tenini yavaşça ısırarak içine bir haz dalgası daha gönderdi. Isabel heyecandan soluksuz kalmıştı, Nick'in dudaklarının kıvrımının günahkâr bir vaat yüklü olduğunu anlamak için görmek zorunda olmadığı bir gülümsemeyle teninde durduğunu hissetti.

Nick başını kaldırdı, mavi gözleri şehvetten kararmıştı. Ağzı hafifçe aralandı. Isabel Nick'in ağızına odaklanmıştı, bir sonraki hareketini bekliyordu.

“Isabel?”

Adı ona yabancıydı ve kısa bir süre için Isabel sesin nereden geldiğini anlayamadı. Nick'in onu serbest bırakmış olduğu ve geri çekildiği, ondan uzaklaştığı ve aralarına elinden geldiğince mesafe koyduğu gerçeğine odaklanmıştı.

Kendini aniden üşümüş hissetti, Nick'in uzaklaşan sıcaklığı onun için büyük bir kayıptı. Gerçekten de daha birkaç saniye önce öpüldüklerini doğrulamak ister gibi elini dudaklarına götürdü.

“Isabel!”

James adını ikinci kez seslendiğinde Isabel aniden kendine geldi. Nerede bulunduklarının, durumlarının, *yaptıklarının* aniden farkına vardı ve pencereden dışarı çıkıp çatıya kaçmak için yoğun bir arzu duydu. Ve orada kalmak istiyordu. Bir süre.

En azından Lord Nicholas gidene kadar.

Bunun yerine gözlerini kocaman açarak Lord Nicholas’a baktı ve “Bu kardeşim,” diye fısıldadı.

“O kadarını fark ettim,” dedi Nick duygusuzca. “Cevap vermen gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Ben...” Lord haklıydı elbette. Merdivenlere doğru koşarak, “James!” diye seslendi. “Yukarıdayım!”

“Izzy! Kate seni arıyor!”

Bir ahır sorumlusu için kesinlikle yanlış cinsiyete sahip olan başseyisin adını duyunca Isabel ürperdi. Tekrar Nick’e baktı, az önce aralarında geçen her şeyin ve ondan saklamakta başka çare göremediği sırların son derece farkındaydı.

Her şey bir anda çok daha karmaşık bir hâl almıştı.

Ne söyleyeceğinden, böyle bir kaçamağın nasıl sona erdirileceğinden emin olmadığı için aklına gelen ilk şeyi söyledi, durumlarını kolaylaştıracak tek şeyi. “Gitmelisiniz.”

“Bunu nasıl yapmamı öneriyorsunuz? Çatının kenarından mı atlayayım?”

Isabel derin bir nefes aldı, son derece gurur duyduğu sakinliğini biraz olsun geri kazanmayı çok istiyordu. “Elbette, hayır. Ön kapıyı kullanabilirsiniz.”

“Ne kadar da cömertsiniz,” dedi Nick. Isabel onun sa-

taşmasına aldırış etmeyerek merdivenleri inmeye başladı. Daha ikinci basamağa varmadan Nick'in sözleri onu durdurdu. "Bu hâlde aşağıya inemezsiniz."

Isabel elini sallayarak onu savuşturdu. "Hepsi beni daha önce erkek kıyafetleri içinde gördü. Sorun olmaz."

"Bahsettiğim kıyafetiniz değil, Isabel."

Bunun üzerine Isabel arkasını döndü, çok şey gördüğü belli olan parıltılı mavi gözlere baktı. *Hem de çok fazla.* "O hâlde ne?"

"Görüntünüz."

Isabel tedirgin bir hareketle elini saçına götürdü. "Ne demek istiyorsunuz? Nasıl görünüyorum?"

"Adamakıllı öpülmüş biri gibi."

Isabel utançtan kızardı, sıcaklık ani ve hararetli bir şekilde yüzüne yayılmıştı. Elini yüzüne bastırdı, utancının bir an önce yok olmasını diliyordu, doğruldu ve en sakın sesiyle, "Gitmelisiniz. Hemen!" dedi.

Ardından yoluna çıkacak olan yeni zorluk her neyse onunla ilgilenmek üzere merdivenleri hızla indi.

"Gidemezler derken ne demek istiyorsun?"

Kate uzun, ıslak saçının suyunu sıktı, Townsend Park ahırlarında kalan son iki attan birinin ahırının kapısına yaslandı. "Söylediğim gibi. Gidemezler. Yağmur yüzünden posta yolunu sel basmış. Kasabaya gidecek bir yol yok."

"Seçenekleri yok! Gitmek zorundalar!"

Isabel'in tiz sesle ciyaklaması yüzünden Kate alnını kıvrıttı. "Isabel. Bu konuda ne yapmamı istediğinden emin değilim. Havayı idare edemem."

Her zaman gerçekçi olan Jane ahırların hemen içindeki

yerinden, “Yapmamız gereken tek şey kızları saklamak,” dedi. “Bunu daha önce de yaptık.”

Isabel öfke içinde arkasını döndü, yumruk yaptığı ellerini alnına koyarak birkaç kez derin derin nefes aldı. Tekrar dönerek kadınları sert bir bakışla süzdü.

“Lord Nicholas aptal değil. Townsend Park’ta bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığını hemen anlayacaktır. Arkadaşı da anlayacaktır. Erkeklerin olmadığını fark edecekler.”

Gwen kullanılmayan bir ahır kapısına asılmış olan bir eyerin kenarında parmağını gezdirerek, “Elbette hizmetçilerin olmadığını fark etmekle meşgul olmazlarsa,” diye belirtti. “Çoğumuzu görmediler. Kızları saklayabiliriz ve iyi sonuçlanmasını umarız!” Gwen cümlesini Isabel’i hiç de rahatlatmayan bir sırtışla bitirdi.

“Siz kızları ve Minerva Evi’ni yedi yıl koruduktan sonra çözümün iyi sonuçlanmasını mı ummak?” Gwen neşeyle başını salladı, Isabel’in gözleri ise şüpheyile kısıldı. “Seni bu kadar memnun eden ne?”

Gwen konuşmak için ağzını açtı fakat tek kelime edemedi. Kate güçlü ve sahte olduğu belli bir şekilde öksürdü ve Gwen’in ağzı kapandı. Jane en yakınındaki atın uzun burnunu okşamaya başladı. Lara oğlak derisi eldivenlerinden birinin kenarına büyülenmiş gibi bakıyordu. Kate ise ahırın tavanını inceliyordu.

Bir terslik vardı.

Isabel kadınlara sırayla baktı. “Ne var?”

Kimse cevap vermeyince tekrar denedi. “Siz dördünüz hayatınız boyunca benden bir şey saklamayı başaramadınız. Ne var?”

Gwen dilini daha fazla tutamadı. “Sadece görünen o ki evren planımızı destekliyor.”

Jane uyarıcı bir sesle, “Gwen...” dedi.

“Planınız mı?”

Aşçı desteklemesi için Lara’ya bakarak, “Sayılır. Yani...” dedi. “*Pearls and Pelisses...*”

“Elbette,” dedi Isabel. “Bunun o saçma dergiyle bir alakası olduğunu bilmeliydim.”

Gwen coşkulu bir şekilde, “*Pearls and Pelisses...*” diye tekrarladı, “...diyor ki bir lordun ilgisini cezbetmenin en iyi yolu onu yakınında tutmakmış! Onu yakınında tutmak için yakında dinecek gibi görünmeyen bir fırtınadan daha iyi bir yol olabilir mi? İşe bak, seni sürekli aklımda tutması için bir sebep bulmak zorunda bile kalmadık. Doğa bunu bizim yerimize yaptı!”

Isabel kaşlarını kaldırdı. “Adamın ilgisini çekmeyi arzulanığımı varsayıyorsunuz! Ondan istediğim tek şey heykel salonuyla ilgilenmesi!” Isabel, Kate’e dönerek, “Onları Dunscroft’a geri götürmenin gerçekten de bir yolu yok mu?”

Kate başını salladı. “Hiçbir yolu yok. Yağmur gece dınerse yolun sabah geçilebilecek durumda olmasını bekliyorum fakat bu havada atları veya yabancıları o bölgeye göndermezdim.”

“Bana doğruyu söylediğini ve Gwen’in çılgınlığına yardım etmek için bir sebep uydurmadığını farz ediyorum, yanlışlıyor muyum?”

Kate, Isabel’in sanki ikinci bir kafası varmış gibi ona baktı. “Gerçekten o dergiyle alakalı bir şeyi destekleyeceğimi düşünüyor musun?”

Isabel ellerini açıp Lara’ya baktı. “Ne yapmalıyım?”

“Devam etmeli ve bu felaket bulutundaki hayırlı tarafı görmeliyiz.” Lara sustu, yaptığı sözcük oyunu hoşuna gitmişti.

“Bu felakette hayırlı bir taraf yok, Lara. Sadece sel basmış bir yol ve kendi çıkarı için aşırı derecede gözlemci olan bir adam var.”

“Saçma!” dedi Lara. “Bunun anlamı Lordun heykel salonunda çalışacak daha fazla vakti olacağıdır! Belki de olayların bu şekilde gelişmesi çalışmasını hızlandırır!”

Isabel bundan şüpheliydi.

“En önemli kısmını unutuyorsunuz,” dedi Jane.

“Neymiş o?”

“Yol açılmadığı sürece Vikont Densmore buraya gelemez.”

Isabel bu sözleri düşündü. Jane haksız sayılmazdı. Lord Nicholas’ın Townsend Park’ta mahsur kalmasından daha kötü çok fazla şey yoktu fakat Densmore’un gelişi bunlardan biriydi.

“Belki Lord Nicholas bize vikont hakkında bilgi verebilir, ne dersin?” Gwen’in fısıltısı ahırda yankılandı.

“Lord Nicholas’ın başımızdaki belalar hakkında daha fazla bilgi edinmemesini tercih ederim,” dedi Isabel. “Gece boyunca onunla kapana kısılmış olmamız yeterince kötü zaten.”

Özellikle de Isabel için kötüydü.

Lara, “İyi adamlara benziyorlar,” diyerek gruptaki diğer kadınların dikkatini üstüne çekti.

Gwen, “Öyle mi?” dedi.

Lara, “Lord Nicholas ile hiç zaman geçirmedim...” diyerek lafı dolandırdı, “...fakat Bay Durukhan cana yakın görünüyor.”

“Cana yakın,” diye tekrarladı Kate.

“Evet. Cana yakın. Şey, iyi. En azından yeterince iyi.”

Lara sonunda başını çevirip dikkatini tartışma konuları olan adamlarla birlikte gelen atlardan birine çevirene kadar hepsi Lara’yı inceledi. Hareketleri onu ele vermişti ve kadınlar şüphelerini doğrular gibi birbirlerine baktı.

“Lara,” diye takıldı Isabel, konunun kendi dertlerinden

başka yöne kaymasından dolayı mutluydu. “Yoksa dev adam ilgin mi çekti?”

Lara gözlerini fal taşı gibi açarak onlara döndü. “Öyle bir şey demedim!”

“Söylemene gerek kalmadı,” dedi Kate. “Yanaklarının kızarmasından belli oluyor.”

Gerçekten de öyleydi. Isabel, Lara’nın ağzını açıp kapatmasını izledi ve kuzeninin içinde yaşadığı mücadeleyi anında anladı. Daha bir gün önce tanıştığı bir adamdan etkilenmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

“Lord Nicholas’ın ona dün Rock diye seslendiğini duydum,” dedi Kate. “Böylesine devasa bir yaratık için konulmuş takma bir isim sanırım.”

Lara kısa bir süre düşünüp doğrudan, “Şefkatle bakan gözleri var,” dedi.

Isabel heybetli Türk’ün bu şekilde tasvir edilmesi karşısında sırtıttı, konuklarının evdeki her kadını kendilerine hayran bırakmalarının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Sonuçta, bunlar Minerva Evi’nin sakinlerinin alışkın olduğu türden adamlar değildi. Çekiciydiler, yakışıklıydılar ve zekiydiler.

Ayrıca muhteşem öpüşüyordu.

Hayır. Adamın olumlu yanlarını düşünmeyecekti. Lord Nicholas evindeyken, uğruna çalıştığı her şey tehlikedeyken akıl sağlığını muhafaza etmek için Lordun iflah olmaz kibri-ni, küstah meydan okumalarını, çatı katında sergilediği kabul edilmesi imkânsız davranışını aklından çıkarmamalıydı.

Elbette Isabel o sırada Lordun davranışını kabul etmekte hiç zorluk çekmemişti.

Erkeklerle deneyimi çok azdı. Kasabadaki esnaf ve papaz hariç karşı cinsle etkileşime geçmesi için sebep yoktu. Özellikle de geniş omuzlu, çelik misali kollara ve olması ge-

rekenden çok daha mavi gözlere sahip bekâr, seçkin Londra-
lılarla.

Hayır.

Hayatını mükemmel bağlanmış kravatları ve hızlı, sıradan gülümsemeleri ile civardaki her kızın gözüne takılan varlıklı, çekici çapkınlardan sakınarak geçirmişti. Bu adamlar başkalarının mutluluğunu çalmaktan zevk duyardı.

Babası gibi adamlar.

Eninde sonunda her şeyi mahveden adamlar. Evliliklerini alay konusu hâline getiren adamlar, bir zamanlar onlara âşık olan romantik kadınları kocalarının kaybının sebebini bulmak için her şeyi yapabilecek, kendinden nefret eden, çaresiz kadınlara dönüştüren adamlar.

Sonra Lord Nicholas St. John yakışıklı yüzüyle ve tüm o buyurgan kibriyle çıkagelmişti ve Isabel onun da diğer adamlar gibi olmasını bekliyordu. Aksine ona yardım etmeyi kabul etmişti, Isabel'in güvenliğini sağlamak için kendini tehlikeye atmıştı, onu sorunlarının çözülebileceğine ikna etmişti. Tüm bunlar birkaç saat içinde olmuştu.

Lord Nicholas'ın onu bu kadar germesine şaşırmamak gerekirdi. Adamla ilgili hiçbir şey normal değildi. Isabel'e göre *normal* anlamına gelen şeylerle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Şimdiyse Lord Nicholas evde sıkışıp kalmıştı. Bir konuktu. Etraflarını sarabilecek sayısız kötülükten saklanan iki düzine kadının arasında kalmıştı.

Bu da yetmezmiş gibi onu öpmüştü.

Isabel de öpmesine engel olmuş değildi. Hatta bunu düşünmemişti bile.

Yıllarca ilk öpücüğünün nasıl olacağını hayal etmişti. İlk öpücüğünü suratı belli olmayan, isimsiz bir sürü adamla, birçok yerde tasavvur etmişti; adamların her biri kendi

apında bir kahramandı. Aşk yeminleri, evlilik teklifleri ve genç, masum kızların tutulduğu diğer fanteziler hayallerini süslüyordu.

Yine de her zaman hayallerin anlamsız olduğunun da farkındaydı. Çünkü gerçek hayatta kahramanlar yoktu. Ayrıca aşkın kadınları tamamladığına dair düşünce de doğru değildi. Aslında Isabel'in deneyimlerine göre aşk kadınları sadece daha da alçaltıyordu, onlara acı veriyordu, kendilerini zayıf ve terk edilmiş bulmalarına yol açıyordu.

Isabel bunu istemiyordu.

Yine de Lord Nicholas'ın kollarındayken onun tek ilgi odağı olmanın verdiği geçici vaade -o cazibeye- kapılır gibi olmuştu. O anda yeniden ilk öpücüğünü hayal eden bir genç kızdı.

Ancak ilk öpücüğünün çatıdan düşmekten son anda kurtulup aile yadigarı evinin küf kokulu çatı katında gerçek bir yabancıyla olacağını hiç düşünmemişti.

Dürüst olmak gerekirse ilk öpücüğünün bu kadar muhteşem olacağını da hayal etmemişti.

Ayrıca ne kadar gizli olursa olsun fantezilerinin hiçbirinde ilk öpücüğünün bu kadar erkeksi bir adamla olacağını hayal etmediğinden de emindi.

Isabel iç çekerek diğer kadınların ilgisini üstüne çekti. Jane gözlerini kısarak ona baktı. "Isabel? Paylaşmak istediğın bir şey mi var?"

Isabel başını eğdi, yağmurda sıırsıklam olan gömleğinin kollarını düzeltmeye koyuldu. "Hayır, neden olsun ki?"

"Seni Lord Nicholas'la çatıda bırakmamın ardından neler oldu?"

"Onunla yalnız mıydın? Ne kadar muhteşem! *Pearls and Pelisses* diyor ki onun aklında yer etmeliymişsin ve de gözünde!" Gwen çok heyecanlanmıştı.

Isabel'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, zavallı adamı burada kapana kıştırdığımıza göre hem aklında hem de gözünde gereğinden fazla yer etmek üzereyim sanırım. Bu her ne demekse artık."

"Her hâlükârda onları çatıda baş başa bırakmak kusursuz bir fikirdi, Jane! Aferin!"

Jane gözlerini yuvarladı. "Tümüyle benim fikrim değildi. Ben yanlarında kalsaydım sanırım Lord erkek olmadığını pekâlâ fark edebilirdi. Gözlerini Isabel'den alamaması sayesinde paçamı zar zor kurtardım."

Isabel başını hızla kaldırarak Jane'e baktı. "Bu doğru değil!"

Öyle miydi?

"Gerçekten mi?" dedi Kate. "Bu, Lordun dün çatıda olmana tuhaf tepkisini açıklar."

"Tuhaf bir tepki değildi!" diye karşı çıktı Isabel. "Bir hanımefendinin evinin çatısına çıkması olağan bir durum değildir, Kate."

Lara, "Ben de fark ettim," diyerek araya girdi. Kadınların az önceki sorgulamasından kaynaklanan huzursuzluğu geçmiş gibiydi. "Dün heykel salonunda. Lord, Isabel'den çok etkilenmişti."

"Hayır, etkilenmemiştii!"

Isabel hiç de etkileyici değildi. *Yoksa öyle miydi?*

Jane bilerek sıradan bir tavır takınarak, "Ben çatıdan ayrıldıktan sonra neler oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Yağmur başladı ve içeri girdik." Isabel dilini ısırды. Belki de diğerleri ağzından fazlasıyla hızlı çıkan sözlerindeki gerginliğin farkına varmamıştı.

Fark etmişlerdi. Dört çift göz Isabel'in üzerindeydi, o kadar dikkatli bakıyorlardı ki Isabel kendine öpüşmenin iz bırakmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. "İslandık."

Kate gözlerini kıstı. “Öyle mi?”

“Peki sonra?” Gwen heyecandan nefes nefese kalmıştı.

Kadınların mest olarak dikkatlerini vermeleri rahatsız ediciydi. Isabel başını kaldırıp tavana bakarak konuştu, sözleri öfke yüklüydü, sesi normalden bir oktav daha yüksekti. “Sonra hiçbir şey olmadı! Sonra James seslendi ve Kate’in bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de odadan hızla çıktım çünkü Lordun tüm ev halkının sadece *görünüşte* erkek olan *sözde* hizmetçilerin acayip bir topluluğu olduğu gerçeğini ele verecek ahırlardan veya başka bir şeyden bahsetmesinden ödüm koptu.”

Derin bir sessizlik oldu. Isabel sol omzunun üzerindeki bir noktaya odaklanmış olan diğer kadınlara baktı. Kadınların benzer, fal taşı gibi açılmış gözlerini fark etti. Hepsinin baktığı yöne doğru döndüğünde içini ani bir dehşet duygusu kapladı.

Elbette.

Ahırın kapısında duran kişi Bay Durukhan’dı. Adamın ağzı hafifçe aralanmıştı. Bir Jane’e, bir Kate’e bakıyordu. Kadınların erkeksi kıyafetlerini, Kate’in başına sıkıca oturan ve saçlarını gizleyen şapkasını, Jane’in tercih ettiği sade ve eski moda atkuyruğunu inceliyordu. Bakışı kadınların saklayamayacağı her ufak ayrıntıyı inceliyordu: Sakalsız çenelerini, Kate’in yüksek ve kavisli alnı ile uzun boynunu, Jane’in büyüleyici elmacık kemiklerini ve geniş ağzını.

Yakalanmışlardı.

Bay Durukhan boğazını temizledi ve onlara doğru hafifçe eğilerek alaycı bir selam verdi. Isabel’in pantolonunu görmezden gelerek, “Leydi Isabel, Bayan Lara,” dedi. “Gidişimiz hakkında konuşmak için başseyis ile görüşmeye gelmişim.”

Bir an için sessizlik oldu ve sessizliği bozan tek şey Ro-

ck'ın sesini duyunca ahırında tepinmeye başlayan atıydı. Kadınların dili tutulmuştu. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydı Isabel bu durumdan dolayı çok eğlenirdi.

Isabel gerginlikle yutkundu. Evin hanımı oydu. Konuşmak onun sorumluluğuydu. Bu işi halletmek... Sırlarını... Pervasızca açığa çıkarmadığı sırlarını korumak için elinden geleni yapmak... “Bay Durukhan...”

“Lütfen,” diyerek sözünü kesti Rock. Adamın bronz tenninde yarım yamalak bir gülümseme belirmişti. “Bana Rock deyin.”

“Oh! Ben... Biz bunu yapamayız.”

Bunun üzerine Rock'ın gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü. “Bu özel anı yaşamadan önce, leydim, size katılabilirdim. Ancak görünüşe göre hepimiz çok daha yakın bir bağa sahibiz, sizce de öyle değil mi?”

Gwen kıs kıs güldü ve hareketi karşılığında kaburgalarına Kate'in dirseğini yedi. Isabel iki kadının bulunduğu taraftan gelen acı çığlığı ve öfkeli fısıltıları duymazdan geldi. Devasa adamın koyu, bilmiş bakışının Kate ve Jane'e dönüp kulak misafiri olduğu bilgiyi doğrulamak ister gibi kadınların bedenlerini sırayla tepeden tırnağa süzmesini giderek artan bir telaş duygusuyla izledi.

Ah, Isabel! Kısa bir süre gözlerini kapattı. Nasıl bu kadar aptal olabildin?

Dikkati dağılmıştı ve şaşırmıştı. Hepsi Lord Nicholas yüzündendi. Eğer Lord böyle büyük bir değişim yaşanmasına sebep olmakta ısrar etmeseydi...

Ah, olamaz! Lord Nicholas. Rock ona kesin her şeyi anlatırdı. Demek oluyor ki Londra'daki herkesin Minerva Evi'ni öğrenmesi an meselesiydi.

Isabel'in tam karnının ortasına bir korku saplandı. Eğer Lord öğrenirse her şey mahvolurdu.

Belki de bunu Lord Nicholas'tan saklamanın bir yolu vardı. Belki de önlerinde duran adam...

“Bu şekilde kılık değiştirmenizin iyi bir sebebi olduğunu sanıyorum, değil mi?”

Isabel aldatıcı derecede sıradan bir şekilde söylenen bu sözler üzerine gözlerini kırıştırdı. “Bayım?”

Rock koyu gözlerini Isabel’e çevirdi. “Ahır sorumlunuz, leydim. Ayrıca kâhyanız. Sanırım üniformaları bir amaca hizmet ediyor, yanılıyor muyum?”

Isabel gözlerini kıstı. Rock ne demek istiyordu? “Biz... Evet.”

Rock başını salladı. “Bundan şüphem yoktu.”

“Ben...” diye söze başladı Isabel, ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Biz...” Yardım etmeleri için diğerlerine baktı fakat kadınların hiçbiri konuşmaya katılmaya istekli görünmüyordu. “Yani...” *Ah, Tanrı aşkına Isabel! Söyle gitsin.* “Umarım sırrımızı saklarsınız, bayım.”

Rock uzun süre Isabel’e baktı, duyulan tek ses ahırın çatısına sürekli düşen yağmurun sesiydi. Isabel, Rock’ın dikkatli bakışı altında kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. “Bunu St. John’dan saklamamı istiyorsunuz.”

İşte buydu. Gerçeği söyleme anı gelmişti. “İstedğim tam olarak bu.”

Rock sustu ve adamın onu reddedeceğini düşününce Isabel’in midesi bulandı. Zihni hızla çalışmaya başladı, kızları hızlıca gönderebileceği yerleri ve insanların bir listesini yapıyordu. Londra’dan birileri yerlerini keşfetmeden Minerva Evi’nin sakinlerini dağıtacaktı. Aptalca sinir patlamasının kızlardan birine bile zarar vermesine izin vermeyecekti.

“Tamamdır.”

Isabel dehşetine o kadar dalmıştı ki Rock’ın söylediğini anlayamadı. “Ben anlayamadım?”

“Hepimizin sırları vardır, leydim.”

“Öyle mi?”

Rock’ın ağzının kenarı çarpık bir tebessümle kıvrıldı. “Benim kesinlikle var ve sırlarımı keşfederseniz açığa vura-
cağınızı düşünmek istemem.”

“Kesinlikle öyle bir şey yapmam.” Isabel hararetli bir şe-
kilde başını salladı.

“Pek anlam veremesem de bunun için ciddi bir sebebiniz
olduğunu sanıyorum.” Rock diğer kadınlara baktı. “Yani bu
alışılmışın dışındaki düzenleme için.”

Isabel başıyla onayladı. “Evet, var.”

Isabel’in ayrıntılara girmeye niyeti olmadığı belli olun-
ca Rock başını eğerek onay verdi, görünüşe göre Isabel’in
cevabı onu tatmin etmişti. Belki de Lara haklıydı. Belki de
gerçekten iyi bir adamdı. “Ancak bilin ki St. John bunu keş-
fedecektir.”

Isabel kaşlarını çattı. *Hayır, Lara yanılmıştı. Adam hiç
de iyi biri değildi.* “Fark etmesi için sebep göremiyorum.
Birçok erkek -buna siz de dâhilsiniz- Townsend Park’ta bu-
lundu ve asla fark etmedi.”

“Isabel...” Lara’nın sesi uyarı yüklüydü.

Rock onu duymazdan geldi. “St. John diğer erkeklere
benzemez. Çevresinde olup bitenlerin son derece farkında-
dır. Tahminime göre evin diğer tuhaflıkları yüzünden dikkati
bu kadar dağılmış olmasaydı burnunun dibinde sakladığınız
şeyi çoktan keşfetmiş olurdu.”

“Townsend Park’la ilgili tuhaf olan bir şey yok!” diye
karşı çıktı Isabel.

Rock’ın bakışı Isabel’den Kate’e, sonra da Jane’e yö-
neldi; üç kadının giydiği erkek kıyafetlerinde takılı kaldı.
“Elbette yok.” Dikkatini Isabel’e geri çevirerek, “St. John
öğrenen son kişi olmaktan hiç hoşlanmayacak,” dedi.

“Son öğrenen olmayacak,” dedi Isabel. Kendini aşırı derecede hırçın hissediyordu. “*Asla* öğrenmeyecek.”

Rock boğazının derinlerinden belli belirsiz bir ses çıkarak, “Evet. Pekâlâ. Her hâlükârda bugünlük heykel salonunda işimiz bitti, o yüzden maskaralığınıza yarın nasıl devam edeceğinize karar vermek için en azından akşam yalnız olacaksınız,” dedi. Kate’e döndü ve tüm bu durum tamamen normalmiş gibi, “Atlarımız gerekiyor,” diye devam etti.

O sırada gök gürledi, ses öylesine yüksek ve korkutucuydu ki kadınlar ürpererek kendilerine geldi. Kate, “Elbette,” diyerek Rock’ın atının bulunduğu ahır bölmesine doğru birkaç adım attı, sonra birden durdu. Gözlerini kocaman açarak arkasını döndü, Isabel’e baktı. “Ah!”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Rock.

Lara, Kate, Gwen ve Jane aynı anda konuşarak ve birbirlerine tuhaf tuhaf bakarak, “Hayır!” diye bağırdılar.

“Sadece...” Jane konuşmaya başladı ama sonra sustu.

“Aslında, efendim,” Gwen de denedi ama başaramadı.

Kate pat diye söyleyerek, “Yolu sel bastı,” dedi.

“Göründüğü kadar kötü değil. Yaz fırtınalarında sıkça yaşanan bir durum, yakında açılır.” Lara araya girerek durumu olduğundan daha iyi göstermeye çalışmıştı.

Elbette durum daha iyi değildi.

“Ama şimdilik?” Rock, Isabel’e baktı. *Adamın gözlerindeki neşe parıltısı mıydı?*

Isabel cevap verdi, kendini mağlup hissediyordu. “Gidemezsiniz.”

Rock’ın bu bilgiyi algılaması birkaç saniye sürdü. “Anlıyorum. O hâlde işler başlangıçta düşündüğümünden çok daha ilginç olacak.” Sessizlik oldu. “Siz hanımefendilere eve kadar eşlik edebilir miyim?” Lara’ya kolunu uzattı.

Lara donup kaldı, nasıl davranması gerektiğinden emin

değildi, daha sonra Gwen yan tarafını dirseğiyle dürttü ve Lara öne doğru sıçrayarak yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim, Bay Durukhan,” dedi.

Rock, Lara’nın elini kıvırdığı koluna yerleştirdi. “Rock. Lütfen.”

Lara utanarak kıkırdadı.

Isabel’in kaşları kalktı. *Lara gerçekten kıkırdamıştı!*

Erkekleri Townsend Park’tan uzak tutmalarının birçok sebebinin başında kıkırdamak vardı. Tüm grup Isabel’i seçeneklerini düşünmesi için geride bırakarak ahırdan çıkmaya başladı. Adamlar geceyi orada geçirmek zorunda kalacaktı ve arkadaşları söylese de söylemese de Lord Nicholas yakında tüm sırlarını öğrenecekti. Kızlar erkek rolü oynamakta yetenekli değildi. Görevleri, kıyafetleri, her şey kısa sürecek bir oyun için tasarlanmıştı; uzun süreliğine değildi. İçlerinden birinin kendini ifşa etmesi an meselesiydi.

Ayrıca Lord Nicholas’a bel bağlamak zorunda kalacaklardı.

Ayrıca sadece akşamları da değildi. Eğer adam burada kalırsa, iki hafta onlarla bu kadar yakın çalışırsa sırlarını asla koruyamazlardı.

Umutsuzluk geri dönmüştü. Hiçbir şey değişmemişti. Isabel sorunlarının hiçbirini çözmemişti. Aksine hepsinin başına daha fazla sorun getirmişti. Evlerine bir *lordu* davet etmişti. Tek bir sözüyle hepsini mahvedebilecek birini.

Lord öyle davranacak birine benzemiyordu ama *yapabilirdi*. Ve bu Isabel’in tepesini attırmaya yetiyordu.

Lordu kendi saflarına katmanın bir yolunu bulmalıydı. Bu sayede haklarındaki gerçeği keşfettiğinde onları ele vermezdi.

Ama nasıl?

“Isabel?”

Adının seslenilmesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Başını kaldırdığında Gwen'in meraklı bakışıyla karşılaştı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. "Evet. Mükemmel."

Gwen ona inanmıyormuş gibi baktı. "Her şey yoluna girecek, Isabel."

Isabel telaşlı, küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Öğrenecek."

Aşçı başını bir kez eğerek onayladı. "Evet."

Gwen'in onayı Isabel'in önünü açtı. Hızlı ve öfkeli bir şekilde konuşmaya başladı. "Peki, bize ne olacak? Babam varken en azından güvendedik. Kimse Townsend Park'la, Minerva Evi'yle uğraşacak kadar ilgilenmiyordu. Kimse yanımıza yaklaşmıyordu. Doğru, paramız yoktu. Korumamız yoktu. Yine de ne olursa olsun güvendedik." Isabel konuşurken bir taraftan da ahırda volta atıyordu, yerinde duramıyordu. "Ayrıca babam bizi terk edip başarısızlığa mahkûm ederek bize yeterince çektirmemiş gibi bir de *ölmek* zorundaydı. Ve bize hiçbir şey bırakmadı. Para, güvenlik, hatta güvenilebileceğimiz birinin vasiliğini bile bırakmadı."

Gwen, Isabel'e yaklaştı. "Isabel, her şey yoluna girecek."

Bu sözler Isabel'i iyice sinirlendirdi. Öfkeyle yüzünü iki eliyle birden kapattı. "Şunu söylemeyi kes!"

Gwen sustu, ikisinin arasındaki hava ağırlaşmıştı.

Isabel tekrar usulca, "Şunu söylemeyi kes," dedi. "Bunu bilmiyorsun."

"Bir yol bulacağımı biliyorum."

"Deniyorum, Gwen. Bir yol arıyorum. Babamın ölüm haberini aldığımdan beri her şeyin yoluna girmesini sağlayacak bir yol düşünmeye çalışıyorum." Isabel başını salladı. "Fakat hiçbir şey yolunda gitmiyor. Ev dağılıyor, James bir kont olmaya ancak uçmaya hazır olduğu kadar hazır, fatura-

larımızı ödeyecek paramız yok, bir de gidip tavuk kümesine bir tilki getirdim.” Kısa bir sessizlik oldu. Isabel kendini küçümseyen küçük bir kahkaha attı. “Ah, ne kadar da uygun bir benzetme oldu.”

Isabel kendini bir saman balyasının üstüne bıraktı, umutsuzdu. “Şu kadarını söyleyebilirim, fikirlerim tükendi. Görünüşe göre bu yağmurun gelişiyi de işimiz bitti.”

Onları artık güvende tutamazdı.

Evi artık bir arada tutamazdı.

Bu günün geleceğini her zaman biliyordu. Bunun aptalca bir hata olduğunu, her şeyin şanslarının bir anda dönmesine bağlı olduğunu. Asla kızları koruyacak kadar güçlü olamamıştı.

Bunu itiraf etmesinin zamanı gelmişti.

Yaşlar gözlerini yakıyordu. “Bizi kurtaramam, Gwen.”

Fısıldayarak söylediği sözlerde rahatlama gizliydi. Bu sözleri daha önce düzinelerce, hatta yüzlerce defa düşünmüştü ama asla dile getirmemişti. Bunları yüksek sesle söylemek iyi gelmişti.

Gwen, Isabel’in söylediklerini düşünürken uzun bir sessizlik yaşandı. Daha sonra, “Belki de Lord bizim için o kadar da büyük bir tehlike arz etmiyordur. Lord Nicholas’la tanışmadım fakat görünüşe göre arkadaşı yeterince iyi biri.”

“Bunu bilmen mümkün değil.”

“Unutuyorsun, uzman görüşü oluşturacak kadar çok kötü adam tanıdım.”

Elbette, doğruydı. Gwen, Isabel’in anladığı kadarıyla cehennem azabına düşkün bir taşra papazının kızı olarak büyümüştü. Gwen çocukluğundan pek bahsetmese de Minerva Evi’ne ilk geldiği zamanlarda babasının günaha, onunla aynı fikirde olmaktan büyük zevk duyan erkek kardeşlerinden daha meyilli olduğunu düşündüğünü söylemişti. Gwen

eline geçen ilk fırsatta evden kaçmıştı, yerel bir çiftçiyle evlenmişti ama adam babasının veya kardeşlerinin olabileceğinden çok daha beter çıkmıştı. Yasalara karşı gelip Isabel'e sığınmadan önce adamın dayaklarına bir seneden az süre katlanabilmişti.

Malikânedeki üçüncü gününde uyanmıştı ve kendini mutfak alanında bulmuştu. O sırada morlukları çoktan geçmeye başlamıştı. En belirgin özelliği hâline gelen kocaman sırtışını takınarak ev sakinlerini, minerva taburu: savaş ve bilgelik tanrıçaları ilan etmişti.

Minerva Evi ismi böylece konulmuştu.

Ve Isabel burayı kaybetmek üzereydi.

"O bir yabancı. Ona güvenemeyiz."

"Erkeklerin tabiatını ilk sorgulayacak kişi benim, Isabel. Fakat hepsinin kötü olduğuna inanmıyorum. Bence sen de inanmıyorsun." Gwen tekrar etmeden önce kısa bir süre sustu. "Belki bu adam bizim peşimizde değildir."

Ah, bunun doğru olmasını nasıl da dilerdi.

"Çok dikkat dağıtıcı biri," dedi Isabel.

"Yakışıklı erkekler genelde öyle olur," diye karşılık verdi Gwen. "Okuduğuma göre gözleri imkânsız derecede maviymiş."

"Öyleler."

Gwen gülümsedi. "Ah! Fark etmişsin."

Isabel kızardı. "Hayır, *fark etmedim*. Sadece..."

"Seni çatıda öptü, değil mi?"

Isabel'in gözleri büyüdü. "Nereden bildin?"

Gwen'in gülümsemesi kocaman bir sırtışa dönüştü. "Bilmiyordum. Ama artık biliyorum."

"Gwen! Kimseye söylememelisin!"

Aşçı başını salladı. "Maalesef bunu kabul edemem. Hoşuna gitti mi?"

Isabel daha da kızardı. “Hayır.”

Gwen ise güldü. “Berbat bir yalancısın, Isabel.”

“Ah, tamam. Evet. Hoşuma gitti. Görünüşe göre öpüşme konusunda çok yetenekli.”

“Dikkatli olsan iyi edersin. Bu lorda âşık olursan başına ne geldiğini anlamazsın.”

Isabel bu sözleri zihninde tekrar tekrar çevirerek düşündü. Her şey kontrolden çıkıyordu. Önemseydiği her şeyi, değer verdiği her şeyi kaybetme tehlikesi vardı.

O ise çatıda yabancılarla öpüşüyordu.

Gwen haklıydı.

Isabel ona neler olduğunu bilmiyordu.

Sekiz

“Hizmetkârlarının hepsi kadın.”

Nick, Townsend Park kütüphanesinde uzun, alçak bir masaya yaslanmıştı. Mermer koleksiyonu ile ilgili notlarını daha önce masanın üzerine yaymıştı ve akabinde orada unutmuştu. Yemekten sonra ev hakkında anladığını hissettiği tek şey olan malikâne mermerlerine odaklanmaya çalışmıştı fakat malikânenin ve de sahibinin hakkındaki gerçek dikkatini dağıttığı için birkaç dakika sonra çalışmayı bırakmıştı.

Rock başını kitabından kaldırdı, sakindi. “Evet.”

“Fark etmişsin.”

“Evet.”

Nick kaşlarını kaldırdı. “Ve bundan bahsetme gereği hissetmedin mi?”

Rock omuz silkti. “Anlamanın ne kadar süreceğini görmeyi bekliyordum.”

“Uzun sürmedi.”

“Saklamakta iyi bir iş çıkardıkları söylenemez.”

“Doğru. Akşam yemeğindeki uşağı fark ettin mi?”

“Yani akşam yemeğinde uşağın göğüslerini fark ettiğimi mi soruyorsun?”

Nick arkadaşına eğlenerek gülümsedi. “Uşaklara o gözle bakmamalısın, Rock.” Nick pencere kenarına doğru yürüdü ve karanlığa göz gezdirdi. Yağan yağmura bakarak konuştu. “İnsan bir ev dolusu kadınla ne yapar?”

Rock kitabını kenara bıraktı, koltuğuna yaslanarak tavana baktı. “Bu soruyu cevaplandıracak tek bir mantıklı sebep yok.”

“Leydi Isabel’i sadece iki gündür tanıyorum fakat *mantıklı* kelimesinin onun davranışlarına atfedebileceğim bir özellik olmadığını söyleyebilirim.” Arkadaşına geri döndü. “Bir tür okul olabilir mi? Görgü okulu filan?”

Rock başını salladı. “Böyle bir şeyi saklamak için sebebi olmazdı. Gizli tutulması bunun büyük ihtimalle kötü bir şey olduğunu gösteriyor.”

Bu düşünce Nick’in ağzında kötü bir tat bırakmıştı. “Bundan şüpheliyim.”

“Eğer yasa dışı bir şey yapıyorsa erkek kardeşini mahvediyor demektir,” dedi Rock. “Eğer babası ve ablası şüpheli faaliyetlere dâhil olduysa Londra onu asla kabul etmeyecektir.”

Nick olasılıkları düşündü. “Hiç parası yok. Eğer bir kadın satıcısıysa, o işte de hiç iyi değil.” Nick uzun süre düşündü. “Buranın bir genelev olması mümkün mü?”

“Erkekler olmadan olmaz.”

Nick bir an düşündü. “Belki de bir tür haremdi. Kont için.”

Rock ona inanamayarak baktı. “Wastearl’ün bir harem olduğunu düşünüyorsun. Ve bunu dünyaya haykırmadı, öyle mi?”

Elbette bu fikir mantıksızdı. “Hayır. Elbette düşünmü-

yorum. Ama bu lanet yer de ne? Burada bir sebepten tek bir erkek bile yok.”

Rock koltuğunda doğruldu. “Tabi ya.”

“Ne var?”

“Bir ev dolusu kadın.”

“Evet...”

“Belki de erkeklere ilgi duymayan bir ev dolusu kadındır. Daha ziyade kadınlara ilgi duyuyorlardır.”

Nick başını salladı. “Öyle bir şey değil.”

“Nick. Bir düşünsene. Kolaylıkla...”

“Bazıları, belki. Ama Isabel değil.”

“Emin olamazsın.”

Nick bakışıyla arkadaşını hedef aldı. “Evet. Rock. Olabilirim. Isabel lezbiyen hazlara ilgi duymuyor.”

Rock’ın kafasına dank etti. “Şimdiden mi?”

Şimdiden. Ayrıca Isabel yumuşaktı, büyüleyiciydi ve Nick daha fazlasını istiyordu.

Nick daha önce çalıştığı yere geri döndü. Konuşmadı.

“Vay canına, St. John!” diye geveledi Rock. “Söylememde mahsur yoksa aferin sana.”

Nick homurdanarak alçak masaya oturdu. Heykel salonuyla ilgili notlarını gözden geçiriyor, arkadaşının eğlenmesini görmezden geliyordu. Bunu itiraf etmemeliydi. Isabel’i öpmesi sıra dışı bir hataydı. Tek çözümü tüm olayı aklından çıkarmaktı.

Elbette, öpüşme olayı gerçekleştiğinden beri bunu yapmaya çalışıyordu. Ama nafileydi.

Aksine, Isabel’i ve çatıda yaşadıkları yakınlaşmayı unutabileceğini her düşündüğünde Isabel’in hatırası geri geliyordu; Nick’in kollarında yumuşacıktı ve istekliydi.

Tanrı aşkına, kadının iç çekmesi resmen bir silahtı. Mantıklı bir adam ona nasıl karşı koyabilirdi?

Nick'i içki içmeye sevk etmeye yeterliydi.

Bu da başka bir sorundu çünkü lanet evde işe yarar bir içki yok gibi görünüyordu.

Nick ve Rock'a o akşam tek başlarına yedikleri yemekte küçük bir cam sürahide şarap takdim edilmişti. Hanımlar özürlerini göndermişti, Isabel yas tuttuğu için eğlenmesinin imkânsız olduğunu bildirmişti, dolayısıyla genç bir kadının iki bekârla yemek yemesi görgü kurallarına uygun bir davranış olmayacağından Lara'nın da onlara katılması imkânsız bir hâl almıştı.

İnsanın aklına bile gelmezdi ama anlaşılan erkek kıyafetleri içindeki kadınlarla dolu bir evde görgü kuralları önemli bir konuydu.

O yüzden Nick ile Rock yemeklerini baş başa yemişlerdi. Soğuk biftek ve sıcak sebzelerden oluşan son derece makul bir yemektir ve tabaklar boşaldığında sessiz bir uşak delikanlı, hayır uşak *kız*, onlara malikânenin kütüphanesine kadar eşlik etmişti.

En kötü türden dikkat dağıtıcı olan evin hanımı dışında bir şeye odaklanabilseydi kütüphanede bulunmak Nick için son derece uygun olurdu.

Kâğıtları karıştırdı. Voluptas hakkındaki notlarını bir kez daha gözden geçirdi. O günün daha erken saatlerinde nefis heykel hakkında *tutkunun doruk noktası* diye yazmıştı, heykelin sahibini de benzer bir şekilde hayal etmeye başlamadan önce.

Sonrasında ise hemen hemen hiçbir iş yapmamıştı.

İşte o zaman, yani Isabel'in zevkin zirvesindeyken önünde sere serpe uzandığı görüntüsüyle zihni fazlasıyla meşgulken çalışmasını bitirip Isabel'i aramaya koyulmuştu. Bunun kendine daha fazla eziyet çektirmekten başka bir işe yara-

mayacağını biliyordu ve çatıdaki yakınlaşmaları bu düşüncesinin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Nick öpüşmelerinin hiç bitmemesini istemişti. Isabel'i küflü çatı katında yere yatırmayı ve ona tam olarak yaz fırtınalarının ne kadar güzel olabileceğini göstermeyi her şeyden çok istemişti.

Bunları düşününce koltuğunda kıpırdandı, pantolonundaki gerginlik ona nerede bulunduğunu -hatasını- hatırlatmıştı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar hüsrana uğramamıştı. İçinde bulunduğu durumu anlayamamasından dolayı sinirliydi; daha önce onu altüst eden çetin kadına kızgındı, onu bu eve hapseden kahrolası yağmura kızgındı.

"Başı bir tür belada olmalı." Yeniden ayağa kalktı, pencerenin yanına dönerek avucunu duvar kaplamasına vurdu ve Rock'a döndü. "Aralıksız yağan bu yağmur seni huzursuz etmiyor mu?"

Türk'ün ağzının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bizim türümüzün erkekleri bile dağları yerinden oynatamaz, Nick."

Bu sözler Nick'in içine oturdu. "Yağmuru dindirmek istemiyorum, Rock. Sadece bu evden gitmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Nick gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Evet. Şüpheli mi var?"

"Yok, tabi." Rock kitabına geri döndü, Nick'in doldurmasına gelmeyi reddediyordu.

Rock o bakımdan hep zor biri olmuştu.

Uzun bir süre sonra Nick pencereyi açtı ve karanlığa doğru uzandı. Sadece evin ilerisindeki fırtına görünüyordu, siyah ve geniş boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Nick o öğleden sonra Isabel'i istemişti.

Şimdiyse onu anlayamadığı için daha fazla istiyordu.

Dişlerini sıktı.

Bir içki hiç fena olmazdı.

Kendini içeri çekti, ıslak saçma aldırış etmedi, büfeye doğru ilerledi ve büfenin dolaplarını hızla açmaya başladı. “Bu evde mutlaka bir tür likör olmalı.”

“Yine yapıyorsun, farkındasın, değil mi?”

Nick kendine gelerek Rock’a döndü. “Ne yazık ki seni dinlemiyordum.”

Rock’ın ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve arkadaş kitabını okumaya geri döndü. “Elbette dinlemiyorsun.”

Bunun üzerine Nick gözlerini kısarak baktı. “Bu ne demek oluyor?”

Rock başını kaldırmadı. “Sadece seni bildim bileli gizemli bir kadın için hep kolay bir lokma oldun. Hele baş beladaki bir kadın için daha da kolay bir lokmasın. İnkâr edebilir misin?” Nick sessiz kaldı. Rock devam etti. “Seni Osmanlı topraklarındaki bir hapishaneden kurtardım, bir kadının yüzünden yediğin dayaktan dolayı zar zor hareket edebiliyordun. Kötü muamele gördüğünü düşündüğün her kızı kurtarma arzun yüzünden sayabileceğimden çok daha fazla kavgaya karıştık. Fakat hiç tanışmadığın bir kızı kurtarmak için Yorkshire’a geldiğimiz gerçeğini bir tarafa bırakırsak, elbette haklısın. Tanıştığın her kadına karşı yersiz vazife şururun yüzünden eğlenmek için kitap dışında bir şey olmadan bu odada kapalı kalmış değiliz tabi.”

Nick kaşlarını çatı. “İnsan fitratının değiştirilemez yapısı hakkında bana nasihatte bulunan sen değil miydin? Yağmur biraz daha şiddetli yağsaydı bir gemi inşa etmek zorunda kalırdık. Yağmuru ben başlatmadım, Rock.”

Türk’ün kara gözleri odanın karşı tarafına dikildi. “Sen

yapmadın. Fakat *Leydi* Isabel eğer *Lord* Reddich olsaydı daha en başından burada kapana kısılmış olur muyduk?”

Nick sorudan hoşlanmadı.

Rock sessizce kitabının sayfasını çevirince Nick çömel-di, bir içki şişesi arıyordu. Bu noktada, pek de seçici olmaya niyetli değildi. Ne bulursa içecekti.

Normalde olsa böyle bir gece hoşuna giderdi; hava evden çıkmasına, birilerini görmek zorunda kalmasına veya görül-mek zorunda olmasına mani olurdu.

Ama bu gece hoşnut değildi. Bu çatının altındayken ol-mazdı. *Isabel*’in çatısının altındayken. Kestane rengi buk-lelerden yağmur suyunun damlamasını, öğleden sonraki fırtınadan arta kalanlarla kayganlaşan göğsünün muhteşem şişkinliğini düşünmesine yol açan bu özel fırtınayı düşünür-ken olmazdı.

Küçük, kaba bir kahkaha attı; kahkahası eğlenceden yok-sundu. Tuhaf bir evdeydi, tuhaf bir kütüphanedeydi, Ro-ck’la ve şehvetli bir Roma heykeli hakkındaki notlarıyla baş başaydı. Hayatı boyunca tanıştığı en şaşırtıcı kadını, hayatı boyunca bulunduğu en şaşırtıcı evin hanımı olan kadını ar-zuluyordu.

Tüm bunları bir içki bile içmeden yapması bekleniyordu.

Görünüşe göre evren ona karşı bir dolap çeviriyordu.

Bu odadan çıkmak istiyordu.

Nick topuğunun üstünde arkasını dönerek kapıya yönel-di. Ani hareketi bir kez daha Rock’ın dikkatini çekmişti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Heykel salonuna dönüyorum. Burada konsantre olamı-yorum.”

“İlginç.”

Nick, Rock’ın yavan ses tonu karşısında duraksadı ve ar-kadaşının bulunduğu yöne doğru sert bir bakış attı. “Söyle-mek istediğin bir şey mi var, Rock?”

Rock pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Bir şey yok. Sadece Londra’daki yapışkan kadınlardan kaçıp kendimizi burada, daha tehlikeli kadınların arasında bulmamız komik geliyor.”

“Abartıyorsun. Bu kadınlar zararsız.”

“Gerçekten mi?”

Bu sıradan görünen soru yüzünden Nick öfkелendi. Bu evde henüz bir gün geçirmişti ve şimdiden canı kavga istiyordu. “Çalışacağım.”

Odanın diğer ucuna geçip kapıyı açtı, Isabel’i aklından çıkarmaya kararlıydı.

Eğer Isabel koridorda olmasaydı bunu başarmak için bir şansı olabilirdi. Ama Isabel oradaydı, kapının açılması yüzünden aniden durmuştu, sadece eteğinin kıpırtısı Nick’in onu korkuttuğunu gösteriyordu. Nick, Isabel’in kıyafetini görünce hayal kırıklığına uğradı. Tümüyle kadınsı bir kıyafetti fakat o günkü cesur, heyecan verici kadına göre aşırı muhafazakârdı. Isabel’in elbisesi siyahtı, öylesine siyahtı ki arkası Nick’e dönük olduğundan eğer Nick ona böylesine ilgi duymasa karanlıkta onu fark etmeyebilirdi.

Uzun bir süre sonunda aralarındaki gerginlik dayanılmaz bir hâl aldı ve Isabel başını hafifçe çevirdi, kütüphaneden sızan ışık Isabel’in çenesine ve boynuna vuruyordu. Lord, Isabel’in mermer gibi beyaz teninden büyülenmişti.

Isabel arkasını döndü ve portakal çiçeklerinin kokusu Nick’in etrafını sardı. Isabel’in kocaman açılmış gözlerindeki şaşkınlığın, göğsünün hızla kalkıp inmesinin verdiği zevk dalgasına aldırış etmedi.

Kapının çerçevesine yaslanarak konuştu. “Leydi Isabel. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?”

Tanrı aşkına burası onun kütüphanesiydi. Ayrıca onun kori-

doruydu. Daha doğrusu James'in kütüphanesi ve koridoruydu fakat asıl konu Lord Nicholas'ın malı *olmadığıydı*.

O yüzden gizlice dolanan başıboş bir çocuk gibi hissetmesi için kesinlikle bir sebep yoktu. Bu ev üzerinde geçerli bir hakkı vardı.

İsterse öylesine dolanabilirdi.

Ancak Lord Nicholas'ın, Isabel'i izlemekten ve ona pis sırtıtmaktan daha iyi bir işi yokmuş gibi kapı çerçevesine öyle miskin miskin yaslanması; odaya girmek için cesaretini toplamaya çalışarak neredeyse on beş dakikadır kütüphanenin kapısında dikildiğini Nick'in anlamış olduğunu hissettirmişti.

Isabel iki adamın bilgilerini paylaşmalarını engelleyebilmek umuduyla onları ziyaret etmeye karar vermişti. Karar verildikten sonra Lara ve Gwen'in ortak çabasıyla ancak kapıya kadar gelebilmişti.

Kendi kendine kalın kapıya bakarak durduğu her saniyenin Rock'ın arkasına ahırda keşfettiklerini anlatarak onu eğlendirdiği bir an olabileceğini söylemişti. Ya da Lord Nicholas'ın o gün çatı tepesinde yaşadıklarını anlatarak *arkadaşını* eğlendirdiği bir an olabilirdi.

Isabel kapıyı çalmak üzereydi.

Gerçekten.

Ta ki misafirlere düzgün bir kahvaltı verileceğinden emin olması gerektiğine karar verene kadar. Ve mutfağa doğru yola koyulmuştu.

Lord Nicholas kapıyı açmak için tam da o anı seçmişti. Her şey çok normalmiş gibi davranıyordu! Sinir bozucu adam.

Aslında Isabel de bir şey yokmuş gibi davranabilirdi.

“Lord Nicholas! Tam da bulmayı umduğum kişi!”

Hımm. Bu, kulağa hiç de normal gelmiyordu. Daha ziyade korkmuş bir domuz yavrusuna benziyordu.

Isabel kafasının içindeki küçük sesi defetti.

“Dileklerinizi yerine getirmekten mutluluk duyarım,” diye geveledi Lord Nicholas.

Genç adamın sırtına kütüphaneden gelen ışık vuruyordu; karanlık, loş koridordaki titrek mum ışığı onun güçlü yüzünü zar zor aydınlatıyordu fakat Isabel adamın dudaklarında oynayan hafif gülümsemeyi görebilmişti.

“Benimle dalga geçiyorsunuz.”

Lord Nicholas kapıyı Isabel’in girmesi için ardına kadar açarak, “Belki birazcık,” dedi.

Isabel içeri girdi, eşiği yeni geçmişti ki Lord kapıyı kapatarak onu kapana kısırdı.

Isabel durdu, ılık odaya bakınırken ve odanın bir ucundaki kullanılmayan yazı masasının üzerine dağıtılmış kâğıtları incelerken içinde ona hiç tanıdık gelmeyen bir sızı hissetti. Regina onları kütüphaneye sağ salım yerleştirdikten sonra Isabel’e rapor vermişti, görünüşe göre uşak kütüphaneden ayrılır ayrılmaz buraya çabucak yerleşmişlerdi.

Odanın bir köşesinde Rock pencerelerden birini kapatıyordu. Kapının sesini duyunca arkasını dönerek Isabel’e dostça bir gülümsemeyle ve başını hafifçe eğerek selam verdi. “Leydi Isabel,” dedi. “Ben de tam yağmurun şiddetine bakıyordum.”

“Dinmeye başladı,” dedi Isabel, konunun güvenli bir kapsamda kalmasını istiyordu. “Yolların yarın sabah itibarıyla açılacağını sanıyorum.”

“Kasabaya erişiminiz ne kadar sıklıkla engelleniyor?” diye sordu Nick.

“Olağandışı bir durum değil. Townsend Park’ın cazibesinin bir parçası da dış dünyadan soyutlanmış olmasından

ileri gelmektedir. Sel basmasından veya kar yüzünden yolların kapanmasından çok daha kötü şeyler vardır.” Nick’in belli belirsiz homurdanması karşısında Isabel devam etti. “Elbette, bizim eşyalarımız kasabada değil. Böylesine zor bir durumda kaldığınız için çok üzgünüm.”

Nick onu uzunca bir süre dikkatle izledi, Isabel ise elini uzatıp saçının ne hâlde olduğunu kontrol etmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine kendini Nick’in bakışına karşılık vermeye ve elinden geldiğince sakın kalmaya zorladı. Aralarındaki sessizlik iyice uzadı. Isabel, Nick’in ıslak saçını, tek bir yağmur damlasının adamın burnundan damlamasını izledi. *Lord Nicholas dışarı mı çıkmıştı?*

Isabel bunu düşünürken Nick ona doğru küçük bir adım attı. Konuştuğunda sesi kısık ve netti, Isabel’in sinirleri aniden gerilmişti. “Bizden istediğiniz bir şey mi var?”

Isabel neden oradaydı?

Lordun evin sırlarını keşfetmesini önlemek için ve her şeyi mahvetmesini önlemek için.

Pekâlâ. Bu uygun bir cevap olmamıştı.

Isabel kısa bir süre için donup kalmıştı, elinde tuttuğu şeyi sımsıkı kavramıştı. Sonunda Lord Nicholas’ın gözleminde parlayan neşe onu konuşmak zorunda bıraktı.

Isabel tozlu şeyi havaya kaldırarak biraz fazla yüksek sesle, “Siz içki getirdim,” dedi. Adamların boş boş bakması üzerine aşırı hızlı bir şekilde konuşarak devam etti. “Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Aşağıda, daha doğrusu kilerde bundan bir sandık dolusu var. Aşağıda başka şeyler de var fakat şu anda en işe yarar görünen buydu.” Isabel sustu, sonra daha fazla laf sokmaya girişti. “Aslında benim için değil, kesinlikle içkiye ihtiyacım yok ama erkeklerin -özellikle de sizin gibilerin- bundan hoşlanabileceğini düşünüyorum.” Isabel konuşmasını bitirerek adamların şaşkınlığını,

kaşlarını kaldırmalarını, durmaksızın konuşması karşısında kıpırdamadan durmalarını izledi. *Kes sesini, Isabel!*

Isabel dudaklarını ince, sıkı bir çizgi hâline getirdi ve şişeyi bir tür barış önerisi olarak Nick'e uzattı.

Nick şişeyi alırken soğuk, mavi gözlerini Isabel'e dikmişti. "Teşekkür ederim."

Kısık sesle ve sakince söylenen bu söz Isabel'in tam kalbine isabet etti ve oradaki bir şeyleri eritti. Kendiliğinden ve sebepsiz yere yanakları kızardı. Başını çevirdi ve daha büyük, daha kasvetli ama nedense çok daha güvenli görünen Rock'a döndü. Isabel rahatlamak için nefes aldı. "Bir şey değil."

Nick'in elleri şişenin boğazındaki mühür mumuyla uğraşıyordu ve bu hareketlilik Isabel'in dikkatini çekti. Nick'in parmaklarının dikkatini, kendinden emin tavrını fark etti. O öğleden sonra Isabel'i okşayan aynı parmaklardı. Nick'in parmakları güneşten bronzlaşmıştı, son derece bakımlıydı fakat güçlü ve becerikliydi. Isabel'in geçmişte tanıştığı aristokrat ailelerin varlıklı erkeklerinin kadınsı elleriyle alakası yoktu.

Gerçekten çok güzellerdi.

Isabel adamın ellerini düşünüyordu. Dikkatini Nick'in ellerinden uzaklaştırıp tekrar gözlerine yönelttiğinde gözlerindeki bilmiş parıltıyı fark etti, Nick sanki onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Sanki Isabel'in onun ellerine hayranlık duyduğunu biliyordu.

Ne kadar da utanç vericiydi.

Isabel bir an için odadan kaçmayı düşündü, koşmayı ve asla arkasına bakmamayı. Ancak Rock başını onun bulunduğu tarafa doğru eğince adamları rahatsız etme sebebini hatırladı.

Burada kalıp onları oyalamalıydı. Ayrıca Rock'ın Miner-

va Evi hakkındaki sırları, Nick'in de evin hanımının sırlarını açıklamasını engellemeliydi.

İki adamın da dikkatinin hedefinde olmasaydı tepinirdi. *Erkekler gerçekten baş belasıydı.*

Samimi olduğunu umut ettiği bir gülümsemeyle öfkesini gizleyerek, "Elbette bardağa ihtiyacınız olacak," dedi.

Nick başını bir kez eğerek onayladı ve kütüphanenin en ucundaki büfeye doğru ilerleyerek yere çömeldi, dolaptan üç tane kristal bardak çıkardı.

Isabel şaşkınlığını gizlemedi. "Bakıyorum da buraya çabucak alışmışsınız. Şimdiden barımızın yerini bile öğrenmişsiniz."

Nick mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi, gülerken yanağının birinde bir gamzesi belirmişti. Isabel ise Nick'in küçükken nasıl da baş belası, sevimli bir çocuk olduğunu görür gibi oldu ve bu düşüncenin hoşuna gittiğini fark etti.

"Sizi temin ederim, sadece üstünkörü bir keşif yaptım. Rock bu sırada beni sürekli izliyordu, davranışımın son derece uygun olduğunu doğrulayacaktır."

Isabel yapmacık bir ciddiyet ifadesi takınmış olan ve "Lord Nicholas her zaman mükemmel bir beyefendidir," diyen Rock'a baktı.

Isabel tekrar Nick'e döndüğünde kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Maalesef buna inanmakta çok zorlanıyorum," dedi.

Isabel ne yaptığını düşünemedi sözler ağzından çıkmıştı bile ve aniden Rock'ın bu sözlerin altında gizli bir şeyler olduğunu anlama olasılığı aklına geldi. Aslında çıkarımı çok da yanlış olmazdı. Isabel gözlerini kocaman açarak dikkatini yeniden Rock'a çevirdi, bir sonraki adımının ne olması gerektiğinden emin değildi. Türk kahkaha atarak gülünce Isabel tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Isabel, Nick'in elindeki tozlu şişeye doğru elini sallayarak, "Bu her ne ise bundan daha iyi bir içkimiz olmadığı için üzgünüm," dedi. Konuyu değiştirmek istiyordu. "Ne yazık ki evde likör bulundurmak için sebebimiz yok."

Nick bardakların her birine iki parmak kadar amber rengi sıvıdan doldurdu, sonra da odanın diğer ucuna geçerek içkileri Rock ve Isabel'e uzattı.

Isabel odanın uzak ucunda üzerine kâğıtlar yayılmış olan masaya yaklaşarak, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Elini havada sallayarak, "Yine de ne olduğunu öğrenmek isterim," diye ekledi.

Nick içkilerden birini alarak alçak bir kitap rafına yaslandı. Isabel'i gözlerini kısarak izliyordu. "Brendi."

Isabel başını aniden masadan kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hatta oldukça kaliteli bir brendi olduğunu söyleyebilirim."

Isabel onaylaması için Rock'a baktı. Türk de başını sallayarak onay verdi. "Şaşırdığımı itiraf ediyorum. Babamın bir kasa kaliteli brendinin evin altındaki oyuklarda heba olmasına izin vermiş olmasını aklım almıyor. Özellikle de kendi midesine indirme fırsatı varken." Isabel dikkatini yeniden masaya çevirdi. "Tek bir öğleden sonra zarfında bitirdiğiniz bunca çalışmadan dolayı çok etkilendim."

Nick elinde bardağıyla Isabel'e yaklaştı. "Gün ağarır ağarmaz çalışmaya dönmek için sabırsızlanıyorum." Nick susarak Isabel'i bir süre inceledikten sonra Isabel'in babası hakkındaki konuşmalarına geri döndü. "Sizce babanız bir kasa Fransız brendisini nasıl ele geçirmiş olabilir?"

Isabel, Nick'in elindeki kristal bardağa, güçlü parmaklarının altındaki amber sıvının kıpırtısına baktı. Babasının içkiyi eve getirdiği seyahati hatırladı. Babasının en son o zaman görmüştü. Isabel'i Londra'ya bir seyahatle, bir se-

zonu orada geçirme vaadiyle kandırmaya çalıştığı zaman. Babasının değiştiğini sandığı zaman... Ta ki babasının onu en yüksek parayı verenle evlendirme planlarını öğrenene kadar.

Isabel annesine gitmişti, yardım etmesi için ona yalvarmıştı. Onu savunması için. Kaybettiği aşkı geri almak için can atan annesi ise ona yardım etmeyi reddetmişti. Ona bencil demişti.

Her neyse, kont bir hafta içinde evi terk etmişti. Anlaşılan gönülsüz, eyizsiz bir kızın evlilik piyasasında pek fazla değer olmadığını fark etmişti.

Bir daha da geri dönmemişti.

Annesi ise Isabel'i asla affetmemişti.

Yani. Lord Nicholas'a kesinlikle gerçeği söyleyemezdi.

Isabel başını kaldırmadı, sesini titretmemeye çabalıyordu. "Lordum, babamın yaptıklarını asla sorgulamamayı uzun zaman önce öğrendim. Sanırım brendi de evdeki diğer her şey gibi eline geçmiştir: sahtekrlıkla."

"Belki de değildir." Nick'in sesindeki şefkati duyabiliyordu.

"Evet, şey. Artık asla öğrenemeyeceğiz, değil mi?"

Isabel artık bakmakta olduğu kâğıtlara odaklı değildi, yine de elini uzatarak kğıtlardan birini kenara çekti. Bir şey görmediği hâlde bakışı sözcüklerin üzerinde gezindi, *orgazm* kelimesinin güçlü ve belirgin hatlarını fark edince durdu. Okumaya başladı.

Lord Nicholas ne hakkında yazıyordu?

Isabel kğıttaki sözcükleri daha iyi görebilmek için başını eğdi fakat Nick alaycı bir ses tonuyla, "Leydi Isabel?" diyerek araya girdi.

Isabel aşırı neşeli bir gülümsemeye başını kaldırdı, yanaklarına yayılan sıcaklığa aldırış etmiyordu. Nick'in mem-

nun, alaycı gözlerine baktı. Sinir bozucu adam ne okuduğunu kesinlikle biliyordu.

Aşâğılık biriydi.

Isabel, Nick'in onu alt etmesine izin vermeyecekti.

"Lütfen. Benim yüzümden ayakta kalmayın. Hepimiz oturalım mı?" Isabel elini sallayarak Rock'ın kitabını gösterdi. "Bu korkunç gecede okuyacak ilginç bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Isabel'in sorusu üzerine mahcup bakma sırası Türk'teydi. Rock hızlıca kitaba yöneldi ve Isabel görme şansı yakalayamadan kitabı devasa ellerinin arasına aldı. "Aslına bakarsanız, buldum."

Isabel'in ağzının kenarı merakla yukarı doğru kalktı. "Ah, neymiş?"

Nick'in kıkırtısı bir an için Isabel'in dikkatini dağıttı fakat Isabel ona bakınca Nick bardağını ağzına götürdü. Omuz silkerek, "Ne okuduğuna dair fikrim yok," dedi.

Isabel yeniden Rock'a döndü, Rock'm Nick'e doğru attığı bakışı tarif edebilecek tek sözcük 'vahşi' idi.

Konuyu babasından uzaklaştırmak için başlattığı sohbet son derece önemli bir hâl almıştı. Yoksa Türk kızarıyor muydu? "Rock?"

"Otranto Kalesi."

Kitabın başlığını duyunca Isabel küçük bir kahkaha attı, elinde değildi. Gotik roman kızların en sevdiklerinden biriydi. Talihsiz bir lordun, zoraki bir evliliğin ve bir prensin yükselişinin çetrefilli bir hikâyesiydi. İnsanın kesinlikle bir devin ellerinde görmeyi bekleyeceği türden bir kitap *değildi*.

Isabel'in kahkahası üzerine Nick ilgisizce, "Ben olsam üstüme alınmazdım, Rock. Leydi Isabel böyle gotik bir saçmalığı okuyan herkesi yargılar zaten," dedi.

“Hayır!” diye bağırdı Isabel. “Yargıda bulunmuyorum, Rock, asla!”

Isabel’in onu ikna etmek için koşuşturmasının hemen ardından Rock, “Sorun değil,” dedi. “Kesinlikle çok ilginç bir hikâye.”

Nick kıkırdadı, Isabel ise yanlış anlaşılmayı düzeltmeye girişmeden önce ona sert bir bakış attı. “Gerçekten öyle! Diğerleri de bunu okuduklarında...” Isabel’in sözlerinin üzerine Rock’ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Isabel aceleyle hatasını düzeltti. “*Diğerleri* derken Lara’yı ve bizim arkadaşlarımızı kastediyorum. Tabi ki kasabadan arkadaşlar, kitabı hepsi beğendi.”

“Peki ya siz, leydim?” Rock’ın sorusu Isabel’in düştüğü tuhaf durumu geçiştirmişti.

“Ah! Ben henüz okumadım. Yani hepsini değil.”

“Bitiremediniz mi?”

Isabel başını salladı. “Hiç başlamadım. Sonundan hoşlanmadım.”

Nick öne doğru eğildi. “Sonundan mı?”

Isabel başıyla onayladı. “Kitapları hep sonundan okumaya başlarım.”

Rock kaşlarını kaldırdı? “Niçin?”

Isabel omuz silkti. “Hazırlıklı olmayı severim.”

Nick güldü ve Isabel dönerek onun gülümseyen gözlerine baktı. Onunla dalga mı geçiyordu? “Komik mi buldunuz, Lord Nicholas?”

Nick, Isabel’in onu rencide ettiğine dair imasından utanmamıştı. “Aslında, evet, Leydi Isabel.”

“Neden?”

“Çünkü bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Bu da ne demektir?

Isabel bu konu hakkında üstelememek için kendini zor

tuttu ve dikkatini diğer -daha sevimli- konuğuna yöneltti. Yakındaki kitap rafının yanına gitti ve bir kitap arayarak oyalandı, Lord Nicholas'a aldırış etmemeye çabalıyordu.

“Buralarda bir yerde *Gizemli Anne* kitabı olacak. Sizin için onu bulayım!”

Rock eğlenerek, “Leydi Isabel...” dedi. “...teklifiniz için minnettar olsam da bu gecelik başka bir kitaba ihtiyacım yok. Elimdeki yeterli olacaktır.”

Isabel, Rock’ın sakın sesi karşısında arkasını döndü. “Ah!” Eteğini düzeltti. “Şey... Eğer kitabı ödünç almak istediğinize karar vererseniz size onu ödünç vermekten mutluluk duyarım.”

Rock başını minnet dolu bir hareketle önüne eğdi, “Teşekkür ederim. Fakat sanırım talihsiz Lord Orlando ve son derece şanssız oğlu hakkında daha fazla okumak için şimdi-lik yanınızdan ayrılacağım.”

Rock kapıya doğru ilerlemeye başlayınca Isabel gözlerini kırptırdı. *Isabel’i Nick ile baş başa bırakacaktı.* Bu resmen bir cezalandırmaydı. Isabel bir daha asla gotik romanla dalga geçmeyecekti. Asla. *Rock keşke kalsaydı.*

Görünüşe göre tanrılar gotik romantizme pek de ilgi duymuyordu.

Isabel, Rock’ı odada tutmak için son bir hamle yaptı. “Ah! Ama burada okumayı tercih etmez misiniz? Işıklandırma çok iyi. Ayrıca metindeki ayrıntıları tartışabiliriz!”

“En azından kitabın sonunu, Rock,” dedi Nick umursamazca. Isabel, Nick’in kafasına bir kitapla vurmak istedi. Büyük bir kitapla. Gutenberg İncili ile.

Rock genç kadına gülümsedi. “Teklifiniz harika görünüyor, leydim. Yarına ne dersiniz?”

Isabel son derece konuk sevmeyen biri gibi görünmeden ve aralarında oluşan gerilime dikkat çekmeden Rock’ın

daha fazla üstüne gidemezdi. Rock'ın odadan çıkmasını izlerken gönülsüzce söyleyebildiği tek şey, "Elbette. Yarın," sözleriydi.

Kapının kapanma sesinin ardından odadaki hava sanki ağırlaşmıştı. Isabel titrek bir nefes alarak Nick'e döndü, ne olacağından emin değildi.

Nick, Isabel'in daha önce reddettiği brendi bardağını alıp ona doğru ilerledi, ona avlanmaya çıkmış büyük bir kediyi anımsatıyordu. Isabel, Nick'in gözlerine baktı ve gözlerinin canlı maviliğine bir kez daha hayret etti. "Ben de çıkmalıyım, sizi işinizden yeterince alıkoydum zaten."

Nick, Isabel'in sözlerini düşünüyordu. "Aslında doğru. Fakat sizi kendi kütüphanenizden çıkarmak aklımın ucundan bile geçmez. Otursanıza. Konuşalım."

Isabel koltuğun eteğine değdiğini hissedene kadar Nick'in onu köşedeki koltuklardan birine doğru geriletip sıkıştırdığını fark etmemişti. "Konuşmak mı?"

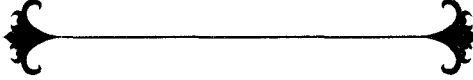
Isabel'in inanamıyormuş gibi konuşması karşısında Nick'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ben sohbet edebiliyorum, Isabel. En azından bunu yapabildiğim söyleniyor."

Nick bu kadar yakındayken onun konuşmasına odaklanmak hiç kolay değildi.

Nick'in uzattığı bardağı alarak oturdu.

"Harika." Nick de aynını yaparak Isabel'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Şimdi. Bana sırlarınızı anlatın."

Dokuz

Üç Numaralı Ders

Lordunuzu dize getirmek için içinizdeki cevherin bir kısmını paylaşmaktan çekinmeyin.

Lordunuz aklınızdaki düşünceleri sorguladığında zihninizin küçük ve ilginç kısımlarını paylaştığınızdan emin olun, aşırı entelektüel şeyler paylaşmayın. Lordunuzun sizin çokbilmiş bir kadın olduğunuzu düşünmesini istemeyiz. İlgi alanlarınızın küçük ve ilgi çekici kısımlarını anlatın: En sevdiğiniz renk, yağlı boya resimler yerine nakış tercih etmeniz, çocukken sahip olduğunuz midillinin adı.

Konuşkan olmak ama bunu yaparken bunaltıcı olmamak sanatında uzmanlaşın.

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Isabel, Nick'in sözleri üzerine donup kaldı. Nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. "Benim... Benim neyim?"

Nick kısık, tatlı bir ses tonuyla, "Sırlarınız, Leydi Isa-

bel,” diye tekrarladı. “İçgüdülerim doğruysa sırlarınızın sayısı oldukça fazla.”

“Ne saçma bir düşünce. Hayatım tümüyle açık bir kitap gibidir.”

Nick onu ağırlaşan göz kapaklarının altından uzun süre izledi, Isabel’e onun bilmesini istemediği bir şeyi bildiğini belli edecek kadar uzun süre izledi. *Rock güvenine ihanet etmiş olabilir miydi? Çaresiz durumdaki bir ev dolusu kadının güvenine?*

Bu hiç de bir beyefendiye yakışan bir tutum olmazdı fakat devasa adamın bir beyefendi olduğunu da kim söylemiş? Aslında Nick’in arkadaşı o gün öğleden sonra nezaket kurallarının hiçbirine uygun davranmamıştı.

Isabel başını salladı. Öğleden sonra olanları düşünmeyecekti. Burada, rahat kütüphanesindeyken olmazdı.

Kaba bir adamla birlikteyken.

Nick kaşını kaldırdı ve arkasına yaslandı. Evin sahibiymiş gibi bacaklarını uzatıp bacak bacak üstüne attı. Isabel eteğini çizmelerine değmemesi için çekti. Nick ise dudaklarında oynayan bir sırıtişla onu izliyordu. Çizmeleri Isabel’in eteğinin yakınında bile değildi ve bunun ikisi de farkındaydı.

Yine de. Nick daha nazik olabilirdi.

“Lütfen bağışlayın, leydim ama size inanmadığımı söylemek zorundayım.”

Isabel’in gözleri kocaman açıldı. “Efendim?” dedi, sesi bir kraliçenininki kadar mağrurdu. “Bana yalancı mı diyorsunuz?”

“Sizi gerçeği saklamakla suçluyorum.”

“Demek öyle! Tüm o...” Nick’in haklı olması önemli değildi. Yani Isabel’in ondan son derece önemli sırlar saklaması. Bir beyefendi bir leydinin sözlerinin doğruluğunu

sorgulamazdı. “Burada, Townsend Park’ta bir misafir olarak bana karşı biraz olsun saygı borçlu olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı?”

“Leydim, ev sahibem olarak *bana* karşı biraz olsun cömertlik borçlu olduğunuzu hatırlatmama gerek var mı?”

Isabel öne doğru eğildi, artık hiç rahat hissetmiyordu. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Sadece durumunuz hakkında bana doğruyu söylerseniz iyi edeceğinizi. Nasıl olsa yakında keşfedeceğim.”

“Ben...” Isabel sustu. Hangi durumdan bahsediyordu?

“Maddi açıdan sıkıntıda olduğunu biliyorum, Isabel.”

“Leydi Isabel.” Nick kendini düzeltmedi. “Bense bunun sizi neden ilgilendirdiğini hiç anlayamıyorum, Lord Nicholas.”

“St. John ya da Nick. Çok az kişi bana Lord Nicholas der.” Isabel kendini düzeltmedi. “Ayrıca benim için son derece ciddi bir mesele, Isabel. Sonuçta beni buraya mermer koleksiyonuna değer biçmem için getirdin.”

“Ben...” Isabel dikkatli olmalıydı. “Sizi bu ricamdan azat ettim.”

“Evet, fakat görünüşe göre doğa ananın bizim için başka planları var.” Nick sustu. “Ne kadar paraya ihtiyacın var?”

Gerçekten. Adam imkânsız biriydi. Beyefendiler hanımefendilerin karşısına öylece oturup onlara maddi durumlarını sormazlardı. Bu konuşma görgüsüzlükten başka bir şey değildi.

Isabel herhangi bir kadının bu lordu neden elde etmek isteyeceğini anlayamıyordu. Isabel kesinlikle istemiyordu.

Bu her şeyi daha da kolaylaştırıyordu.

“Lord Nicholas...”

“Bana Lord Nicholas dediğin her sefer için ekstra bir uygunsuz soru soracağım.”

“Bu sorduğunuzdan daha uygunsuz soru pek yoktur.”

“Tam tersine Isabel, seninle tartışmak istediğim çok daha az uygun konular var.”

Örneğin?

Nick sanki genç kadının düşüncelerini okuyordu. Delici mavi gözleri sinir bozucu bilgilerle parılıyordu. Isabel o anda tüm o karanlık konuların listesinden başka bir şey istemiyordu. Bunu düşününce yanakları kızardı. Utandığını gizlemek için brendisinden bir yudum içti, sert sıvı boğazını yaktı. Bir kez öksürdü, sonra bir kez daha, öksürüğünün kibarlık sınırlarını aşmaması ve huzursuzluğuna dikkat çekmemek için çabalıyordu. Nick gözlerini ondan ayırmayınca Isabel’in yanakları daha da kızardı.

Nick’in galip gelmesine izin vermemeliydi.

“Bu oyunu iki kişi de oynayabilir, lordum. Sorduğunuz her uygunsuz soru için sizi temin ederim ben de bir tane bulabilirim.”

“Evet ama sorabilecek misin?”

Bu bir testti. İkisi de farkındaydı.

“Siz nerede...” Isabel sustu.

Nick, Isabel’in sorusunu tamamlamasını beklerken uzun bir sessizlik oldu. Isabel ise iki eliyle tuttuğu bardağın içine bakıyordu, ağır kristali avuçlarında hissediyordu, kehribar rengi sıvı girdap yaparak bardağın kenarlarına çarpıyordu. Soruyu tamamlayamazdı.

“Ben nerede?”

Isabel başını kaldırmadan salladı. Bardağın üst kenarında içki damlası vardı, tedirginlik içinde parmağını o noktaya değdirdi. Sıvının teninde yok olmasını izledi, kendisinin de aynısını yapabilmesini; bu odadan, deneyimlerinin çok ötesindeki bu sohbetten bir anda yok olup gitmeyi diledi.

Nick'in sesi kısık ve pürüzsüzdü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Dişli bir rakip olacağını ummuştum. Görünüşe göre bir rakip bile olamayacaksın."

Isabel sataşan bu sözler üzerine başını kaldırdı. Nick'in yanağında gamzesinin hafifçe belirmesini izledi ve hemen oracıkta sataşmalarına bir son vermeye karar verdi.

"Yaranız nerede oldu?"

Sözler ağzından döküldüğü anda söylediklerini geri almayı çok istedi. *Aklından ne geçiyordu ki?*

Nick kocaman bir sırtışın ardından brendisinden bir yudum aldı. "Akıllı kız. Bunu yapabileceğini biliyordum. Aslında bu soruyu daha önce hiçbir kadın sormamıştı."

Isabel aniden soruyu geçiştirmek istedi. "Eminim yaranızı fark etmemişlerdir bile..."

Nick tek kaşını kaldırıncaya genç kadın sustu. "Senin hakkında yeni oluşan görüşümü zedeleme, Isabel. Yara Osmanlı İmparatorluğu'ndayken oldu."

Isabel açıklama yapmak ister gibi başını bir kez salladı. "Ben... Ben şey demek istemedim."

"Elbette istedin." Nick bardağını şerefe kaldırdı. "Bunu hallettiğimize göre... Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Isabel'in aklından hızla başka sorular geçiyordu.

Nick kapıyı açmıştı.

"Emin değilim. Malikâneneden kazandığımızdan çok daha fazlasına. Ne zaman?"

Nick yanlış anlamış gibi yapmadı. Bardağını elinden rastgele sarkıttı, bardağın içindeki sıvı bir an için unutulmuştu. "Dokuz yıl önce. Yani malikânenin kendini idare edemediğini mi söylüyorsun?"

Isabel içkisinden bir yudum daha içti. Arkasına yaslandı, yumuşak koltuğa iyice gömüldü. "Bazı aylar idare ediyor, hayvanlar ve mahsul kendi maliyetini çıkardığında. Fakat

elimizde hiçbir şey kalmıyor. James'in okula gitmesi için bir şey kalmıyor. Yeni giysiler için..."

"Yeni giysiler mi istiyorsun?"

"Hayır." Isabel başını salladı. "James için yeni giysiler demek istedim ve..." Isabel sustu. *Kızlar için*. Nick'in gözlerine baktı. "Yaranız acıdı mı?"

"Daha kötüsünü de görmüştüm."

"Yanağınızda dört santimlik bir kesikten daha kötüsünü mü?"

Nick başını yavaşça salladı. "Benim sıram. Bilgin olsun diye söylüyorum, yeni giysilerin olmasını istedim. Seni parlak, cesur renklerin içinde görmek isterim. Bence sana çok yakışacaktır, yas renklerinden daha iyi olacağı kesin. Seni kırmızılar içinde görmek istedim. Koyu, güzel bir gül rengi." Brendiden veya Nick'in düşünceli ses tonundan olsa gerek Isabel bir anda içinin ısındığını hissetti. Nick'in konuşmasını bekledi, bir sonraki sözlerinin ne olacağını merak ediyordu, açabileceği konulardan korkmasına rağmen konuşmayı sürdürmesini istiyordu. "Neden evlenmedin?"

Bu soru Isabel'in hiç beklemediği bir şeydi. "Ben..." Sustu, emin değildi. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

Nick'in ağzının kenarı çarpık, bilmiş bir tebessümle kıvrıldı. "Ah, bir ilgi konusu bulduk sanırım."

"Sizi temin ederim, lordum. Bu konuyla kesinlikle ilgilenmiyorum."

"Evet ama ben ilgileniyorum." Nick ayağa kalktı, bardağını doldurmak için odanın diğer ucuna geçti. Isabel gözlerini kocaman açarak adamın hareketlerini izledi ve Nick elinde şişeyle geri dönüp biraz daha brendi teklif ettiğinde Isabel onu geri çevirmedi. "Evlilik sorunlarının çözümü olacaktır, Isabel. Neden evlenmeyesin?"

Isabel malikânenin maddi durumundan daha az tartışma-

yı isteyeceği bir konu olabileceğini düşünmemiştir. Görünüşe göre yanılmıştır. “Evlilik asla bir seçenek olmadı. Nasıl oldu?”

Nick yeniden oturdu, yüzü Isabel’e dönüktü. “Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Evliliğin asla bir seçenek olmadığına inanmıyorum. Tekrar dene.”

“Bana ilgi gösteren yegâne erkekler babamın arkadaşlarıydı. Babamı tanısaydınız siz de onun tanıdığı biriyle evliliği bir seçenek olarak görmezsiniz.” Isabel içkisinden yeniden içti, tadı bu kez daha yumuşak, daha güzel gelmişti. “Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunduğunuza inanmıyorum. Tekrar deneyin.”

Nick kendi sözlerini tanıyınca yüzünde bir gülümseme belirdi. “İyi vuruştun, leydim.” Koltuğuna yaslandı. “Anlatacağım ama sonra sen de bana karşı dürüst olmak zorundasın. Mücadeleye hazır olduğuna emin misin?”

Hayır. Fakat şu an için Nick’in hikâyesini duymak için yapamayacağı şey yoktu. “Elbette.”

Nick kaşını kaldırdı ama yine de konuştu. Son derece berbat bir talihin cilvesiyle ve biraz da kötü muhakeme yüzünden Şark’tayken kendimi bir Türk hapishanesinde buldum.” Isabel kısa bir nefes alırken Nick devam etti. “Rock beni bulup güvenli bir yere götürmeden önce orada yirmi iki gün kaldım. Bence tek bir görünür yarayla oradan uzaklaşmış olmam oldukça etkileyici.”

Ne kadar korkunç. Rock onu bulduğu için ne kadar da şanslıymış. Ya kurtarılmasaydı? Ya orada bir ay kalsaydı? Bir yıl? Kim bilir daha ne kötü yaraları olurdu? *Olabilir miydi?*

Nick öne doğru eğilerek kolunu Isabel’e doğru uzattı. Uzun parmak uçlarını kaşlarının ortasındaki boşluğa değdirip Isabel’in fark etmediği çatılmış alnını düzeltirken genç

kadın kendine geldi. “Hayal gücünün seni terk ettiğini görebiliyorum.”

Bunun üzerine Isabel başını salladı, geri çekilerek Nick’in sıcak dokunuşundan kurtuldu. “Saçma. Sadece sizi tutsak edenlerin elinden kaçtığınız için memnun oldum. Kim bilir nasıl da kötüydü. Rock yanınızda olduğu için çok şanslısınız.”

“Olayı romantikleştirme, Isabel,” dedi Nick. “Seni temin ederim, bu yarayı hak ettim.” Bu sözler ikisinin arasına gülle gibi düşmüştü. *Bunun anlamı neydi? Bu adam, bu lord, bu antikacı böyle bir yarayı hak edecek bir şeyi nasıl yapmış olabilirdi?* Isabel’in ağzı açıldı fakat aklından geçen çok sayıdaki sorudan tekini bile soramadan Nick devam etti. “Senin sıran.”

Isabel göz kırptı, sonra bir kez daha göz kırptı. *Nick ne sormuştu?*

“Evlilik.”

Isabel bu konuda dikkatli olmalıydı. “Ben... Ben asla evlenmek istemedim.”

Nick bekledi. Isabel başka bir şey söylemeyince Nick onu teşvik etti. “Fakat?”

Isabel başını salladı. “Haklısınız, evlilik sorunlarımın hepsini çözer fakat dürüst olmak gerekirse birçok yeni soruna da sebep olacaktır.”

Nick kısa bir kahkaha attı ve Isabel ona merak içinde bakınca, “Özür dilerim. Evlilik hakkında bu şekilde hisseden bir kadınla hiç tanışmamıştım,” dedi.

Isabel onun *Pearls and Pelisses* dergisini düşündüğünü hemen anladı. “Tanıştığınızı sanmıyorum.”

“Evlilik saadetini arzulamıyor musun?”

“Evlilik saadeti doğru bir seçenek olsaydı, belki olabilirdi...” Isabel bu sözlerinin ardından hafifçe homurdanarak

bardağının içine uzunca bir süre baktı ve sonra brendisinin son yudumunu içti. Gerçek artık daha kolay geliyordu. “Fakat evlilik saadeti bana asla uygun gelmedi.”

“Hiç mi?”

Isabel başını kaldırarak Nick’in meraklı gözlerine baktı. “Zerre kadar bile değil. Babamı tanımıyor muydunuz?”

“Tanımıyordum.”

“Ne kadar da şanslısınız.” Isabel bir an için sert sözlerine karşılık Nick’in bir şey söyleyeceğini düşündü. Nick sesini çıkarmayınca konuşmaya devam etti. “Burada pek vakit geçirmezdi. Annem nedense ona deliler gibi âşıktı ama ben sebebini asla anlamadım. Sanırım yeterince yakışıklıydı ve kesinlikle her partinin ilgi odağıydı. Tam bir eğlence adamıydı. Ama ona ihtiyaç duyduğumuzda babam asla burada olmazdı.”

Söyleyecek daha fazla -hem de çok daha fazla- şey vardı fakat Isabel kendini durmaya zorladı. Lord Nicholas St. John her ne kadar konuşması kolay biri olsa da ve ne kadar ilginç bir refakatçi olsa da Isabel için -hepsi için- bir tehlike arz ediyordu ve ona karşı mesafesini korumalıydı. “Demek istediğim, onlarınki gibi bir evlilik düşüncesi asla aklıma yatmadı.”

Nick anlıyormuş gibi başını bir kez yavaşça salladı. “Evliliklerin hepsi onlarınki gibi gitmez.”

Isabel boş bardağına bakmadan önce sessizce, “Belki,” dedi. “Sanırım sizin sıcak, sevgi dolu, muhteşem bir aileniz var. Muhtemelen bir aşk evliliğinin meyvesisiniz.”

Bu sözler üzerine Nick kısa bir kakhaha attı ve Isabel’in merakını üzerine çekti. “Gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdın.” Nick ayrıntıya girmedi, bunun yerine konuyu değiştirdi. “Demek bu yüzden koleksiyonu satıyorsun.”

Koleksiyonu satmanın verdiği acı bir kez daha uyan-
dı. Isabel konuştuğunda sesindeki üzüntüyü saklayamadı.
“Evet.”

“Ama istemiyorsun.”

Yalan söylemenin anlamı yoktu. “İstemiyorum.”

“O hâlde neden satasın ki? Babanın vasiyetinde yardım
edebilecek bir vasi vardır elbette, değil mi?”

“Eğer ona vasi denirse, bizim *vasimiz* henüz bulunama-
dı. Babam her zamanki gibi soframızda yemek olması ve
başımızın üstünde bir çatı olması işini bana bıraktı.” Isabel
sustu, sonra gülümsedi. “Gerçek anlamda.”

Nick, Isabel’in esprisine güldü. Paylaştıkları o neşeli
anda Nick’in gözlerindeki bir şeyler değişti, ılık yaz ma-
visi birden farkındalığa büründü. Isabel onun aklına nele-
rin takıldığını tam olarak biliyordu: çatı, yağmur ve önceki
karşılaşmaları. Isabel’in yanakları kızardı, parmak uçlarını
yüzüne bastırıp oradaki kırmızılığı dağıtmamak için kendini
zor tuttu.

“Onu tanıyor olabilir misiniz?”

“Vasinizi mi?”

Isabel başıyla onayladı. “Oliver, Lord Densmore.”

Nick’in kaşları hızla kalktı. “Densmore sizin vasiniz
mi?” Isabel, Nick’in ses tonundan hoşlanmamıştı.

“O hâlde onu tanıyorsunuz, değil mi?”

“Tanıyorum.”

“Peki, nasıl biri?”

“O...” Nick uygun sıfatı ararken Isabel onu dikkatle izle-
di. “Kesinlikle eğlenceli biri.”

“Eğlenceli.” Isabel bu kelimeyi söyleyerek nasıl hisset-
tiğine baktı ve sonunda hoşlanmadığına karar verdi.

“Evet. Babanı nasıl tasvir etmiştin? Eğlence adamı mıy-
dı?”

Isabel başıyla onayladı.

“Benzerlikler birbirini çeker. Ailemi koruması için seçeceğim bir adam değil.”

Elbette değildi.

Isabel gerçeği zaten biliyordu fakat küçük de olsa bir parçası babasının bu son davranışında ona babalık yapmış olabileceğini umuyordu. Kendisine olmasa bile en azından James’e.

Oysa Nick’in sözlerinin ardından Isabel’in göğsüne yoğun bir ağırlık çökmüştü. Aniden nefes alamamıştı; onun üzerinde, James’in üzerinde, kızların üzerinde hâkimiyet kuran sorumsuz ama yine de çok güçlü başka bir adamın düşüncesi onu tedirgin etmişti. İçinde saf ve kontrolsüz bir paniğin oluştuğunu hissedebiliyordu.

Kızları buradan çıkarmalıydı. Hemen. Kapana kısılmadan önce.

Keşfedilmeden önce.

Dikkatlice inşa ettiği her şey babası gibi bir adam tarafından paramparça edilmeden önce.

Derin derin nefes almaya çalıştı ama ciğerlerine hava gelmiyordu.

“Isabel.”

Gözlerini kapatıp nefes almaya çabalarken adı çok uzaklarda söyleniyormuş gibi gelmişti. Nick’in güçlü eli Isabel’in sırtındaydı ve korsesinin üzerindeki kemiklerde dolaıyordu. Isabel’in çenesini kaldırıp onu gözlerine bakmaya zorlarken, “Bu şeyler işkence aletleri,” dedi. “Bana bak. Nefes al.”

Isabel başını salladı. “Ben...” Sustu, tekrar denedi. “Ben iyiyim.”

“İyi değilsin. Nefes al.”

Nick'in sesindeki sakinlik onu yatıştırđı. Nick'in bakışları ve sırtındaki elinin sıcak okşayışı altında birkaç derin ve titrek nefes aldı.

Isabel normale döndüğünde koltuğun koluna doğru iyice yaslandı, Nick'in sıkıntı veren dokunuşundan kurtulmak için can atıyordu. Nick onu bıraktı ama yerinden ayrılmadı, Isabel'in koltuğunun yanında yere çömelmişti. Isabel başını çevirdi, davranışından dolayı kendini suçlu hissediyordu, utanç duyuyordu. Bakışı odanın karşı ucundaki kapıya yöneldi ve kaçmak için uydurabileceğı çok sayıdaki bahaneyi düşündü.

"Bu odadan ayrılmıyorsun."

Isabel istese ayrılırdı. Tanrı aşkına, bu oda ona aitti. Nick'in bu konuda böylesine aslan kesilmesine gerek yoktu. Isabel koltuğunun kenarını sıkıca kavradı, parmaklarının boğumları beyaza dönmüştü. "Endişelenmenize gerek yok."

Ağırlığını bir dizinden diğerine verirken ve Isabel'in iki elini de ellerinin içine alırken Nick'in gözleri parladı. "Sırların ağırlığı altında ezilmişsin, Isabel. Belli bir noktada sırlarını paylaşmak zorunda kalacaksın."

Isabel karşısındaki adama baktı, iyi görünen bu adama. Ve de güçlü. Ve zengin. Onun gerçekten de en iyi şanslı olabilirdi.

Keşke kendini bu konuda böylesine suçlu hissetmeseydi.

"Babanla başlamaya ne dersin?" Isabel geri çekildi, onun bu yola girmesine yol açan adam hakkında açılma düşüncesine fiziksel olarak karşı koyuyordu. Nick ise Isabel'in ellerini sıktı. "Düşünmeyi bırakamadığın şey hakkında konuşmaya ne dersin?"

Isabel son derece sakin ve tatlı gelen bu sözler üzerine nefesini tuttu.

Ona söylese ne olurdu?

Sırlarının bazılarını serbest bıraksa?

Orada öylece duruyorlardı, ikisinden de daha güçlü bir şeyin kenarındaydılar ve Isabel sessizliği fiziksel bir ağırlık-mış gibi hissediyordu. O gece ikisi de eldiven takmamıştı, malikânenin sıradan doğası bunu gerektirmiyordu.

Nick, Isabel'in ellerini ellerinin arasında dikkatlice ovuşturdu. Geniş, muhteşem yuvarlaklıktaki parmak uç-larını Isabel'in parmaklarında sırayla gezdiriyordu. Isabel onu izliyordu, Nick'in nasırlı teni onu hayrete düşürmüştü. Londra'nın en gıpta edilen lordlarından biri nasıl olur da bir işçinin ellerine sahip olurdu? Isabel Nick'in sıcak, çıplak ellerinin tenindeki hissinden dolayı öylesine kendinden geç-mişti ki az kalsın onun isteğine boyun eğecekti.

Az kalsın.

Ama içinde, derinlerde bir yerde bu adama açılmasının hayatı boyunca yapacağı en tehlikeli şey olacağını biliyor-du.

Nick onun yükünü paylaşabileceğine inanmak istemesini sağlamıştı.

Oysa işin aslı Isabel yalnızdı.

Her zaman da yalnız olacaktı.

Başlangıçta bunun en iyisi olacağını düşünmüştü çünkü hayatını paylaşmayı seçmiş olan tanıdığı her kadın bundan pişman olmuştu. Annesinden, Minerva Evi'ndeki kadınlardan ders almıştı. Hayatı bir erkekle paylaşmak eninde sonunda yarım bir kadın hâline gelmek demekti. Isabel asla bu şekilde hissetmek istemiyordu.

Nick'in sıcak elleri ve cesaretlendirici sözleri onu ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın önemli değildi.

Isabel yutkundu, sesinin güçlü ve kararlı çıkmasını istiyordu. "Söyleyecek bir şey yok. Babamın şöhretini benim kadar iyi biliyorsunuz. Tahminime göre benden daha iyi.

Onu tanıımıyorduk. O ise bizi tanımayı önemsemiyordu.” Isabel tek omzunu hafifçe kaldırarak omuz silktili ve ellerini çekiftirdi, Nick’in elinden kurtulmak istiyordu.

Nick karşılık vermedi, Isabel’in bir elini serbest bıraktı fakat diğeri elini avucunda sınısıkı tutmaya devam ederek ters çevirdi ve Isabel’in avucuna baktı. Başparmaklarıyla Isabel’in avucunda daireler çizmeye başladı. Bu hareket Isabel’in içinde aniden dayanılmaz bir heyecan duygusu yarattı.

Nick konuştuğunda sesi fısıltıdan ibaretti. “Bana anlatmak zorunda değilsin ama babanın seni hayata düşman etmesine izin veremezsin dediğimde bana inan. Seni hayatın zevklerinden mahrum etmesine izin verme.”

Isabel bakışını hızla Nick’e çevirdi ama Nick ona bakmıyordu. Yaptığı işi, Isabel’in içine en muhteşem zevk dalgalarını gönderen parmaklarının avucuna dokunuşunu ve okşayışını izliyordu. Isabel iç çekerek koltuğunun minderine yaslandı, onu durdurması gerektiğini biliyordu fakat kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

Nick eline her ne yapıyorsa çok *güzeldi*. Isabel’in uzun süredir tecrübe ettiğı her şeyden çok daha güzeldi.

Belki Nick’in öpücüğü hariç.

O da son derece güzeldi.

Isabel gerçekten elini Nick’in elinden çekmeliydi.

Fakat Nick’in ona yaptığı bir şey... Parmaklarının elindeki en hassas noktaları bulabilmesi... Isabel daha önce insanın parmaklarının böylesine haz verebileceğini hiç fark etmemişti.

Isabel’in bakışı Nick’in parmaklarıyla oynadığı noktadan güneşte yanmış boynuna doğru kaydı. Daha önce kimsenin boynuna dikkat etmemişti ve Nick’in boynunu çenesine kadar tümüyle inceleyerek bunun nedenini merak etti.

Aslında boyunlar son derece büyüleyiciydi.

Nick, Isabel'in ellerine uyguladığı baskının yerini değiştirdi. Isabel'in başparmağının dibini parmaklarının güçlü uçlarıyla ovmaya başladı, Isabel ise Nick'in dokunuşundan eriyerek koltuğuna iyice gömüldü. Nick masajına devam etti, muhteşem bir şekilde ovarak ve okşayarak Isabel'in içine zevk dalgaları gönderiyordu. Isabel iç çekti, onu durdurması gerektiğini biliyordu ama kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

Aksine Nick'in yüzüne baktı, çenesinin boğazının hatlarıyla buluştuğu noktadaki sert açığı; güçlü çenesini; kararlı, yumuşak dudaklarını inceledi. Nick'in ağzına veya aklına getirdiği sarsıcı hatıralara takılmadı; dikkatini Nick'in burnundaki hafif, belli belirsiz eğikliğe çevirdi.

Nick'in burnu kırılmıştı. Yüzündeki yarayla aynı zamanda olmuş olabilir miydi?

Aynı anda beyefendi bir antikacı, gizemli bir hapisane firarisi ve insanı çileden çıkaracak kadar iyi öpüşen biri olan bu adam kimdi?

Isabel'i nasıl bu kadar iyi anlıyormuş gibi görünüyordu?

Daha da önemlisi Isabel onu tanımayı neden bu kadar çok istiyordu?

Isabel cesaretini toplayıp Nick'in gözlerine baktı ve onun yüzünden ziyade ellerine odaklanmış olduğunu görünce rahatladı. Nick'in dalgın bakışını izledi. Daha ilk başta fark ettiği parlak mavi -eğer aptal dergiye inanmak gerekirse Londra'daki her kadının öyle ya da böyle fark ettiği- gözleri sadece mavi değildi. Gri tonlarının, peygamber çiçeklerinin ve safirlerin büyüleyici bir karışımıydı. Her kadının gıpta edeceği gür, kara kirpiklerle çevrelenmişti.

Nick çok güzeldi.

Bu düşünce Isabel'i kendine getirdi, doğruldu, elini Ni-

ck'in ellerinin arasından çekti ve bunu yapınca hissettiği ani kaybetme duygusunu bir kenara itti. Bir kez yutkunarak kendini topladı. "Çok iyi bir arkadaşınız, Lord Nicholas." Sesinin titremesinden dolayı ezilip büzülmemeyi başarmıştı ve kendini dizginlediği için son derece gururluydu.

Nick hiç zaman kaybetmeden ellerini baldırlarına koydu; ağzının kenarının küçük, alaycı bir tebessümle yukarı doğru kıvrılmasından hiç çekinmedi. "İç çekişini duydum, Isabel. Bedenin beni pek de arkadaş gibi görmedi."

Bu sözler üzerine Isabel'in gözleri kocaman açıldı. "Söylenebilecek en kibirli, en kaba şey!"

Nick belli belirsiz omuz silkti. "Bana bir daha Lord Nicholas dersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

Isabel karşılık vermek için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Ağzını kapattı. Ne kadar da sinir bozucuydu. Romanlarda kadın kahramanın her zaman söyleyecek zekice bir şeyleri olurdu.

Isabel kahraman değildi.

Isabel zihnini bu düşünceden arındırmak için başını sallayarak ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirerek Nick'in yanından geçti, eteğinin Nick'in çömeldiği yerde omzuna sürtünmesinden çıkan sesin tadını çıkardı. Ondan yeterince uzaklaştıktan sonra arkasını döndü. Ancak Nick dibinde duruyordu.

Isabel donup kaldı, Nick elini kaldırıp Isabel'in yanağına götürünce ve parmak uçlarını yanağında gezdirerek içine heyecan dalgaları gönderince Isabel aniden gerildi. Etrafı Nick'in kokusuyla sarılmıştı. Brendi, sandal ağacı ve çıkar-tamadığı muhteşem bir şeyin çarpıcı bir birleşimiydi. Isabel gözlerini kapatıp kokusunu içine çekme, hafif dokunuşuna doğru eğilip onu daha ileri gitmesi için cesaretlendirme dürtüsüne direndi.

Ya Nick ileri gitseydi? O zaman ne olurdu?

Isabel'i yeniden öper miydi?

Isabel öpmesini istiyor muydu?

Isabel kırırdamadan duruyordu, Nick'in dokunuşunun yumuşaklığından büyülenmişti.

Evet. Nick'in onu öpmesini istiyordu.

Isabel'in bakışı Nick'in gözleriyle buluştu ve Isabel onun daha fazla yaklaşmasını -öğleden sonra yaptıklarını tekrarlamasını- diledi.

Nick onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Isabel yapabildiğini biliyordu. Isabel'in arzusunu fark ettiğinde Nick'in bakışındaki erkeksi tatmin parıltısını görebiliyordu ama umurunda değildi. Onu öptüğü sürece sorun değildi.

Nick ona çok yakındı, Isabel çıldırıyordu. Beklemeye -belki de hiç gelmeyecek olan öpücüğün yoğun beklentisine- dayanamıyordu, sonunda gözlerini kapattı. Nick'in delici, bilmiş mavi gözlerine bakmaya devam edemedi. Isabel onu göremediği için Nick'in sıcaklığına doğru kaydığını hissetti. Bunun doğru olmadığını biliyordu ama bu adamda ona kendini unutturan, geçmişini unutturan bir şey vardı. Asla olmayacağına dair söz verip durduğu biri oluyordu.

"Isabel..." Nick adını fısıldadı ve Isabel etraflarını saran bu sıcak, samimi büyüü bozma korkusuyla gözlerini açma dürtüsüne karşı koydu. Nick'in tok sesinden duyduğu adının tadını çıkardı, elleri kendiliğinden uzanarak Nick'in paltonun kalın kumaşına dokundu, onun geniş göğsünü keşfetmek için can atıyordu.

Nick hayatın zevklerinden bahsetmişti. Nick'in hayatın zevklerini ona göstermesini istiyordu.

Isabel'in hafif dokunuşu Nick'i teşvik etmiş gibiydi ve Nick dudaklarını Isabel'in dudaklarına yerleştirirken genç

kadın iç çekti. Zevk ve rahatlama karışımı duygularla altüst olmuştu.

O öğleden sonraki öpüşmelerine nazaran bu seferki öpücük daha yumuşaktı, daha sakindi, keşfeden bir öpücüktü. Nick'in elleri Isabel'in ensesindeki saçların içine gömülürken dudakları dudaklarına tüy gibi hafifçe dokundu. Bir kez, iki kez... Isabel'i kendinden geçiriyordu. Isabel iç geçirdi, dudaklarını araladı, Nick ise öpücüğünü şiddetlendirerek onu ödüllendirdi, ağzını ağzının üstüne kapattı, dili Isabel'in dolgun alt dudağı boyunca gezinerek geçtiği yerlerde ateşten bir iz bırakıyordu.

Isabel parmaklarını iyice açarak ellerini Nick'in geniş omuzlarına geçirdi ve kendini Nick'in göğsüne bastırdı, ona daha yakın olmak istiyordu. Nick anlamıştı, kollarını Isabel'e dolayıp onu kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı, diliyle Isabel'in dilini okşuyordu. Daha sonra dudaklarını yanağına, oradan da kulağına götürdü ve Isabel'in adını fısıldadı. Sesten ziyade heyecan duyuluyordu, Isabel'in yumuşak kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve Isabel yoğun bir haz titreyişiyle kollarını Nick'in boynuna dolayana kadar kulak memesini yavaşça ısırdı.

Dudaklarını Isabel'in kulağının arkasında nabzının deli gibi dayanılmaz bir hızla attığı yumuşak noktaya bastırırken Isabel, Nick'in tenindeki dudaklarının gülümsediğini hissedebiliyordu. Nick yumuşak, karşı konulmaz öpücükler kondurarak Isabel'in boynundan aşağı doğru iniyordu, bazen duruyordu ve Isabel duyduğu zevki inleyerek belli edene veya ayakta kalmak için çabalayana kadar dişlerini tenine sürtüyordu.

Daha sonra dudaklarını Isabel'in boynundan ayırmadan onu kucağına aldı ve şöminenin yanındaki büyük berjer kol-

tuğa oturarak Isabel'i de kucağına oturttu. Başını kaldırdı, onun devam etme arzusunu doğrulamak ister gibi gözlerine baktı. Isabel iç çekerek onayını bildirdi Nick, Isabel'in çenesini kaldırarak dudaklarını boynunun omuzlarıyla birleştiği noktadaki yumuşak tenine geri döndürdü. Hafifçe yalıyordu, dilinin sertliği Isabel'i çılgına çeviriyordu.

Isabel iç çekti ve çıkan ses Nick'in dikkatini yeniden Isabel'in ağzına çevirdi. Isabel'in dudaklarını yeniden ele geçirdi, dilini dudaklarının arasından itti, bu sırada bir eli Isabel'in yan tarafına kayarak göğsünün kenarına geldi. Göğsüne geldiğinde eli durdu, bu hareketsizlik Isabel'i mahvetmişti. Göğsü hiç olmadığı kadar ağır geliyordu, sertleşmişti ve Nick'in dokunuşu için arzu doluydu. Isabel, Nick'in elini şu ana kadar hiç hayal etmediği şekilde üzerinde hissetmek istiyordu.

Isabel kıvranıyordu. Nick'in hareket etmesini, ona dokunmasını istiyordu. Nick ağzını Isabel'in dudaklarından kaldırdı, parlak mavi gözlerini açarak Isabel'in gözlerine baktı.

“Ne istiyorsun, güzellik?” Nick'in başparmağı hafifçe kıpırdadı ama onun ne istediğini kesin olarak bildiğini göstermeye yetecek kadar değildi. Nick ona sataşıyordu.

“Ben...” Isabel söyleyemedi.

Nick elinin yan tarafını -o lanet el Isabel'in istediği yere çok yakındı- Isabel'in tenine bastırdı ve dudaklarını Isabel'in kulağına götürdü. “Öylesine güzel, öylesine tutkulu... Benim Voluptas'ım.” Sesten ziyade nefese benzeyen sözler Isabel'in içinde sıcak bir patlamaya neden oldu. “Göster bana.”

Bu talep Isabel'in içindeki bir şeyleri serbest bıraktı. Elini Nick'in kolundan aşağı doğru kaydırarak elinin üstüne

götürdü. Geri çekildi, sahip olduğunu sandığından çok daha cesur bir ifadeyle adama baktı ve elini göğsüne götürdü. Göğsünün ağırlığı Nick'in avucundayken ikisi de Nick'in parmaklarının göğsünü okşamasını ve başparmağının meme ucunun elbisesinin kumaşında çıkıntı yaptığı noktada daire çizmesini izledi. Isabel heyecandan iç geçirdi ve ikisinin bakışları buluştu.

“Nasıl hissettiğini anlat.”

Isabel kızardı. “Ben... Ben yapamam.”

Nick okşayışını tekrarladı ve Isabel bir kez daha iç geçirdi. “Yapabilirsin.”

Isabel başını salladı. “Daha önce hiç... Bu çok fazla. Çok güzel.”

Nick onu uzun bir öpücükle daha ödüllendirdi. Parmaklarından birini Isabel'in elbisesinin yakasından sokarak tersini sıcak, gergin teninde gezdirdi. Isabel dudaklarını çekerek çığlık attı, Nick ise alnını Isabel'in alnına dayadı, şişmiş dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Daha da güzel olacak.” Bu sözler ateşli vaatlerle doluydu.

Nick, Isabel'i tekrar kaldırdı. Onu kolayca kucağına alıp ayağa kalkması Isabel'i şaşırtmıştı. Daha sonra onu sandalyeye oturttu. Üzerine eğildi, koltuğun kollarına tutundu ve dudaklarını bir kez daha esir aldı, ta ki Isabel hareket edemeyecek hâle gelene kadar.

Daha sonra geri çekildi. Isabel gözlerini açtığında Nick'in gözlerindeki yoğun arzuyu gördü fakat arzunun yerini bir anda Isabel'in sadece kararlılık olarak nitelendirebileceği bir duygu almıştı. Bu değişiklikten kafası karışan Isabel, Nick fısıldarken onu dinlemekle yetindi. “Benden ne sakladığını bilmiyorum, Isabel fakat çok yakında öğreneceğim ve elimden gelirse bu durumu değiştireceğim.”

Bu beklenmedik sözler üzerine Isabel'in ağzı açık kaldı.

Isabel onu hâlâ deliler gibi isterken Nick odayı terk etti.
Gidişi de sözleri kadar kendinden emindi.

On

Nick daha gözlerini açmadan birinin onu izlediğini anlamıştı. Soluklarını sabit tutarak seçeneklerini düşündü.

Birkaç metre öteden gelen hafif, düzenli solukları duyabiliyordu. Davetsiz misafiri ona çok yakındı, yatağının yanındaydı ve hiç gergin değildi. Eğer bundan on yıl önce olsaydı ve Nick Osmanlı topraklarında olsaydı bu durum onu çok tedirgin ederdi ama Yorkshire'daydı, bir yağmur fırtınasında mahsur kalmıştı, bu durumda ziyaretine gelebilecek insan sayısı sınırlıydı.

Portakal çiçeklerinin kokusunu almıyordu, demek ki o sabah odasında ona katılan kişi Isabel değildi, ne yazık ki. Uyandığında yanı başında Isabel'i bulmak isterdi. Önceki gece yaşananlar Nick'in onun hakkındaki merakını daha da körüklemişti. Nick daha önce böylesine tutkulu ve böylesine gizemli bir kadın tanımamıştı. Isabel hakkında keşfedilecek her şeyi keşfetmek istiyordu.

Evet, uyandığında yatağında Isabel'in yanında olmasını isterdi. Sıcak ve şehvetli bir şekilde hemen yanında, bal

gözleri uykulu ve istekli hâlde... Dünyada böylesine güzel bir yatağı terk etmeye degecek hiçbir şey yoktu.

Dikkatini önündeki soruna geri çevirdi. Ziyaretçisi tehlikeli değildi, en azından öyle sanıyordu fakat şu anda malikânenin hanımı hakkında fantezi kurmanın sırası değildi. Aslında Isabel hakkında fantezi kurmak başlı başına tehlikeli bir durumdu.

Gözlerini açtı ve karşısında hayalini kurduğu gözlerden çok da farklı olmayan ciddi, kahverengi gözlerle karşı karşıya kaldı.

“Güzel. Uyanmışsınız.”

Olabilecek tüm davetsiz misafirlerin arasından Reddich Kontu’nun yatağının yanında diz çökmüş hâlde ona bakıyor olacağını hiç tahmin etmemişti.

“Öyle görünüyor.”

“Uyanmanızı bekliyordum,” diye bildirdi James.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim,” dedi Nick ilgisizce.

“Sorun değil, gerçekten. Bir saat daha dersim yok.”

Nick doğruldu, uyku mahmurluğunu gidermek için elini yüzüne götürürken keten örtüler çıplak beline indi. “Kimse size konukların yatak odalarına gizlice girmenin terbiyesizlik olacağını söylemedi mi?”

James başını yana eğdi. “Ben bunun sadece kızların odaları için geçerli olduğunu sanıyordum.”

Nick gülmüseddi. “Evet, kızların odaları için daha da geçerli.”

Nick çok önemli bir sırrı açıklamış gibi James başıyla onayladı. “Bunu aklımdan çıkarmayacağım.”

Nick gülmemeye çalışarak bacaklarını yatağın kenarından yere sarkıttı ve önceki gece kendisine takdim edilen aşırı küçük sabahlığı giydi. Ayağa kalkarak sabahlığın ke-

merini sıkıca bağladı ve yatağın karşı ucundan onu dikkatle izleyen çocuğa geri döndü.

Çocuk hareketlerini izlerken Nick onda ciddi bir hava olduğunu fark etti, çocuğun gözlerinde yaşının çok üstünde bir ihtiyat seziliyordu. Nick'in aklı yeniden Isabel'e kaydı, anlaşılan ciddiyet kalıtsaldı.

“Sizin için ne yapabilirim, Lord Reddich?”

James başını salladı. “Kimse bana öyle demez.”

“Demeye başlamalılar. Siz Reddich Kontusunuz, değil mi?”

“Evet...”

“Fakat?”

James alt dudağının kenarını çiğniyordu. “Fakat gerçekte kontların yaptığı şeyleri yapmıyorum. Yeterince büyük değilim.”

“Neymiş o şeyler?”

“Babamın yaptığı şeyler.”

Nick, “Aslında *ben* de babanızın yaptığı şeyleri yapacak kadar büyük olduğumdan emin değilim,” diyerek odanın diğer tarafına geçti ve oraya yerleştirilmiş olan leğenden yüzüne soğuk su attı. Yakındaki bir havluluktan keten bir bez alarak yüzünü kuruladıktan sonra yatağın ucuna oturan ve onu izleyen çocuğa döndü.

“Sanırım yakında öğreneceğim,” dedi James. Nick çocuğun sesindeki isteksizliği fark etti. “Isabel heykel salonundaki işiniz bittiğinde okula gitmemi sağlayacak kadar çok paramız olacağını söylüyor.”

Nick başıyla bir kez onayladıktan sonra leğenin yanına bırakılmış olan tıraş kutusunu alarak yüzünü sabunladı. Odanın köşesindeki aynaya döndü, çocuğun hayranlık içinde her hareketini izlediğinin farkındaydı. “Kaç yaşındasınız?”

“On.”

Her şey değiştiğinde Nick'in olduğu yaşıydı.

Nick masadan tıraş bıçağını alırken çocuğun dik dik baktığını fark etmemiş gibi yaptı. Bıçağı dikkatlice yanağına yerleştirdi ve “Erkek kardeşim bir markidir,” dedi.

Sözcüklerin James’e ulaşması birkaç saniye sürdü çünkü çocuk çelik bıçağın Nick’in tenindeki hareketine kendini kaptırmıştı. Fark ettiğinde genç kontun gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Nick birkaç saniye daha işine odaklandıktan sonra, “Ve bir marki olmakla ilgili bildiği çoğu şeyi okulda öğrendi,” dedi.

Birden sessizlik çöktü. James, Nick’in sözlerini düşünürken odada duyulan tek ses Nick’in tıraş bıçağına değen suyun sesiydi. “Siz okula gittiniz mi?”

“Gittim.”

“Okulu sever miydiniz?”

“Bazen.”

“Ya diğer zamanlarda?”

Nick duraksadı, cevaplarını düşünmek amacıyla hassas bir iş olan çenesini tıraş etmeye koyularak zaman kazandı. Bu çocukla çok ortak noktası vardı; onu yaşlılarından ayıran tuhaf bir hikâye, belirsiz bir gelecek ve talihsiz bir geçmiş. Nick annesinin gidişini, annesinin gidişinin hemen ardından başlayan dedikodu yağmurunu, babasının kendini kapatıp onları diğerlerinin konuşacakları şeylere -dalga geçecekleri şeylere- hazırlamadan Nick’i ve Gabriel’i yatılı okula postalamasını hatırladı. Nick ikinci erkek çocuk olarak bir unvana sahip olmadığından sataşmalardan en büyük nasibi alan kişi olmuştu ve o zamanlarda kendini tümüyle derslerine vermişti.

Tüm bunlar yumruklarıyla karşılık vermeyi öğrenmeden önceydi. Boyunun, büyüklüğünün ve fiziksel gücünün Ralston Markisi'nin ikinci oğlu olarak yaşamaktan umacağından çok daha iyi bir hayatın kapılarını açacağını fark etmeden önceydi.

Hayır, okulu pek sevmemişti. Fakat James için farklı olabilirdi. James kuşkulu namus değerlerine sahip zayıf bir marki ile markizin oğlu değildi. O bir konttu ve unvanının saygınlığını hak ediyordu.

“Bazen erkekler hoşlanmadıkları şeyleri yapmak zorundadır. Onları erkek yapan budur.”

James, Nick'in sözlerini düşündü. Nick onu aynadan dikkatle izliyordu, genç kontun aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Çocuk nihayet başını kaldırdı. “Bana bir erkek olmanın öğretilmesini istiyorum.”

“O hâlde ne yazık ki okul zorunlu.”

“Ama ya...” Nick çocuğun üstüne gitmedi, tıraşı biten yüzünü kurularak uzun sessizliğin bitmesini bekledi. “Ya kızlar ne olacak?”

Nick'in aniden içi burkuldu, dokunaklı sorudan dolayı içine ılık bir sızı yayılmıştı. Çocuk ablası için endişeleniyordu. Kadının son iki gündür sergilediği pervasızlık düşünlürse Nick, James'i suçlamıyordu.

Elbette bunu söylemeyecekti.

“Ablan tek başına da son derece iyi idare ediyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?”

James başını salladı. “Isabel yalnız olmaktan nefret eder. Ben gidersem üzülecektir.”

Nick gözünün önüne gelen Isabel'in üzgün ve yalnız görüntüsünü düşünmemeye çalıştı. Bundan hoşlanmamıştı.

“Bence görevini anlayacaktır.”

Çocuk dudağını kemirmeye geri dönmüştü. Nick bunun Eton'ın ona derhâl bıraktıracığı sevimli bir huy olduğunu düşündü ve bundan dolayı üzüntü hissetti.

“Peki ya buradaki görevim ne olacak? Kızlara karşı yani?” diye sordu James.

“Isabel ve Lara sen döndüğünde burada olacak, James. Bir kont olmak hakkında öğrendiğin şeyler sayesinde daha iyi olacaklar.”

James hararetli bir şekilde başını salladı. “Onlar...” Sus-tu, düşüncelerini topladı ve yeniden konuşmaya başladı. “Okul için uzaktayken onları koruyamam.”

Bu sözler üzerine Nick alarına geçti. “Onları korumak mı?” diye tekrarladı, James’e iyice yaklaşırken bile sıradan bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Onları neyden korumak?”

Çocuk başını çevirdi, yatak odasının penceresinden ileri-deki yeşil arazilere baktı. “Her şeyden.”

Nick, James’in genel, kapsamlı bir endişeden değil; belirli bir korkudan bahsettiğini hemen anlamıştı. Çocuğun endişesini kolayca paylaşmayacağını da biliyordu. Çocuğu korkutup kaçırmamak için, “James...” dedi, “...seni endişelendiren bir konu varsa ben yardımcı olabilirim.”

James yeniden Nick’e baktı. Çocuğun bakışı Nick’in yarısına kayarak onu şaşırttı. Nick çocuk baktığı için değil, ilk kez baktığı için şaşırmıştı. James’in bakışı yara izinden hemen uzaklaşarak bu kez aşırı küçük, ödünç sabahlığın kumaşının aşırı gerildiği omuzlarına kaydı. James nihayet usulca, “Sanırım yardımcı olabilirsiniz,” dedi. “Bence yardım edebilecek kadar büyüksünüz.”

Nick, James’in anlattıklarından dolayı son derece huzursuz hissediyor olmasaydı bu sözler üzerine gülebilirdi.

Büyükliğini biliyordu, büyüklüğüne alışkın olmayanlara devasa göründüğünü biliyordu. “Bu güne kadar üstesinden gelemeyeceğim bir tehlikeyle hiç karşılaşmadım.”

Bu kibirli sözler tam olarak doğru değildi fakat çocuğun bunu bilmesine gerek yoktu.

James başını bir kez sallayarak onayladı. “Onları koruyacak birine ihtiyaçları olacak. Özellikle de...”

Isabel.

Nick, James’in yüzündeki bariz endişeyi izlerken Nick içinden Isabel’in adını fısıldadı.

Isabel’in ciddi bir tehlike içinde olması mümkün müydü? Birilerinin Isabel’in peşinde olması mümkün müydü? Saklanıyor olabilir miydi? Nick dişlerini sıktı, korumacı içgüdüğü üstün gelmişti. Odadan hızla çıkıp Isabel’i bulmak ve bunları ondan zorla öğrenmek istiyordu. Bu kız kendini ne tür bir belaya bulaştırmıştı?

James sonunda fısıldadı. “Özellikle Georgiana.”

Bu isim Nick’e tanıdık geldi. *Georgiana.*

“Georgiana kim?”

“Mürebbiyem.”

Onu bulmuşlardı.

Avlanmanın hazzı gün yüzüne çıkmıştı fakat Nick duygularını bastırdı. Sesini ilgisiz tutarak, “Ne kadar süredir mürebbiyen?” diye sordu.

“Sadece birkaç hafta oldu. Ama çok iyi bir öğretmen. Latince biliyor. Ayrıca kont olmak hakkında da çok şey biliyor.”

Bir dükkün kız kardeşi olmasından kaynaklanan bilgiler.

“Ya bana ihtiyaç duyarsa ve ben burada olmazsam?”

Bu masum soru Nick’in dikkatini keşfinden başka yöne çekmişti. James’in yaşındayken aynı soruyu kendine acaba kaç kez sormuştu? Ya annesinin ona ihtiyacı olduysa ve

o bunu fark etmediyse? Annesinin nereye gittiğine dair en ufak fikri yokken Nick onu nasıl koruyabilirdi?

Zihnini boşaltmak için başını bir kez salladı. Karşısında mürebbiyesine abayı yakmış bir çocuk vardı, bambaşka bir şeydi. “Malikânenen uzakta olmayı hayal etmenin zor olduğunu biliyorum fakat onun sensiz de iyi olacağına eminim.” James karşı çıkmak istiyor gibiydi, o yüzden Nick devam etti. “Artık iyi, değil mi?”

“Evet fakat... Ya biri onu aramaya gelirse?”

Nick suçluluk hissetti. *Birileri onun için zaten geldi.*

“O iyi olacak.” En azından çocuğa bunun sözünü verebilirdi.

James daha fazlasını söylemek istiyordu, Nick bunu görebiliyordu. Fakat başını yere eğerek, “Sanırım. Belki... Ben gidersem siz kalabilirsiniz, değil mi? Sadece güvende olduklarından emin olmak için.”

Nick genç konta baktı, çocuğun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Önceki gece Isabel’in gözlerinde gördüğü endişeyle aynıydı.

Neye bulaşmışlardı böyle? Bu kızlar da kimdi? Hepsi soylu muydu?

Derin bir nefes aldı. Eğer Isabel bir ev dolusu aristokrat kızı barındırıyorsa kraliyetin en az bir düzine farklı yasasını çiğniyor demektir. Isabel’in başı büyük beladaydı. Hem de Nick’in onu kurtarabileceğinden çok daha büyük bir beladaydı.

Nick kıyafetlerinin ütülendiği yere doğru ilerledi. Gömleğini eline aldı ve hevesle cevabını bekleyen James’e geri döndü. “Hepinizin güvende olduğundan emin olana kadar kalacağım. Yeterli mi?”

“Söz veriyor musunuz?”

“Söz veriyorum.”

James'in yüzünde Nick'e Isabel'i hatırlatan kocaman, rahatlamış bir sırıtiş belirdi.

Nick çocuğun mutluluğundan dolayı memnun hissetmekten kendini alamadı. "Şimdi ben giyinirken dışarıda bekle, sonra da bana dersliğini gösterebilirsin. Şu mürebbiyenle tanışmayı çok isterim."

On beş dakika sonra Nick, Townsend Park'ın üst kat koridorlarında dersliğı doğru James'i izliyordu.

"Heykel salonuna giderken belki öğle yemeğinde ziyaret edebilirsiniz. Yani isterseniz." Nick yatak odasının dışında koridorda onunla buluştuğundan beri çocuk hiç susmamıştı, görünüşe göre az önceki sohbetleri James'i rahatlatmıştı ve çocuklar konusunda pek deneyimi olmasa da Nick çocuğı bariz endişelerinden biraz olsun uzaklaştırdığı için mutluydu.

Haklı endişeler.

Nick suçluluk duygusuyla yutkundtu. "Belki. O zamana kadar işimin ne kadarını bitirdiğıme bağılı. Ama çalışacağım."

Anlaşılan Nick'in cevabı James'i tatmin etmişti, James başını bir kez sallayarak onayladı ve dikkatini yakındaki kapalı kapıya, kapıyı loş koridorda fark etmeyi zorlaştıran koyu renk ahşaba çevirdi. James avuçlarını geniş kapı paneline dayayarak kapıyı itti ve parlak, güzel bir derslik belirdi.

Nick çocuğun arkasından içeri girdi, meraklanmıştı. Bir dersliğı adım atmayaı yıllar olmuştu fakat gördüğü bu yer odanın her yerine asılmış Latince kelimelerden burun deliklerine hücum eden tebeşir tozunun belirgin kokusuna kadar hem tanıdık geliyordu hem de yabancıydı.

Köşede Isabel büyük, dikdörtgen bir cam masanın üzerine eğilmişti ve kumral saçlı genç bir kadın onu izliyordu. *Georgiana*. Kendini bir dükün kızı olarak göstermese de dokunulmazmış gibi dik ve asil duruyordu, Nick onu tanırdı.

Leighton'ın ten rengine, kadınların üstüne atlamasına sebep olan kumral buklelerine ve Leighton sülalesine has bal rengi gözlere sahipti. James'in günaydın diye bağırması üzerine genç kadın başını çevirdi ve bakışı hemen Nick'e döndü. Nick onu tanıdığını belli etmedi fakat kızın gözlerindeki korku parıltısını fark etti. O anda Townsend Park'ın kızları zorla alıkoymadığını, onları kurtardığını anladı. Georgiana ondan çok korkmuştu. Nick'in kim olduğunu biliyordu, Isabel ona söylemediyse bile Nick'in yüzündeki yara onun kim olduğunu ele veriyordu ve muhtemelen onun ağabeyinin arkadaş olduğunu da biliyordu.

Genç kadın fısıldayarak izin isteyip çıktı, yakındaki bir kapıdan dersliğin içindeki başka bir odaya hızla geçerken kadının etekleri arkasından uçuşuyordu. Nick onun gidişini izledi, içinde garip bir duygu belirmişti.

Suçluluk.

Bundan hoşlanmamıştı.

Dikkatini kararlılıkla Isabel'e çevirdi. Isabel gri bir yas elbisesi giymişti, şeffaf bir cam kutuya uzanmıştı, başını ve bir kolunu şeffaf kutuya iyice sokmuştu. “Kahretsin! Neden kabul ettim ki lanet yaratık tabi ki benden olabildiğince uzakta.”

James, “Izzy!” diye bağırarak ablasının yanına koştu ve boştaki elini çekiştirdi. “Ne yapıyorsun? Canını yakacaksın!”

“Yakmayacağım.” Isabel'in sesi kutunun içinden geliyordu, Nick küçük bir orman gibi taşlarla ve yeşilliklerle dolu yapıya daha yakından bakmak için odanın içinde ilerledi. Camdan Isabel'in parmaklarının yaprakları, çakıl taşlarını ve son olarak kalm bir dal parçasını kenara ittiğini gördü. Isabel'in sıkıca kavrayana kadar büyük bir taşı çevirmesini izledi. “Yakaladım seni!”

Isabel yüzünde zafer dolu bir sırıtışla doğruldu, kestane saç tutamları bağlandıkları yerden çıkmıştı ve ona heyecanlı bir taşra kızı havası katıyordu. Nick aniden önceki geceyi, Isabel'in öpücüklerini hatırladı. Dudaklarında oynayan bir tebessümle Isabel'in ödülünü havaya, James'in ulaşamayacağı kadar yukarıya kaldırmasını izledi.

Genç kont parmak uçlarında yükselerek söz konusu nesneye doğru uzandı. "İzzy! Onu bana ver!"

"Neden verecekmişim?" Nick, Isabel'in sesindeki sataşmayı duyabiliyordu ve bundan çok etkilenmişti. "Onu kurtaran benim. Demek ki artık bana ait."

"Kaplumbağaları sevmezsin bile!"

"Bu yüzden de kardeşim, sonsuz minnet duymalısın."

Isabel kakhaha atarak James'in ötesine baktı ve Nick'i fark etti. Nick, Isabel'in onu fark ettiği anı biliyordu. Isabel'in yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Genç kadın hemen odaya bakındı. *Georgiana'yı arıyordu*. Isabel onu Nick'ten saklıyordu. Bu keşfi üzerine -yani Isabel ona güvenmediği için- Nick'in içini ani bir öfke kapladı.

Güvenmemeliydi de. Nick mekânlarını dünyaya duyurmak üzereydi.

Isabel, Nick'in gerginliğinin belirtisi olduğunu idrak etmeye başladığı bir hareketle elini saçma götürdü. Isabel'in dikkati dağıldı ve kolunu indirerek son derece gururlu bir şekilde sakındığı nesneyi James'in eline bıraktı.

Isabel'in tutumundaki değişiklik yüzünden Nick yoğun bir kayıp duygusu hissetti. Gülümseyen, mutlu Isabel'i tanımak istiyordu. Bu ciddi Isabel'i yeterince görmüştü.

Başını eğdi. "Leydi Isabel. Bir kez daha tuhaf şartlar altında karşılaşıyoruz."

Isabel hızlıca, hatta belli belirsiz bir reveransla selam verdi. Nick, Isabel'in tek amacının gözlerini ondan kaçır-

mak olduğunu tahmin etti. “Lord Nicholas. Davet edilmeden ortaya çıkıp durmayı kesseniz sizi temin ederim daha az tuhaf görünürdüm.”

“Size asla tuhafısınız demedim. Eşsiz, evet. Merak uyandırıcı, kesinlikle. Ama asla tuhaf değil.”

Isabel’in yanakları kızardı ve Nick bunu görünce içini ani bir haz kapladı. Duygularına göre hareket etmeyi aklından geçirse de James’in orada olduğunu hatırladı. Dikkatini çocuğa çevirerek çömeldi. “Ben kaplumbağaları çok severim, Lord Reddich. Görünüşe göre sizinki özel bir tür. Bakmamda sakınca var mı?”

James, Nick’in bakması için kaplumbağasını gururlu bir tavırla uzattı. Nick kaplumbağayı çevirerek inceledi. “Gerçekten de çok güzel.”

James sırtıyordu. “Adı George. Ona kralın adını verdim.”

“Eminim kral böyle bir adaşı olduğu için gurur duyardı.”

“Onu ilkbaharda buldum. Izzy ile birlikte onun için bir akvaryum yaptık. Mükemmel hâle getirmemiz haftalar sürdü.”

Nick başını kaldırıp Isabel’e baktı. Bir kaplumbağaya yaşam alanı oluşturmak için o kadar çok zaman harcayan genç kadın merakını uyandırıyor. “Öyle mi?” Nick gözlerini Isabel’den ayırmadı. “Ne mükemmel bir proje.”

Isabel sohbetten duyduğu rahatsızlığını puflayarak gösterdi, kasıtlı olarak başını başka yöne çevirip elbisesinin kumaşını göğüslerine sıkıca yapışana kadar gerdirerek kollarını kavuşturdu.

Nick oraya bakmamaya çalışıyordu.

Isabel’in göğüsleri çok güzeldi.

Isabel, “Evet, bu barınağın yerini değiştirmesek George tüm topraklarını kaybedecek,” diyerek Nick’in dikkatini

önlerindeki meseleye çekti. “Akan çatı kaplumbağayı hedef alıyor.”

James ve Nick Isabel’in tavanı işaret eden parmağını izledi. Çatıda bir delik vardı ve George’un yaşam alanı gerçekten de kuşatma altındaydı.

“Siz de kalabilirsiniz, Lord Nicholas,” dedi Isabel ve Nick onun sesindeki yavanlığı fark etti. “Kas gücünüz işimize yarayabilir.”

Nick bu sözler üzerine ilkel bir tatmin hissetti, Isabel’in ikisinin arasındaki farklılıkların en temelinin farkında olduğunu gösteriyordu. Verdiği görgüsüzce tepkinin gurur duyulacak bir şey olmadığını biliyordu. “Beni işe yarar görmenizi büyük bir kompliman olarak kabul ediyorum, Leydi Isabel.”

Isabel devasa cam kaba dönerken Nick onun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark etti. Isabel olmayı dileği gibi soğukkanlı bir kadın değildi.

Isabel odanın karşı ucundaki bir sehpayı işaret ederek kardeşine, “George’u şuraya koy,” dedi. “Sonra da yanıma gel ve bana yardım et.” Isabel yeniden tavana bakarak seçeneklerini düşündü.

Nihayet Nick’e döndü ve odanın karşı ucunu göstererek, “Sanırım en iyi şansımız şurası,” dedi.

Nick başıyla onaylayarak akvaryumun bir ucunda yerini aldı. “Bunu tek başınıza yapmak yerine yardım etmek için Rock’ı çağırmama müsaade edeceğinizi sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

Isabel kutunun karşı tarafında yerini aldı. “Eğer yardıma ihtiyacım olsaydı, St John, bir uşak çağırırdım.”

“Elbette çağırırdınız,” dedi Nick umursamazca. Isabel’in renkli uşak kadınlar tayfasından hangisini çağıracağını merak etti. Tartışmaya değmezdi. Omzunu kaba yasladı ve kabı

itti. Yüce Tanrım, bu şey en az bir ton çekiyordu. Akvaryumu taşıma işinin çoğunu Nick hâletti, Isabel gücünü kabı yeni yerine yönlendirmek için kullanıyordu, James ise George'u tutarak onları izliyordu.

Aniden ortalık birbirine girdi.

Nick bir an nefesini tutmuş Isabel'in kutunun yeni yerinden memnun olduğunu belirtmesini beklerken bir anda arkasında berbat bir çatırtı kopmuştu. Sesi duyunca hızla arkasını döndü ve devasa bir tavan alçısının koparak daha bir dakikadan kısa süre önce hep birlikte durdukları yere düştüğünü gördü. Gece boyunca çatıdan sızan yağmur suyundan ağırlaşan ıslak tavan parçasının düştüğü alanı bir toz bulutu kapladı.

Hepsi oluşan hasarı algılamaya çalışırken bir süre çıt çıkmadı, sonra Isabel uzun bir iç geçirdi. "Sanırım bunun olması an meselesiydi. Artık dün çatıyı onarmamın sebebi ni anlamışsınızdır, Lord Nicholas." Isabel, James'e döndü. "Gidip mürebbiyeni bul. Bugün dersliği kullanabileceğinizi sanmıyorum."

James gözlerini kırıştırarak ablasına baktı, seçeneklerini düşünüyordu. Anlaşılan, mürebbiyesiyle birlikte derslik dışında geçireceği bir öğleden sonra çok cazip gelmişti. George'u yuvasına geri koyarak odadan uçarcasına çıktı ve Isabel ile Nick'i bir kargaşayla baş başa bıraktı.

Nick kaplumbağanın kabuğundan uzanıp yakındaki bir yapraktan bir parça koparmasını ve dışarıdaki curcunadan habersizce yaprağı usulca kemirmesini izledi.

Ah, kaplumbağa olmak varmış.

Tavandaki deliğe bakmakta olan Isabel'e döndü. İşte o anda gördü. Tek bir damla gözyaşı Isabel'in gözünün ucundan yanağına doğru iniyordu. Isabel gözyaşını hemen sildi, o kadar hızlı davrandı ki sanki o yaş hiç var olmamış gibiydi.

Fakat Nick onu görmüştü.

Kahretsin!

“Isabel...” dedi Nick. Sesindeki belirsizlik kendine bile yabancı gelmişti.

Isabel derin bir nefes alarak Nick’e döndü. “Artık bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok, değil mi? Burada bir hamam odası inşa etmek zorunda kalmadan önce yağmurun durmasını umut etmekten başka şansımız yok.”

Nick o anda bu kadına ne kadar hayranlık duyduğunu anladı. Tanıdığı diğer her kadın -annesinden yatağına aldığı kadınlara kadar- çıkarları için gözyaşlarını kullanırdı.

Bu kadın ise gözyaşlarını saklıyordu.

Bu durum onu daha da dikkate değer kılıyordu.

Nick onu kendine doğru çekmek istiyordu. Ona kalkanını indirme şansı tanımak istiyordu. Isabel’in çok fazla sorumluluğu vardı. Nick bunaldığı için onu suçlamıyordu. Fakat gözyaşlarından bahsetmesini istemeyeceğini kesin olarak biliyordu, o yüzden Nick de bahsetmedi. “Londra’daki en iyi evlerin hepsinde hamam odaları inşa edilir. Bunu yapmak için küçük birer servet harcarlar. Modaya uymuş olacaksınız.”

Isabel, Nick’e baktığında genç kadının gözlerinde bir şey vardı, rahatlamayla minnettarlık arasında bir şey. “O hâlde böylesine uyumlu bir çatımız olduğu için çok şanslıyız, değil mi?”

Isabel kıkırdayarak Nick’in duyularını harekete geçiren hafif bir ses çıkardı. Nick de ona katıldı ve birlikteliklerinin ve rahatlamının tadını çıkararak uzun süre güldüler.

Nick’in kahkahası sakinleştiğinde yerini farkındalığa bıraktı. Nick bu kızdan hoşlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla.

Aklını başına getiren bir düşünceydi. Kaçınılmaz olarak acıya sürükleyen bir düşünceydi. Ya da prangalara.

Nick boğazını temizledi. “James’in güvenliğiniz hakkındaki endişesi beni şaşırtmıştı fakat artık endişelenmekte haksız olmadığını görüyorum. Tehlike sanki etrafında kol geziyor.”

Isabel kaşlarını çatı. “James güvenliğimden endişe mi duyuyor?”

“Senin, mürebbiyesinin, Lara’nın, onun deyişle ‘kızların’ güvenliğinden.” Isabel derhâl başını çevirdi. “Isabel, bana söylemen gereken bir şey var mı?”

Söyle bana. Isabel’in her şeyi itiraf etmesini istiyordu. Eğer bunu yaparsa Nick onları güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Fakat Isabel’in ona güvenmesi gerekiyordu.

Elbette Isabel hiçbir şey söylemedi, bunun yerine odanın karşı ucuna geçerek darbe sonucu odanın her yerine dağılan büyük alçı parçalarını koymak için bir kova aldı.

“Isabel size yardım edebilirim.” Nick bunları söylemesi gerektiğini bildiği hâlde kelimelerin dudaklarından dökülüşünü dinledi.

“Size yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündüren nedir?” Isabel’in sesi neşeliydi fakat Nick altta yatan gerginliği hissedebiliyordu. Isabel’e bunu gözden kaçırmayacak kadar çok dikkatini vermişti.

Isabel’in alçıları temizlemek için eğildiği yerin karşısında çömeldi. Elini Isabel’in bileğine koydu, çıplak elini eldiveniyle elbisesinin kolu arasındaki çıplak teninde gezdirdi. “Beni zorlama. Ters bir şeyler olduğunun farkındayım.”

Isabel tenlerinin birbirine dokunduğu noktaya, sonra da Nick’in gözlerine baktı. Isabel’in bakışı çok sertti. “Zorlayan ben değilim, lordum. Tek terslik akıtan bir çatı ve bizi rahat bırakmaya niyeti olmayan bir konuk. Bizi anlamaya çalışmayı bırakın. Biz sizin sorunuz değiliz, Lord Nicho-

las. Öyleymişiz gibi davranmayı keserek ikimize de iyilik yapmış olursunuz.” Isabel’in öfkесinin ardından sessizlik oldu. Isabel elini Nick’in elinin altından çekerek temizliğe geri döndü. “Ben bizimle ilgilenebilirim. Hep ilgilendim.”

Bu sözlerde çok fazla acı gizliydi.

“Yapamayacağınızı ima etmedim.”

Isabel, Nick’e döndü ve sert bir sesle, “Evet, ima ettiniz. Herkes yapıyor. Fakat yıllardır buradayım. Tek başınayım. Evi bir arada tutuyorum. Siz gittikten sonra da hep burada olacağım. Akan çatı, çocuk bir kont ve diğer şeylerle.”

Göğsünün şiddetli bir şekilde inip kalkması Isabel’in ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. O an Nick aklına gelen yegâne sözleri söyledi. Tamamen yanlış olan sözleri. “Bırak sana yardım edeyim.”

Isabel gözlerini kısarak ona baktı, göğsünün inip kalkışı sessiz odada duyulabiliyordu. “Yardım mı etmek istiyorsunuz? Lanet mermerlerin değerini tespit edin.”

Isabel yeniden arkasını döndü ve Nick onun öfkeyle yumruklarını sıkmasını izledi.

Bu evde bir şeyler dönüyordu. Nick anlatamayacağı kadar kötü düşmanlarla yüzleşmişti, bilimsel kesinlikle acı çektirebilecek adamlar. Erkek emsallerine taş çıkartacak taş kalpli kadınlar. Kötü bir insanın sahip olmaması gerektiği kadar çok servete ve güce sahip zalimler. Isabel’in karşı karşıya kaldığı şeytanları da alt edebileceğinden kesinlikle emindi, bu kızı kurtarabilirdi. Bu kontluğu. Hiç şüphesiz.

Ama bunu yapmasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

• Tüm hayatı, hatta ufak bir daimilik veya sorumluluk belirtisi, hatta bir yerde fazla uzun kalma tehdidi bile onu bir sonraki maceraya atılmaya sevk ederken bu kadında, bu evde, bu yerde ne vardı da burada kalmak istiyordu?

Isabel'i bırakmayacaktı. Ne tür bir tehlikede olurlarsa olsunlar hepsinin güvende olduğundan emin olana kadar gitmeyecekti.

Sadece en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin vermesi için Isabel'i ikna etmesi gerekiyordu.

İkisinden biri yalan söylemeyi kesmeliydi.

O yüzden Nick ona gerçeği söyledi. En azından gerçeğin bir kısmını.

“Tanrı aşkına, Isabel! Kızları biliyorum.”

On Bir

Dört Numaralı Ders

Müttefiklerinizin listesini çıkarın.

Beyefendinize kur yapmak bir nevi savaş yapmaya benzer. Zaferi garantilemek için üstün bir stratejiye, zaman içinde kendini kanıtlamış taktiklere ve güvenilir erkek (veya kadın) ortaklara ihtiyacınız olacak. Stratejik ittifaklar gerekecek. Hayır, başarınız için hayati önem taşıyan ittifaklar gerekecek! Arkadaşları, aileyi, hizmetkârları ve sizi bir araya getirebilecek diğer insanları değerlendirin. İstekli bir ev sahibinin veya ev sahibesinin gücünü azımsamayın. Gerçek bir beyefendi vals için verilen bir işareti asla görmezden gelmez ve bu, bir balo salonunda vals yapmaktan bahçede yürüyüş yapmaya doğru atılan küçük bir adımdır. Ayrıca bir balodan, güçlüklerle geçilen bir bahçeden bir kilise ve mihrap hiç de uzak sayılmaz!

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Nick'in Minerva Evi'ni keşfetmesinin son derece sakinleştirici bir tarafı vardı. Isabel böyle hissedeceğini hiç ummazdı. Panikleyeceğini veya Nick'in gördüklerini inkâr etme zorunluluğu hissedeceğini, keşfiyle dalga geçip hiçbir şey değişmemiş gibi devam edeceğini sanırdı.

Ancak Nick doğrudan gözlerinin içine bakıp hava durumundan bahsediyormuş gibi bildiklerini açıkladığında hissettiği şey panikten ziyade rahatlamaydı. Nick'ten bir şeyler saklamaktan bıkmıştı, onun bir şekilde sırlarını keşfetmesini beklemekten yorulmuştu. Geriye dönüp baktığında gerçeği ondan saklayabileceğini sanarak aptallık etmişti.

“Kadın bir kâhyan, kadın uşakların ve kadın bir seyisin var.”

Isabel, Nick'in sözleri üzerine ayağa kalktı. Temizlemekte olduğu alçıdan zarar gören eldivenlerini çıkardı. “Kadın bir başseyisim var.”

Nick, Isabel'in düzeltmesini duymazdan geldi. “Bir ev dolusu kadına sahipsin.”

“Tam olarak değil.”

“Tam olarak kaç tane?”

Isabel sustu. “Bir kişi hariç hepsi.”

Nick, Isabel'e arkasını döndü. Isabel, yanağındaki yaranın öfkeyle gerilerek beyaza döndüğünü fark etti. Nick'in elleriyle ensesini kavrayarak tavana bakmasını izledi. “Kardeşin.”

“*Kont.*” Isabel'in kardeşinin unvanını vurgulaması zorunluymuş gibi görünüyordu.

“On yaşındaki kont.”

“Ne önemi var? Yine de kont!”

“Bunun anlamı sizi koruyacak kimsenin olmadığıdır!” Bu sözler odayı sallamıştı, güçleri karşısında Isabel şaşırıp kalmıştı. Isabel bir anda öfke dolmuştu. Bu sözlerin doğ-

ruleğu yüzünden öfkelenmişti. Evrene öfkeliydi. Onu üç günden az süredir tanıyan bu adama ve Isabel'in korunması gerektiğine dair ısrarına öfkeliydi. Isabel'in kendine bakamadığına dair ısrarına. Kardeşine bakamadığına. Ve kızlara.

“İçinde bulunduğumuz zor durumu anlamadığımı mı sanıyorsunuz? Göze aldığımız riskleri bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Başka bir yolu olsa onu bulmuş olmayacağımı mı sanıyorsunuz?” Isabel'in gözyaşları hızla ve şiddetle dökülmeye başladı. “Sizden asla yardım istemedim, Lord Nicholas.”

Nick onun gözlerine baktı. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Biliyorum, Isabel. Benden yardım istemeye cesaret edemezsin. Acizliğini göstermekten aşırı korkuyorsun.”

“Belki de sizden yardım istemememin sebebi çoğunlukla korunmamız gereken kişilerin erkekler olmasıdır. Bu aklınıza geldi mi hiç?”

Isabel ikisinin arasına gülle gibi düşen sözlerinden dolayı pişman oldu.

Nick bunları hak etmiyordu. O diğer adamlar gibi değildi. Isabel bunu biliyordu.

Yine de onun kesinlikle çok daha tehlikeli olduğunu da biliyordu.

“Özür dilerim.”

Nick uzun süre Isabel'in gözlerini inceledi. “Kadın olduklarını anlamak hiç zor olmadı ama kim onlar? Neden buradalar?”

Isabel başını salladı. “Size bunu söyleyeceğime gerçekten inanıyor olamazsınız.”

“Suçlular mı?”

“Bazıları mı? Eminim öyle olduklarını düşünüyorsunuzdur.” Isabel adil davranmıyordu. Ama kendine hâkim olamıyordu. Nick'in yavaşça yumruk yapıp açtığı ellerinin

hareketinden büyülenmiş gibiydi. “Bazıları sadece kurtuluş arayan kızlar.”

“Isabel, eğer suçluları barındırıyorsan hapse girebilirsin.”

Isabel cevap vermedi.

“İnsanlar onları aramaya gelebilir. Onları o yüzden gizli tutuyorsun.”

Nick parçaları birleştiriyordu fakat Isabel ona gerçeği açıklama zevkini tattırmayacaktı.

“Mermerler. Maddi durumunuzla ilgili kaygıların. Sadece James için değil. Kızlar için.”

“James’in okulundan başka sebeplerden dolayı da paraya ihtiyacım olduğunu asla inkâr etmedim.”

“Hayır. Sadece tüm gerçeği söylemedin.”

“Sorumluluğunu üstlenmeniz gereken bir gerçek değil.”

“Yine de görünüşe göre üstleniyorum.”

“Sizden bunu asla istemedim.”

Nick cevap vermedi; pencereye doğru dönerek ilerideki ıslak topraklara baktı. Isabel, Nick’in yüzünün sadece yaralı yarısını görebiliyordu, beyaz çizgi gri sabah ışığında çok netti. Onun zalim sessizliğinde daha da beyaz görünüyordu. Nick uzun süre pencerenin önünde durdu, hiç konuşmadı, ta ki Isabel bu yüzden delireceğini düşünene kadar. Nihayet konuştu. “Bana güvenebilirsin.”

Güven. Ne güzel bir kelime.

Bu adamda; sahip olduğu güçte; Isabel’e sabırla, dürüstçe ve *umut verici* bakışında Isabel’in ona tüm kalbiyle inanmak istemesine sebep olan bir şeyler vardı. İncancını, güvenini, kızlarını, evini... Sahip olduğu her şeyi Nick’in ellerine teslim edip ondan yardım istemesine teşvik eden bir şeyler vardı.

Ama yapamazdı.

Yapmaması gerektiğini biliyordu.

Ah, elbette! Nick onlara yardım edebileceğini düşünüyordu. Onların koruyucusu olabileceğini düşünüyordu. Bu fikir kesin içinde erkeksi bir arzu uyandırıyordu fakat Isabel güzel sözleri ve güçlü kolları olan erkeklerin etraflarındaki kilerden sıkıldıklarında neler olduğunu görmüştü. Hayatlarındaki kadınların ihtiyaçlarından sıkıldıklarında. Babasının annesini terk etmesini, onu dağılan bir malikâne ve kırık bir kalple baş başa bırakmasını izlemişti.

Şimdi ona bel bağlarsa gittiğinde hayatta kalamazdı.

“Hoşuna gitsin veya gitmesin, beni bu dünyana sen soktun, Isabel. Bilmeyi hak ediyorum.”

Ona güvenmesinin imkânı yoktu. Güvenmeyi ne kadar çok isterse istesin fark etmezdi. Nick’in gücü, kendinden emin tavırları ve öpücükleri onu her ne kadar cezbetse de olmazdı.

Bu adam babası gibi adamlardan daha tehlikeliydi.

Isabel başını salladı.

“Yani anlatmayacaksın.”

Isabel geri adım atmadı. “Hayır.”

“Bana güvenmiyorsun.”

İstiyorum!

“Ben... Ben yapamam.”

Genç adamın gözlerinde bir parıltı vardı, tehlikeli bir şey. Isabel o sözleri söylememiş olmayı diledi.

Nick ona doğru yaklaşarak kısık ve tehlikeli bir sesle, “Farkındaysan, gerçeği kendim bulacağım. Ben mükemmel bir avcıyım,” dedi.

Isabel’in bundan şüphesi yoktu. Ama Nick’in bunu görmesine izin vermeyecekti. “Ah, Tanrı aşkına! Söz konusu bir mermer koleksiyonu değil. Öylece açılıp sana gerçeği anlatmalarını bekleyemezsin.”

Nick'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu yapan ilk kadınlar onlar olmayacak."

Başka kadınların Nick'e açılması fikri Isabel'in hiç hoşuna gitmemişti. Sessiz kaldı.

"Demek böyle olması gerekiyor, öyle mi Izzy?"

Çocukken kullanılan takma adını duyunca Isabel kendini savunmasız hissetti. Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Omuzlarını dikleştirdi. "Öyle görünüyor."

"Harika. O hâlde av başlasın."

"Bu her şeyi kolaylaştırır, değil mi?"

"Kızlar onun etrafındayken o denli dikkat etmek zorunda kalmayacakları için kesin mutlu olacaklar."

Isabel, Gwen'den Jane'e döndü; bu ikilinin akıllarını kaçırdığına emindi. "Anladığınızı sanmıyorum. Bu iyi bir şey değil. Lord Nicholas bir ev dolusu kadını sakladığımızı biliyor. Minerva Evi'nin varlığından haberdar. Bu hiç iyi değil."

Isabel küçük bir mutfak çekmecesinden bir tomar kâğıt ile mürekkep hokkası çıkararak odanın ortasındaki büyük masaya oturdu. "Hepiniz için bir yer bulmalıyım. Her şey yoluna girene kadar sizi Townsend Park'tan göndereceğim. Eminim bir iki kız almak isteyecek yarım düzine kadar ev bulabilirim."

Isabel'in sözlerinin üzerine odaya sessizlik çöktü, duyulan tek ses Isabel'in dolma kaleminin kâğıdın üzerinde çıkardığı sestti. Gwen ve Jane önce birbirlerine sonra da Kate'e bakarak onu konuşmaya teşvik ettiler. "Isabel... Belki de böylesine köklü bir eylemi gerçekleştirmeden önce tekrar düşünmelisin."

"Hiç de köklü bir eylem değil. Yapılabilecek tek *akıllıca*

hareket bu. Lord Nicholas bir ev dolusu kadın barındırdığımızı biliyor ve hepinizin buraya nasıl geldiğinizi keşfetmesi an meselesi. Peki, sonra ne olacak? Sizce Margaret bir veya iki kız kabul eder mi?”

“Margaret eskiden burada yaşıyordu. Elbette birkaç kızı kabul edecektir. Ama bu gerekli mi? Neden mermerlerin satılmasını bekleyip herkesi taşımıyoruz?”

Isabel başını salladı. “Çok geç kalmış oluruz.”

“Lord Nicholas’ın yerimizi açıklayacağına inanıyor olamazsın,” dedi Kate inanamayarak.

Isabel başını önündeki kâğıttan kaldırmadan, “Aslında inanabilirim,” diye karşı çıktı. “Niye bizim tarafımızda olsun ki?”

“Hayır,” dedi Kate. “Buna inanamam.”

“Saçmalık,” diye onayladı Gwen. “Belli ki iyi bir adam...”

Isabel yazmayı keserek Gwen’e baktı. “Nereden biliyorsun? Onunla tanışmadın bile!”

“Ama onu *gördüm*. Ayrıca senin yanındayken onu duydum. Bu ve ayrıca yardım etmeye istekli olması, bence yeterli.”

Isabel gözlerini kırıştırdı. “Hiç de öyle değil.”

“Bence Gwen’in söylemeye çalıştığı lordun iyi bir adama benzediği,” dedi Jane temkinli bir sesle. “Sonuçta sadece rastgele bir davet üzerine mermerlerini değerlendirmeye geldi. Bu derece cömertlik pek kötülük barındırmaz.”

“Böylesine bir cömertlik neredeyse *her zaman* kötülük barındırır! Herhangi biri olabilir! Mesela...” Isabel sustu, örnek vermek için mümkün olan en kötü şahsiyeti arıyordu. Isabel çırpınırken kızlar dudaklarında tebessümle beklediler.

“Evet?” diye üsteledi Jane.

“Bir muhabbet tellalı olabilir!” dedi Isabel. Sözlerini

vurgulamak için bir parmağını havaya kaldırmıştı. “Kadın satıcısı!”

Jane homurdandı.

Kate gözlerini yuvarladı. “O bir muhabbet tellalı değil, Isabel. Bize yardım etmek isteyen bir adam. Bizim de yardıma ihtiyacımız var.”

“Ayrıca Londra’nın evlenmeye değer lordlarından biri, unutmayın,” dedi Gwen.

“O da var,” diye onayladı Kate.

Bunun üzerine Isabel homurdandı. “Ah, o saçma dergiyi hiç duymamış olmayı nasıl da isterdim. En başından bu duruma düşmemiş olurum!” Isabel her biri bir öncekinden daha mahcup görünen kızlara tek tek baktı. “Tanrım. Onun peşinden koşmam gerektiğini düşünüyorsunuz.”

“Belki de derslerden birini uygulamayı *deneyebilirsin*. Mesela üç numaralı derse ne dersin?” Gwen umutluydu.

“Lord Nicholas St. John’a kur yapmak bu sorun için mantıklı bir çözüm değil!”

Bunun üzerine Jane konuştu. “Tanrı aşkına, Isabel. Karşında cömert, varlıklı bir beyefendi var...”

“Ayrıca yakışıklı,” diye araya girdi Gwen.

“Güzel. Cesaretini kırma çabalarına rağmen sana karşı kibar ve yardımsever olmak istediği belli olan ve durumu muza ilgi gösteren -ki durumumuzun kesinlikle varlıklı bir beyefendinin ilgisiyle çözülebilecek türden bir durum olduğunu eklemeliyim- cömert, varlıklı, *yakışıklı* bir beyefendi. Tek söyleyebileceğim St. John’a kur yapmanın sorunlarımızın en iyi çözümü olacağıdır.”

“Artık çok fazla seçeneğin olmadığını söylemeye gerek yok sanırım, Isabel,” dedi Kate. “Minerva Evi’ni gizli ve mali bakımdan güçlü tutacaksan en iyi şansın bu.”

Isabel kâhyasından ahır sorumlusuna, sonra tekrar kâh-

yasına baktı. “İkinizin de o saçma dergiyle ve derginin saçma kurallarıyla alakanızın olmasını istemediğinizi sanıyordum!”

İki kadın en azından mahcup görünme lütfunda bulunmuştu.

“Bu, başımızın üstünde bir çatı olması için en iyi seçeneğimiz,” dedi Jane.

Isabel kaşlarını çatı. “Lord Nicholas Londra’nın üst tabakasına aşına olan varlıklı bir adam! Peki ya babam tanıyor, Kate? Ya da hırsızlık yaptığın adamı, Jane?”

Kate tehdidi kabul etmeyerek başını salladı. “Öncelikle, yakışıklı lordunun canavar babamı tanıdığından hayli şüpheliyim. İkincisi, eğer işler beklediğimiz gibi giderse endselenecek bir şeyim olmayacağını düşünüyorum.”

Isabel gözlerini kıstı. “O benim yakışıklı hiçbir şeyim değil.”

“Gwen’in demek istediği bu değil,” diye takıldı Kate. Bunun üzerine Jane ve Gwen kıkırdamaya başladı.

Isabel hepsinin gırtlaklarını sıkımayla düşündü. Neden bu işi ciddiye almıyorlardı? Minerva Evi’nin onca zamandır dikkatlice korunması onların güvenliği içindi. Isabel’in yerlerini ve kimliklerini gözden uzak tutmak için bu kadar uğraşması onlar içindi.

Önce Kate konuştu. “Isabel. Hayatının büyük bir bölümünü bizi güvende tutmaya çalışarak geçirdiğini biliyoruz. Bize güvenlikten fazlasını verdin, cesaret verdin; kendimize ve dünyaya inanmamızı sağladın. Duygularını hiçe saymıyoruz fakat bir adamdan fazlasının gerektiğini fark etmen gerek...”

“İki adam,” diye düzeltti Isabel.

“Bizi devirmek için Minerva Evi’nin eşsiz karakterini iki adamdan fazlasının bilmesi gerek.”

“Daha fazlası olmaz.”

“Seni bırakmayacağız,” dedi Kate.

“Bırakacaksınız.” Isabel bu konuyu tartışmak istemiyordu.

Kate dikleşti. “Diğerleri için bir şey diyemem fakat ben seni bırakmıyorum.”

Kate’in sözleri son derece net ve kararlıydı, Isabel masanın karşısında duran Kate’in yeşil gözlerine baktı. Kate o güne kadar Minerva Evi’ne gelen en genç kızdı. Yanında uyuz bir köpekle malikânenin geniş, taş basamaklarına geldiğinde ve elinden geldiğince gururlu bir tavırla kapıyı çaldığında ancak on dört yaşındaydı. O sabah kapıyı Isabel açmıştı ve Kate’in meydan okuyan çenesine bir kez bakması onu kızın kalması gerektiğine ikna etmişti.

Beş yıl geçmişti ve Kate Minerva Evi için paha biçilmez biri hâline gelmişti. Kızlara cesaretlerini veren onun gücüydü. Diğerlerinin gidişatını belirleyen onun çalışma etiğiydi. Kızlardan hiçbiri onlardan birini kurtarmak için ateşe bile dalabilecek olan Kate’ten daha sadık değildi. Şu anda Kate’in çenesi on dört yaşındaki gibi gerilmişti.

Isabel kalemini bıraktı.

“Şimdi...” dedi Kate. “Bu Lord Nicholas hakkındaki gerçek düşüncelerini söylemeye ne dersin?”

Isabel etrafında toplandıkları bereli masaya bakarken bu soru odada yankılandı. Isabel ahşaptaki belirli derin bir yarığı gözleriyle takip ediyordu ve Kate’in sorusunu düşünürken bu yarığın neden olduğunu merak ediyordu. “Ben...”

Onun hakkında *ne* düşünüyordu?

İşin doğrusu, adam Isabel’in güvensizliğini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Hayatını iki kez kurtarmaktan, mermerlerine değer biçmeyi kabul etmekten, kardeşine arkadaşlık etmekten ve hepsinin güvenliğini temin etmeyi önermekten başka hiçbir şey.

Bir de Isabel'i öpmüştü.

Aslında güvenini kazanmak için yirmi dört yıllık ömründe herhangi bir adamın yaptığından çok daha fazlasını üç gün içinde yapmıştı.

İç geçirdi. Ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Sanırım ondan epey hoşlanıyorum.”

Gülerek mutfığa giren Lara ve Rock'ın gelişiyle Isabel ayrıntıya girmekten kurtulmuştu. Lara, Rock'ın kalın pelerinine sarınmıştı. Rock kapıyı arkalarından sıkıca kapatarak asla kesilmeyecekmiş gibi görünen yağmuru ve rüzgârı dışarıda bırakırken Lara pelerini çıkardı.

Lara odaya göz attığında diğer kadınların üstündeki ciddi havayı fark etti.

“Ne oldu?”

Jane cevap verdi. “Lord Nicholas Minerva Evi'ni keşfetti.”

Lara saçını yüzünden çekerek ıslak saç tutamlarındaki yağmur suyunu sıktı. “Nasıl?”

Rock şapkasını çıkararak, “Dünden beri biliyor,” dedi.

Isabel şaşıracağını sanırdı fakat hiç şaşırmamıştı. “Hepsi benim suçum. Onları buraya davet etmeseydim...”

Lara başını salladı. “Hayır, Isabel. Onları buraya davet etmeseydin Minerva Evi'ni kurtarmak için en ufak şansımız olmazdı.”

“Her şeyi bilmek istiyor,” dedi Isabel.

“Yani? Ne yapacaksın?” diye sordu Lara.

“Bilmiyorum.”

“Isabel ondan hoşlandığına karar vermiş,” diye bildirdi Kate.

“Kate!” Isabel kızardı, açıklamayı duymamış gibi görünmek için elinden geleni yapan Rock'a baktı.

Lara heyecandan nefes nefese kalarak, “Ama bu harika!” dedi. “Yağmur onu tavlamanı daha da kolaylaştırıyor!”

Bunun üzerine Rock öksürdü, Isabel ise onun ortadan kaybolmak istediği izlenimine kapıldı. Isabel Rock’ı, “Onu tavlamaya filan karar vermedim,” diye temin etti.

Rock hafifçe gülümseyerek, “Sormadım,” dedi.

Isabel utançtan büzüştü.

Odaya sessizlik çöktü ve Isabel odadaki herkesin onun bir aptal olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Daha önce davranışları konusunda hiç bu kadar kararsız hissetmemişti. Erkeklerle birlikte gelen bu yeni şüphe duygusundan hiç hoşlanmamıştı.

“Sakıncası yoksa...” Rock konuşmaya başladı. Isabel kendi düşüncelerine öylesine dalmış olmasaydı onun çekingen ses tonunu komik bulabilirdi.

Isabel elini boş boş ama imalı bir şekilde salladı. “Elbette. Başka kimse fikir bildirme lütfunda bulunacak gibi görünmüyor.”

“Anladığım kadarıyla gizliliğinizi olumlu karşılamadı.”

“Doğru. Aslında beni gerçeği kendi başına araştırmakla tehdit etti.” Isabel tabaktan bir bisküvi aldı. “İşleri neden olurluna bırakmadığını anlamıyorum.”

Rock kısa bir kahkaha attı. “Nick asla işleri olurluna bırakan biri olmamıştır. Özellikle de güzel kadınlar söz konusuysen.” Isabel karşı çıkmaya yeltendi fakat Rock devam etti. “Sırlarınızı paylaşmayacağınız için öfkeli. Eğer bilmezse sırlarınızı koruyamaz.”

“Sırlarımızı koruyacağını nereden bileceğim?”

Rock fiziksel bir darbe almış gibi geri çekildi. “Bunu ona da ima ettiniz mi?”

Isabel kaçamak yanıt verdi. “Olabilir.”

“Demek öyle. Bunu iyi karşıladığını sanmam.”

“Karşılamadı.”

“Kesin olarak bildiğim çok az şey var, Leydi Isabel. Şimdi söyleyeceğim onlardan biri: Eğer Lord Nicholas St. John sizin tarafınızda savaşmaya ant içerse dediğini yapar.”

Isabel bir anda üzölmüştü. “Ben öyle...”

“Görünüşe göre ima etmişsin, Isabel,” dedi Lara. “Bay Durukhan biraz çay ister misiniz?”

Rock, Lara’ya dönerek tüm dikkatini ona verdi. “Çok isterim, Bayan Caldwell. Teşekkür ederim.”

Isabel, Lara’nın Rock için çay koyuşunu ve ara sıra işinden başını kaldırıp yumuşak bir tebessümle adama bakışını izledi. Rock da Lara’ya batığında Isabel göğsünde bir sızı hissetti. Böyle bir an, güzellikle dolu bir an için özlem hissetti. Rock ile Lara arasındaki çekingen fakat bariz etkileşimin son derece çekici bir yanı vardı.

O an aniden gelip geçti ve Rock dikkatini yeniden Isabel’e çevirdi. “Elbette eviniz ve çalışanlarınız için en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmalısınız, Leydi Isabel. Ancak Nick’in muhteşem bir müttefik olduğunu da aklınızdan çıkarmayın. Ayrıca sırların ciddiyetini çok iyi anlar. Bunu söylememden hoşlanmayacaktır fakat Nick’in de sırları yok değil.”

Bu sözler Isabel’i hiç şaşırtmamıştı. Lord Nicholas St. John’da son derece ilgi uyandırıcı bir yan vardı; yüzeyin altında saklanan bir gizem, kollarındayken Isabel’in ilk elden tecrübe ettiğı karanlık bir yön.

Bu, tanıdık gelen bir histi. Dünyanın ona karşı olduğunu düşündüğü onca yılın ardından Isabel’in onu anlayan birinin olduğuna inanmasını sağlayan bir şeydi. Ona yardım edebilecek biri vardı.

Belki de ona güvenebilirdi. Elbette, onu kendinden tamamen uzaklaştırmadıysa.

“Sanırım onu epey kızdırdım.”

Rock’ın gülümsemesi cesaretlendiriciydi. “Nick uzun süre öfkeli kalacak biri değildir.”

“Ona her şeyi anlatacağım.” Seyircileri Isabel’i dikkatle izliyordu, kimse konuşmuyordu. “Bunun her şeyi değiştireceğini bilin. Lord Nicholas öğrendiğinde söylediklerimi geri alamam.” Isabel bir savaşa hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bunu kendim için yapmıyorum. Bunu Minerva Evi için yapıyorum. James için. Kontluk için. Kendim için değil.”

Isabel buna inanmak zorundaydı. Yoksa aklını kaçırdı.

Lara masanın üzerinden uzanarak Isabel’in elini tuttu. “Bize yardım edebilir.”

Isabel uzun süre kuzenine baktı, sonra Rock’a dönerek adamın ciddi bakan kara gözlerine baktı. Rock karakterini değerlendiriyormuş gibi onu dikkatlice izliyordu. “Kesinlikle Nick’in ihtiyaç duyduğu türde bir kadınsınız.”

Isabel kızardı. “Ah! Ben değilim...”

“Olmayabilirsiniz...” diye onayladı Rock, “...yine de o kadın kesinlikle sizsiniz.”

Bu sözler üzerine Isabel’in midesi bulanmaya başladı ve kendini aniden gergin hissetti. Fakat artık geri adım atamazdı. Omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru ilerledi, Nick’i bulana kadar aramaya hazırды.

“Isabel?” diye seslendi Gwen arkasından. Isabel arkasını döndüğünde aşçı, “Çalışmalarına ilgi göster. Beyefendiler ilgilerini paylaşılan hanımefendilerden hoşlanır,” dedi.

Isabel kısa bir kakhaha attı. “*Pearls and Pelisses?* Hâlâ mı?”

Gwen gülümsedi. “Şimdiye dek işe yaradı.”

Isabel cevap verdiğinde sesi iğneleyiciydi. “Ah, evet, mükemmel işliyor.”

“Eğer derginin dediklerine daha fazla dikkat etseydin işe yarardı. Ayrıca ona yakın olmaktan çekinme!”

Isabel sabır dileyerek tavana baktı. “Artık gidiyorum.”

Gwen başını bir kez sallayarak onayladı. “İyi şanslar!”

Isabel topuğunun üstünde arkasını döndü. *Pearls and Pellisses* dergisinin *Londra'nın Evlenilecek Lordlarından Özür Dilemenin On Yolunu* da vermiş olmasını diliyordu.

Ne yazık ki bu işte tek başınaydı.

On İki

Beş Numaralı Ders

Lordunuzun ilgilerine ilgi beslemeye çalışın.

Seviyeli geçen ilk görüşmeniz beyefendinin dikkatini çektikten sonra lordunuzun meşgalelerinde ona düşünceli ve tereddütsüz bir şekilde eşlik etmeyi önermenin vakti gelmiş demektir. Her harika adamın erkeksi ilgileri olacaktır fakat kadınlığınıza rağmen konunun içinde kalmanın her zaman bir yolu olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

Lordunuz atlarına mı tutkun? Belki de üzerine oturmak için nakışlı bir battaniye hoşuna gidecektir!

Ayrıca sevgili okuyucu, sakın ona yakın olmaktan çekinmeyin!

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Isabel heykel salonunun girişinde duruyor, Nick'in çalışmasını seyreliyordu.

Fırtına, salonu tüyler ürpertici bir yeşil örtüyle kaplamış

gibiydi. Gök gürültüsü ve dışarıda uğuldayan rüzgârın sesi yüzünden Nick genç kadının geldiğini duymamıştı, o yüzden Isabel onu fark edilmeden izleyebiliyordu. Işıktan veya Nick'in bedenindeki gerginlikten veyahut odanın içindeki eşyalardan kaynaklanıyordu fakat Nick bir defterin üzerine eğilip yakındaki bir heykelle ilgili notlar alırken bile çok iri görünüyordu.

Isabel daha önce onun gibi bir adamla tanışmamıştı. Nick geniş yapılıydı, sertti ve etrafındakilerden dolayı ona bakan birinin onu heykellerle, yani mükemmel sureti onurlandırmak ve övmek için tasarlanan bu büyük, antik yapıtlarla kıyaslamaması imkânsızdı.

Geniş omuzları, uzun bacakları ve güçlü adaleleriyle Nick hepsini gölgede bırakıyordu. Isabel, Nick'in kalın bir saç tutamının alnına düşmesini ve kaşlarıyla gözlüğünün kalın çerçevesinin arasına girmesini izledi. Isabel, Nick'in gözlüğünü ilk kez görüyordu. Bu, ürkütücü adama hiç uymayan bir aksesuardı ama onu daha çekici hâle getiriyordu.

Isabel bunu düşününce kendini tuttu. Gözlükler ne zaman baştan çıkarıcı bir şey hâline gelmişti?

Bu adam ne zaman böylesine baştan çıkarıcı bir hâle gelmişti?

Isabel olacaklardan dolayı bir anda kendini gergin hissetti. Nick onu şaşkına çevirmişti. Bir an onun gitmesini istiyordu, sonra birden burada kalmasını istiyordu. Olabil-diğince uzun bir süre.

Isabel iç geçirdi, yumuşak ve zar zor duyulan sesi Nick'in başını çevirmesine yol açtı.

Nick gözlerini kırpmadan Isabel'in gözlerine baktı ve hiç hareket etmeden kadının sonraki adımı atmasını bekledi. Isabel kapının eşiğinde duruyordu ve gözlerini Nick'ten alamıyordu.

Daha sonra salona girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Isabel yanına yaklaşırken Nick doğruldu, gözlüğünü çıkardı ve yakındaki büyük, siyah bir heykelin kaidesine bıraktı. Heykelin tabanına yaslanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve Isabel'i bekledi.

İlgi alanlarına ilgi göster.

Isabel bunu yapabiliyordu.

Nick'e iyice yaklaşp durdu, başını kaldırarak heykele baktı. "Bu güzel bir mermer. Kim olduğunu bulabildiniz mi?"

Nick, Isabel'in bakışını takip etmedi. "Apollon."

"Ah?" Tiz ciyaklaması Isabel'in kulaklarını tırmaladı. Kibarca boğazını temizledi. "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü antikalar konusunda bir uzmanım."

Nick, Isabel'in işini kolaylaştırmayacaktı.

"Anlıyorum. Sanırım artık bir sorunuza cevap vermem gerekecek."

Nick defterine geri döndü. "O oyundan sıkıldığımı anladım."

"Nick." Nick'in adının Isabel'in dudaklarından dökülmesi ikisini de şaşırtmıştı. Isabel'e geri döndü. Bekledi. Isabel ise uzun süre Nick'in yakasının boynundaki bronz teniyle buluştuğu noktaya baktı. O noktaya bakarak konuştu. "Özür dilerim."

Odada duyulan yegâne ses Isabel'in sözlerinin ardından Nick'in yavaşça ve düzenli bir şekilde aldığı soluklardı ve nefes alışının durgunluğu Isabel'i cesaretlendirmişti. "Daha önce hiç kimseye Minerva Evi'nden bahsetmedim." Isabel, Nick'in meraklı gözlerine baktı. "Buraya verdiğimiz isim bu. Ev. Kızlar."

Isabel sustu, Nick'in soru sormasını bekliyordu. Nick bir şey sormayınca Isabel konuşmaya başladı. Sürekli Nick'in

boynundaki çukurluğa bakıyordu, gözlerine bakmak istemiyordu, başını tümüyle başka tarafa çevirmek de istemiyordu. “Hiçbir şeyimiz yoktu. Babam gitmişti ve annemin sağlığı bozulmuştu. Yatağa düşmüştü ve günlerce yemek yemediği ve bizi görmediği olurdu. Bizi gördüğündeyse...” Isabel yutkundu. *Hayır. Bunları ona anlatamazdı.* “Hizmetçilerin paraları ödenmiyordu. Hizmetçilerin bizden çaldıklarına oldukça eminim. Sonra bir gün hepsi gitti.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On yedi.” Isabel başını salladı, düşüncelerinde kaybolmuştu. “İlk gelen Jane’di. İşe ihtiyacı vardı. Barınağa. Benim de malikâneyi idare etmeme yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Jane zekiydi. Güçlüydü. Hevesliydi. Ayrıca onun gibi zor durumda olan arkadaşları vardı. Birkaç ay içinde evde yarım düzine kız olmuştu. Hepsi bir şeylerden kaçmaya çalışıyordu: Yoksulluktan, ailelerinden, erkeklerden; sanırım ben de bir şeylerden kaçmaya çalışıyordum. Çalışmaya isteklilerse ben de onları seve seve eve kabul ediyordum. Malikâneyi ayakta tutuyorlardı. Keçilere bakıp ahırları temizliyorlardı ve toprağı işliyorlardı. Daha önce sahip olduğumuz erkek işçiler kadar çok çalışıyorlardı. Hatta onlardan daha çok.”

“Sen de onları gizli tuttun.”

Isabel bunun üzerine Nick’in gözlerine baktı. “Zor olmadı. Babam buraya hiç uğramıyordu. Cebi dolu olduğunda geçimini kumardan kazandıklarıyla, şansı yaver gitmediğinde ise şehirdeki evin içindeki eşyalarla -sonunda da evin kendisiyle- sağlıyordu.” Isabel sustu ve acı bir kahkaha attı.

“Ya annen?”

Isabel başını salladı ve hatırladıkça dudaklarını bastırarak düz, ince bir çizgi hâline getirdi. “Babam gittikten sonra asla eskisi gibi olmadı. Jane geldikten kısa süre sonra da öldü.”

Bunun üzerine Nick, Isabel'e doğru uzandı.

Isabel bunun yanlış olduğunu, yani ona dokunmasına izin vermemesi gerektiğini bildiği hâlde karşı koymadı. Fakat Isabel onun sıcak gücüne ve gücünün onu sarmalamasına nasıl karşı koyabilirdi? Ne kadar zamandır kucaklanan kişi olmuyordu? Ne zamandır teskin edilen kişi olmuyordu?

“Bunu neden yapıyorsun?”

Isabel başını çevirdi. Kulağını Nick'in temiz, yün cekektine dayadı. Yanlış anlamış gibi yapmadı. “Bana ihtiyaçları var.”

Ve bana ihtiyaç duydukları sürece yalnız olduğumu unutmak daha kolay.

Nick göğsünün derinliklerinden cesaret verici bir ses çıkardı ve Isabel kendinde devam etme gücünü buldu. “Dışarıda onlardan düzinelercesi var: terziler, mürebbiyeler, anneler ve eşler... Bir tanesinin Bath'te bir turta dükkânı var. Bana geldiklerinde hiçbir şeyleri yoktu.”

“Sen onlara bir şey verdin.”

Isabel uzun süre sessiz kaldı, sonunda Nick'in kollarından sıyrıldı. Nick gitmesine izin verince Isabel onun karşı koymamasından dolayı vicdan azabı hissetti. “Şimdiye kadar yaptığım tek iyi şey bu.” Apollon heykeline baktı. “Babamın gitmesine ve annemi de beraberinde götürmesine engel olamadım. Malikâneyi ayakta tutamadım. Fakat bu kızlara yardım edebildim.”

Nick anlıyordu. Isabel bunu onun açık, net bakışında görebiliyordu.

“Korkuyorum,” dedi Isabel usulca.

“Biliyorum.”

“Densmore'un bizi desteklemesini bekleyemem. Sırlarımızı saklamasını da bekleyemem.”

“Isabel...” Nick sustu, Isabel onun sonraki sözlerini dik-

katlice seçtiğini görebiliyordu. “Keşfedilmelerinin korkusuyla yaşadığın bu kızlar kim?”

Isabel sessiz kaldı.

“Evliler mi?”

“Bazıları,” diye fısıldadı Isabel. “Buraya gelmek için yasayı çiğnediler.”

“Sen de onları saklayarak yasayı çiğniyorsun.”

“Evet.”

“James’in adını tehlikeye attığını biliyorsun. Üstesinden gelmek zorunda olduğu yeterince skandal var zaten.”

Isabel aniden öfkелendi. Seçimlerinin sonuçlarına James’in katlanmak zorunda kalacağı düşüncesi hoşuna gitmemişti. “Evet.”

“Isabel...” dedi Nick öfke ve endişe karışımı bir sesle. “Bu yükü tek başına omuzlayamazsın. Bu kadarı çok fazla.”

“Ne yapmamı öneriyorsun?” Isabel kollarını savunmacı bir şekilde kendine doladı. “Onları terk etmeyeceğim.”

“Terk etmek zorunda değilsin.”

“O hâlde ne?”

“Birkaç yolu var.”

Isabel kısa bir kahkaha attı. “Yedi yıl boyunca mümkün olan her yolu düşünmediğimi mi düşünüyorsun? Kim evlilik yeminini bozmuş bir kadını kabul ederek kendini riske atar? Kim kaçak kızını almak için gelen aristokrat bir babanın karşısında durur? Bunları yapabilseler Wastearl’ün kızının sözü dışında bir şey olmadan bile kim böyle bir tehlikeyi göze alır?”

“Sana yardım etmeme izin ver.”

Bunun üzerine Isabel sustu. Daha önce hiç kimseye bu adama; güç, kudret ve güvenlik hissettiren bu adama güvenmek istediği kadar güvenmek istememişti. Mutfaktayken her şey çok kolay olacak gibi görünmüştü. Fakat şu anda

onunla karşı karşıyayken Isabel bunu yapabilir miydi? Ona güvenebilir miydi? Geleceklerini bu adamın ellerine teslim edebilir miydi?

Nick iki elini de saçında gezdirip Isabel'e arkasını dönerken adamın mavi gözleri Isabel'in pek anlam veremediği bir pırıltıyla kaplıydı. Nick yeniden konuşmaya başlamadan önce sakinleşmek için Isabel'den birkaç metre uzağa yürüdü. "Sen bugüne kadar tanıdığım en sinir bozucu kadınsın." Isabel'e geri döndü, hızlı ve öfkeli konuşuyordu. "Bunu tek başına yaptığın için kendinle gurur duyuyorsun, değil mi? Burası *senin* evin. Onlar *senin* kızların. Onları kurtaran *sen*sin. Bu *senin* işin. Bundan gurur duymalısın, Isabel. Tanrı biliyor ya, gerçekten duymalısın. Ancak boyundan büyük işlere kalkıştığını anlayacak kadar zekisin. Bu duvarların arkasındakilerden sizi koruyacak hiçbir şeyin yok. Sana yardım öneriyorum. Koruma."

Isabel derin bir uçurumun kenarındaydı, her şeyi değiştirecek muazzam bir değişimin ucundaydı. Başını kaldırıp Nick'in mavi gözlerine baktı. Hayalini kurduğu her şeyi -kızlara güvenlik, James'e destek- vaat eden gözlerle baktı.

Nick iyi bir adamdı. Isabel buna inanıyordu.

Fakat evin üzerindeki hâkimiyetinden vazgeçmek, her konuda ona güvenmek hiç kolay olmayacaktı. Isabel'in şüpheleri bir fısıltı şeklinde dile geldi. "Bilmiyorum..."

Nick iç geçirdi. "Gitsen iyi olacak. Ne kadar çabuk gidersen lanet mermerlerin o kadar çabuk değerlendirilir ve ben de o kadar çabuk hayatından çıkarım."

Nick, Isabel'e bakmadan arkasını döndü.

Isabel onu bırakmak istemiyordu.

"Anlamıyorsun. Onlar benim kızlarım."

Nick sert bir nefes verdi. "Sana yardım etmeme izin verirsen bu konuda hiçbir şey değişmeyecek."

“Başka hiçbir şeyim yok!”

İşte. Sözcükler ağzından çıkmıştı ve Isabel onları durduramıyordu.

“Hayatım boyunca sahip olduğum tek şey bu! Olduğum tek şey bu! Bunun bozulmaması için yardımına ihtiyac duyuyorsam bu beni ne yapar? O hâlde ben ne olurum?”

“Bu doğru değil.” Nick, Isabel’e doğru ilerledi, konuşması hipnotize ediciydi. Isabel’in yüzünü ellerinin arasına alarak içini sıcaklıkla, arzuyla doldurdu. “Dünyada tek başına olduğunu düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Isabel. Ama durum nadiren böyledir.”

Isabel yalnız hissetmekten nefret ediyordu ve çok uzun süredir yalnızdı.

Bunu düşününce gözlerini kapattı, üzüntüsünü Nick’e göstermek istemiyordu.

Zayıflığını.

Yine de Nick tekrar konuştuğunda gözlerini Nick’in kararlı gözlerinden alamadı. “Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Böylesine güçlü biriyle -kadın veya erkek- hiç tanışmadım. Böylesine cesur. Yalnız değilsin. Asla yalnız olmayacaksın.”

Isabel önce kimin harekete geçtiğini, aralarındaki mesafeyi kimin kapattığını bilmiyordu. Bildiği tek şey Nick onu öptüğünde kendini artık yalnız hissetmediğiydi.

Kendini bu duyguya bıraktı.

Nick uzun süre kıpırdamadan durdu, dudakları yumuşaktı ve Isabel’in dudaklarının üzerinde duruyordu. Varlığını, gücünü ve kontrolünü vurguluyordu. Isabel önce bunların zevkini çıkardı, ta ki Nick’in yakınlığı -koku, sıcaklığı, büyüklüğü- onu çılgına çevirene kadar. Isabel eğer Nick hareket etmezse delireceğini düşündü.

Sonra Nick hareket etti. Sıcak elleri dudaklarının daha

rahat birleşmesi için Isabel'in yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı ve dudakları Isabel'in dudaklarının üstünde oynaşıarak onun da aynı karşılığı vermesini bekledi. Isabel onun istediğini yaptı. Nick de sunduğu her şeyi aldı. Isabel'e denge algısını yitirten amansız bir öpücükle ağzını okşadı, emdi ve sevdi. Öpücüğü Isabel'e tüm algılarını kaybettirmişti. Nick'in kollarını tuttu, kollarının gücünün ve büyüklüğünün tadını çıkardı. Sonra da kendini ona teslim etti ve Nick'in ağzının içine doğru iç geçirerek her okşayışına ve öpüşüne karşılık verdi.

Nick sonunda geri çekilip ağırlaşan göz kapaklarıyla onu seyreden Isabel'e baktığında dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti ve Isabel'i kucağını aldı. Bunun üzerine Isabel iç çekti ve Nick onun açılan ağzını hızlı, sarhoş edici bir öpücükle kapattı. Daha sonra karanlık bir vaat bildiren sesiyle konuştu. "Yalnızlıktan ne kadar uzak olduğunu göstermemi ister misin?"

Nick ne kadar da muhteşem bir şey söylüyordu. "Evet," diye fısıldadı Isabel zar zor duyulan bir sesle. "Lütfen."

Bunun üzerine Nick onu kucağında hızla taşıyarak geniş, alçak bir bankın bulunduğu odanın diğer ucuna götürdü. Isabel'i kucağına oturttu, ellerini saçında gezdirdi, kasıtlı olarak tokalarını dağıttı ve saçını çözdü. Isabel onun kumral bukleleri avuçlamasını izledi, Nick ellerini saçlarının içine sokup başını uzun uzun, muhteşem bir şekilde okşarken gözlerini kapattı. Başını arkaya doğru atarak Nick'in okşamalarına boyun eğdi. Bu hareketi boynunu Nick'in gözleri önüne sermişti. Nick hafifçe inleyerek Isabel'in üstüne eğildi, dudaklarını tenine bastırarak dilinin yumuşak dokunuşlarıyla Isabel'in içine haz dalgaları gönderdi. Isabel boynuyla omuzlarının birleştiği hassas noktada Nick'in dişlerinin muzipçe sürtünmesinden dolayı iç geçirdi, çıkardığı

sesi duyunca Nick'in dudaklarının özel bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Dişleri Isabel'in nabzının üstünde yumuşadı ve Nick ona zevkten ölebileceğini düşündürtene kadar o noktayı emdi.

Isabel çığlık atarak kendini Nick'e doladı; ona dokunmak, onu öpmek istiyordu; erişebildiği her yerini. Isabel'in dudakları Nick'in gözünün kenarına geldi ve Isabel hiç düşünmeden dilini Nick'in yarasının sert ama düz çizgisinde gezdirdi. Bu dokunuş Nick'i deliye çevirdi ve elleri bir anda Isabel'in elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladı. Isabel'in kulağına telaşlı, ıslak öpücükler kondururken bir taraftan da Isabel'in daha fazla tenini özgür bırakıyordu. Nick dilini ateşten bir iz bırakarak kumaşın kenarı boyunca gezdirdi, daha sonra elbiseyi aşağı doğru çekerek Isabel'in göğüslerini beklemekte olan avuçlarına aldı.

Isabel onun ellerini teninde hissedince gözlerini açtı, onu kendisini izlerken bulacağını biliyordu, onu kendisini izlerken görmek istiyordu. Gökyüzünde şiddetli bir şimşek çaktı ve Nick'in parmağı Isabel'in göğüs ucunda huşuyla daireler çizirken şimşek onları şiddetli bir beyaz ışıkla sarmaladı. Isabel titrek bir nefes verdi, Nick ise başını kaldırıp parlayan mavi gözleriyle baktı.

Meme ucunda bir kez daha daire çizerek, "Çok güzel," dedi. Okşamaları sertleştikçe ve daha acı verici bir hâl aldıkça Isabel'in verdiği tepkileri izliyordu. "Çok tutkulu, çok arzulu..." Gözlerini kaldırarak Isabel'e baktı. "Buradasın, Isabel. Tıpkı benim gibi."

Isabel yalnız değildi.

İşte o zaman Nick'in gözlerindeki arzuyu gördü, bunu fark etmesi içine kadınsı bir haz dalgası yaydı. Nick onu istiyordu. Isabel konuştuğunda kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu. "Dokun bana."

Nick'in şaşkınlığının bakışına yansımaları; şaşkınlığın yerini kısa sürede daha karanlık, daha yoğun bir şeyin almasını izledi. "Zevkle." Nick ağzını Isabel'in göğsüne götürdü, göğsünü nazikçe emmeye başladı. Isabel çığlık atıp elinin altındaki tek sabit şey olan Nick'in saçlarını kavrayana kadar Nick ağzıyla, diliyle ve dişleriyle onun sertleşmiş meme ucuyla oynadı.

Isabel, Nick'e doğru kıvrıldı, bedenini ona doğru bastırmaktan kendini alamıyordu, Nick başını kaldırdı, Isabel'in hareketini bir eliyle durdururken duyduğu zevki gergin meme ucuna doğru tısladı. Isabel sahip olduğundan haberdar olmadığı kadınsı bir bilgelikle kasıtlı olarak yeniden ona doğru sallandı ve Nick, Isabel'in gözlerine bakmak için ağzını göğsünden kaldırdı. Elini Isabel'in başının arkasına koyarak, "Bekle..." diye fısıldadı ve ağzını şehvetli bir öpücükle ele geçirerek onu kaldırdı. Bacaklarını iki yana açıp üstüne oturttu ve kendine doğru çekti. "Bu daha iyi oldu, değil mi?"

Isabel, Nick'e doğru bir kez daha sallanarak pozisyonu test etti. Bu kez Isabel'in etekleri ikisinin arasına toplanmıştı. Nick bu hareket üzerine inleyince Isabel, "Ah, evet. Çok daha iyi," dedi.

Isabel'in sözlerinin ardından Nick kahkaha attı, sesi Isabel'in içine zevk dalgaları gönderiyordu. "Bu pozisyonda başka nelerin daha iyi olduğuna bakalım mı, Voluptas'ım?"

Isabel gülümsedi. "Evet, lütfen."

"Bu kadar kibarca istediğin için..." Nick dudaklarını Isabel'in göğsüne yerleştirdi. Isabel onun adını haykırıyor, sesi odada yankılanıyordu. Isabel, Nick'in ağzının bedenindeki kışkırtıcı hareketleriyle, derinlerinde biriken haz dalgaları gönderen parmağının diğer göğsünün ucuyla oynamasıyla uyumlu olarak hareket ediyordu.

Nick kıpırdandı, ellerini Isabel'in bacaklarında gezdirip onu kendine doğru bastırdı. Isabel'in hareketlerine yön veriyordu. Ellerini içliğin üzerinden geçirip Isabel'in onu deli gibi istediğini bilmediği -ama artık istediğinden hiç şüphe duymadığı- o yere ulaşmak için içliğin şeritlerini çekiştirmeye başladı. Bir eliyle Isabel'in en hassas yerini avuçlayarak içine hazdan oklar gönderdi. Isabel, Nick'in dokunuşunun yarattığı hisle iç geçirdi. Nick başını kaldırdı, gülümsemesi edepsiz bir vaatti. İkisinin de nefes nefese kalarak aldıkları soluklar ve pencerelere vuran yağmur odada işitilen yegâne seslerdi.

Nick yeniden Isabel'in ağzım ele geçirdi, onu tüketiyordu. Elleri, dudakları her şeyi unutturuyordu. Isabel parmaklarını Nick'in gür, yumuşak saçlarına geçirdi ve Nick avucunun alt kısmını hassas bölgesinde ileri geri ittirerek Isabel'e istediği ama istemeyi bilmediği şeyi verirken Isabel, Nick'in çıkardığı seslerin tadını çıkardı. Nefes nefese kalmış hâlde geri çekildi, Nick'in yol açtığı duygulardan emin değildi. "Nick..." Sesinde tutku ve şaşkınlığın karışımı vardı.

"Evet, güzellik... Buradayım." Nick'in ağzı artık Isabel'in kulağındaydı, dişleri kulak memesiyle oynuyordu ve Isabel'in düşüncelerini dağıtıyordu. Isabel, Nick'in dilinin hassas teninde yarattığı histen dolayı iç geçirdi. Nick'in eli Isabel'in üzerinde durdu. Isabel kıpırdandı ama Nick ona istediği şeyi vermiyordu. "Isabel." İsmi karanlık bir vaatti. "Ne istiyorsun?"

Isabel gözlerini açtı ve yüzünü Nick'e çevirdi. Adamın parlayan mavi gözlerine baktı, bu muhteşem gözler ona aklını kaçtıracaktı. "İstediğim..." Isabel başını salladı. "İhtiyacım olan..."

"Bana bırak..." Nick parmağını Isabel'in kalkanı olan

yumuşak kıvrımlardan içeri kaydırđı, kıvrımlarını aralayarak parmağını Isabel'in sıcaklığına doğru itti. "İhtiyacın olan şey bu mu?"

Isabel yumuşak dokunuştan dolayı gözlerini kapattı ve zevk içinde hafifçe inledi.

"Mmm... Bence ihtiyacın olan kesinlikle bu..." Nick elini hareket ettirmeye başladı, Isabel'in gizli kıvrımlarında daireler çiziyordu. Kulağına fısıldadığı sözler Isabel'in içini alev alev yakan yumuşak, günahkâr seslerdi. "Burana hiç dokunuyor musun, Isabel?"

Isabel dudağını ısırdı. Başıını salladı.

"Ah, ama yapmalısın. Çok yumuşak... Çok ıslak... Çok arzulu..." Nick, Isabel'in zonklayan tenini okşayarak ona istediğini verdi. Parmaklarından birini Isabel'in derinlerine doğru iterken başparmağıyla zevk noktasında setçe daireler çiziyordu. Isabel, Nick'in elinin orasında yarattığı histen dolayı çığlık attı ve Nick'in sesi daha da bulanıklaştı, kendi arzusuyla pürüzlendi. "Burandan parçalara ayrılmak için yaratılmışsın. Hissediyor musun, aşkım?"

Isabel başıyla onayladı. Nick, Isabel'i istediği fakat adlandıramadığı şeye doğru daha da ittikçe Isabel gözlerini sımsıkı kapatıyordu. Nick'in başparmağının hareketleri giderek daha da sertleştı ve hızlandı, Isabel ise kendini ona doğru bastırdı, Nick'in sesi ve en gizli yerindeki elinin yarattığı his dışında her şeyi unutmuştı. "Kabul et, Isabel. Tutkuna teslim ol, seninleyim."

İçindeki arzu sel gibi boşalıırken Isabel gerildi ve Nick, Isabel'in dudaklarını şehvetli, ayaklarını yerden kesen bir öpücükle ele geçirdi. Isabel'in içindeki parmağa ikinci bir parmak katıldı ve Nick'in ona verebileceği her şey için sessiz talebine karşılık olarak kalçalarının kıvrılmasıyla uyumlu bir şekilde derinlerine doğru ittirmeye başladı. Isabel'in

en çok sızı hissettiği, ona en çok ihtiyaç duyduğu yerine sertçe ve uzun uzun bastırdı. Daha sonra geri çekilerek Isabel'in dünyadan kopmuş olan gözlerine baktı.

Isabel çaresizce Nick'in adını haykırdı.

“Bırak kendini, güzelliğ. Benimsin.”

Nick ona sahip olduğu için Isabel kendini bıraktı, Nick'in kollarında patladı, ona doğru debeleniyordu, Nick ona istediğini verdiği hâlde daha fazlası için yalvarıyordu. Nick Isabel'in heyecan dolu son hareketini gördükten ve acılı son çığlıklarını duyduktan sonra onu güçlü kollarına aldı ve Isabel duyularına yeniden kavuştu.

Nick yavaşça Isabel'in giysilerini düzeltmeye başladı. Isabel onun iç çamaşırının şeritlerini yeniden bağlamasına, onu ayağa kaldırarak iyice kırıışmış olan eteklerini biraz olsun normal bir görüntüye kavuşturmasına, elbisesinin göğüs kısmını ustaca bağlamasına izin verdi. İşi bittiğinde Nick, Isabel'i göğsüne bastırarak onun kollarını ve sırtını nazikçe okşadı.

Yalnız olmamak böyle bir şeydi.

Dakikalar sonra Nick onu kollarının arasında iyice sıkarak Isabel'in şakağını hafifçe öptü. “Sanırım birileri bizi aramaya gelmeden kalsak iyi olacak.”

Bu sözler Isabel'i hülyalı hâinden çıkararak gerçeğe döndürdü. Doğrularak oturdu, Nick'in kollarından geriye çekildi ve az kalsın kucağından yere düşüyordu. Derhâl ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp eğilerek Nick'in dağıttığı tokalarını toplamaya koyuldu.

Nick öne doğru eğilerek oturmuştu, bir süre Isabel'i seyrettikten sonra, “Isabel. Her şey yolunda,” dedi.

Isabel doğrularak Nick'e baktı. “Her şey yolunda değil, lordum.”

Nick iç çekti. “*Lordum* lafına geri mi döndük? Gerçekten mi?”

Isabel çoktan daha fazla toka toplamak için arkasını dönmüştü. Sonuncu tokayı da alınca ayağa kalktı, yakındaki bir heykelin yanına giderek tokalarını bıraktı ve saçlarını toparlamaya girişti.

En içerlemiş ses tonuyla odaya bakarak konuştu. “Ben asla... *Sen* asla yapmamalıydın!”

“Pekâlâ. Bunun için özür dileyecek değilim.”

Isabel, Nick’e döndü. “Bu hiç de centilmence değil.”

Nick hiddetli bakışıyla ona karşılık verdi. “Öyle olsa bile, Isabel. Ben keyif aldım. Bence sen de aldın.”

Isabel kızardı.

Nick kaşının birini kaldırdı. “Yanılmadığımı görüyorum.”

Isabel gözlerini kıstı fakat elleri başının tepesinde saçını düzeltmeye çalışırken öfkesinin güçten düşmüş olabileceğinden endişe ediyordu. “İflah olmaz birisin.”

“Bana itiraf edebilirsin, Isabel.”

Isabel, Nick’e arkasını dönerek mırıldandı. “Hayır, yapamam.”

Bunun üzerine Nick gülerek arkasına yaslandı. “Az önce yaptın zaten, güzellik.”

Isabel hızla arkasını döndü. “Bana öyle diyemezsin!”

Çok hoşuma gitmiş olsa bile.

Hem de çok.

“Nedenmiş?”

Isabel sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. “Nedenini gayet iyi biliyorsun.”

“Keyif aldığını söylersen keserim.”

“Hayır.”

Nick ceketinin kol uçlarını düzeltti. “Keyfin bilir. Sana güzellik demek hoşuma gitti. Çünkü öylesin.”

“Tamam. Keyif aldım.”

Nick'in sırtışı muzırdı.

Isabel, Nick'in kibri karşısında kendi gülümsemesini saklamak için arkasını dönmek zorunda kaldı.

Yüce Tanrım! Kendini neyin içine sokmuştu böyle?

Isabel omzunun üzerinden Nick'e baktı. "Bu tümüyle uygunsuz bir konuşma. Konuşmayı sona erdirmе konusunda ısrar etmek zorundayım."

Isabel'in otoriter tonu karşısında Nick kahkahayı bastı. "Isabel, böyle bir gurur gösterisi için biraz geç kaldığını eminim sen de takdir edersin."

Isabel utançtan kızardı. "Fazla oluyorsun!"

Nick onu çapkın bir bakışla süzdü. "Seni temin ederim, sevgilim; anca yettim."

Isabel, Nick'in ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı fakat ses tonu ne demek istediğinin genel bir ifadesini belli etmeye yetmişti. Isabel'in yanakları yanıyordu. "Gitmeliyim."

Nick sonunda ayağa kalkarak Isabel'in arkasından, "Hayır!" diye seslendi. "Gitme. Kal. Mükemmel beyefendi olmak için çabalayacağım."

Isabel, Nick'in ona sık sık baktığı gibi yaparak bir kaşını kaldırdı. "Buna ancak görünce inanırım, lordum."

Nick yeniden güldü. "İyi laf, leydim." Isabel dayanamayarak Nick'in kahkahasına eşlik etti ve gülmeleri sona erdiğinde aralarında samimi bir sessizlik oldu. Önce Nick konuştu ve sessizliği bozdu. "Seni neden hiç duymadım?"

"Lordum?" Bu soru üzerine Isabel şaşkınlık içinde kaşını kaldırdı.

"Babanla aynı çevrelerde gezmezdim fakat sen Londra'da son derece meşhur olan Reddich Kontu'nun kızıydın. Seni neden duymadım?"

Tanrı'ya şükür beni hiç duymamışsın.

Isabel bir kez yutkundu, ne diyeceğini bilmiyordu. “Annem asla Londra’ya gitmemi istemedi, şimdi düşününce annemin babamla ilgili gerçeklere tanık olmamı istemediği için böyle hissettiğini sanıyorum. Belki de kendisi bunlara tanık olmak istemiyordu.” Isabel, Nick’in gözlerine baktı ve bu gözlerin derinlerindeki anlayışı gördü. Nick’in de bir hikâyesi vardı. Bu bilgi Isabel’i daha da heveslendirdi, Nick hakkında daha fazlasını ortaya çıkarmaya teşvik etti. “Annem babamdan olağanüstü biriymiş gibi bahsederdi. Artık annemin onun hakkındaki hikâyelerinin çoğunun uydurma olduğunu, babamın üzerlerine döktüğü kızıl utanç mürekkebinden ayıklanan ve gerçek bir hikâyenin olabileceğinden çok daha güçlü, daha muhteşem bir şey olması için baştan sona değiştirilmiş hatıralardan ibaret olduğunu biliyorum.

Ama anneme inanırdım. Hâl böyle olunca babama da inanırdım. Babamla ilgili en eski hatıralarım fanteziyle gerçeğin bozuk bir birleşimi olmalı çünkü annemle babamı birlikte gülümserken, birbirini severken görebiliyorum fakat böyle bir şey hiç oldu mu emin değilim.”

Nick başıyla onayladı ve Isabel kendini alamayarak devam etti.

Isabel ikisine de hatırlatmada bulunarak, “Ama Londra’yı sormuştun,” dedi.

“Evet. Annen gitmeni istememiş olabilir fakat mutlaka orada bir sezonun geçmiştir.”

Isabel hatırlayınca gerildi. Elbette babası tek kızını para kazanmak için kullanma niyetini bildirdiğinde Isabel’e bir sezon sözü verilmişti. Utançla kızardı. Hikâyeyi Nick’e anlatamazdı. Bu kadar değersiz olduğunu düşünmesini istemiyordu. O yüzden başını salladı. “Hayır. Tek bir sezon bile geçirmedi.”

Nick gözlerini kısarak ona baktı ve Isabel onun gözlerin-

deki kuşkuyu gördü. Nick'in daha fazla soru sormamasını diledi.

"Toplumda hak ettiğin yeri almak istemedin mi?"

Isabel'in ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söyle bana, Lord Nicholas. Almack's kulüpte Waste-arl'ün kızı için yer var mıdır?"

Nick'in bakışı karardı. "Almack'ın canı cehenneme."

"Bundan kaçma özgürlüğüne sahip bir adam gibi konuş-
tun."

Nick başını salladı. "Hiç de değil. Ailem de skandallar-
dan nasibini yeterince aldı, Isabel. Aslında şu anda kız kar-
deşimin Almack'a girmesi yasak."

Isabel'in gözleri büyüdü. "Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum."

"Fakat o Ralston Markisi'nin kız kardeşi!"

"Üvey kız kardeşi," dedi Nick umursamazca. "Fakat daha
birkaç ay öncesine kadar erkek kardeşim de toplum içinde
çok zor bir durumdaydı. Geçmişi çok da temiz sayılmaz."

"Ne oldu da bu durum değişti?"

"Kusursuz bir namı ve sosyetenin en güçlü aileleriyle
bağlantıları olan bir kadınla evlendi."

"Mükemmel bir strateji."

Nick gülümsedi. "Gabriel onu elde etmek için strateji
yapmış olsaydı dediğin gibi olurdu. Ama strateji yapmadı.
Âşık oldu. Şans eseri.

Isabel'in alnı kırıştı. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Görünüşe göre evet. İkisi de birbiri için deli oluyor."

Isabel, Nick'in hikâyesinin hissettirdiği derin kıskançlık
dürtüsüne aldırış etmedi. "Ne güzel."

Nick gülümsedi. "Söylemek istediğim, Almack's olsun
veya olmasın Londra'da görünebilirdin. Oradaki yerini hâlâ
alabilirsin."

Isabel, Nick'in sözlerini düşündü. Sosyetenin debdebesini düşünmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Sosyeteye girmeye nereden başlayacağını bile bilmiyordu ve yüksek sosyetenin tüm kurallarını ve adaplarını öğrenmek zorunda olma düşüncesi bile paniklemesine yeterliydi.

Hayır. Londra ona göre değildi.

“Bence aristokrat kadınların doğuştan sahip oldukları yetenekleri abartıyorsun.”

Nick başını yana eğdi, gözleri sorgular gibiydi.

Isabel başını çevirmeden önce kısa bir iç geçirdi. Elini yakınındaki bir heykel kaidesinde gezdirerek itiraf etti. “Bir sosyete hanımefendisi olmaya nereden başlamak gerektiğini bilmiyorum. Konuşma tarzımın tamamen yanlış olduğundan eminim, ilk sosyal toplantımda kesin kendimi ve çevremdeki herkesi utandırırım. İyi bir terzi olmama rağmen nakış bilgim sıfır, modadan hiç anlamam, ayrıca dans edemem.” Kelimeler ağzından döküldükçe Isabel ezilip büzülüyordu. Muhakkak Nick bunları pek de çekici bulmayacaktı.

Nick'in onu çekici bulup bulmamasını önemsedüğinden değildi aslında.

Yalancı!

Isabel kafasının içindeki küçük sesi duymazdan geldi.

“Dans edemiyor musun?”

Nick tabi ki bu konuya takılı kalacaktı. “Pek sayılmaz.”

“Görünüşe göre bu durumu düzeltmesi çok kolay olacaktır.”

Isabel küçük bir kahkaha attı. “Fark etmediyseniz söyleyeyim, lordum. Bu kadar kuzeyde pek fazla dans ustası bulunmaz.”

“O hâlde burada olduğum için ne kadar da şanslısın, değil mi? Sana dans etmeyi öğretmek çok hoşuma gider.”

Isabel inanamayarak başını hızla Nick'e doğru çevirdi. “Anlayamadım?”

“Bence bu gece başlamalıyız. Bu evde bir balo salonu var, değil mi?”

“Evet.” Nick ciddi değildi herhâlde.

“Harika. Akşam yemeğinden sonra olur mu?”

Isabel gözlerini kırptırdı. “Yemekten sonra mı?”

“Bunu anlaştık olarak kabul ediyorum.”

“Ben...”

“Korkmuyorsun, değil mi?”

İşte şimdi Nick meydan okuyordu.

Isabel boğazını temizledi. “Elbette, hayır.”

Nick gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, beni işimden alıkoymayı bırakırsan akşam yemeğinde görüşürüz.”

“Ben... Evet, elbette.” Isabel hülyalı bir ruh hâliyle heykellerin arasından kapıya doğru ilerledi.

“Ah, Isabel?”

İsmini Nick’in dudaklarından duymak günahkâr bir vaat gibiydi, aralarındaki onca mesafeye rağmen. Isabel arkasını döndü, aniden nefesi kesilmişti. “Efendim?”

“Sadece bu gecelik yas tutmuyormuşsun gibi davranabilir miyiz?”

Bu sözler Isabel’in ruhuna bir heyecan dalgası gönderdi ve içine Nick’in ricasını kabul ederse her şeyin değişeceğine dair ani bir his doğdu.

Derin bir nefes aldı, dilinin ucuna gelen cevabı söylemek için uzun süre bekledi. Kendine ne söylerse söylesin bu adama ve onun cazibesine karşı koyamıyordu. Nick en büyük cazibe kaynağıydı. Isabel de ona teslim olmak istiyordu.

Derin bir nefes aldı.

“Güzel bir fikre benziyor.”

On Üç

Yatak odasının kapısı çalındığında Nick akşam yemeğine hazırlanmak için gömleğini pantolonunun içine sokuyordu. Sesi duyunca arkasını döndü, anında heyecanlanmıştı, sonra heyecanını üstünden attı.

Kendine dürüst olması gerekirse Isabel’le geçirdiği öğlenden beri heyecanlıydı ve yaklaşmakta olan akşamı dört gözle bekliyordu. Fakat kendine karşı dürüst olmakla pek ilgilenmiyordu.

Kapı ikinci kez çalındı ve Nick James’in başını dar kapı aralığından uzattığını görmek için tam vaktinde arkasını döndü.

“Akşam yemeğinde bize katılacağınızı duydum.”

Nick karşılık olarak bir kaşını kaldırdı. “Öyle planlamıştım, evet.”

James ciddi bir tavırla başını salladı. “Güzel.”

Çocuk yerinden kıpırdamıyordu. Yarısı içerde, yarısı da odanın dışındaydı. Nick aynaya doğru dönüp siyah lülelerini taramak için tarağı eline aldığı anda çocuk onu seyretti.

Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. Nick sonunda, “İçeri girmek ister misin, Lord Reddich?” dedi.

Bunun üzerine çocuk hareketlendi ve hızla içeri girerek kapıyı arkasından sıkıca kapattı. “İsterim. Müsaadenizle.”

Nick gülümsememeye çalışarak ziyaretçisini aynadan izledi. Giydiği keten gömleğin kol uçlarını ayarladıktan sonra beden kısmını düzeltti. Yakındaki bir sandalyede duran kravatını alarak, “İstedüğün bir şey mi vardı?” diye sordu.

James başını salladı. Nick intizamlı bir şekilde bağlanmış bir kravatla sonuçlanacak bir dizi karmaşık harekete başladığında çocuk onun kendinden emin, güçlü tavırlarına odaklanmıştı. “Bunu yapmayı nereden biliyorsunuz?”

Nick duraksadı. “Bunu yapmayı çok uzun süredir biliyorum.”

James, Nick’e iyice yaklaştı, büyülenmişti. “Ama nasıl öğrendiniz?”

Nick bir an düşündü. “Sanırım uşağım öğretmişti.”

“Ah!” James cevabı düşünürken sessizlik oldu. “Sanırım okula gitmeden önce bunu yapmayı benim de öğrenmem gerekecek.”

Nick arkasını döndü. “Sana öğretmemi ister misin?”

Çocuğun gözleri parladı. “Mümkünse çok isterim.”

“Hiç sorun değil.” Nick keten şeridi boynundan çıkarıp çocuğun boynuna doladı. Çocuğu aynaya doğru çevirerek daha önce yaptığı kravatın hemen hemen aynı olana dek James’e hareketlerini tekrarlattı.

James aynaya doğru eğildi, Nick giyinmek için uzaklaştığında James kravatı değişik açılardan incelemeye devam etti. “Çok güzel görünüyor.”

James’in gururlu bakışı Nick’in hatıralarını canlandırmıştı. Kravat bağlamayı nasıl öğrendiğini hatırlamıyor olsa

da bir erkek olarak onay görmek ve kabul edilmek için duyduğu güçlü arzuyu hatırlıyordu.

Nick, James'in yaşlarındayken annesi onları terk etmişti. Üstündeki kıyafetleri hariç pek bir şey almadan ikiz oğullarını ve perişan bir kocayı arkasında bırakarak gecenin bir yarısı gizlice kaçmıştı. İlerleyen haftalarda babası gittikçe daha fazla içine kapanarak ve Nick ile Gabriel'i kendi başlarının çaresine bakmaları için yalnız bırakarak ortadan kaybolmuştu. Nick ile Gabriel iki ebeveynlerinin de kaybının yarattığı yıkıcı hezimetle tek başlarına başa çıkmak zorunda kalmıştı. Annelerinin yol açtığı yıkımın farkında olan düşünceli bir halanın müdahalesiyle bir ay içinde yatılı okula gönderilmişlerdi.

Nick okuldaki ilk senesini elinden geldiğince çok çalışarak geçirmişti, babasını etkilemek istiyordu. Gabriel'le yaz tatilinde eve döndüklerinde okulda en yüksek notları almış olursa babasını bir şekilde oğullarının yeterli olduğuna ikna edebileceğine inanmıştı. Babasının markizini kaybetmesinin acısını ve suçluluğunu dindirmeye hiçbir şeyin yeterli olmayacağını kısa sürede öğrenmişti. Fakat bu çocuğa, genç ve metanetli Reddich Kontu'na bakınca çabalamanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ve başarabileceğine inanmanın.

Bu çocuğa asla sahip olamadığı şeyleri vermek istiyordu.

“Gerçekten de iyi görünüyor. Mükemmelleştirmek için pratik yapman gerek ama kısa sürede başaracaksın gibi görünüyor.” Nick yeleğinin düğmelerini ilikledi, keten şeridi boynundan çıkarıp aynada bir kez daha pratik yapan çocuğun gözlerinin neşeyle parlamasını izledi. Kontun dilinin ucu ağzının kenarında belirince ve kont az önce öğrendiği hareketleri hatırlamaya çalışırken yüzünü buruşturunca Nick gülerek yardıma geldi. Kravat bir kez daha bağlandığında James, Nick'e bakarak sırtıttı.

Burada, Yorkshire bozkırlarında Townsend çocuklarını gülümsettiğinde böyle bir haz duyacağını kim bilebilirdi?

Elbette, yaşça büyük olan Townsend çocuğunda aslında çocuksu hiçbir şey yoktu.

James yeni öğrendiği zanaatını bir kez daha denemek için yapıtını bozarken Nick düşüncelerinin Isabel'e kaymasına müsaade etti. Isabel bir an için evinden ve hayatından gitmesini isteyerek onu uzaklaştırıyordu; sonraki anda ise ona geçmişini, sırlarını itiraf ederek Nick'in kollarında kendinden geçiyordu. Tatlıydı, şehvetliydi ve fevkaladeydi.

Nick onun gibi bir kadınla tanışmamıştı.

Isabel'in kendini açması; babasının terk edişinin, annesinin perişanlığının, kalan bir avuç ailesini bir arada tutmaya adanmışlığının, efendisinin yıkıcı kaybına rağmen Townsend Park'ı ayakta tutmaya çalışmasının hikâyesini itiraf etmesi... Bu esrarengiz kadın Nick'in merakını uyandırıyor.

Nick ceketine uzanırken James'e, "Diğer ucunun çevresinden bir kez daha," diyerek yol gösterdi.

James talimatı dikkatlice izledi. "Düşünüyordum."

"Efendim?"

"Bence Isabel'le evlenmelisiniz."

Nick donup kaldı, çocuğun ciddi yüz ifadesini incelerken ceket kollarının yarısında kalmıştı. "Anlayamadım?"

"Mantıklı, gerçekten."

"Öyle mi?" Nick çocuğun böyle bir şey söylemesini asla beklemiyordu.

James başını bir kez sallayarak onayladı. "Evet. Isabel'den harika bir eş olur. Nedenini söyleyeyim mi?"

"Kesinlikle."

Çocuk söyleyeceklerini prova ediyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Bir evi idare etme konusunda çok iyidir. Hesa-

bını tanıdığım herkesten daha iyi bilir. Ayrıca ata bir erkek kadar iyi biner. Belki yağmur dinince bunu kendiniz de görebilirsiniz.”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim.” Nick sözlerindeki doğruluğa şaşırmıştı.

“Ayrıca taklit yapmakta mükemmeldir.”

“Her erkeğin bir eşte araması gereken bir özellik.”

“Başka şeyler de var.” James başını yana eğdi, düşünüyordu. “Çirkin değil.”

Nick dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. “Haklısın, değil. Ama bunu ona bu şekilde söylememeni önerebilir miyim?”

“Söylemem. Ama belki siz söyleyebilirsiniz. Kızlar iltifatlardan hoşlanır.”

“Bunu böylesine genç bir yaşta öğrendiğine göre karşı cinsle etkileşime geçme zamanın geldiğinde iyi idare edeceksin,” dedi Nick. “Ona çirkin olmadığını seve seve söylerim.”

Nick aynada yansımasına baktı, genç arkadaşına göz attı, James iflah olmaz şekilde kırışmış kravatı içinde onu dikkatlice izliyordu.

“Bence sizden iyi bir koca olur.”

Nick, James’e baktı. Doğruyu söylemeye karar vermişti. “Ben o kadar emin değilim.”

James alnını kırıştırdı. “Neden?”

Nick konuşmadı. Bu çocuğa anlamlı gelecek ne söyleyebilirdi?

“Unvanınız yok diye mi?”

“Hayır. Unvanın her zaman iyi koca olmak anlamına geldiğini düşünmüyorum.”

“Ben de aynı fikirdeyim. Babam çok da iyi bir koca değildi.”

Nick başıyla onayladı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

James omuz silkti. “Onu hatırlamıyorum.”

“Hatırlamayı diler miydin?”

Çocuk uzun süre düşündü. “Bazen.”

Son derece dürüst olan bu söz üzerine Nick derin bir nefes aldı. Ona rehberlik edecek, yardım veya tavsiye alabileceği kimsesi olmayan on yaşındaki bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ayrıca bir gizemden öteye gide-memiş olan, babası olduğunu söyledikleri adam hakkında James’in hissettiği karmaşayı da anlıyordu. “Şimdi onunla karşılaşma şansın olsaydı ona ne söylerdin?”

James başını bir kez salladı. “Onunla karşılaşamam. O öldü.”

“Konu o değil. Ne derdin?”

James yakındaki bir pencereden uzun süre dışarı baktıktan sonra Nick’e döndü. “Ondan daha iyi bir kont olmayı planladığımı söyledim.”

Nick ciddiyetle başını salladı. “Bence bu güzel bir söz.”

James bir süre sustu, ne söyleyeceğini düşünüyordu. “Ayrıca ona bizi neden istemediğini sorardım.”

Nick çocuğun sözleri üzerine göğsünde hissettiği o tanıdık sızıdan hiç hoşlanmadı. Annesi onları terk ettikten sonra o da kendine yıllarca aynı şeyi sormamış mıydı? “Sizi istemediğini hiç sanmıyorum.”

James’in büyük, kahverengi gözleri açıldı ve tereddüt-süzdü. “Ama bilmiyorsunuz.”

“Doğru, bilmiyorum.” Nick vereceği cevabın bu çocuk için öneminin ağır yükünü hissetti. “Fakat sana şunu söyleyebilirim, eğer onun yerinde olsaydım seni kesinlikle isterdim.”

“Ya Isabel’i?”

“Isabel’i de.” Sözlerindeki doğruluk payı Nick’e oldukça

korkutucu gelmişti, o yüzden uzaklaşarak bir kez daha tarağı saçında gezdirdi.

James, Nick'in hareketlerini izliyordu. "O hâlde onunla evlenmeyi *düşünür müsünüz?*"

Nick'in dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti. Genç kont azmini kesinlikle ablasından öğrenmişti. Nick tarağını bıraktı ve arkasını döndü. O anda James her şeyin yoluna girmesi Nick'ten gelecek bir teklife bağılıymış gibi umut dolu gözlerle ona bakıyordu.

James'in bilmediği şey ise Nick hakkındaki gerçeği fark ettiğinde Isabel'in hayatında onunla ilgili hiçbir şey istemeyeceğiydi.

Bu düşünce Nick'i sinirlendirdi. "Bence Isabel o odada yokken evliliği hakkında konuşmamız fikrinden hoşlanmayabilir."

"Ben artık kontum. Bu erkek işi."

Nick kahkaha attı. "Ayrıca seninki kadar inatçı bir kız kardeşi olan bir erkek olarak sana tavsiyem yaşamaya devam etmek istiyorsan *bunu* bir daha asla söyleme."

James iç geçirdi. "Eğer bir önemi varsa ben onun için seni seçiyorum."

"Onaylaman gururumu okşadı." Nick kaşını kaldırdı. "Daha önce söz konusu başka bir aday oldu mu?"

Böyle sorular sormaması gerekirdi.

James başıyla onayladı. "Onu almak için bazen adamlar gelirdi."

Nick'in çenesi hafifçe düştü. "Onu almak için mi?"

James başıyla onayladı. "Çoğunlukla onu kazandıkları için gelirlerdi."

"Onu kazanıyorlar mıydı? Yani kalbini kazanmak gibi mi?"

Nick bu düşünceden hoşlanmamıştı.

Çocuk başını salladı. “Hayır. Onu bir bahiste kazanıyorlardı.”

Nick’in öfkesi kabardı. Kesin yanlış duymuştu. “Onu kimle bahse girerek kazanıyorlardı?”

James omuz silkti. “Sanırım babamla.”

Nick dişlerini sıktı. Eski Reddich Kontu’nun tek kızı üzerine bahse girdiği düşüncesi -Isabel’in üzerine bahis oynamış olması- kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Nick bir şeyleri yumruklamak istiyordu. Derhâl. Yumruklarını sıkarak o iddiayı kabul eden kendini beğenmiş aristokratın yüzüne yumruğunu indirmekten duyacağı hazzı hayal etti. İddiayı teklif eden ölü aristokratın da.

Daha fazla soru sormak, Isabel ile James’in yetiştirildiği bu akılalmaz dünya hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ama yapamadı. Çocuğun anlattıklarından sonra aniden gerilen kaslarını gevşemeye zorladı. Bu tarz şeyleri sormak ona düşmezdi. En azından şimdilik.

Şimdi yemeğe gidecekti. Daha sonra Isabel’e dans etmeyi öğretecekti.

Isabel yemek odasının hemen dışında merkezi merdiven sahanlığından indiklerini duyduğunda James ile Nick’e bakmak için üst kata çıkmak üzereydi. Koridorda Nick’in sesinin derinden gelen yankısını duyduğunda kalp atışları hızlandı. Çok uğraşsa da Nick’in ne dediğini çıkaramıyordu fakat Nick’in kalın, esrarengiz sesinin basit bir akışı bile Isabel’in tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Aniden görünüşü hakkında kaygılanarak eteklerini düzeltti. Bir gece elbisesi giymek için nedeni olmasının üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmişti ve gardırobunun derinlerinden çıkardığı elbisesi utanç verici derecede demo-

deydi. Nick'in Londra'da düzenli olarak etkileşime girdiği kadınlar kesin *son moda*ya uygun giyiniyordu; kesinlikle çok güzellerdi, öz güvenliyidiler ve modası yıllar önce geçmiş bir elbise bir tarafa bir aydan daha eski bir elbiseyle görülmeyi hayal bile etmiyorlardı.

Nick ile James kapının arkasındaki koridorda gülüşürken Isabel ezilip büzüldü. Nick'in aptalca teklifini kabul etmemeliydi. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Sonunda Nick içeri girdi.

Kravatsızdı. Gömleğinin açık yakası; sıcak, bronz teninin bir kısmını açıkta bırakıyordu. Teni beyaz keten ve önceki gün geldiğinde üzerinde olan koyu yeşil pardösü ile çevrelenmişti. Nick ve James akşam yemeği için yemek odasına girdiklerinde Isabel'in dikkati hemen Nick'in baştan çıkarıcı göğsüne yöneldi ve duyduğu şaşkınlıktan kurtulması birkaç saniyesini aldı.

Isabel bakışını Nick'in yüzüne çevirdiğinde Nick'in gözlerinin elbisesinin gövde kısmında gezindiğini, elbisenin yakasının göğsüne doğru inen noktasında bir süre takılı kaldığını ve sonra gözlerine doğru kaydığını fark etti. Nick'in gözlerindeki erkeksi hayranlığı fark etti. Utanarak dikkatini kardeşine çevirdi ve onun da alışılmadık bir yemek kıyafeti giydiğini fark etti: Kısa pantolon, kirli bir keten gömlek ve her ne kadar da umutsuzca kırıkmış olsa da düzgünce bağlanmış bir kravat. *Nick'in kravatı*. Nick kardeşine kravat bağlamayı öğretmişti.

Isabel'in içini bir sıcaklık kapladı ve kardeşine gülümse-di. "Ne güzel bir düğüm!" Isabel'in iltifatı karşısında çocuk böbürlendi, Isabel ise Nick'e baktı. "Teşekkür ederim."

Nick ondan hoşlanmamayı daha da zorlaştırıyordu.

Rock arkadaşının kayıp boyunbağını fark ederek kahkahayla güldü. "Görünüşe göre bir şeyi unutmuşsun, St. John."

Nick sırtıttı. Öne doğru ilerleyip Isabel'in elini dudaklarına götürerek ve eldivenin üstünden öperek muzip bir ses tonuyla, "Tuhaf giyimimi mazur görmenizi diliyorum, Leydi Isabel," dedi. "Bu akşam boyunbağı konusunda hevesli bir öğrencim olduğunu keşfettim."

Isabel'in aklına Nick ile James'in kravat bağlamaya çalışırkenki görüntüsü geldi ve bu çok güçlü bir fanteziydi. James bu karmaşık ve belirsiz erkeksi meşgalelerle uğraşırken ona rehberlik edecek birine sahipti ve Isabel genç bir kontu yetiştirirken karşılaştığı zorluklarda ona yardımcı olacak bir eş sahipti.

Bir eş.

Ne güzel bir kelimeydi.

Isabel uzun süre Nick'in gözlerine baktı, onun burada olup yardım edebileceği düşüncesine kendini kaptırmıştı. Bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırarak, "Hiç de değil. Şu anda sizinkine el koyulduğuna göre sizin için yeni bir kravat bulabileceğimize eminim."

"Kendi isteğimle verdim, leydim."

Nick'in fevkalade bir gülümsemesi vardı. Isabel'e odada hava kalmamış gibi hissettiriyordu.

"Bu akşam resmî kurallara göre davranmamız için sebep yok. Sizin için sorun değilse kravatsız devam etmeniz beni mutlu eder." Isabel nefesini tuttu, kardeşini ve bu adamı ve birlikte oluşturdukları etkileyici görüntüyü düşünüyordu. Nick aniden daha kolay ulaşılabilir biri olmuştu. Daha sevecen. Daha çekici.

Aşırı çekici.

Isabel boğazını temizleyerek, "Yemeğe geçelim mi?" diye sordu.

Muntazam bir şekilde düzenlenmiş olan masaya geçtiler. Isabel, Gwen'in talimatı üzerine bu şekilde hazırlandığına

iddiaya girerdi. Beyefendiler hanımefendilerin yerlerine oturmalarına yardımcı oldu. Nick; Isabel'in sandalyesini tutarken, sıcaklığı ve sandal ağacı kokusu Isabel'in üstüne hücum ederken samimiyet seziliyordu. Isabel teşekkür etmek için başını Nick'e doğru hafifçe çevirdi. Nick ise zar zor duyulan bir fısıltıyla, "Benim için bir zevk," dedi. "Kırmızılarının içinde göz kamaştırıcı olacağını biliyordum," diye eklerken Isabel nefesinin yumuşak dokunuşunu çıplak omzunda hissetti.

Isabel'in içine bir zevk seli hücum etti.

Nick tehlikeli bir adamdı.

Isabel tümüyle uygunsuz olan bu düşüncüyü aklından silkeledi, akşam yemeği nihayet gelmişti. Gwen bu gece kendini aşmıştı, neredeyse tümü Townsend arazilerinden gelen basit, sağlıklı yiyeceklerden oluşan bir yemek hazırlamıştı. Abartılı değildi, Lord Nicholas hiç şüphesiz bundan çok daha debdebeli yemekler yemişti fakat yemekler iyi pişirilmişti ve lezzetleri güzeldi. Townsend Park standartlarına göre tam bir ziyafetti.

Isabel yemeğin ikinci bölümünün bir parçası olarak gelen koyun etini ve pelteyi incelerken tereddüt içindeydi. Bu yemek bu adamların zevk almayacağı kadar basitti, bu adamlar dünyayı gezip ileri düzeyde birer zihin ve damak tadı geliştirmişlerdi. Yorkshire'ın kırlarında sakın bir akşam yemeğinin nesini eğlenceli bulabilirlerdi ki? İki tane kültürsüz genç kadın ile on yaşındaki bir çocuğun arkadaşılığının nesini eğlenceli bulabilirlerdi?

Yemek devam ederken Isabel'in bu düşüncesi kafasına iyice takıldı ve Isabel sessizliğe gömülerek çevresindeki sohbetten koptu.

Rock ile Lara James'i dersleri ve o gün yaptıkları konu-

sunda sorguya çekerken Nick, Isabel'e doğru eğildi. "Bizimle değilsin."

Bu sözler üzerine Isabel doğruldu. "Yemeği düşünüyordum."

"Mükemmel bir yemek," dedi Nick ve Isabel'in şüpheleri iyice arttı.

"Alışkın olduklarınızda çok daha az abartılı olduğuna eminim."

"Hiç de değil."

"Eskiden yediklerinizden kesinlikle daha az sofistikedir."

Nick, Isabel'e ciddi bir bakış attı. Kendini hakır görmesine müsamaha göstermeyen bir bakıştı. "Tam tersine, Isabel. Bu yemek sıra dışı bir gün için mükemmel bir son oldu."

Nick'in sesinin derinlerinde yatan bir şey Isabel'in şüphelerini dağıtmaya yetmişti. Nick'in sözleri heykel odasındaki etkileşimlerinden kalan duyguları ve görüntüleri anımsatan, Nick'in onu yeniden öpmesini dilemesine yol açan karanlık bir vaat. Yeniden baş başa kalmalarını dilemesine yol açıyordu.

Ama yalnız değillerdi.

Yemekteydiler. İnsanlarla birlikteydiler. Tanrı aşkına, masada bir çocuk vardı!

Isabel başını eğerek utancını tabağına yansıttı. "Beğendiğinize memnun oldum, lordum."

"...ve sonra Lord Nicholas ile toplantımızı gerçekleştirdik."

Kardeşinin sözleri üzerine Isabel başını kaldırdı ve Lara'nın şaşkın bakışıyla karşılaştı. "Toplantınız mı? Ne tür bir toplantı?"

James ablasının da orada olduğunu hatırlamışa benziyordu. "Erkekler arasında bir toplantı."

Isabel arkasına yaslandı. "Anlayamadım?"

“Konuşmamız gereken bir konu vardı,” dedi James sadece.

Isabel, Nick’e baktı. “Konuşmanız gereken.”

Nick şarap kadehini kaldırarak içkisinden bir yudum aldı. “Öyle.”

“Ben...” Isabel, James’e geri döndü. *Isabel olmadan neyi konuşuyor olabilirlerdi?* “Ne hakkında?”

“Seni gerçekten hiç ilgilendirmez, Isabel. Bir kont olarak Lord Nicholas’tan bana biraz vakit ayırmasını istedim.”

Kont olarak mı?

Kardeşinin sözleri üzerine Isabel’in gözleri kocaman açıldı. Hiç ses çıkarmadı ve gülmek için kendini zor tuttuğu belli olan Nick’e döndü. “Reddedemezdim, Leydi Isabel. James gerçekten de bir kont. Dahası ev sahibim.” Nick sustu. Daha sonra, “Bu koyun eti muhteşem, özellikle de pelte harika olmuş. Sence de öyle değil mi, Rock?” dedi.

“Doğru,” dedi dev ve adamın sesindeki muziplik Isabel’in dikkatinden kaçmadı.

Isabel ikisini de pelteye daldırıp boğmak istiyordu.

Lara’ya baktı ve kuzeninin gözlerinde oynayan neşeyi fark etti. Lara istifini bozmadan James’e döndü. “Kravat bağlamayı öğrenmişsin!”

James hevesli bir şekilde, “Ah, evet,” diyerek söz konusu kravata dokundu. “Tekrar yapmamı ister misin?” Lara henüz cevap veremeden James eserin bir ucundan asılmaya başlamış, kravatı akşam yemeğine hiç de uygun olmayan bir hâle sokmuştu.

James kravat bağlamanın en uygun yöntemiyle ilgili dersine başlarken Isabel, Nick’e doğru eğildi. “Gördüğün gibi...” diye fısıldadı, “...kardeşim kont olabilir fakat kendi başına asla bu şekilde davranabilmesi mümkün değil. Ne hakkında konuştuğunuzu söylemeni istiyorum.”

Nick gözlerini James'ten ayırmadan, "Sen," dedi.

Isabel onu kesin yanlış duymuştu. "Ben mi?"

"Sen."

"Benim neyim hakkında?"

Nick koyun etinden bir dilim kesmekle ve etini ince doğranmış patatesle karıştırmakla oyalanıyordu. Isabel'in öfkesi sessizliğini koruyamayacağı noktaya gelene kadar lokmasını uzun süre düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Ah, Tanrı aşkına! Yut şunu!"

Nick şaşırmış gibi yaparak Isabel'e döndü. "Vay canına, Leydi Isabel, bu ne baskı! Dikkatli olmalısın, yoksa bana mide fesadı geçireceksin."

"Öyle bir durum ne kadar da üzücü olurdu, Lord Nicholas." Nick sessizce güldü ve sadece Isabel'in duyabildiği bu ses içini ısıttı. "Bundan zevk alıyorsun."

Nick, Isabel'in gözlerine baktı. Mavi gözlerde kesinlikle bir ateş vardı. "Zevk aldığımı itiraf ediyorum. Aslında seninle geçirdiğim tüm zamanımdan keyif alıyorum."

Bu sözlerden ve yol açtıkları hazdan dolayı Isabel kızardı.

Nick ona ne yapıyordu?

Isabel her konuştuklarında Nick'in onu pişmiş kelle gibi sırtıtan bir kıza çevirmesine izin veremezdi. Boğazını temizleyerek, "İsrar etmek zorundayım, Lord Nicholas. James ile hangi konuda konuştunuz?"

"Endişelenmene gerek yok, Isabel," dedi Nick. "Kardeşin sadece okula gittiğinde senin durumunun ne olacağı konusunda endişe duyuyor."

Isabel, Rock düzgün düğümü tamamlamasına yardım ederken kravatını görmek için tuhaf bir şekilde boynunu uzatan James'e baktı. "Peki, seninle konuşmanın yardımı olacağını nereden çıkarmış?"

Tabakları temizlendiği sırada Nick arkasına yaslandı, Isabel'i içten bir bakışla süzdü. "Seni güvende tutmak için bir teklif geliştirmiş ve benden tavsiyemi istedi." Masanın karşısındaki James'e baktı. "Aferin James. Kesinlikle şu ana dek bağladığın en iyi kravat!"

James iltifat üzerine duyduğu zevkten sırtıttı ve genç kon- ta ve desteği için Rock'a övgüler yağdıran Lara'dan daha fazla övgü duymak için döndü.

Isabel'in önündeki tabloyu takdir etmemesi imkânsızdı. Alnını kırıştırarak Nick'e fısıldadı. "Ne tür bir teklif?"

Nick, Regina boş tabağını temizleyene kadar bekledikten sonra sonunda Isabel'e doğru iyice eğildi. "Evlenmemiz gerektiğini düşünüyor."

Isabel ağzını açtı, sonra kapattı ve tekrar açtı.

Nick'in ağzının bir kenarı muzipçe yukarı doğru kıvrıldı. "Vay canına, Isabel! Sanırım gerçekten dilinin tutulmasını sağladım."

"Ben..." Isabel sustu, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bu konuyu enine boyuna düşünmüş," dedi Nick. "Bir evi idare edebilme ve hesabını yapabilme kabiliyetlerinin seni mükemmel bir eş adayı yaptığına inanıyor."

Böyle bir şey kesinlikle olmuyordu. Burada değildi. Isabel'in yemek masasında değildi.

"Ayrıca seni at üzerinde görmemi istiyor. Bana binicilik kabiliyetlerinin beni geçeceği söylendi. Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben..."

"Ayrıca -ve bu çok önemli- çirkin değilmişsin."

Isabel gözlerini kırıştırdı.

Nick'in gözleri muzipçe oynayıyordu. "Hatırlatayım, Isabel. Bunu söyleyen kişi kardeşin. Böylesine güzel sözle- ri kendime mâl etmeye cesaret edemezdim. Ben olsam çok

daha yavan bir şeyler söyledim. Böylesine sözler sarf etmek için büyük bir hatip olmak gerekir...”

“Çirkin değilim.” Isabel başını hafifçe salladı. “Ne güzel bir iltifat.”

“Ah! Sesin yerine gelmiş.” Bunun üzerine Nick güldü. Gülümsemesi neşeli ve zafer doluydu, Isabel kendini tutmayarak ona eşlik etti.

“Sanırım öyle.” Isabel duraksadı. “Söyleyin bana, lordum. Okul kardeşimin gelecekteki kontesini tavlamasını sağlayacak daha güzel kelimeler öğrenmesinde yardımcı olur mu?”

“Ümit etmeyi kesmemek gerek,” diye cevap verdi Nick. “Aksi takdirde Reddich sülalesinin devamı için fazlasıyla endişe duymamız gerekecek.”

Isabel olayların tuhaf gidişatına gülmeden edemedi ve yemek arkadaşlarının dikkatini üstüne çekti.

“James konuşmamız sırasında Leydi Isabel hakkında çok ilgimi çeken bir şey söylemişti de.”

Artık masadakilerin hepsinin ilgisi Nick’in üzerindeydi. Isabel gerginliğinin azaldığını hissetti. Nick elbette utanç verici bir şeyi tekrar etmezdi, değil mi?

“Neymiş o Lord Nicholas?” diye sordu Lara.

“Isabel’in binicilikte bir şampiyon olduğunu iddia ediyor.”

“Gerçekten öyledir!” diye onayladı Lara. “Ona denk birini hiç görmedim.”

“Kanıtını görmek isterim.” Nick, Isabel’i düşünceli gözlerle süzdü. “Ama öncelikle sanırım bir dans randevumuz vardı.”

Dakikalar içinde balo salonuna geçmeye karar vermişlerdi ve Isabel heyecandan diken üstündeydi.

Isabel ayağa kalkınca Nick sandalyesini onun için çekti.

Isabel teşekkür etmek için ona döndü ve Nick'in kendisini düşünceli bir şekilde izlediğini gördü. Dalgın bakışını görmesinden dolayı Nick'in dikkati dağılınca Isabel başını eğerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Nick kolunu Isabel'e uzattı. Isabel koluna girince Nick'in kalın mantosundan yükselen sıcaklığını hissetti. "Sanırım bilmen gerekiyor, ben olsam seni tarif etmek için bambaşka bir tabir kullanırdım."

Kalbi hızla çarpmaya başlasa da Isabel sakin kalmaya çalıştı. "Yani 'çirkin değil' tabirinden daha başka bir tabir mi?"

Nick gülümsemedi, aniden odada eskisinden daha az hava varmış gibi gelmişti. Isabel beklenti içinde nefesini tuttu.

"Seni muhteşem olarak tarif ederdim."

Balo salonu değişime uğramıştı.

Isabel devasa salona girdiğinde şaşkınlık içinde aniden durdu. O öğleden sonra Nick'in yanından ayrıldıktan hemen sonra Jane ile akşam için planlarını konuşmuştu. Ona balo salonunun bir kısmındaki mobilya örtülerinin kaldırılmasını bildirmiş ve akşama hazırlık olsun diye piyanonun tozunu almalarını söylemişti.

Jane ise bir mucize yaratmıştı.

Balo salonunun uzak ucu evin çeşitli yerlerinden alındığı belli olan ve kollu şamdanlara yerleştirilmiş düzinelerce benzersiz mumun yumuşak, altın sarısı ışığıyla parlıyordu. Işıklar kullanılabilir alanda samimi bir ortam yaratmak için stratejik olarak yerleştirilmişti, her iki kenara iki alçak şezlong sıralanmıştı ve bir tarafa birkaç rahat koltuk yerleştirilmişti.

Ayrıca yiyecek ve içeceklerin bulunduğu bir masa vardı. Masada büyük, kristal bir sürahide limonata; bodrumdan gelen bir şişe brendi; birkaç tane küçük bardak ve James'in hemen talan ettiği bir tabak küçük pasta vardı. Isabel bunları görünce gülümsemeden edemedi. Gwen'in öğleden sonrasının büyük kısmını bu küçük pastaları hazırlamakla geçirdiğine iddiaya girebilirdi.

Her bir yüzey yeni cilalanmıştı ve pırıl pırıl parlıyordu, Isabel kullanılmayan bu alanı bir dans gecesine uygun küçük bir balo salonuna dönüştürmek için kızların kaçının uğraşması gerektiğini merak etti. Isabel bir anlığına seyircilerini unutarak, "Çok güzel olmuş," dedi.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Nick sessizce.

"Şaşırdım." Isabel küçük ama neşeli bir ses çıkararak güldü. "Bu oda amacına uygun olarak kullanılmayalı on yıl oluyor. Burayı düzenli olarak temizleriz ve nadiren kullanırız ama asla balolar için değil." Isabel'in sesi canlılığını yitirdi, cümlelerin gerisini getirmek için çabalarken elini dalgınca havada sallıyordu. "Townsend Park'ta balo vermeye pek gerek duymayız. Müthiş şekilde dans eşi sıkıntısı yaşıyoruz."

Isabel tekrar gülerken Nick gülümsedi ve abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. "Bu akşam dans için birkaç gönüllüye sahipsiniz, leydim."

Isabel de gülümseyerek karşılık verdi. "Öyle."

O sırada balo salonunun içindeki bir kapı açıldı ve Georgiana içeri girdi. Kadının başı önüne eğikti, salondakilerin ne yaptıkları umurunda değilmiş gibi hızlı hareket ediyordu. Isabel bir sorun mu var diye sormak için ağzını açtı, Nick tarafından fark edilmekten ödü kopan mürebbiyesinin onlara katılmayı seçmesi onu çok şaşırtmıştı. Ancak genç kadın arkası dönük bir şekilde loş bir ışıkla aydınlatılan piyano-

ya oturup bir vals parçası çalmaya başlayınca konuşmaktan vazgeçti.

James, Georgiana'nın yanına oturmaya giderken Rock, Lara'nın önünde eğilerek onu dansa davet etti. Saniyeler içinde Lara, Rock'ın kollarındaydı ve ikili odada uçarcasına dans ediyordu. Lara'nın soluk mavi ipek elbisesi mum ışığında parlıyordu. Isabel onları merak ve gerginlik karışımı bir duyguyla izledi, ikisi arasındaki bariz bağlantı hakkında düşünmek istiyordu fakat aynı zamanda Nick'in yakınlığının ziyadesiyle farkındaydı.

Sonsuz gibi gelen uzun bir bekleyişin ardından Nick'in kısık, kalın sesiyle ödüllendirildi. "Isabel..."

"Hmm?" Isabel ilgisiz görünmek için çok uğraşıyordu.

Nick, "Dans edelim mi?" derken Isabel onun sözlerindeki tebessümü duyabilmişti.

Sonra Nick'in kollarındaydı, birlikte odanın içinde dönüyorlardı.

"James'in mürebbiyesi piyanoda çok yetenekli."

"Minerva Evi birçok yetenek barındırır, lordum." Isabel kızlar hakkında konuşmak istemiyordu. Nick'ten sır saklamak istemiyordu. Şimdi olmazdı. Onun kollarındayken olmazdı. "Harika dans ediyorsun."

Nick başını eğdi, Isabel'i uzun bir şamdanın etrafında döndürerek dans pistinin uzak ucuna doğru götürdü. "Nasıl oluyor da vals yapmadığını düşünüyorsun?"

"Ben... Ben hiç yapmadım..." Nick onu yeniden döndürdü ve Isabel dansın, Nick'in katıksız gücünün, Isabel'in bedenini böylesine mükemmel bir şekilde idare ederek müziğe uygun bir şekilde salınmalarını sağlamasının tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

"Yapmalısın. Bedenin bu şekilde tutulmak için yaratılmış." Genç adamın sözleri Isabel'in kulağına yumuşak ve

tatlı geliyordu ve Nick'in onu gereğinden daha yakında tuttuğunun farkındaydı. Ona durmasını söylemesinin gerektiğini de.

Ama yapamadı.

Bir kez daha döndüler ve Isabel gözlerini açtığı anda Georgiana'nın arkasından kapadığı kapının açık olduğunu fark etti. Bir dizi meraklı surat kapı aralığından içeriyi dikizliyordu: Gwen, Jane ve Kate balo salonunda olanlara odaklanmıştı. Isabel şaşırarak kakhaha atmaktan kendini alamadı.

Nick başını eğerek ona baktı. "Ne oldu?"

Isabel eğlenerek başını kaldırıp Nick'in sorgulayan gözlerine baktı. "Şimdi bakmayın, lordum fakat görünüşe göre izleyicilerimiz var."

Nick hemen anlayarak sırttı. "Ah! Evet. Kadınları tanıyorsam neler olduğunu hayal edebiliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse tedbirli olmaya çalışıyorlar."

"Bu konuda ailemdeki kadınlardan daha iyiler."

Alaycı bir hayranlıkla söylenen bu sözler Isabel'in merakını uyandırmıştı. "Bana onlardan bahset."

Nick konuşmadan önce bir süre düşündü. "Üvey kardeşim Juliana İtalyan'dır, bu yüzden aklına gelebilecek her şey onda mevcuttur. Dik kafalıdır, sinir bozucudur ve en uygun-suz zamanlarda en uygunsuz şeyleri söylemek gibi bir eğilimi vardır."

Nick'in sesindeki mutluluk Isabel'in dikkatini çekmişti. "Harika birine benziyor."

Nick küçük bir kakhaha attı. "Sanırım onu severdin. Onun da seni seveceğini biliyorum. Londra'yı veya sosyete-yi hiç çekemez, özellikle aptal aptal sırtan kadınlardan ve züppe beyefendilerden nefret eder. Bu yüzden koca bulması gerçekten imkânsız görünüyor. Ama aslında bu Gabriel'in sorunu."

Isabel gülümsedi. “Ah, ikinci erkek çocuk olmanın faydaları.”

“Kesinlikle.”

“Peki ya yengen?”

“Callie sana bayılacaktır.”

Bunun üzerine Isabel güldü. “Ralston Markizi’nin pantolon giyen ve hayatının çoğu kısmını tümüyle uygunsuz şeyler yapmış kadınlarla geçirmiş taşrada büyümüş bir kuzeyliye ‘bayılacağına’ inanmak çok zor.”

Nick sırtıttı. “Tam da bu yüzden Ralston Markizi sana bayılacaktır.”

Isabel samimi bir bakış attı. “Sana inanmıyorum.”

“Isabel, bir gün seni Londra’ya götüreceğim ve gerçeği kardeşimle yengemden bizzat dinleyeceksin.”

Isabel bu sözlerde yatan vaatten dolayı içinde bir sıcaklık hissetti, Londra’da beraber olacakları bir zamanın geleceğine dair bir teminattı bu. O zaman Nick’in ailesiyle tanışacaktı ve sosyetenin en çok konuşulan çiftlerinden birinin özel hikâyesini konuşma fırsatları olacaktı.

Isabel bunun gerçek olmasını istiyordu.

Tuhaftı. Burada, bu loş salonda valsın sihriyle, mum ışıklarıyla ve yanında bu güçlü, muhteşem adam varken Isabel bunların gerçek olmasını istiyordu. Ona bağlanmak istiyordu. Onun eşi olmak. Nick’in sözlerinde ima edilen hayatı yaşamak. Burada dansın hissettirdiklerine, bedenlerinin salınışına ve Nick’in bedenine dolanan kollarının sıcaklığına kendini kaptırmışken uzun zaman önce aklından sildiği hayali görmesi için kendine izin verdi.

Bu hayal ilk valsinin ona değer verecek, onu koruyacak ve endişelerini sırtlanacak ve elbette onu sevecek biriyle yapılan bir dans olmasını sağlamıştı.

Isabel gözlerini bir kez daha kapatarak kendini hareket-

lerin ritmine bıraktı. Nick'in eli elbisesinin kıvrımında dolaşıyordu. Isabel'i sonsuz, kıvrımlı bir yolcukta dans pistinde yönlendirirken baldırlarına sürtünen uzun, kaslı baldırlarını hissedebiliyordu. Çok uzun gelen birkaç dakikanın ardından Isabel gözlerini açtı ve Nick'in delici mavi gözleriyle karşılaştı.

"Eğleniyor musun, Isabel?"

Isabel naz yapması gerektiğini biliyordu. Eğer Nick Londra'da olsaydı kollarındaki kadının karşılık olarak zekice, esprili ve cilveli bir şeyler söyleyeceğini biliyordu. Fakat Isabel'de bunlardan hiçbiri yoktu. "Hem de çok."

"Güzel. Hayatında eğlence olmasını hak ediyorsun. Bence kendine eğlenmek için yeterince izin vermiyorsun."

Isabel başını çevirdi, utanmıştı. Bu adam onu nasıl bu kadar çabuk ve böylesine iyi tanıyabilmişti?

"Neden?" Nick'in sorusu çok yumuşaktı, Isabel'in şakağındaki bir nefesten ibaretti. "Neden hayatın tadını çıkarmıyorsun?"

Isabel gözlerini kapattı, başını salladı. "Ben... Ben çıkarıyorum."

"Hayır, güzellik. Hiç sanmıyorum." Isabel'e daha da yaklaştı, Nick'in sıcaklığı düşüncelerini bastırıyordu. "Neden dans edip gülerek hayalini kurduğun gibi yaşamayasın?"

Neden, gerçekten?

"Hayaller dertsiz küçük kızlara göredir," dedi Isabel. Bunları söylerken bile sözcüklere direniyordu.

"Saçma. Hepimizin hayalleri vardır."

Isabel gözlerini açtı, Nick'in parlak gözlerine baktı. "Senin bile mi?"

"Benim bile."

"Senin hayalin ne?" Isabel bu soruyu nefesini vererek sormuştu, sesi o kadar hırıltılıydı ki kendi sesini zor tanıdı.

Nick hiç tereddüt etmedi. “Bu gece sanırım seni hayal edeceğim.”

Isabel bu sözleri aptalca ve alaycı bulmalıydı. Fakat Nick’in sözlerinin altında yatan vaadi hissetti ve ona inanmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. “Ne hayal kurduğunu anlat, Isabel.”

“James için okul hayali kurmalıyım. Kızlar içim güvenlik. Onarılmış bir çatı ve sınırsız mum stoku.”

Nick güldü. “Hadi ama Isabel. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Bu onların hayali değil. Senin. *Senin* hayalin ne? Kendin için?”

Uzunca bir süre Isabel’in aklına hiçbir şey gelmedi. En son ne zaman kendi arzularını düşünmüştü?

Isabel başını kaldırarak Nick’e gülümsedi. “Daha fazla dans etmek istiyorum.”

Nick’in dişleri belirdi. “Yerine getirmekten mutluluk duyarım.” Isabel’i müzikle uyum içinde daireler çizerek döndürdü. Mumların karanlık odada titreşmesi yıldızların altında dans ediyormuş havası veriyordu. O an Isabel’e eğer arzularını sesli olarak dile getirirse gerçekleşeceklermiş gibi hissettirdi.

Uzunca bir süre sonra Nick, “Başka?” diye sordu.

“Ben... Bilmiyorum.”

Nick’in kaşları kalktı. “Hiçbir şey mi? Dileyeceğin hiçbir şey gelmiyor mu aklına?”

“Bencil olduğumun düşünülmesini istemiyorum,” diye fısıldadı Isabel.

Nick, Isabel’in gözlerini esir aldı. Daha sonra dansı durdurdu ve Isabel karanlığın dibinde bir şezlongun bulunduğu odanın uzak ucunda olduklarını fark etti.

“Bencil mi?”

Isabel, Nick’in çenesindeki çukura bakarak başıyla onayladı.

Nick öfkeli bir kahkaha attı, ona inanamıyordu. “Isabel, sen tanıdığım en bencil olmayan kişisin.”

Isabel başını salladı. “Doğru değil.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Isabel dudaklarını birbirine bastırdı, cevap vermekten korkuyordu. Fakat içindekileri paylaşma arzusu baskın geliyordu.

Nick’in çenesine bakarak konuştu. “Ben... Babam bir keresinde bana her şeyi düzeltme şansı tanımıştı. Evi kurtarmak için. Kontluğu. Her şeyi.” Isabel bunu daha önce kimseye anlatmamıştı. “Yapmam gereken tek şey Londra’ya gitmek ve babamın benim için bir evlilik ayarlamasına izin vermektir.”

“Kaç yaşındaydın?” Nick’in sesi soğuktu. Isabel berbat bir korku duygusu hissetti, Nick’in davranışlarını yargıladığını düşünüyordu. Tıpkı annesinin yaptığı gibi.

“On yedi.”

“Reddettin.”

Isabel başıyla onayladı, gözlerinden dökülemeyen yaşlar boğazını tırmalıyordu. “İstemedim, annemin yaşadığı gibi bir evlilik istemiyordum. Yarım bir kadın olmak istemiyordum. Yarım bir insan. Babam gitti ve bir daha dönmedi. Annem ise kısa süre sonra öldü. Babamın gitmesi yüzünden beni suçladı.”

Nick sessizdi. Kıpırdamıyordu.

Isabel ona anlatmamalıydı. “Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

Nick’in sertçe soluk alması Isabel’in dikkatini çekti.

“Hayal kırıklığına uğramadım, sevgilim.” Nick’in fısıltısı kısık ve yakındı, o kadar yakındı ki Isabel sözcükleri duymaktan ziyade teninde hissetmişti. Nick, Isabel’in yüzünü avuçlarına alıp odadaki diğer insanların görüş alanının

tamamen dışında olduklarından emin olmak için arkasını döndürürken Isabel'in gözleri kocaman açıldı. Nick'in parmaklarının titrediğini hissetti. "Keşke o zaman burada olsaydım. Keşke elimden gelseydi de..."

Isabel gözlerini kapatınca Nick de sustu.

Ben de burada olmamı dilerdim.

Nick parmaklarını Isabel'in boynunun kenarında gezdirerek nabzının deli gibi attığı noktaya doğru indirdi.

Isabel geçmişi düşünmek istemiyordu. Şimdiyi de. Nick bu kadar yakınındayken olmazdı.

"Beni öpmeni dilerdim."

Bu dolambaçsız itiraf ikisini de şaşırtmıştı.

Nick sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. "Ah, Isabel, burası hariç herhangi bir yerde olsaydık..."

Bunun üzerine Isabel başını eğdi. "Biliyorum."

"Biliyor musun? Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Isabel ona bakamıyordu. "Evet."

Nick'in başparmağının bileğinin yumuşak teninde gezindiğini hissetti, çıldırtıcı dokunuş Isabel'in nabzını hızlandıırıyordu. "Nereden biliyorsun?"

Esrarengiz ve tatlı fısıltı Isabel'e başını kaldırıp ona bakma cesaretini verdi. Nick'in gözleri karanlıktı, bu ışıkta renklerini seçemeyeceği kadar karanlıktı fakat Nick'in düşüncelerini okuyabiliyordu. "Çünkü ben de seni istiyorum."

Bunun üzerine Nick boğazından kısık bir ses çıkararak inledi ve Isabel bu sesin içine bıçak gibi işleyerek tüm bedenine yayılan bir haz dalgası gönderdiğini hissetti. Yüzünü bir kez daha çevirmeye kalkıştı fakat Nick parmağını çenesinin altına koyarak onu durdurdu. "Hayır, güzellik. Bana bak."

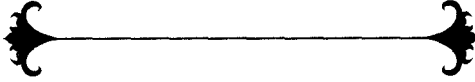
Isabel böyle kaçınılmaz bir talebi nasıl geri çevirebilirdi?

“Mükemmel biri değilim. Seni kıracak şeyler yapmayacağıma dair söz veremem.” Nick duraksadı, yüzündeki yara izi gölgeli teninde soluk bir çizgiden ibaretti. “Fakat seni, James’i ve kızları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Nick sustu ve Isabel nefesini tuttu, Nick’in sonraki sözlerini bekledi.

“Bence kardeşinin teklifini düşünmelisin.”

On Dört

Altı Numaralı Ders

Lordunuzun dikkatini üstünüze çekmeyi başardıktan sonra tereddüde kapılmayın.

Bir lordu elde etmek amaca azimle bağlılık gerektirir, sevgili okuyucu! İradesiz kişilere veya korkaklara göre değildir. Şövalyenizi seçtiğinizde ve o sizi prensesi olarak kabul ettiğinde gevşemeye yönelik her türlü kışkırtmaya karşı direnmeniz gerekir! Rahatlama zamanı değil!

Ayrıca savaşların son aşamalarında kazanıldığını ve kaybedildiğini de aklınızdan çıkarmayın. Böyle zamanlar sebat, kararlılık ve dayanıklılık gerektirir!

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Isabel büyük, bakır bir küvetteydi. Kaynar derecede sıcak suyun buharından dolayı kızarmıştı. Elini havaya kaldırıp buruşmuş parmak uçlarına baktı. “Söylediğine göre beni tarif etmek için *muhteşem* kelimesini kullanırmış.”

Lara, Isabel'in yatağından sinsice gülererek baktı. "Ve seninle evlenmek istiyor!"

Bu sözler Isabel'in içine bir tedirginlik dalgası gönderdi. "Öyle demedi. James'in teklifini düşünmem gerektiğini söyledi."

"Yani evliliği! Lord Nicholas'la!"

"Evet fakat bu, benimle evlenmek *istediği* anlamına gelmiyor."

Nick muhtemelen onun kurtarılmaya ihtiyacı olan acınası, ümitsiz bir vaka olduğunu düşünüyordu.

Lara, Isabel'e bir bakış attı. "Isabel. Bence tam da o anlama geliyor."

"Hayır. Evliliği düşünmem gerektiği anlamına geliyor. İlla ki onunla olması gerekmiyor."

"Isabel. Bence kasıtlı olarak anlamamış gibi yapıyorsun. Nick'in cümlesinin ikiniz arasındaki bir evliliğe atıfta bulunduğu çok açık."

"Kesin olarak bilemezsin."

İkimiz de bilemeyiz.

"Aslında bilebilirim! Ve sana sebebini söyleyeyim. İki yıldır Townsend Park'ta evlenmeye değer başka bir adam görmedik! Sence kiminle evlenmeni öneriyor olabilir? Ayrıca..." diye devam etti Lara. "Sana bakışımı *gördüm*. Dans edişinizi. Seni istiyor."

"Belki de beni gerçekten *istiyordur*," dedi Isabel hırçınlaşarak. "Fakat benimle *evlenmek* istediğini hiç sanmıyorum."

Lara kuzeninin gözlerinin içine bakmak için dirseklerine dayanarak doğruldu. Konuştuğunda sözleri öfke doluydu. "Neden istemesin? Lord Nicholas'ın gelini olmak için ideal bir adaysın! Bir kont kızı olarak iki numaralı bir oğulla evlenmekten çok daha iyisini hak ettiğin bile iddia edilebilir!"

Bu düşünce Isabel'i güldürdü. "Babam aristokrat yaşan-

tının en düşük seviyesini yaşıyor olmasaydı söylediklerin doğru olabilirdi. Hâl böyleyken, Lord Nicholas'ın benden çok daha iyisini bulabileceğini düşünüyorum.”

“Saçma!” Lara'nın sesi öfkeden titriyordu. “Sen çok güzelsin, yeteneklisin, zekisin, eğlencelisin.” Lara, Isabel'in özelliklerini parmaklarıyla tek tek sayıyordu. “Sana sahip olan beyefendi çok şanslı demektir.”

Isabel'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teşekkür ederim, kuzen.”

Lara'nın alnı kırıştı. “Söylediklerim iltifat değildi. Gerçektir. Şunu bilmen gerek, öyle bir adam bu düşüncüyü makul görmemiş olsa seninle evlenmeyi düşünmezdi.”

Makul. Ne korkunç bir kelime.

Isabel cevap vermedi, bunun yerine başını küvetin yüksek arkılığına yaslayarak gözlerini kapattı.

Aslında on iki saat önce Lord Nicholas'ın onu makul bulması Isabel'in tüylerini diken diken ederdi, Nick'in yanından hızla kaçardı ve onun hakkındaki düşünceleri daha da ciddileşir korkusuyla asla geri dönmemeye yemin ederdi. Şimdiyse, Nick'in onun hakkında böyle kararsız duyguları olabileceği düşüncesinden tiksiniyordu.

Nasıl olurdu da bu adamı önemsemeye başladılar? Nick iki günden az sürede nasıl olmuştu da düşüncelerini istila edebilmişti? Tümüyle yabancı olan bu adama güvenmeyi gerçekten düşünmesi nasıl mümkün olabilirdi? Tanrı aşkına, Nick hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ona hissettirdikleri dışında hiçbir şey.

Isabel iç çekti. Nick'in ona kendini bu şekilde hissettirmesinden hoşlanmıyordu. Nick'in sözlerinin kalp atışlarını hızlandırmasından, şeytani gülümsemesinin tenini yakmasından ve sade, dürüst bakışının ona her şeyi anlatmak ve tüm dünyasına girmesine izin vermek istemesine yol açma-

sından hoşlanmıyordu. Geçmişine girmesine. Ve de şu anına.

Şimdi de gidip evlilikten bahsederek onu bir gelecek vadiyle baştan çıkarmıştı. Isabel hayatında ilk kez bu fikri gerçekten düşünüyordu. Nick'in ima ettiği evlilik Isabel'in geçmişte tecrübe ettiği evliliklerin hiçbirine benzemiyor gibiydi; onun gördüğü evlilikler tuzaklar, güç savaşları ve kendini koruma mücadeleleriyle doluydu.

Nick'le evlilik bunlardan hiçbirini içermeyecekti.

Aniden evlilik o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı.

Sadece...

"Bana evlenme teklif etmedi."

Lara gözlerini yuvarladı. "Tabi ki etti."

"Hayır. O kelimeleri kullanmadı."

"Hangi kelimeleri?"

Isabel başını eğerek küvetin içine baktı, bedeninin karan suda nasıl da gözden kaybolduğunu, suyun yüzeyinde yıldız ışıkları gibi sıçrayan mum ışığının titremesiyle nasıl da saklandığını fark etti. Bu ona loş balo salonunu, valslerini ve itirafını hatırlatmıştı. "“Evlen benimle, Isabel,” demedi."

Lara elini salladı. "Semantik bir mesele."

Semantik aniden çok önemli görünmeye başlamıştı.

"Her neyse."

Lara bir anda durdu, yatağın ucundan öne doğru eğildi, loş odada gözlerini kısarak bakıyordu. "Aman Tanrım!"

Isabel heyecan dolu bu sözler üzerine döndü. "Ne var?"

"Sen."

"Ne olmuş bana?"

"Sen abayı yakmışsın."

Isabel başını çevirdi. "Yok, öyle bir şey."

"Var!" Lara'nın sesi zafer doluydu. "Lord Nicholas'a abayı yakmışsın!"

“Adamı sadece üç gündür tanıyorum, Lara.”

Lara tüm bu romantik şeyler hakkında bir uzmanmış gibi, “Dün gecedен, yemekten, danstan sonra üç gün yeterli,” dedi.

“Ah, nereden biliyorsun?”

“Biliyorum. Lord Nicholas St. John’a abayı yakıtığını nasıl biliyorsam öyle işte.”

“*Abayı yakmak* kelimesini söyleyip durmayı kesmeni istiyorum.”

“Bu nasıl oldu?”

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Isabel, ellerini sudan çıkarak yüzünü kapattı. “Adamı tanımıyorum bile!”

“Görünüşe göre yeterince tanıyorsun,” diye takıldı Lara.

Isabel başını kaldırdı. “Hiç komik değil. Korkunç bir şey.”

“Nedenmiş? Seninle evlenmek istiyor!”

“Bunun için tek bir mantıklı sebep yok.”

Lara başını yana eğdi. “Evlilik için mantıklı bir sebep olduğunu hiç görmedim, Isabel.”

“Tabi ki vardır!” diye directti Isabel. “Benimle para için veya toprak için veya sosyeteye uymak için veya adına saygınlık katmak için evlenebilir. Fakat hayır, benimle bu sebeplerden herhangi biri için evlenmek istiyor olamaz çünkü ona kesinlikle bunlardan hiçbirini *sağlayamam*.”

Bunun üzerine Lara kıkırdadı. “Isabel.”

“Komik değil, ciddi. Kara, dehşetli bir mizah duygusuyla bakıyorsan başka.”

“Dramatikleşiyorsun. Lord Nicholas’la evlenme düşüncesinin azıcık olsun ilgini çekmediğini söyleyebilir misin?”

Bu samimi soru üzerine sessizlik oldu ve Isabel usanmış bir iç çekişle tavana baktı.

Yirmi dört yıl boyunca kendine evlenmek istemediğini

söylemişti. Çocuk istemediğini. Bir eş istemediğini. Geleceği hakkında net bir öngörüsü vardı: Kontluğun saygınlığını yeniden kazanmasını sağlamada James'e yardımcı olmak, Minerva Evi'nin geleceğini güvence altına almak, dünyayı küçük de olsa olumlu bir şekilde etkilediğini bilerek yaşanmak.

Bu geceye kadar hayatından bildiği şekliyle son derece memnundu.

Çoğunlukla.

Ve şimdi aniden tüm dünyası -doğru, gerçek ve kesin olduğuna inandığı her şey- tepetaklak olmuştu.

Geri kalanını hayal etmiş miydi? Evliliği, çocukları valsi ve aşkı?

Evet.

Kendine dürüst olması gerekirse, evet. Karanlıkta, gecenin geç saatlerinde yatağında uzanıp gelecek hakkında, kızlar ve James hakkında ve evet kendisi hakkında endişe duyarken neler olabileceğini hayal etmişti. Londra'ya gitmiş olmanın, programını doldurmanın, Hyde Park'ta gezintiye çıkmanın, gerçek anlamda ilgilenilmenin, eşi ve koruyucusu olacak bir adam bulmanın nasıl bir şey olabileceğini sessizce hayal etmişti.

Ama bu hayali asla gerçekleşmemişti.

Çünkü erişilmez bir rüyaydı.

Şimdiye dek.

Şu anda uzanıp hayaline kavuşabileceğini tasavvur ediyordu. Nick'i sevmenin nasıl bir şey olabileceğini neredeyse anlayabiliyordu.

Aşk.

Tuhaf ve yabancı bir kelimeydi; çocukken onu cezbeden ama büyüdüğünde, annesinin dağılmasını izlerken onu dehşete düşüren bir fanteziydi.

Hayır. Nick'e âşık olmayacaktı.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Fakat...

"Ondan hoşlanıyorum," dedi, Isabel'in sesi zar zor duyuluyordu.

Lara duymuştu. "Biliyorum."

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

Lara başıyla onayladı. "Biliyorum."

Artık ondan hoşlandığıma göre bundan sonra olacaklardan korkuyorum.

"Bu çok korkutucu."

Lara gülümsedi. "Bunu da biliyorum."

Isabel kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Arkadaşımdan çok hoşlanıyorum."

"Evet!" Isabel hızla ayağa kalkınca sular küvetin kenarından etrafa sıçradı. "Görünüşe göre o da sana karşı aynı şeyleri hissediyor! Bu nasıl..."

"Bilmiyorum! Bir an ona heykelleri gösteriyordum, sonra bir baktım atlarını beslerken ona eşlik ediyorum ve sonra o..." Lara sustu, utanarak başını eğdi.

"Anlaşılan yapmaması gereken bir şey yapmış!"

"Isabel!" Lara'nın yanaklarındaki kırmızılık her şeyi ele veriyordu.

"Onu öpmüşsün!" diye ithamda bulundu.

"Ah! Yargılamak da sanki sana düşüyor!"

Isabel güldü. "Hayır. Sanırım düşmez."

"Çok keyifli, değil mi?"

"Öpüşmek mi? Ben olsam *keyifli* kelimesini kullanmazdım. Enikonu sarsıcı, tümüyle rahatsız edici, tamamen..."

"Harika."

Isabel gülümsedi. "Kesinlikle."

Lara sırtıttı. "Biz bir çiftiz."

“Görünürde tek bir adam bile olmadan geçen yılların ardından karşımıza çıkan ilk iki adamın ayaklarımızı yerden kesmesine izin veriyoruz.”

“İlk iki adam değil. Bay Asperton’u geçiştirmiştin.”

Isabel yılanı benzeyen çiroz adamı hatırlayınca omuz silkti. “Kesinlikle çok zor oldu fakat doğru, Bay Asperton’u geçiştirdim.”

Isabel küvetten çıkmaya hazırlanırken Lara dirseklerini yatağa dayayarak çenesini ellerinin arasına koydu. “Yani Lord Nicholas’ın teklifini kabul mü edeceksin?”

Isabel üzerine hücum eden serinlikten korunmak için uzun bir keten kumaşa sarındı. Yatağa yaklaştı, Lara ona bakmak için döndüğünde yatağın kenarına oturdu.

Soruyu düşünüyordu. Nick tüm sorunlarının cevabıydı. Yakışıklıydı, zekiydi, eğlenceliydi, sorunlarının iyi niyetli bir cevabıydı. “Evet. Eğer sorarsa kabul edeceğim. Hepimizin iyiliği için.”

Sözler daha ağzından çıkarken Isabel bunun yalan olduğunu biliyordu. Minerva Evi için kabul edeceğine inanmayı çok istese de bu kadar kolayca önemsemeye başladığını görebildiği bu adama kendini bağlamanın risklerine rağmen kendisi için de kabul edecekti.

Bu adama kolayca...

Hayır. Annesinin yaptığı hataların aynını yapmayacaktı.

Ama Nick babasına hiç benzemiyordu. Dürüsttü, açık sözlüydü ve sevecendi; verdiği sözleri kesinlikle yerine getirecek bir adama benziyordu.

Bu da her şeyi çok daha kolaylaştırıyordu.

Sadece onunla evlenirse evliliğinin kendi şartlarına uygun olmasını garantilemeliydi. Evet, Nick’i önemseyecekti. Onun yanında olmasından, şakalarından ve mükemmel dokunuşlarından elbette keyif alacaktı çünkü dokunuşları

kesinlikle muhteşemdi ve Isabel'in aklını başından almaya yetiyordu.

Ama ona âşık olmayacaktı.

Gülümseyerek Lara'ya döndü. "Belki o kadar da kötü olmaz."

Yorkshire'da yağmur başladığı gibi hızlıca sona erdi. Yavaş yavaş çekilen sular, yoğun yağmur damlalarından kuru bir gökyüzüne geçişi sağlayan sessiz bir sis yoktu. Sadece bir mumun sönmesi gibi basit bir değişim vardı. Bir an sağanak şeklinde yağmur yağarken sonraki an sessizlik vardı.

Yağmurun pencerelere üç gün boyunca sürekli vuran sesinin ardından sessizlik sağır ediciydi.

Nick kartlarından başını kaldırarak Rock'a baktı.

"Nihayet."

Nick sırıttı. "Köşeye sıkışmış gibiydik, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Rock. "Sadece seni o mantoyla görmekten bıkmaya başladım." Rock birer kâğıt dağıttı ve Nick elinin kötü olduğunu ve kaybettiğini fark ederek bir avuç dolusu kartı masanın üstüne fırlattı. Rock kazandıklarını toplamaya girişti. "Bunca yılın ardından bana karşı kaybetmekten usanmış olacağını sanırdım."

Nick arkasına yaslandı, brendisinden bir yudum aldı. Arkadaşını süzdü ve "Onunla evleneceğim," dedi.

Rock kartları öylesine karmaya başladı. "Öyle mi?"

"Bana ihtiyacı var."

"Bu, bir kızla evlenmek için düzgün bir sebep gibi gelmiyor, Nick. Özellikle de söz konusu kız bir ev dolusu kaçağı barındırıyorsa."

Nick gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Bir ev dolusu

olduklarını sanmıyorum. Ayrıca yanlış bir şey yaptığına da inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun.”

“İnanmıyorum.”

“O hâlde?”

“Evliliğin sana göre olmadığını sanırdım, yanlış mıyım?”

Nick yanlış anlamış gibi yapmadı. Bunu son yıllarda düzinelerce, yüzlerce kez dile getirmişti; evliliğin ona zarar vereceğinden emindi. Başarılı olan bir evliliğe hiç şahit olmamıştı. Ayrıca önüne çıkan seçeneklerden herhangi biriyle başarılı bir evlilik gerçekleştireceğine inanmaması gerektiğini de biliyordu. Sırf stratejik bir ittifak için bir kadına bağlanmayacaktı, bir aristokrat kızına ihtiyacı yoktu, maddi durumuna katkıya ihtiyacı yoktu. Fakat bir ortaklığa hayır demezdi.

Ayrıca bir aradayken birbirlerinden keyif alıyorlardı.

Yoğun bir keyif.

Evet, Isabel’le evlenmek ideal olabilirdi.

“Fikrimi değiştirdim. Isabel’le birlik oluşturma düşüncesinden oldukça hoşlanıyorum.”

“Birlik oluşturmak mı? Öyle mi olacak?” Rock kaşını kaldırdı. “Peki, kızlarından birini aramak için buraya geldiğini fark ettiğinde ne olacak?” Nick cevap vermedi. Son iki gündür cevaplamaktan kaçındığı soru kesinlikle buydu. Rock kâğıtları yeniden dağıttı, Nick kayıtsızca elindeki kartlara baktı. “Onunla heykeller için evlen. Onu yatağa atmak istediğin için evlen. Fakat sakın sana ihtiyacı var diye evlenme.”

“Onunla heykelleri için evlenmeye ihtiyacım yok. Onları satın alabilirim. Ayrıca bana ihtiyacı olduğundan tam olarak emin değilim.”

“Onu yatağa atma arzunu reddetmediğini fark ettim.”

Nick başka bir kart vermesini işaret etti. Isabel'i istiyordu. Hem de ilkel bir dürtüyle. Öğleden sonra yaşananlar, Isabel'in kendini ona özgürce teslim etmesi, Nick'in kollarında kendini bırakırken başını geriye doğru atması; onunla dans etmeyi, ona dokunmayı tam bir işkence hâline getirmişti. Isabel'in itirafı karşısında onu o loş balo salonunda öpmemek için tüm dirayetini kullanması gerekmişti ve Isabel sonunda yatmaya gittiğinde Isabel'in arkasından yatak odasına gidip ona akla gelebilecek her türlü zevki yaşatmak yerine alt katta kalmak için kendini tutması gerekmişti.

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı, Rock'ın bilmiş sırtışını görmezden geldi.

"İfadelerinin umurunda olmadığını söyleyebilirim." Nick masaya bozuk para fırlattı. Rock iddiayı gördü ve kendisi için bir kartı ters çevirerek içinden küfretti. "Sana karşı kaybetmem hakkında ne diyordun?"

"Siz İngilizler buna ne dersiniz? Kısa günün kârı mı?"

Rock konuşmaya devam ederken Nick kâğıtları karmaya başladı. "Kızın sana ihtiyacı yok. Paraya ihtiyacı var. Heykelleri satın al."

"Paradan daha fazlasına ihtiyacı var." Nick sustu. "Ayrıca aslında heykelleri satmak istemiyor."

Rock homurdandı. "O hâlde burada ne işimiz var?"

"Beş dakika önceye kadar başka seçeneğimiz yoktu." Nick arkadaşının kara gözlerine baktı. "Sen de gayet eğleniyordun, efemine romanlarını okuyup beni sessizce soyup soğana çeviriyordun. Ne değişti?"

Rock uzanarak kendine bir kadeh daha brendi doldurdu. "Hiçbir şey. Sadece gitmeye hazırım."

"Lara ile aranda bir şey mi oldu?"

"Senin için, Bayan Caldwell," diye çıkıştı Rock.

"Özür dilerim. Bayan Caldwell'le aranda bir şey mi oldu?"

Daha önce içli dışlı görünüyordunuz.” Nick sustu, ağzından çıkanları ancak anlamıştı. “Ah!”

Rock sert bir bakış attı. “Ne demek şimdi bu?”

“Bir kadınla çıkmaza giren tek kişi ben değilim demek. Seninki de benimki kadar sinir bozucu mu?”

Rock masaya bir bozukluk fırlattı. “Kartları dağıt.”

Nick kendisine söyleneni yaptı ve sonraki birkaç el sessizlik içinde geçti. Sonunda Rock, “Çok hoş biri,” dedi.

Nick başıyla onayladı. “Öyle.”

“Sadece hoş değil. Mükemmel.”

Rock’ın sözleri o kadar umulmadı ki Nick’in bu sözlerin ne anlama geldiğini kavraması için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Anlamıyorum. O hâlde sorun ne?”

“Bu ilişkinin bir geleceği yok.”

“Neden olmasın?”

Rock, Nick’e samimi bir bakış attı. “Bana bak, Nick.”

“Bakıyorum.”

Rock elindeki kartları masaya fırlattı. “Lara bir beyefendinin kızı. Bense Osmanlı İmparatorluğu’nun arka sokaklarında doğmuş bir vahşiyim.”

“Kaçakları barındırmak için tasarlanmış bir evde yaşıyor. Toplumun kurallarına tümüyle bağlı olamaz. En azından senin ima ettiğin şekilde.” Nick duraksadı. “Niyetinin samimi olduğunu sanıyorum, yanılıyor muyum?”

Rock ayağa kalktı, yerinde duramıyordu. Pencere kenarına gitti, pencereyi açarak içeriye temiz havanın akın etmesini sağladı. “Eğer aramızda bir şey olursa sürgün edilir.”

“Yorkshire’dan daha mı uzağa?” dedi Nick umursamazca.

Rock usulca konuşurken Nick’e bakmıyordu. “Şu anki sürgününü kendi arzusuyla yaşıyor.”

Nick arkadaşını uzun süre seyrettikten sonra ayağa kal-

karak pencere kenarında ona katıldı. “Abartıyorsun. Varlıklı ve unvan sahibi düzinelerce arkadaşın var, bunların büyük çoğunluğu Lara ile ilişkini seve seve onaylayacaktır.”

Rock başını salladı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Öyle bir şey bilmiyorum,” diye çıkıştı Nick. “Bir tane-sinin bile umurunda olmayacaktır.”

Türk, pencereye arkasını dönerek Nick’e baktı. “Sırf sen önemsemeyeceğin için böyle düşünüyorsun. Ama onlar önemseyecek. Londra’da arabadan yanımda güzel, sarışın bir İngiliz kadınla indiğimde önemseyecekler ve artık onlar için bir arkadaş olmayacağım. Kadınlarını onlardan çalan koyu tenli bir düşman olacağım.”

Nick gözlerini uzun süre ondan ayırmadı, Rock’ın söylediklerinin doğru olduğunu kavramıştı. Sonunda sessizce küfrederek arkadaşının omzunu tuttu. “Bu kızı önemsiyor musun?”

“Evet.”

“Bana göre bunun yeterli olması gerek. Gerisini boş ver.”

Rock’ın dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Senin için bunları söylemek kolay. Bir markinin iki numaralı oğlusun ve bir kontun kızıyla evlenmeyi planlıyorsun.”

“Benimle evleneceğini söylemedi.”

“Seninle evlenecek. Seni kabul etmemek için çıldırmış olması gerek. Ama bana bir konuda söz ver. Onunla sadece onu kurtarmaya duyduğun çılgınca arzu yüzünden evlenmeyeceğine dair yemin et.”

Nick, Rock’ın sözlerini düşündü. Rock’ın ne sormak istediğini biliyordu. *Isabel Alana’nın yol açtığı hasarı onarma yöntemi miydi?* Bu cesur, emsalsiz İngiliz kadın kötü, Türk hemcinsinin hatırasını silebilir miydi?

Nick iki kadını karşılaştırdınca irkildi. “Aynı şey değil.”

“Yardım edemeyeceğin bir kadının daha elinde hayatta kalabileceğinden emin değilim.”

“Bu kadına yardım edemeyeceğimi düşündüren ne?”

“Çünkü onlara yardım etmeyi asla başaramadın, Nick. Seni tanıdığımdan beri asla.”

Nick kendisiyle dalga geçerek kahkaha atana kadar uzun süre sessizlik oldu. “Ondan önce de hiç olmamıştı.”

“Hayatından vazgeçmeden de bu kıza yardım edebilirsin. Tek söylediğim bu.”

Nick, Rock’ın sözlerini zihninde defalarca tekrarlayarak düşündü. Tüm istediği bu muydu? Sadece Isabel’e yardım etmek mi? Kesinlikle bu da vardı. Isabel’in güvenliğini temin etmek; evin ayakta kalacağını, kızların iyi olacağını ve kardeşinin başarılı olacağını bilerek huzura kavuşmasını sağlamak istiyordu. Fakat Rock elbette haklıydı, ona tüm bunları onunla evlenmeden de verebilirdi. Buradan ayrılabilirdi ve Londra’ya dönerdi, Densmore’u bulurdu ve onu Townsend Park’ın vasiliğini kendisine devretmeye ikna edebilirdi. Tahmini doğruysa Densmore sorumluluğundan seve seve feragat edecekti.

O hâlde bu evlilik nereden çıkmıştı ve Nick’in düşüncelerini neden böylesine zapt etmişti?

Bu kadında Nick’i serseme çeviren ve onun için her şeyi feda etmek istemesine sebep olan ne vardı?

Ona yardım etmeyi bu denli istemesinin sebebi neydi?

Isabel gözünün önüne geldi. Taze, güzel, rahat ve mutlu dünyasının tepetaklak olmayacağından emin. Nick onu hiç böyle görmemişti. Onu güzel ve baştan çıkarıcı, güzel ve cesur, güzel ve etrafındakiler için endişeli, güzel ve kollarında dağılmış görmüştü ama asla güzel ve kendinden emin görmemişti. Geleceğinden emin görmemişti. Nick’ten emin görmemişti.

Nick ona bunu vermek istiyordu.

Belki de kadınlara karşı zaafı vardı. Belki de Osmanlı İmparatorluğu'nda olanlar sil baştan tekrarlanıyordu. Belki de annesi tarafından, Alana tarafından olduğu gibi bu kadın tarafından da kapana kısıtılmak kaderinde vardı. Fakat Nick, Isabel'in onlarla herhangi bir benzerliği olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Isabel çok daha dürüst görünüyordu. Çok daha kalbine işleyecek gibi görünüyordu.

Tüm bunlar Nick'in geçmişinden çok daha fazlasıydı.

Geleceği idi.

Rock'ın gözlerine baktı. "Onunla evleneceğim. İyi bir çift olacağız."

Rock başını bir kez sallayarak onayladı. "Öyle olsun." İkisi birlikte pencereden önlerinde uzanan karanlığa bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Bunu, ona gerçeği söylemeden yapamayacağını biliyorsun."

Bu sözler ikisinin arasına kurşun misali düşmüştü. Nick bunu elbette biliyordu. Leighton Dükü ile ilişkisini itiraf etmek zorunda kalacağını başından beri biliyordu. Georgiana'yı aradığını Isabel'e söylemek zorunda kalacaktı. Isabel'in öfkesinin ve sorularının tüm ağırlığına da katlanmak zorunda kalacaktı.

Fakat küçük bir parçası pek de dürüstçe olmayan davranışlarını itiraf etmek zorunda kalmadan önce Isabel'i onunla evlenmeye ikna edebileceğini ve nikâhı hâlledebileceğini umuyordu.

Bunun hâlâ mümkün olmadığından kesin emin değildi.

Isabel'le evlenmekte, onu kendine bağlamakta ve sadece o zaman, yani Isabel onu artık terk edemeyecek duruma geldiğinde ona gerçeği anlatmakta ona çok çekici gelen bir şeyler vardı.

Rock, Nick'in düşüncelerini okumuştı. "Ona senin söylemen ileride kendinin keşfetmesinden çok daha iyi olacaktır."

"Biliyorum."

Fakat Nick iki seçenekten de hoşlanmamıştı.

On Bes

Ertesi sabah Isabel, Nick'i heykel salonunda çalışırken buldu.

Kahvaltıdan sonra Nick'i aramaya çıkmıştı, kendi kendine yağmurun ardından yolların yeniden açıldığını bildirmek için onu arayarak nazik bir davranışta bulunduğunu söylüyordu. Ancak parlak güneş ışıısıyla aydınlanan heykel salonunda onu not defterinin üzerine eğilmiş hâlde gördüğünde hissettiği heyecan onu bulmak için gelmesinde biraz daha farklı bir motivasyon olduğunu gösteriyordu.

Nick'in elleri kâğıdın üzerine uzanmıştı, güçlüydü ve kendinden emindi. Isabel, Nick'in işine verdiği tüm dikkatini bir an için kısıkandığını hissetti. Nick'in gece karası saçlarının bir tutamının alnına düşüp gözlüğünün çerçevesine takılmasını izledi ve nefesi kesildi.

Nick gerçekten çok yakışıklıydı.

Ve Isabel tam bir serseme dönüşüyordu.

Bu düşünce onu gerçeğe döndürdü, kibarca boğazını temizledi ve Nick'in dikkatini çekti. Başını Isabel'e doğru çevirdiğinde Nick'in onu dikkatle süzdüğünü hissetti, elbi-

sesini veya saçını düzeltmemek için ellerini eteğinin önünde kavuşturdu.

“Seni rahatsız etmek istemezdim fakat Rock’ın kasabaya döndüğünü bilmek isteyeceğini düşündüm, eşyalarınızı almak için. Sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyarız. Yani Townsend Park’ta... Kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunuz sürece.”

Nick gözlüğünü çıkardığında Isabel hayal kırıklığı hissetti. Bu gözlüklerde Isabel’e çekici gelen bir şeyler vardı. Yakışıklı, baskın dış görünüşün altındaki zeki, dürüst adamı ön plana çıkaran bir şey.

Nick, Isabel’in dizlerinin bağını çözen sıcak, samimi bir tebessümle gülümsedi. Evet. Isabel onu kesinlikle gözlüğü varken tercih ederdi.

“Çok cömertsin, Isabel. Teşekkür ederim.”

Isabel o noktada ne demesi gerektiğini bilmiyordu, o yüzden kapı eşiğinde oyalandı, kararsızlık yaşadığı belliydi.

Nick’in kaşı bariz bir keyifle kalktı. Nick onun gergin olduğunu biliyordu. Bundan zevk alıyordu. “İçeri gelmek ister misin?”

Isabel salona girdi, daha dün Nick’in onu burada öptüğünün gayet farkındaydı. Öpmekten de fazlasını yapmıştı.

Belki de kapıyı kapatabilirdi.

Bunu düşününce nabızı hızlandı. Kapıyı kapatırsa Nick bunu kesin önceki gün yaşananların tekrarlanması için bir davet olarak görürdü.

Kapıyı kapat, Isabel.

Yapamadı. Nick ne düşünürdü?

Fark eder miydi?

Bu tür aktiviteler için kesinlikle saat çok erkendi.

Daha az önce kahvaltı etmişlerdi.

Isabel, Nick’in parlayan mavi gözlerine baktı ve aklından

geçenleri Nick'in tam olarak bildiğini anladı. Ona bakışında kapıyı kapatmasını ve dünden beri aklından çıkarmadığı şeyi yapmasını istiyormuş gibi bir meydan okuma vardı.

Isabel kapıyı açık bırakarak odanın içinde ilerledi ve içinde yanan hayal kırıklığını görmezden geldi. Dikkatini yakındaki bir heykel çekti. Güvenli bir konu arıyordu. "Antikalara nasıl bu kadar merak saldın?"

Nick sözlerini seçiyormuş gibi cevap vermeden önce bir süre duraksadı, o sessizlik anında Isabel aşırı derecede meraklandığını fark etti. "Heykellerden hep hoşlanmışımdır," dedi Nick. "Ta çocukluğumdan beri. Okuldayken mitolojiden büyülendiğimi fark ettim. O yüzden sanırım okuldan ayrılıp yola çıkmama şaşırılmamak gerek, antik kültürlere kapılmıştım."

Isabel yakındaki bir heykel kaidesine ilişti. "Yani İtalya'da ve Yunanistan'da mı vakit geçirdin?"

Nick kısa süre başını çevirdi. "Orada bir savaş yaşandığı düşünülürse İtalya'ya ulaşmak zordu. Doğuya gitmek daha kolaydı, ben de öyle yaptım, Osmanlı İmparatorluğu'ndan geçerek Şark'ın derinlerine gittim. Oralardaki sanat eserleri emsalsizdir, tarihleri Anakara'daki her şeyden çok daha eskidir. Öylesine resimleri, seramikleri hayal bile edemezsin. Nesilden nesile aktardıkları sanat daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sadece resim ve heykelcilik de değil. Tüm bedenleri onların sanatıdır, onların ruhlarıdır."

Isabel, Nick'in sesindeki saygıdan büyülenmişti. "Nasıl?"

Nick'in bakışı Isabel'in gözleriyle buluştu ve Nick'in gözlerindeki heyecan Isabel'in nabzını hızlandırdı. "Doğu kültürlerinde eylemler kutsaldır. Müzik, dans ve tiyatro icra edenler bunları tüm benlikleriyle yaparlar. Çin'de dövüş sanatını öğrenmek için yıllarını harcayan savaşçılar vardır.

Hindistan’da dans bir törendir, dünyanın başlangıcı ve sonu dışı bedeninin tek bir hareketiyle ifade edilir.”

Nick’in konuşması giderek daha da yumuşamıştı ve Isabel kendini iyice kaptırmıştı. “Kulağa harika geliyor.”

“Öyledir. Dün gece ettiğimiz danstan kat be kat daha şehvetlidir.”

Isabel dün geceki valslerinden daha şehvetli bir şey olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Konuşmaya devam ederken Nick’in gözlerinde karanlık, net bir şeyler vardı. “Sana Hindistan’da öğrendiğim şeyleri öğretmek isterdim.”

Isabel de öğrenmek istiyordu. “Ne tür şeyler?”

“Ne yazık ki iyi İngiliz hanımefendilerinin öğrenmediği şeyler.”

“İyi bir İngiliz hanımefendisi olmakta hiç iyi olmadığımı söyleyebilirim.”

Bunun üzerine Isabel’in utanç dolu anlar yaşadığı uzun bir sessizlik oldu, bu kelimeler de nereden çıkmıştı? Özür dilemeli miydi?

“Ben...”

“Özür dileyeceksen dilememeni tercih ederim. Bu cesur Isabel’den oldukça hoşlandığımı sanıyorum.”

Isabel’in bakışı Nick’e kaydı ve Nick’in hınzırca sırıtışı onu büyüledi.

Ona katılmadan edemedi ve bu ilgi çekici adamla bir sırrı paylaşma hissinin tadını çıkardı. Onun hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu. “Günlerini Şark’ta dolanarak geçirdiysen Yunan ve Roma antikaları hakkında nasıl bilgi edindin?”

Nick bir süre düşündükten sonra, “Doğu’da geçen birkaç yılın ardından Avrupa’ya döndüm,” demekle yetindi.

“Osmanlı İmparatorluğu’na.”

Nick cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. “Kendimi geliştirmem Yunanistan’da gerçekleşti. Yunan an-

tikalarını ve sırlarını öğrenmek için aylar harcadım. Londra'ya dönmeden önce son olarak Romalılara çalıştım.”

Isabel ona Yunanistan'da geçirdiği zaman hakkında daha fazla soru sormak istiyordu. Ama Nick'in şu anda paylaşıtlarından daha fazlasını anlatmayacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Yeni bir konu arayışına girdi, onun karanlık hatıralarını gün yüzüne çıkarmadan önceki dostane sohbetlerine geri dönmelerini sağlayacak bir konu olmalıydı. Isabel konuşmaya başladığında Nick hakkında notlar tuttuğu heykele dalıp gitmişti. “Hâlâ Voluptas üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Onu bırakacak gücü kendimde bulamıyorum.”

“Çok güzel bir kadın.”

“Gerçekten de öyle.” Nick heykeli işaret etti. “Diğerlerinden nasıl da farklı olduğunu görüyor musun?”

Isabel tanrıçanın yüzünü, yarı kapalı gözlerini, hafifçe aralanmış dudaklarını inceledi. Tanrıçanın yüzündeki ifadeyi fark etti, her zaman uyuşukluk olarak nitelendirdiği bir ifadeydi. Artık öyle olmadığını biliyordu. Teninin yanmaya başladığını hissetti.

“Ah! Anlamışsın.” Nick'in sesi değişmişti; artık daha sıcak, yumuşak ve mahremdi. Isabel'in omurgasına heyecan dalgaları gönderiyordu. “Ama sadece yüzü değil. Bu heykeli diğerlerinden farklı kılan özelliği, onun her parçasının son derece özenle yapılması.”

Isabel onun sesinden büyülenmişti ve Nick ellerini heykelde gezdirdiğinde Isabel gözlerini ondan alamadı. “Tutkusunu her santiminde görebilirsin: Boynunun kıvrımında, çenesinin kalkıklığında, sanki içinde dolaşan arzudan dolayı derin nefes alamıyormuş gibi.”

Nick'in güçlü, bronz elleri heykelin çene kıvrımını okşarken, parmak uçları boynunda gezinirken Isabel büyülenmiş hâlde izledi. Nick konuşmaya devam ediyordu, elleri

ise karanlık, şehvetli sözlerini izliyordu. “Voluptas’ın hazzı omuzlarının arkaya doğru atılmasıyla, bir kolunun saçma dokunmak için öylece uzanmasıyla, diğer kolunun oradaki titremeyi durdurmak ister gibi yuvarlak karnını sarmasıyla ifade edilmiştir.”

Hiç düşünmeden Isabel’in eli heykelin hareketini taklit etti. Nick’in söyledikleri, ellerinin mermeri usulca okşaması Isabel’i altüst etmeye yetmişti. Isabel Nick’e baktı, şehvet dolu mavi gözleriyle buluştu. Gözlerindeki farkındalığı, tutkuyu gördü. Nick ne yaptığını biliyordu. Isabel’i baştan çıkarıyordu.

Nick heykele geri dönünce Isabel uzun bir nefes aldı. “Ama belki de duygularının en açık belirtisi burasıdır.” Nick elini pürüzsüz beyaz mermerde gezdirerek heykelin göğüslerinden birini avuçladı. “Göğüsleri o zamanki Roma heykellerinin göğüslerinden daha dolgun...”

Nick nasıl bu kadar tepkisiz durabiliyordu?

“Ayrıca anatomik açıdan mükemmel. Sertleşmiş meme ucunu fark edeceksindir...” Isabel, Nick’in başparmağıyla heykelin meme ucunda daireler çizmesini izlerken dudağını ısırarak Nick’in hareketlerini tekrarlama dürtüsüne direndi.

Nick’in ellerini üzerinde istiyordu.

Tuttuğu nefesini zar zor duyulan, uzun, titrek bir iç çekişle bıraktı. Ama Nick duymuştu. Başını aniden Isabel’e çevirdi ve Voluptas’ı bıraktı. Isabel’in gözlerine baktı. Isabel, Nick’in gözlerinin güzel, vaat dolu bir maviye dönüştüğünü fark etti. “Devam edeyim mi?”

Isabel, Nick’e doğru ilerledi ve ona değmeden yaklaşılabileceği kadar yakınına gitti. İşte o zaman Nick’in omuzlarının gerildiğini, yanağındaki kasın dizginleme olduğunu öğrenmeye başladığı bir hareketle seğirdiğini fark etti. Nick ona dokunmak istiyordu fakat ilk hamleyi Isabel’den bekliyordu.

Aslında Isabel de kendini dizginliyordu.

Ellerini Nick'in göğsüne koydu, olabildiğince yakın olmak için ona tutunarak parmak uçlarında yükseldi. Cevap verdiğinde sözcüklerin nereden geldiğine emin değildi. "Heykelle değil."

Isabel onu öptü.

Isabel insanın kendi zevkini almasının bir zindelik yarattığını keşfetti. Nick, Isabel'in öpücüğünün karşısında kıpırdamadan duruyordu, ona dokunmuyordu, dudaklarını oynatmıyordu. Isabel onun dizginleri eline almasına müsaade ettiğini fark etti. Bu fikrin çok hoşuna gittiğini de fark etti.

Yeni keşfettiği gücünün sarhoşluğundan dolayı gülmek istiyordu. Ama bu hiç uygun olmazdı.

Ellerini yukarı doğru kaldırarak Nick'in boynuna doladı, bedenini tümüyle Nick'in bedenine bastırdı. Nick ellerini Isabel'in kalçalarına koydu, onu sabit tutuyordu ve Nick'in kalçalarındaki sıcaklığı elbisesinin katmanlarından içine sersemletici arzu kıvılcımları gönderiyordu. Isabel, Nick'in dudaklarının üstünde dudaklarını araladı. Yumuşamıştı. Burada, bu odada, Nick'in kollarında olmak istediğini bildirir gibiydi. Nick ağzını ele geçirmeyince Isabel dilini kışkırtıcı bir şekilde Nick'in sert, dolgun alt dudağında gezdirdi ve aslanın kafesini açan anahtarı keşfetmiş oldu.

Nick inleyerek dudaklarını araladı ve Isabel'in karanlık, günahkâr ağzına girmesine izin verdi. Isabel ilk başlarda gergindi, istediği şeyi almakta çekingen davrandı fakat Nick'in kolları sıcak çelik gibi ona dolandığında ve onu sertçe kendine doğru çektiğinde tüm ihtiyatını kaybetti. Dilleri buluştu, vuruştı, birbirine karıştı ve Nick uzun süre sonra öpüşmelerini kesip Isabel'i Voluptas'ın yanında alçak kaidede durması için havaya kaldırdı.

Nick öpüşmeyi kesip, "Kal!" diye buyurdu ve Isabel'in

kahrolarak açık bıraktığı kapıyı örtmek için uzaklaştı. İşini bitirdiğinde Isabel'in yanına geldi. Isabel onun ince, güçlü bir yırtıcı gibi yanına sokulmasından çok etkilenmişti. Nick yaklaştıkça ve sonunda önünde durup heykeli seyrettiği gibi onu da hayranlıkla seyrettiğinde Isabel'in kulakları uğuldamaya başladı.

Isabel duruşu yüzünden Nick'ten birkaç santim daha yukarıdaydı ve artık dayanacak gücü kalmayınca uzanarak parmaklarını Nick'in saçlarına geçirdi, ona bakabilmek için Nick'in yüzünü yukarı doğru kaldırdı. Nick'in gözleri dile getirmediği bir vaatle parlıyordu ve Isabel, Nick'in yarası bakışları altında beyaza dönerken onu izledi. Yaranın ucunu uzun uzun öptü, kaşının hemen kenarını, sonra da Nick'in ağzını sarhoş edici bir öpücükle yeniden ele geçirdi.

Nick'in elleri Isabel'in bedeninde gezindi, cesaretini teşvik ediyordu, elleri Isabel'in elbisesinin göğsünün teniyle buluştuğu yere kaydı. Biraz geri çekilerek ağzını Isabel'in boynuna bastırdı ve Isabel zevkten başını arkaya atarken dişlerini boynundaki sert tendonlara sürttü. Isabel'in elbisesini göğsünün biri kumaştan kurtulana kadar çekiştirdi ve duraksadı, ağzıyla aynı hizadaki gergin göğüs ucuna hayranlıkla baktı. "Gerçek hayattaki Voluptas'ım," diye fısıldadı. Nick'in nefesinin sıcaklığı Isabel'in göğsünün ucunun daha da sertleşmesine yol açtı ve Nick dudaklarını, dilini ve dişlerini Isabel'in göğsüne bastırarak onun keyfini çıkardı.

Isabel haz çılgınlıkları atarak Nick'in başına sıkıca tutundu ve Nick'in göğsünü her tecrübeli okşayışıyla, her muhteşem asılışıyla içinde uyanan güçlü duygularda kendini kaybetti. Nick sonunda başını kaldırdığında ikisi de nefes nefese kalmıştı ve Isabel ayakta durmak için Nick'in omuzlarına yaslanmıştı.

“Daha fazla ileri gitmeden önce,” dedi Nick. Sesi kesik nefesler hâlinde çıkıyordu. “Bence evliliğimiz konusunu konuşmamız gerek.”

Isabel, Nick’in durmasını istemiyordu. Bunu daha sonra konuşamazlar mıydı? Nick’e uzandı. “Evet.”

Nick onu tekrar öptü, Isabel’in başını eğip onu aklını başından alan bir öpücükle ödüllendirdi. “Evet, ne?”

Ne hakkında konuşuyorlardı?

“Ne?”

Nick gülümsedi ve hazzının gücü Isabel’in içini kıpır kıpır etti. “Isabel. Bence evlenmeliyiz.”

Isabel de ona gülümsedi. “Kabul ediyorum.”

“Uslu kız.” Nick onu uzun bir öpücükle daha ödüllendirdikten sonra Isabel’in kollarını başının üstüne kaldırdı ve ellerini heykelin boynuna dolattı. Isabel’in sırtı çıplaktı ve soğuk mermer tanrıça boyunca uzanıyordu. Nick onu istediği şekilde yerleştirdikten sonra dikkatini yeniden göğüslerine çevirdi. Dişleri göğüs ucuna sürtündüğünde ve ardından dili oradaki acıyı yatıştırdığında iç geçirdi. Nick’in elleri Isabel’in dokunuşu için delirdiği yeri bulmak için bacaklarından yukarı doğru tırmandığında Isabel yeniden iç geçirdi. Nick başını kaldırdı. “Hemen yapalım mı?”

Eğer Nick ona hemen dokunmazsa Isabel ruhunu teslim edecekti.

Bu soru üzerine Isabel gözlerini açtı. Nick’in ellerinin izlediği yol, kalçalarını çıldırtıcı bir şekilde okşaması tümüyle aklını başından almıştı. “Evet. Yapalım.” Nick, Isabel’in iç çamaşırının şeritlerini hızlıca çözdü ve elini içeri doğru kaydırды, Isabel’in bacaklarını ayırdı ve parmaklarını alev alev yanan vajinasının üstünde gezdirdi.

“Güzel. Seni buranda hissetmek için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Hayır...” Nick parmağını Isabel’in içine doğru iterken bu söz bir nefesten ibaretti.

“Aynı şekilde hissetmene sevindim.” Son derece masum görünen bu sözler Isabel’in içinde sıvı bir ateş gibi yayıldı ve bunu izleyen uzun, sert okşayış aklını başından aldı. Heykeli bırakarak Nick’e tutundu. Nick ise elini çekmeden Isabel’i kucağına aldı ve bir gün önce ona bu hazzı yaşattığı banka götürdü. Bu kez oturmadı, Isabel’i banka oturttu ve Isabel’in önünde yere diz çöktü.

Isabel yanıyordu. Nick’in dokunuşunu arzuluyordu.

İşte bu kadınların sonunu getiren duyguydu. Onları mahveden buydu.

Buna direnmeli. Nick’e direnmeli.

Isabel gözlerini açtı ve Nick’in yakıcı bakışıyla karşılaştı. “Bekle.”

Nick’in parmakları yavaşça Isabel’in içine girdi. “Efendim?”

Bu güzel hareket üzerine Isabel kasıldı, derin bir nefes aldı ve kendine söylemek üzere olduğu şeyi hatırlamasını telkin etti. “Ben sadece... Bilmen gerek... Sana âşık olamam.”

“Hayır mı?” Nick’in başparmağı Isabel’in henüz dün keşfettiği noktada hınzırca bir daire çizdi.

Isabel iç geçirdi. “Ama senden çok fazla hoşlanabileceğimi sanıyorum.”

Bunun üzerine Nick kısık ve karanlık bir sesle güldü. Boştaki elini kullanarak Isabel’in eteklerini yukarı doğru sıyırdı. “Sanırım aynını ben de yapabilirim.”

“Ama gerçekten yapamam.” Bunun üzerine Nick, Isabel’in bacaklarını iyice ayırdı. Kadınlığını havaya, kendine ve odaya karşı açıkta bırakmıştı. “Bekle... Sen ne... Bunu

yapamazsın!” Isabel ellerini baldırlarının arasına koyarak bacaklarını kapatmak için çırpındı, eteklerini tuttu ve kendini Nick’ten saklamak için eteğini indirmeye çalıştı. Nick gerçekten de orasına *bakmak* istiyor olamazdı.

“Isabel.” Nick güzel, dolu dolu bir okşayışla adını ağır ağır söylemişti.

Isabel durdu. “Evet?”

Bunun üzerine Nick ona doğru eğildi, dudaklarını vaat dolu bir öpücükle ele geçirdi. Isabel kollarında bir kez daha zayıf düşünce Nick geri çekildi ve Isabel’in dudağının kenarına son kez yumuşak bir öpücük kondurarak, “Güven bana, sevgilim. Bunu yaptıktan sonra benden çok fazla hoşlanacaksın,” diye fısıldadı.

Nick, Isabel’in baldırlarını nazikçe yeniden ayırdı. Güçlü ve usta ellerini oradaki yumuşak teninde gezdirdi. Başını eğip Isabel’in dizinin altına yumuşak, ıslak bir öpücük konduğunda ve baldırının iç kısmından yukarı doğru ilerlediğinde Nick özel, gizli yerine bu denli yakın olduğu için utanan Isabel gözlerini elleriyle kapattı. Nick’in parmakları Isabel’in vajinasının ortasını örten kestane rengi tüylerle oynuyordu ve en ufak dokunuşuyla Isabel’in içine ardı ardına zevk dalgaları gönderiyordu.

Isabel sonunda gözlerini açtı ve Nick’in ateşli bakışındaki şehvetli ifadeyle karşılaştı. “Beklediğim işte buydu. Benden asla saklanma, güzellik.”

Daha sonra Nick, Isabel’in vajinasının kaygan kıvrımlarını araladı, parmağını içine doğru itti, dokunuşundan dolayı Isabel’in nabızı hızlanmıştı.

Nick daha da eğildi ve konuştuğunda sözleri Isabel’in yanan, arzu dolu tenine karşı söylediği tehlikeli bir kamçıydı. “Buran çok güzel. Senin her santimini tanımak istiyorum. Sıcaklığının her zerresini hissetmek istiyorum.” Nick’in

parmağı Isabel'in gerilen vajinasında daireler çiziyordu. Isabel okşayışın mükemmel baskısı yüzünden çılgık attı.

“Tadına bakmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?”

Bunun üzerine Isabel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle onu demek istemiş olamazdı, kesinlikle onu yapmayacaktı!

Sonra Nick, Isabel'in düşündüğü şeyi yaptı.

Ağız Isabel'in üzerindeydi ve Isabel'in bedeni artık ona ait değildi, tümüyle Nick'indi. Dokunuşun hissettirdiklerinden dolayı iç geçirdi, parmaklarını Nick'in yumuşak siyah saçlarına geçirdi, kıpırdamıyordu, onu itmek istemiyordu, onu kendine doğru çekmek de istemiyordu.

Fakat Nick onun ne istediğini biliyordu. Ağzı Isabel'i mümkün olan her şekilde seviyordu, dili ıslak içine doğru giriyordu, tam ortasını yalıyordu ve Isabel'in dayanabileceğinden emin olmadığı şehvetli, mükemmel daireler çizerek onu can evinden vuruyordu. Nick, Isabel'in bacaklarını daha da aralayarak dilini daha da sert bir şekilde içine itti ve Isabel zevkten ölebileceğini düşünmeye başlayana kadar onun tadına baktı. Isabel kalçalarını Nick'e doğru kaldırdı ve onun itişlerini kabul etti. Nick'in dili Isabel'in nefesini tümüyle kesen sert vuruşlarla zevkinin şişmiş, acılı merkezini bulurken Isabel ağırlığını verdi.

Daha sonra Nick'i kendine doğru çekti. Bu imkânsız, sıra dışı duyguyu ve bu duyguyu bütün bedenine gönderen adamı bırakmak istemiyordu. Hareketler arttı, Nick'in hızı Isabel'in akıl sağlığını tehdit eder dereceye ulaştığında Isabel onun adını haykırıyordu.

Nick o anda durdu, çok uzun ve dayanılmaz gelen bir süre boyunca hareketsiz kaldı ve Isabel buna katlanamadı.

Kıpırdandı fakat Nick'in onu sıkıca tutması yüzünden hareket edemedi. Nick'in ağzı ve dili Isabel'in üstünde işkence edici bir şekilde hareketsiz duruyordu. Nick onu öldürüyordu.

"Nick..." diye fısıldadı Isabel. "Lütfen... Lütfen, durma."

Nick, Isabel'in yalvarışını müthiş bir şekilde ödüllendirdi, dudaklarını Isabel'in gergin, şişmiş çıkıntısının üzerine bastırdı ve onu emmeye başladı. Isabel'in aklı başından gitmişti, nefes alamıyordu, tek hissettiği hazdı.

Hissettikleri katlanılmaz derecedeydi. "Hayır... Nick... Dur..."

Fakat Nick'in becerikli ağzı aksine daha hızlı yalamaya başladı, daha derine itiyordu ve sonunda Nick önce bir parmağını sonra iki parmağını birden Isabel'in içine soktu ve onu hızla sürüklendiği, hem korktuğu hem de arzuladığı meçhul uçuruma doğru daha da yaklaştırdı.

Isabel sonunda oradaydı, uçurumun kenarındaydı ve Nick'in ağzı, elleri ve boğazının derinlerinden gelen tatmin olmuş inilti her yerdeydi ve daha önce hiç tatmadığı bir haz dalgasıyla uçurumun kenarından atladı. Oda etraflarında dönerken Nick'in adını haykırdı, parmaklarını Nick'in saçlarına geçirdi, duygu girdabının içindeki tek sabit şeye tutunmuştu.

Isabel kendini banka bıraktı ve geçmek bilmeyen birkaç saniyenin ardından Nick başını kaldırarak Isabel'e baktı. Isabel onun gözlerindeki hazzı ve tutkuyu gördü, Nick eteklerini düzeltmek için eğildiğinde ve yanma oturmak için kalktığında derin, titrek bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Nick onu kucağına almak için kendine doğru çekti.

Isabel elini dalgınca Nick'in göğsüne koydu, bunun üzerine Nick tıslayarak Isabel'in elini avucuna aldı. Isabel'in gözleri büyüdü. "Seni... İncindin mi?"

Nick ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Pek sayılmaz. Sadece sana doyamadım.”

Kafasına dank eden Isabel, “Benim de bir şey yapmamı ister misin?” diye sordu.

Bunun üzerine Nick gülerek Isabel’in avucundaki elini sıktı. “Bunu yeryüzündeki her şeyden çok istiyorum.” Isabel’in elini öptü. “Fakat şu an ne yeri ne de zamanı. Ancak benimle evlenmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum çünkü bu ricayı çok kısa süre içinde kabul etmek niyetindeyim.”

Bunun üzerine Isabel kızardı, evlilik hakkında konuşma şekillerinden aniden utanmıştı.

Nick üzgün görünecek kadar kıbardı. “Düzgün bir şekilde teklif etmedim.”

Isabel başını salladı. “Kurallara uygun davranmak zorunda değiliz. Burada formalite beklentisi içinde olabilecek kimse yok.”

“Yine de bunu telafî edeceğim.”

Isabel başını çevirdi, kucagındaki ellerine bakıyordu. “Teklif etme tarzın hoşuma gitti.”

Nick elini Isabel’in çenesine koydu ve gözlerine bakması için onu çevirdi. Bir şey arıyormuş gibi gözlerini inceledi. Bakışındaki bir şeyler netleşti ve Isabel’i öptü. Nick’in öpücüğü, öylesine yumuşak ve cömertti ki sevmesi son derece kolay görünen bu adamla evlenmeyi kabul ettiği için çok mutlu hissediyordu.

Keşke Nick’i sevmenin kolay olmadığından emin olabilseydi.

Kapı çalınınca Isabel bunları düşünmekten kurtulmuştu. Kalbi ağzına geldi ve yerinden fırladı. Birkaç dakika önce rahatsız edilselerdi...

Kapı açıldı ve Lara salona girdi. “Isabel?”

Odanın en uç kısmında yüksek heykellerin arkasında iyi gizlenmiş olduklarından Lara bir an için onları bulmakta zorlandı fakat Isabel o anda gereğinden fazla yüksek sesle, “Bunun Apollon heykeli olduğunu sanıyorum, Lord Nicholas,” dedi.

Nick yavaşça ayağa kalktı, Isabel’in bahsettiği heykeli değerlendirmek için onun arkasından geçti. “Ne yazık ki yanılıyorsunuz, Leydi Isabel.”

Isabel dikkatini pek vermiyordu. Lara’nın heykel labirentinin içinden onlara doğru hızla ilerlemesini izliyordu. “Neden öyle dediniz?”

“Şey...” dedi Nick yavan bir sesle. “Öncelikle bu heykel bir kadın.”

Isabel başını hızla kaldırıp heykele ilk kez baktı. “Şey... Tabi ki *bu* heykeli kastetmedim. Şuradaki.”

“Elbette, benim hatam.” Nick ona küçük, bilmiş bir tebessümle baktı.

“Şuradaki.” Isabel elini dalgınca salladı, Lara dikkatini dağıtmıştı. “Lara? Her şey yolunda mı?”

Lara iyice yaklaştı.

Her şey yolunda değildi. “Isabel.”

Isabel aniden ne olduğunu anladı. “Kim?”

Lara durdu, soluklanmaya çalıştı. Görünüşe göre tüm yolu koşarak gelmişti. “Georgiana.”

Isabel yanında duran Nick’in kaskatı kesildiğini hissetti. Nick’e döndü, onun son derece ciddi görünmesi Isabel’i şaşırttı. Önceki muzip, tatlı dilli adam gitmişti ve yerini ifade-siz suratlı biri almıştı. “Ne olmuş ona?”

“Kayboldu.”

Nick, Isabel’e baktı. “Ne yapacağız?”

Isabel’in Nick’in sözlerini düşünecek vakti olsaydı onun

sağlam bir takım olduklarına dair bir kanıt olan *biz* sözcüğünü kullanması hoşuna gidebilirdi. Fakat Isabel çoktan çıkışa yönelmişti, Lara da onu izliyordu.

“Onu bulacağız.”

On Altı

Yedi Numaralı Ders

Lordunuzun harikuladeliği karşısında uygun saygıyı gösterin.

Bir lordun üstün gücünün, zekâsının ve kudretinin hatırlatılmasından daha çok sevdiği bir şey yoktur. Bilmiyormuş gibi yapın ve lordunuza her şeyde doğruyu bildiğini gösterme hakkı tanıyın, bu sayede kesin sizindir. Ona size destek olması için küçük fırsatlar verin: Snap Dragon^{2*} oynarken elinizi mi yaktınız, bırakın yaralarınızı sarsın; kart oyunlarında ve diğer salon oyunlarında üstün yeteneklerini teşvik edin. Ayrıca fırsat buldukça engin bilgisini ve özel kudretini övün.

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

“Onu son gören kim?”

Minerva Evi’nin mutfak bölümüne girip Gwen’in elinden

^{2*} **Snap Dragon:** Özellikle yılbaşı arifesinde konyak yakılan bir tasa üzüm konularak oynanan ve amacı yanma pahasına üzümleri kâsedan alıp yemek olan oyun. (ç.n.)

büyük, rulo hâlindeki bir kâğıdı alarak odanın merkezindeki masaya giderken Isabel'in sorduğu soru kısa ama etkiliydi.

Nick kasabaya yaptığı yolculuktan dönen Rock'ın odanın karşı tarafından girdiğini gördü. Arkadaşının gözlerine baktı ve mutfaktaki diğer insanlar tarafından dikkati derhâl dağıtılmadan önce arkadaşının gözlerindeki telaşı gördü. Buradakiler onu biraz bunaltıyordu.

Burası Minerva Evi'ydi.

Her biri erkek kıyafetleri içinde olan; pantolon, keten gömlek ve uzun çizme giymiş, saçları keplerinin altına saklanmış iki düzine kadın vardı. Isabel içeri girdiğinde sanki Wellington'ın kendisiymiş gibi hepsi ayağa kalkmıştı. O anda olabilirdi de. Isabel hayatı boyunca bir generalmiş gibi sakince ve müsterih bir tavırla kâğıdı ortadaki masanın üzerine serdi. Büyük bir mutfak tahtasıyla, tuzlukla ve iki ahşap kâseyle sabitledi. Nick masaya ilerlediğinde bunun Isabel'in önüne savaş planı gibi serilmiş bir malikâne haritası olduğunu fark etti.

Demek ki böyle bir şey ilk kez olmuyordu.

Jane masanın karşısından Isabel'e bakarak, "Onu en son ben gördüm," dedi. "Elinde James'in birkaç kıyafetiyle çamaşırhaneye doğru gidiyordu."

Nick odanın karşı tarafındaki Rock'a baktı. Adam gözleriyle soru sorarak dışarıya açılan kapıyı işaret etti. Nick başını salladı.

Isabel'i iş üstünde görmek istiyordu.

"Ne zaman?"

"Yarım saat önce miydi? Belki de kırk dakika önce."

"Ve?"

Jane yakınındaki kadını işaret ederek, "Meg kıyafetleri bir yığın hâlinde yolda bulmuş," dedi.

"Ne zaman?" Nick öne çıkarak konuştu, sessiz kalama-

mıştı ve odadakilerin tüm dikkatini üstüne çekmişti. Isabel'i ona güvenmesi için ikna edemeyebilirdi fakat Tanrı şahitti ki kızı bulmasına yardım edebilirdi.

Büyük ihtimalle Nick yüzünden kaçırılmış olan kızı.

Keşke şu Meg denen kadın Nick'in sorusuna cevap vermeden önce onay için Isabel'e bakmasaydı. Isabel başıyla onay verince Meg, "Daha yirmi dakika bile olmadı, lordum," dedi.

"Kıyafetler şimdi nerede?" diye sordu Nick.

Meg yığın hâlinde yakındaki bir taburede duran kıyafetleri işaret etti. "Umarım onları içeri getirerek doğru bir şey yapmışımdır, Isabel."

"Çok iyi yapmışsın, Meg." Isabel çamaşırların yanına gitti, kıyafetleri eline alıp her birini hızlıca ve dikkatlice kontrol etti. Nick'e baktı. "Çok az ıslanmışlar."

Nick ona hayran oldu. Isabel, Nick'in sorularının nereye çıkacağını anlamıştı. Son iki gündür düşen yağmur miktarına bakıldığında kumaşlar suyu yerden hızlıca emerdi. "Uzakta değil."

Isabel haritaya dönerek hızlıca konuştu. "Tahminime göre yirmi beş, en fazla otuz dakika önce gitmiş. Adamlar buraya yürüyerek gelmiş olmalılar, yoksa Kate atları görürdü." Isabel ahır sorumlusuna bakınca Kate başını salladı.

"Yanlarında Georgiana varken gündüz vakti fazla uzağa gidemezler," diye araya girdi Nick. "Tabi yakalanmak istemiyorlarsa."

Isabel başını kaldırıp Nick'e baktı, Nick'in söylediklerini düşünüyordu. Başını bir kez sallayarak onayladı. "Demek oluyor ki büyük ihtimalle malikânede saklanıyor."

Nick nefesini yavaşça bıraktı. Isabel ona güvenmeye başlıyordu.

Bir hata.

Isabel konuşmaya devam ederken Nick zihnindeki sesi kovaladı.

“Park’ı iyi biliyor olmamız onu bulmamızda bize avantaj sağlayacaktır. Kate, Meg, Regina doğu otlaklarındaki koruya bakın. Jane, Caroline, Frannie siz batı kapısını alın, Marbury arazisinden geçin... Marbury’nin samanlarını kurumaları için bıraktığı müstemilatları kontrol ettiğinizden emin olun.”

Isabel geri kalan kadınları da etkili bir şekilde gruplara ayırdı, devam ederken aramaları gereken alanları haritada işaretliyordu. Nick aşçının küçük bir dolabı açıp grupların her birine av boruları dağıtmasını izledi. “Boruları alın. Tuhaf gelen bir şey görürseniz işaret verin. Biz gelmeden bir şey yapmayın. Hepinizin buraya sapasağlam dönmesini istiyorum. Her zamanki gibi Gwen burada kalıyor. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa ona söyleyin.”

Isabel planı diğer kadınlara açıklamayı bitirdikten sonra ayağa kalktı. Nick evin diğer sakinlerinin komutanlarını etkilemek isteyen askerler gibi omuzlarını geri atıp omurgalarını düzleştirerek Isabel’in karşısında dimdik durmalarına hayret etmişti. Bir ordu gibi Isabel’in emirlerini sorgulamadan yerine getireceklerini hemen anlamıştı ve kendisinin de aynı şekilde davranmak istediğini fark etti.

“Lara ile ben evle ana yol arasındaki alanı araştıracağız. Sorusu olan?”

Nick, Isabel’in kızı onsuz aramaya çıkmasına müsaade etmeyecekti. “Leydi Isabel. Georgiana’nın kaçırıldığı yeri görmek istiyorum.”

Isabel başını salladı. “Zamanımız yok.”

Nick onu kızların önünde sorgulamanın riskini biliyordu, arama sürecini hızlandırabileceğini de biliyordu. Bunu Isabel’e kanıtlaması ve arama sürecinde bazı sorulara kendini

açması gerekecekti. Bu bir soru değildi. “İz buluculuk eğitimi aldım.”

Nick, Isabel’in omzunun üzerinden Rock’ın kaşlarını şaşkınlık içinde kaldırdığını gördü. Onu görmezden geldi. Isabel, Nick’e baktı; onun söylediklerini düşünürken zaman geçmek bilmedi. Başını bir kez sallayarak onayladı. “Sizi oraya götüreceğim. Bay Durukhan, ön tarafı aramasında Lara’ya eşlik etmek ister misiniz?”

Rock başını eğdi. “Elbette.”

“Çok güzel.” Isabel odadaki diğerlerine döndü. “Hızlı olun. Güvende olun. Gece olmadan geri dönün.”

Kadınlar talimatlarını alarak iyi eğitilmiş bir tabur gibi odadan ayrıldı. Nick ve Rock sessizce konuşurken Isabel, Gwen’e son dakika talimatları veriyordu.

Türk kemerinden bir tabanca çıkarıp Nick’e uzatırken, “Yola doğru gitmiş olamazlar,” dedi.

“Doğru.”

Rock’ın bakışı karardı. “Ona burada bulunma sebebimizi söyleyecek misin?”

Nick başını sallayarak tabancayı yeleğine koydu. “Söylemek zorunda kalmazsam hayır.”

Rock başıyla bir kez onayladı. “Fazla geride olmayacağım.”

El sıkıştılar, ardından Nick, Isabel’e döndü. “O hâlde gidelim.”

Isabel kapıyı açtı ve evden çıktılar.

Georgiana’nın kaçırıldığı nokta evden sadece birkaç adım ötedeydi, Meg’in alarm vermek için acele ederken arkasında bıraktığı kirli bir yelek yerini belli ediyordu. Nick yere çömeldi, çamurlu patikadaki ayak izlerini inceledi.

Isabel bir süre onu izledikten sonra ilerideki arazilere baktı. “Bir şey görüyor musun?”

“İki adam. Görünüşe göre Georgiana mücadele etmiş.” Nick arkasını dönerek sessizce küfretti. Sonra da güneyi, uzaktaki bir grup ağacı işaret etti. “Şu taraftan. Orada barınak var mı?”

“Terk edilmiş bir oduncu kulübesi var. James orada oyun oynamayı sever.”

“Oraya yönelmiş olmalılar. Yanlarında gitmeye istekli olmayan üçüncü biri varken yola çıkmak için gecenin karanlığını bekliyor olacaklar.” Nick duraksadı. “Burada Gwen’le beklemen için seni ikna etme şansım var mı?”

Isabel çoktan yürümeye başlamıştı, uzun bacakları onu arazide hızlıca taşıyordu. “Kesinlikle yok. İz sürmeyi nasıl öğrendin?”

Nick, Isabel’in konuyu değiştirmesine izin vererek gözlerini ilerideki ağaçlara dikti. “Anakara’dayken. Orada bir savaş vardı.”

Isabel, Nick’in başka bir şey söylemeyeceğini anlayana kadar birkaç dakika daha yürüdüler. “O yüzden mi? Savaş var diye mi?”

“Başka ne olacaktı?”

“Kim öğretti?”

“İngiliz Savaş Bakanlığı’nın çok zeki bir üyesi.”

“Ama bir asker değildin, yanılıyor muyum?”

“Değildim.” Nick konuyu değiştirdi. Konunun gidişatı tehlikeliydi. “Kaç kez arama ve kurtarma planladın?”

Isabel omuz silkti ve daha hızlı yürüdü. “Defalarca.”

“Defalarca derken?”

“Hatırlamıyorum.”

“Dene. Bir kez mi? Elli mi?”

“Birden fazla. Elliden az.”

Kadın Nick’in sabrını sınamaktan zevk alıyordu. “Bu aramalar ne kadar sıklıkla başarılı olur?”

Isabel yeniden omuz silkti. “Çoğu kez.”

“Evlenmek üzereyiz, sana bu kızı geri getirmende yardım ediyorum ama şimdi bile bana güvenmiyorsun.”

Zeki kız. Nick kafasının içindeki sesi susturdu.

“Öyle değil.”

Öyle değil miydi? “O hâlde ne?”

Isabel cevap vermedi.

“Georgiana kim ki kaçırıldı?”

Anlat bana, Isabel.

“Söyleyemem.”

“Isabel bu cevaptan gerçekten sıkıldım.”

“Seninle paylaşabileceğim bir bilgi değil.”

“Bana ne söyleyebilirsin?”

Isabel yürümesine ara vermeden Nick’e uzun süre baktı. Dikkatini yeniden ilerideki ağaçlara çevirerek, “Sana sadece bir mürebbiyeden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim ama sen bunu zaten biliyorsun. Önemli bir aile için büyük bir önem taşıdığımı söyleyebilirim. Ayrıca onu eve kabul ettiğimde bu günün gelmesinin an meselesi olduğunu bildiğimi söyleyebilirim.”

“O hâlde onu neden kabul ettin?”

Isabel’in cevabı yumuşak ve ciddiye. “Asla bir kızı geri çevirmedi. Bunu yapmaya onunla başlayacak değildim.”

Bunun üzerine Nick, Isabel’in birkaç adım önünden yürümesine izin vererek onun uzun, zarif bedeninin tarlalardan ilerideki ağaçlara doğru ilerlemesini izledi. Isabel mutfak bölümüne giderken pantolonların ona daha fazla hareket özgürlüğü sağladığını ileri sürerek üstünü değiştirmişti ve erkek kıyafetleri giymişti. Nick onu izlerken yüzünde olu-şan beğeni dolu gülümsemeye engel olamıyordu. Isabel bu öğleden sonra hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Nick bunun nedenini uzun süre düşündü. Isabel’in ha-

reketlerinde belirsiz bir taraf yoktu, olacaklar konusunda gergin olduğunu veya tereddüt ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Aksine sakın, kendinden emin bir zarafetle, olabilecek her şeye hazırmış gibi yürüyordu.

Nick daha önce onun gibi bir kadın tanımamıştı.

O anda Isabel'in gücü ile kırılğanlığının güçlü kombinasyonuna; çatı tepelerinde kesinlikle gereğinden çok fazla zaman geçiren, Yorkshire kırlarında kadın kaçırان adamların izini süren ve yine de davranışlarından şüphelenecek ve değerini sorgulayacak vakit bulan bu çılgın kadının çekimine kapıldığını fark etti.

Onunla evlenecek olmasına şaşdırmamak gerekirdi.

Isabel fevkalade biriydi.

Evet, Nick onun güvenliğini sağlayabilirdi; Minerva Evi'ni koruyabilirdi, James'i okula gönderebilirdi... Hepsini yapabilirdi. Bunları yapabilecek paraya, aileye ve geçmişe sahipti ve bu fikirden çok hoşlandığını fark etti.

Ancak Nick'in Yorkshire'da bulunma sebebi ortaya çıkarsa Isabel'i bu fikirden hoşlandığına ikna etmek imkânsızlaşacaktı.

Ağaçların bulunduğu yere ulaşmışlardı. Nick birkaç metre ilerideki küçük binayı fark etti. Isabel'e uzanarak kolunu tuttu ve onu durdurdu. "Burada kalmanı ve içeri yalnız gitmeme izin vermeni istiyorum." Isabel başını sallayarak karşı çıkmak için ağzını açtı. Nick elini havaya kaldırdı. "Eğer silahları varsa, Isabel o zaman ne olacak?"

"Daha önce de silahlarla karşı karşıya kaldım."

Isabel'in sözleri Nick'i beklediğinden daha fazla kızdırmıştı. "Bu aptallık olur. Kendini savunacak bir yöntemin var mı?"

Isabel duraksadı. "Hayır."

Nick aklının bir köşesine Isabel'e tabanca kullanmayı

öğreteceğini not etti. “O hâlde? Ne yapmayı planlıyorsun? Georgiana’yı teslim edene kadar onları çileden çıkarmayı mı? Bu bende işe yarayabilir fakat bana kalırsa bu gruptakiler profesyonel.”

Isabel ona öfkeli bir bakış attı. “Genellikle kont hakkında birkaç şey söylemek yeterli olur, hepsi dağılır.”

“Dalga geçiyorsun.”

Isabel başını çevirdi. “Hayır.”

“Isabel. Georgiana hakkında verdiğin azıcık bilgiye bakarak bile sence peşindeki insanlar kardeşinden korkar mı?”

Isabel cevap vermedi.

“Kesinlikle.” Nick, Isabel’i bir ağaca yasladı. “Burada kalacaksın. Ben seni almaya gelene kadar yerinden kıpırdama.”

“Ya sana bir şey olursa?”

Nick iç çekti. Bu kadının ona biraz olsun inancı yok muydu? “On dakika içinde dönmezsem lanet boruyu çal ve Amazonlarını çağır.”

Isabel’in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Gerçekten de Amazonlara benziyorlar, değil mi?”

Isabel’in eğlenmesinden dolayı Nick’in ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. “Seni eğlendirebildiğime sevindim.” Tabancayı yeleğinden çıkardı ve mermileri kontrol etti.

“Nick!” Nick arkasını dönmüştü fakat Isabel’in fısıltısı onu geri çağırdı.

“Efendim?”

“Ben...” Isabel sustu, silaha kilitlenmişti. “Dikkatli ol.”

Nick iki uzun adımda Isabel’in yanına gelmiş; boynunu güçlü, sıcak eliyle tutup onu kendine doğru çekmişti. Nick onu hızlıca ama adamakıllı öptü, dilini iyice derine itip birbirinin kollarında buldukları zevki ikisine de hatırlattı. Öpüşmeyi keserek uzaklaştı ve “Dönmemem gibi bir seçe-

nek yok. Bu öğlen geçtikten sonra bitirmemiz gereken bir işimiz var.”

Isabel kızarak yüzünü çevirdi. “Git.”

Nick ağaçlarından arasından geçerek kulübeye vardı ve Georgiana’yı barınakta tutan iki adam olduğuna dair şüphelerini doğrulaması uzun sürmedi. Kız, onu bağlamak için kullandıkları iplerle boğuşuyordu ve Nick onu sözde susturması gereken keten kumaş parçasından sızan öfkeli, boğuk çığlıklarını duyabiliyordu. Bir şey doğrudu, bu kız bir kaçırılma olayından kurtulmanın ilk kuralını iyi öğrenmişti: Gürültü çıkar ve sinir bozucu olmaya devam et. En az hasarla teslim edilmesi gerekiyordu ve Georgiana bunu biliyordu. Nick pencereden içeriyi izledi, kızı kaçıranlardan biri gürültüden dolayı şakaklarını ovarken Nick neredeyse gülecekti.

Koyu bir Doğu Londra şivesine sahip diğer adam, “Kızım...” dedi, “...kendine zarar vermekle kalırsın. Seni geri götüreceğiz. Seni *eve* götüreceğiz.”

Tam da Nick’in beklediği gibiydi.

Kız kardeşini tek başına bulacağına güvenmediği için Leighton’a birkaç laf etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Onu kaçıran adamın sözleri Georgiana’nın çabalarını iki katma çıkarmasına yol açmaktan başka işe yaramadı. Georgiana ayaklarını eski kulübenin zeminine vuruyordu. Nick bir an için eski döşeme tahtalarının bu denli sert vuruşlara dayanıp dayanmayacağını merak etti.

Onu kaçıran adamların zorlu ganimetlerinden kurtulmaya itiraz etmeyeceklerini düşündü. Elbette doğru fiyata. İç çekti. *Amatörler.*

“Ne oluyor?”

Elbette.

Isabel’in arkasından geleceğini bilmesi gerekirdi. Ancak bunu bilmesi Isabel’in omzuna doğru fısıldamasına daha az

sinirlenmesini sağlamamıştı. Nick ona bakmak için döndü.
“Senden ne istemiştin?”

“Ben...”

“Hayır, Isabel. Senden ne istedim?”

“Ben çocuk değilim, Nick.”

“Gerçekten mi? Çünkü talimatları uygulamakta zorlanıyor gibisin.”

“Bu adil değil! Yardımım olmadan buraya dalmana izin vereceğimi cidden düşünmüş olamazsın.”

“Senin için endişe duymamın bu işi sadece daha da zorlaştıracak aklına geldi mi?”

Isabel’in büyük, kahverengi gözleri masum bir şaşkınlıkla büyüdü. “Benim için neden endişelenesin? Kendime gayet iyi bakabilirim.”

Nick başını salladı. “Bu konuşmadan da sıkıldım. Dediğin gibi olmak zorundaysa kal. Fakat bu işe karışmamaya çalış, tamam mı?”

Nick, Isabel’in, “Ne yapacaksın?” diye fısıldamasını duymazdan gelerek kulübenin köşesinden döndü ve tek girişe yöneldi.

Bu saçma gösteriye bir son verecekti ve muhtemelen Isabel’in öfkesini üstüne çekecekti.

Kapıyı üç kez sertçe yumrukladı. “Kapıyı açın, baylar. Kızı istiyorum ve onu almadan gitmeyeceğim. O yüzden biraz konuşalım, olur mu?”

Nick’in sözlerinin ardından sessizlik oldu ve Nick arkasını döndüğünde Isabel’in birkaç metre ötesinde ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık hâlde durduğunu gördü. Nick kaşını kaldırdı. “Doğrudan yaklaşımı tercih ederim.”

Isabel ağzını kapattı. “Ben de.”

Kapı açıldı, Isabel nefesini tuttu ve Nick kendini tehlikeli görünen bir tabancanın namlusunun ucunda buldu. Durdu,

silahı tutan yün şapkalı aşağılık herifi inceledi. “Bu işe tabancaları dâhil etmemiz gerektiğini sanmıyorum, öyle değil mi?”

Yün Şapkalı’nın arkasında, kulübenin içinde duran adam gri dişlerini göstererek sırttı ve Nick’in silahını işaret etti. “Görünüşe göre siz dâhil etmişsiniz, lordum.”

Nick başını eğerek silahına baktı, sonra başını kaldırdı. “Doğru nokta. Bu işi kan akıtmadan çözelim, olur mu?” Adam tek omzunu silkti. Nick bunu olumlu bir işaret olarak algıladı. “Size ne kadar ödüyor?”

“Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Nick gözlerini kıstı. “İkimiz de aptal değiliz, ahbap. Öyleymişsin gibi davranarak kendine zarar verirsin. Leighton Dükü size kız kardeşini geri götürmeniz için ne kadar ödüyor?”

Nick arkasında Isabel’in soluğunun kesildiğini duydu. Aldırış etmemeye çalıştı. Aldırış etmemek zorundaydı.

“Yüz sterlin.” Yün Şapkalı, Gri Dişli’ye, sonra tekrar Nick’e baktı.

“Tahminime göre bunun anlamı ikinize toplam yüz sterlin ödüyor fakat lafı dolandırmayacağım. Kızı benim yanımda bırakırsanız ve Leighton’a bir mesaj götürürseniz ikinize birden derhâl iki yüz sterlin vereceğim.”

İki adam önce birbirine, sonra Georgiana’ya, ardında da Nick’e baktı. Duyduklarında iyi bir pazarlığı fark ederlerdi. “Ne mesajı?”

“Ona kızın St. John’da olduğunu söyleyin.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

Adamlar, Nick’in sözlerini değerlendirirken kısa bir sessizlik oldu. Adam tabancasıyla bir yeri işaret etti. “Şu iri kıyım ne olacak?”

“Rock?” Nick kapının ötesine bakmadan seslendi.

Nick’in arkasındaki ağaçlarda bir kıpırdanma oldu ve Rock saniyeler içinde Nick’in yanında bitti. “Buradayım.”

“Bu beyleri silahlarından azat edip onlara malikâne arazisinin sonuna kadar eşlik et. Oraya vardığınızda paralarını ver ve onları gönder.”

Rock azametinden dolayı gözleri fal taşı gibi açılan adamlara sırasıyla baktı. Devasa avucunu açtı ve Yün Şapkalı silahını oraya bıraktı. Rock gülümsedi. “Zevk duyarım.”

Nick, Yün Şapkalı’yı yakalayarak kulübenin duvarına yasladı ve ufak tefek adamı havaya kaldırdı. “Dinle beni. Eğer buraya geri dönerseniz tabancamı kullanırım ve atışlarım mükemmeldir.”

“Gayet makul.” Ufak tefek adam başıyla onayladı ve Nick onu yere bırakarak evin içine girdi. Georgiana’nın ağzındaki bezi sökmek için yanına çömeldi. Kız çenesini kurtararak, “Teşekkürler,” dedi.

Nick, Georgiana’nın ellerindeki iplere geçti. “Daha dikkatli olmalısınız, leydim.”

Georgiana kızardı. “Ne zamandır biliyorsunuz?”

Nick yalan söylemeyi düşündü. Aksine karar verdi. “Gel-diğimden beri.”

“Benim için mi geldiniz?”

Nick bir şey söylemedi.

“Sizi Simon mı gönderdi?”

“Senin için çok endişeli.”

Georgiana’nın gözleri yaşla doldu ve Nick o anda kızın aslında ağabeyinden korkmadığını anladı. Yuva özlemini gördüğünde tanırdı. Nick de sık sık böyle hissedirdi.

“Benim de bir kız kardeşim var, Leydi Georgiana. Onu kaybetmek istemem.”

“Siz beni geri götürmek zorunda mısınız?” Kızın sesinde bariz bir korku vardı.

“Hayır.” Kızın elleri serbest kaldığında Nick onu ayağa kaldırdı. “Ağabeyiniz benden sizi bulmamı istedi. Geri götürmemi değil.”

Georgiana bileklerindeki soyulmuş deriyi ovalayarak yeniden, “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Ondan sonsuza dek saklanamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?”

Georgiana başıyla onayladı. “Sizin Isabel’den saklanabileceğinizden daha uzun değil.”

Nick irkildi. “Şu anda onun gözünde pek iyi olduğumu sanmıyorum.”

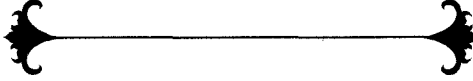
“Öyle görünüyor, evet.”

Nick, Georgiana’nın omzunun üzerinden baktığı yöne doğru dönünce Isabel’i kulübenin kapısında dururken buldu. Rock ile iki adam gitmişti. Nick bir an için onlarla birlikte gitmiş olmayı diledi.

Isabel’in gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştı.

Isabel’in bakışı onu ihanetin en kötü şekliyle suçluyor gibiydi.

On Yedi

Sekiz Numaralı Ders

Lordunuzun yaptığı hataları sevmeyi öğrenin.

İnanmakta zorlanacaksınız, biliyoruz fakat evlenilmeye böylesine layık lordların bile bir iki kusuru olacaktır. Belki de birazcık fazla yüksek sesle gülüyordur veya görme duyusu mükemmel değildir! Belki yatıştırmak için harcanan tüm çabalara rağmen şaşırtıcı bir şekilde alnına düşen inatçı bir saç tutamı vardır!

Bu kusurlara kucak açın, sevgili okuyucu! Çünkü herhangi bir hak edilmiş birlikteliğin özündeki cazibeyi ve neşeyi bu küçük kusurlarda buluruz!

Bu dersler akıllıca kullanıldıklarında lordunuzun sizi kusurlarınıza rağmen taparcasına sevmesini sağlayacaktır!

Siz de ona aynını borçlu değil misiniz?

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Nick ona yalan söylemişti.

Isabel kararan yatak odasında, pencerenin önünde duruyordu ve ilerideki fundalıklara bakıyordu. Bu topraklar şu anki kontun elinde parsellenip satılmadan önce nesillerdir Townsend ailesine aitti. Isabel güneşin son ışınlarının da gözden kaybolmasını, gökyüzünün parlak kırmızıya çalmasını, sonra da koyu mürekkep mavisine dönüşmesini izledi.

Saatlerdir burada dikiliyordu, toprakları görmeyen bakışının altında değişiyordu, aklında tek bir düşünce tekrar edip duruyordu.

Nick ona yalan söylemişti.

Elbette bunu bilmeliydi. Bunun gibi bir şey olacağını tahmin etmeliydi. Nick'in görüldüğü gibi olmadığını, aksine son darbe -Minerva Evi'nin belini kıracak olan adam olduğunu anlamalıydı.

Elini cama koyarak soğuk camın parmaklarının altında buğulanmasını izledi.

Nick ona güvenmesini istemişti. Isabel'i onu önemsemesi için kandırmıştı. Isabel de yanlış olduğunu bile bile ona inanmıştı.

Nick'in kızlara zarar vermeyeceğine inanmıştı. Minerva Evi'nin hassas dengesine zarar vermeyeceğine. Onu incitmeyeceğine.

Meğerse en başından beri düşmanlarıymış. Leighton Dükü tarafından kız kardeşini bulması ve sırlarını ortaya çıkarması için gönderilmiş. Onlara ihanet etmesi için ve Nick bunu mümkün olabilecek en kötü şekilde yapmıştı.

Isabel'in ona inanmasını sağlayarak.

Isabel bunları düşününce derin bir nefes aldı.

Ne kadar da aptalmış.

Gözleri yaşla dolduğunda ağlamamak için gözlerini sımsıkı kapattı. Bu adam yüzünden ağlamayacaktı. Sonuçta onu

sadece dört gündür tanıyordu. Onu Minerva Evi'ne asla getirmemeliydi. Hayatına girmesine asla izin vermemeliydi.

Ne korkunç bir hata yapmıştı.

Güzel sözleriyle onu baştan çıkarmasına ve dokunuşunun vaadiyle kandırmasına izin vermişti.

Tıpkı annesi gibi...

Kızlar onu asla bağışlamayacaktı. Isabel kendini asla bağışlamayacaktı.

Başını cama yasladı, derin derin nefes alarak Nick'i düşünmeyi bırakmayı dilerken camın soğukluğunu alnında hissetti. Artık tüm sırları ortaya çıktığına ve tüm Londra'nın -tüm İngiltere'nin- kim olduklarını ve nerede bulunduklarının öğrenmesi an meselesi olduğuna göre Nick yerine kızların hepsini nasıl kurtaracağını düşünmeye zorladı kendini.

Nedense keşfedilme korkusu Nick'in ihanetinin yanında hiç kalıyordu. Çok iyi farkındaydı ki olabileceğine inanması için kendine izin verdiği her şey..." *Artık asla gerçekleşmeyecekti.*

Isabel'in gözlerinin yeniden dolmasına kapının çalınması mani oldu.

Daha önce kızların odaya girme çabalarına yanıt vermemişti fakat daha fazla yalnız kalma düşüncesine katlanamıyordu.

"Girin."

Kapı yavaşça açıldı ve Isabel sarı bukleleri koridordan yansıyan, mum ışığıyla parlayan Georgiana'yı görünce şaşırdı. Kızın köşede duran Isabel'i görmesi birkaç saniyesini aldı.

Georgiana çekinerek içeri girdi, Isabel'in birkaç metre uzağında durdu. Konuşmadan önce uzun süre etrafına baktı. Ellerini önünde kavuşturmuştu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

Isabel neşesiz bir kahkaha attı. “Özür dilemesi gereken biri varsa, Georgiana; seni temin ederim o kişi ben olmalıyım.”

Georgiana’nın gözleri kocaman açıldı. “Ne için?”

“O adamı başına ben bela ettim.”

Genç kadın Isabel’e samimi bir bakış attı. “Sizi temin ederim, Leydi Isabel, öyle bir şey yapmadınız.”

“Ah? Eğer onu bizi ziyaret etmesi için davet etmeseydim sence burayı bulabilir miydi? Ona güvenecek kadar aptal olmasaydım sence yerini keşfeder miydi?”

“Evet.”

Isabel başını çevirdi.

“Ağabeyimi tanıımıyorsun, Isabel. Tanıdığım en otoriter, en baskıcı insandır ve hayatı boyunca hiçbir isteği reddedilmemiştir. On birinci Leighton Dükü’dür. *On bir* düğmesi için bir aile ağacının ne kadar geriye uzanması gerektiğini biliyor musun? Her biri bir öncekinden daha kibirli olan?” Georgiana başını salladı. “Simon beni bulmak için her yolu denerdi. Sadece Lord Nicholas ve iki aptalla uğraşmak zorunda kaldığımıza gerçekten şaşırdım. Ağabeyimin Kral George’a şahsi muhafızlarını göndermesi için baskı yapmasını beklerdim.” Georgiana elini Isabel’in koluna koydu. “Lord Nicholas’ı başıma musallat etmedin. Ben onu senin başına bela ettim ve bunun için özür dilerim.”

Georgiana’nın sözleri genç kadının içine işledi. Saatlerdir önünde dikildiği pencerenin altındaki kanepeye oturdu. Georgiana’ya yanma oturmasını işaret ederek sessizce, “Üstüne bu kadar gelen bir ağabeyin olduğu için üzüldüm,” dedi.

Georgiana gülümsedi. “Üzülme. Simon’ın bana olan sevgisinden asla şüphe etmedim. Kibirli ve baskıcı olabilir fakat kendinden olanları korur.”

“O hâlde neden...” Isabel anlamıyordu.

“Benim hikâyemde kaçan bir kızdan daha fazlası var.”

“Her zaman vardır.”

“Sana anlatmak istiyorum. Tüm bunların neden yaşandığını bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum.”

Bunlar oldu çünkü güvenmemem gereken bir adama güvendim.

Isabel kafasındaki dırdırcı sesi susturarak, “Dinlemek isterim,” dedi.

“Ben...” Georgiana duraksadı, Isabel’in karanlık camda kendi yansıması dışında bir şey görmediğini bildiği pencereye baktı. “Âşık oldum. Kime âşık olduğum önemli değil.”

Isabel konuşmadı, kızın devam edecek cesareti bulmasını bekliyordu. “Korkunç bir hata yaptım. Onun da beni sevdiğine inandım.” Georgiana sustu, başını eğdi ve eteğinin kumaşını sıkın ellerine baktı. Konuştuğunda sesi fısıltıdan ibaretti. “Ama sevmemiş.” Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. “Sanırım böylesi daha iyi. Simon evlenmemize asla müsaade etmezdi. Yıkılmıştım. Tek kelime etmeden gitti. Ve sonra...”

Georgiana sustu, hatıralarının ağırlığı yüzünden devam edemiyordu. Isabel öne doğru eğilerek Georgiana’nın ellerini avuçlarına aldı. “Anlatmak zorunda değilsin.”

“Anlatmak istiyorum,” diye fısıldadı Georgiana. “Birinin bunu söylediğimi duymasını istiyorum.”

Isabel kıpırdamadan durdu, neler olmak üzere olduğunu biliyordu.

“Hamile olduğumu keşfettim. Simon’a söyleyemezdim. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Haftalar önce nedim bana Yorkshire’daki bir ev hakkında duyduğu hikâyeyi anlatmıştı. Genç kadınların yeni bir başlangıç yapmak için gittikleri bir yermiş. Leydi Isabel tarafından işletiliyor-

muş.” Georgiana belli belirsiz gülümsedi. “Ben de buraya geldim.”

Başını kaldırıp Isabel’in gözlerine baktı. Georgiana’nın gözleri kocamandı ve masumdu, daha bir çocuk sayılırdı. “Ağabeyimin peşime düşeceğini biliyordum. Sadece beni bu kadar çabuk bulacağını düşünmemiştim.”

Isabel kızın ellerini sıktı. “Peşine düşeceğini ben de biliyordum. Bu durum, bu çatının altında istediğin kadar kalabileceğin gerçeğini değiştirmedir.” Isabel ufak, çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Elbette benim korumam altında... Evden geriye ne kaldıysa. Ve de Reddich Kontu’nun korumasında.”

“Isabel, konta büyük hayranlık beslesem de kontun ağabeyimin karşısında pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

“Saçma. Kardeşimin kalbinde mürebbiyesinin özel bir yeri olduğu belli. Senin için seve seve mücadele edeceğini düşünüyorum.”

Kızın gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. “Onu çok seviyorum ve ne olursa olsun Reddich Kontu’na Latinceyi benim öğrettiğimi söylemekten her zaman gurur duyacağım.”

Bunun üzerine ikisi de gülümsedi ve Georgiana devam etti. “Bir şey daha var. Lord Nicholas hakkında.”

Isabel başını sallayarak kendine geldi. “Onu derhâl buradan göndereceğim.”

“Bunu yapman gerektiğini düşünmüyorum.”

Isabel’in ağzı açık kaldı. Gerçekten doğru duymuş olamazdı. “Anlayamadım?”

“O iyi bir adam, Isabel. Eğer yıllarca ağabeyim ve arkadaşlarının St. John’dan bir kahramanmış gibi bahsetmelerini duymamış olsam... Üvey kardeşi Londra’ya geldiğinde sosyetenin geri kalanı ona gülerken Lord Nicholas’ın gururla

kardeşinin yanında durarak kadınların saygısını kazandığını bilmesem... Beni ağabeyime teslim edebilecekken buraya, sizin yanınıza dönmeme izin vermesinden bugün bunu kendim de anlayabilirdim.”

Nick’in olduğunu düşündüğü gibi bir adam olduğuna dair bariz bir tasvir olan sözler yüzünden Isabel’in kalbi sızladı. Belki Nick arkadaşlarına sadıktı, kız kardeşine bağlıydı ve sadece yakışıklı yüzüyle dolgun cüzdanını gören ruhsuz sosyetik kadınlar için avların en iyisiydi. Ancak bugün Isabel’e göre olmadığını kanıtlamıştı.

Isabel gözlerine hücum eden yaşlarını defetti. “Yanılıyorsun. Bahsettiğin başka bir St. John olmalı çünkü bu St. John güvenimizi kasıtlı olarak sömüren bir zalim.”

Benim güvenimi. Benim duygularımı sömüren.

“Bence büyük ihtimalle ağabeyime iyi bir arkadaş olduğunu göstermeye çalışıyordu.”

Isabel başını salladı. “Fark etmez. Bana yaklaşmak için elinden geleni yaptı, seni bulmak ve yerini ortaya çıkarmak için. Ne yazık ki bu adam senin tasvir ettiğin asil St. John’un yanına bile yaklaşamaz.”

O anda Isabel hakaretiyle onu ısınlamış gibi Nick odanın girişinde, Georgiana’nın aralık bıraktığı kapıda belirmişti. “Böyle düşünmene üzüldüm.”

Isabel onu gölgelerin içinde uzun, geniş, küçük dikdörtgen ışığa karşı aşırı derecede karanlık görünce nefesini tuttu. Nick’in varlığı beraberinde bir duygu seli getirmişti: İhanet, öfke, güvensizlik ama aynı zamanda üzüntü ve neredeyse katlanılmaz gelen başka bir duygu.

Özlem.

Isabel kendini hazırladı, bulanık duygularına rağmen sesini ilgisiz tutmaya kararlıydı. “Eminim yanlış görüyorum.

Yaptıklarınızdan sonra hâlâ evimde bulunuyor olamazsınız.”

Isabel, Nick’in yüzünü göremiyordu fakat Isabel’in sözlerinin ardından genç adam kaskatı kesilmişti ve aniden odanın havası çekilmiş gibi gelmişti. “Seninle konuşmaya geldim.”

“Ne yazık ki bu bir sorun olacak çünkü seninle konuşmaya niyetim yok.”

Nick odanın içine doğru uzun bir adım attı, hareketi muhtemelen öfkesinden kaynaklanıyordu.

“Şimdi de görüyorum ki ihanet etmen yetmemiş, bir de beni aşağılıyorsun. Yatak odamdan hemen çık!”

Nick başını yavaşça çevirdi, tüm dikkatini odadaki diğer kadına verdi. “Leydi Georgiana, sizden bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum. Leydi Isabel’le konuşmamız gereken konular var. Baş başa.”

Georgiana dikleşti, soylu bir aristokrat hanımefendinin tüm tavırlarını sergiliyordu. “İsteğinizi yerine getiremem, lordum.”

“Onu incitecek bir şey yapmayacağıma dair söz veriyorum.”

Isabel kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. “Tabi, senin sözün burada büyük anlam ifade ediyor.”

“Kızgın olmanı anlıyorum, Isabel. Açıklamam için bir şans vermeni rica ediyorum.” Nick yeniden Georgiana’ya döndü. “Sizi temin ederim. Benim yanımda güvende. Evlenmek üzereyiz.”

Buna nasıl cüret eder?

“Hiç de öyle bir şey yok!” diye karşı çıktı Isabel.

Nick tekrar ona döndü. Isabel bir an için Nick’in yüzünü görebiliyor olmayı diledi. Gölgelerin içindeyken hiç olma-

dığı kadar tehlikeli ve sıkıntı verici görünüyordu. Özellikle de kısık ve meşum bir sesle, “Benimle evleneceğini söyledin, Isabel. Sözünün arkasında olmanı bekliyorum,” derken.

“Sen de sana güvenebileceğimi söylemiştin, Nicholas. O söze ne oldu?”

Sert bir sessizlik çöktü, böyle bir meydan okumanın ardından ikisi de ilk konuşan olmak istemiyordu. Nihayet Nick pes etti, şansını odadaki daha genç kadınla denedi. “Leydi Georgiana sizi ağabeyinize karşı savunacağıma dair size teminat verdim, değil mi?”

“Doğru.”

“Ayrıca size söz verdim, her ne kadar bir değeri kalmamış olsa da...” Nick sustu, Isabel’e bir bakış attı. “...sizi eve dönmeye zorlamayacağıma dair.”

“Evet.”

“Lütfen, bana izin verin.”

Georgiana önce Nick’e, sonra da Isabel’e bakarak uzun süre düşündü. Kararını vererek, “Size on beş dakika veriyorum, lordum. Daha fazla değil,” dedi.

Isabel başını hızla kıza doğru çevirdi. “Hain!”

“On beş dakika, Isabel. Ona elbette bu kadar zamanı ayırabilirsin. Kapının hemen dışında olacağım.”

Kız kapıyı yatak odasına ince bir ışık sızacak kadar aralık bırakarak odadan çıkarken Isabel kaşlarını çattı. Yatağının yanına gitti ve bir mum yaktı, çok hızlı bir şekilde bir müttefikten düşmana dönüşen bu adamla karanlıkta kalmak istemiyordu.

Altın sarısı mum ışığı tüm odayı kaplayana kadar odadaki tüm mumları hızlıca yaktı ve bunu yaptığına pişman oldu.

Nick yeni, temiz kıyafetler giymişti. Şu anda siyahlar içindeydi, yakışıklılığını daha da öne çıkaran şık bir ceket ve

yelek giymişti. Isabel, Nick'in kravatındaki mükemmel düğümü fark etti ve bir an için Nick'in James'le olan hatırası aklına geldi.

James. Isabel'in öfkesi kabardı.

Nick, James'in bile sevgisini kazanmıştı.

Kollarını kavuşturdu, bu düşüncenin yol açtığı ürpertiği defetti. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Evet. Bunu açıkça belirttin."

Nick dimdik ve kıpırdamadan duruyordu, tümüyle sakin-di. Isabel onu daha önce hiç bu şekilde, bu kadar hareketsiz görmemişti. Isabel'in birkaç gündür tanıdığı adamdan farklı biriydi sanki.

Sanki Isabel'e yalan söyleyip durmuştu.

Tabi ki söylemişti.

Isabel başını çevirdi, ihanetinin ne kadar acı verdiğini ona göstermek istemiyordu.

Nick yine de gördü. İç çekerek konuştu. Sesi eskisinden daha yumuşaktı ve daha yatıştırıcıydı. "Isabel. Açıklamama izin ver. Göründüğü gibi değil."

"Anlaşılan en başından beri bizi arıyormuşsun."

Nick duraksadı. "Doğru ama seni değil. Georgiana dışın-da hiçbirinizi değil."

"Georgiana bizden biri!"

"Georgiana, Leighton Dükü'nün kardeşi, Isabel. Cidden onu sonsuza dek saklayabileceğini mi düşünüyordun?"

"Hayır! Ben..." Isabel sustu, ne diyeceğinden emin değildi. "Sadece *senin* onu aramaya gelmiş olmanı beklemiyordum."

"Pek insanların umduğu gibi biri değilimdir."

"Evet. Bunu anlamaya başlıyorum." Isabel tavana baktı, içi öfke doluydu. "Benim hatam. Heykellere değer biçmeni isteyerek işini daha da kolaylaştırdım."

“Heykeller olmasaydı bile beni buraya getirecek başka bir sebep olurdu.”

“Belki de olmazdı.”

“Isabel.” Nick’in adını söyleyiş şekli Isabel’in dikkatini cezbedti. “Yaptığım işte çok iyiyimdir.”

“Peki, yaptığın ne, Nick? Çünkü bana öyle geliyor ki çok iyi olduğun şey çekici gülümsemele, tatlı yalanlarınla, baştan çıkarıcı hareketlerinle ve evlilik teklifiyle kadınları sırlarını anlatmaya ikna etmek -bu arada evlilik teklifi güvenimi kazanmada etkileyici bir yöntemdi- sonra da kendi çıkarın için onlara ihanet etmek.”

“Yalan değildi. Hepsi doğrudu.” Nick’in fısıltısı çok çekiciydi, güzeldi, yumuşaktı. Isabel’in son derece içten ve rahatlatıcı bulduğu bir dürüstlük hissi yüklüydü. Artık bunlara itibar etmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Gözlerini kapattı. Bu konuşma giderek yorucu bir hâl alıyordu. “Lütfen, Nick. Sence bize yeteri kadar zarar vermedin mi? Bana yeteri kadar zarar vermedin mi?”

“Anlamıyorsun!”

“Anlayacak ne var?” diye bağırdı Isabel. “Benden kaç kez sana güvenmemi istedin? Kaç kez senden şüphelenmekle hata ettiğimi söyledin? Ne kadar sık beni korumayı teklif ettin? James’i? Kızları?”

“Ve buradayım! Teklifim hâlâ geçerli!”

“Sadece git! Peşinde olduğun bilgiyi aldın. Fakat Leighton Dükü’ne Georgiana için geldiğinde yanında bir ordu getirse iyi edeceğini söyle çünkü Georgiana gitmek istemezse onu elimdeki her şeyle savunacağım.”

“Ben de yanında olacağım.”

“Kes şunu!” Nick’in sözleri onu kırmıştı. “Olanları unutmam için beni ikna edebileceğini mi sanıyorsun? Bize ihanet ettin! *Bana* ihanet ettin! Sana anlattığım şeyler...” Isabel

sustu, derin bir nefes aldı. “Bu evi, bu hayatları yaptıklarından sonra senin ellerine teslim edeceğime gerçekten inanıyor olamazsın. Sadakatinin, en yüksek fiyatı veren alıcıya satılan sığırlar gibi satın alınabileceğini bilirken olmaz.”

Bu sözler ikisinin arasına gülle misali düştü ve Isabel fazla ileri gittiğini hemen anladı. Nick daha fazla hareketsiz kalamadı. Isabel’i omuzlarından tutarak kendine doğru çekti ve gözlerine bakmaya zorladı. “Hayır. Suçlamalarına katlanacağım. Öfkeni göğüsleyeceğim. Fakat onuruma yaptığın hakaret bardağı taşırdı.”

Isabel karşılık vermek için ağzını açtı ancak Nick devam etti. “Hayır, Isabel. Beni dinleyeceksin. Kıza yardım etmek için geldim. Ona zarar vermek için değil. Burada ve güven-de olduğunu bilseydim görevi kabul etmezdim. Ama bunları bilmiyordum. Aksine, arkadaşımın endişeden deliye döndüğünü biliyordum. Ben de ona yardım etmek için elimden gelen işi yaptım. Evet, küçük mıntıkanızı buldum. Evet, sırlarınızı keşfettim. Aslında sırlarınız hiç de iyi saklanmamıştı. Ama bunların hiçbirisi Leighton’ı ilgilendirmez. Leighton’ın işi o kızla...” Isabel’in kolunu bırakarak odanın dışındaki Georgiana’yı işaret etti. “...ve kızın karnındaki çocuk. Kim olduğum veya neden burada bulunduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sizden asla vazgeçmeyecektim. Sizi koruyacağıma dair sana söz verdim. Sırlarınızı saklayacağıma dair ve bunu yapacağım.”

Nick onu bırakıp kapıya doğru yürümeye başlayınca Isabel ne söyleyeceğini bilemedi. Nick elini kapı koluna götürdüğünde Isabel konuşma cesaretini buldu. “Nereden bildin?”

Nick sadece başını Isabel’e doğru çevirdi, Isabel’in onun gözlerini görmesine yetecek kadar dönmemişti. Geveleyerek konuştu. “Neyi nereden bilmişim?”

“Georgiana’nın hamile olduğunu nereden bildin?”

Nick cevap verdiğinde sesi sabırsızdı. “Daha önce de söyledim, Isabel. Yaptığım işte çok iyiyimdir.”

Bu sözler Isabel’i öfkeliendirdi. “Tıpkı benim gibi!”

“Evet. Saklanmakta çok iyisin.”

“Onları saklamakta çok iyiyim,” diye düzeltti Isabel.

Bunun üzerine Nick arkasını döndü. Nick’in dudakları Isabel’in hoşuna gitmeyen bir tebessümle kıvrılmıştı. “Bunu onlar için yapıyorsun.”

“Evet.”

“Hiç sanmıyorum.”

Isabel gözlerini kırıştırdı. “Tabi ki onlar için yapıyorum.”

“Bunu hiç de onlar için yaptığını sanmıyorum, Isabel. Bence bunu saklı kalmak istediğin için yapıyorsun. Küçük krallığının ötesindeki dünyayla yüzleşmekten kaçınmak için ve bu dünyanın beraberinde getirebileceklerinden kaçmak için.”

Bu sözler üzerine Isabel donup kaldı.

Bunlar doğru değildi.

Değildi!

Nick, Isabel’in cevap vermesini bekliyormuş gibi uzun süre bekledi. Sonra, “Sabaha gitmiş olurum. Yorkshire’dan sıkılmaya başladığımı anladım,” dedi.

Nick son lafını da sokarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Nick gittikten sonra Isabel yatağına kıvrıldı, sözlü atışmalarından bitap düşmüştü ve içini dolduran duygulardan dolayı kafası karışmıştı. Nick çok dürüst, çok doğru, çok incinmiş görünüyordu.

Fakat ya Isabel?

Yanında bu güçlü, sadık adam varken Georgiana’yı kur-

tarmak için koşturtmaları ne kadar da güzeldi. Bir yoldaşının olmasının yarattığı duygu nasıl da hoşuna gitmişti? Bunca yıldan sonra nihayet yükünü başka biriyle paylaşabilmek... Bunca zamandan sonra ilk kez hissettiği rahatlığa ne demeliydi?

Peki, Nick bunları ondan kopardığında ortaya çıkan boşluk neydi?

Belki de Nick haklıydı. Belki de Isabel korkuyordu.

Isabel yatakta yana döndü, bu düşüncenin zihnine yerleşmesine izin vermeyi reddetti.

Öfkeli kalmalıydı çünkü bu kadar kolayca çekebildiği üzüntüyü düşünmesi için kendine müsaade ederse karanlıkla yüzleşebileceğini sanmıyordu.

Nick uyuyamıyordu, o yüzden ahırlara doğru yöneldi, Isabel'e ihaneti yüzünden kendine sapkın bir kefaret ödetiyordu. Son birkaç günü zihninde tekrarlayarak, Isabel'e daha önce doğruyu söyleyebileceği tüm yolları düşünerek volta atıyordu ve atları da uyutmuyordu. Bu tuhaf oyundaki rolünü itiraf edebileceği tüm zamanları düşünüyordu.

Ama itiraf etmemiştir ve onu kaybetmişti.

Birdenbire bu onun için her şeyden daha önemli bir hâl almıştı.

Nick durumun ironisini anlayabiliyordu. Leighton'ın saçma görevini kabul etmişti çünkü Londra'yı, aptal dergi makalesini arkasında bırakmaya can atıyordu. Her türlü yanlış sebebe dayanarak ondan bir anda hoşlanmaya başlayan edalı kadınlardan kaçıyordu. Onlardan ve beraberlerinde getirdikleri dramdan kaçmak istiyordu.

Sonra da buraya gelmişti. Kadınlarla dolu bir evdeydi. Bu kadınlar öylesine dramla doluydu ki hayatlarının çoğunu

gizlenerek, adam kaçıran insanlardan ve onları ne pahasına olursa olsun bulmaya kararlı kim bilir kimlerden saklanarak geçirmişlerdi.

Eğer bu Nick'in hayatı olmasaydı komik olabilirdi.

Sirklerinin ortasında da Isabel vardı. Güçlü, zeki, irade-
li Isabel... Nick'in Boudica'sı^{3*}... Güzel, tutkulu Isabel...
Hayatı boyunca tanıdığı hiçbir kadına benzemeyen Isabel...

Bu kadın hakkında hayranlık duyulacak o kadar çok şey
vardı ki. Önemsenecek. Arzulanacak.

Âşık olunacak.

Nick bunu düşününce kaskatı kesildi.

Isabel'e âşık olmuş olabilir miydi?

Bu düşünce yüzünden karnına korku hissi oturmuştu.
Çok uzun süredir aşktan kaçmıştı, diğerleri için gayet iyi
olan fakat Nick için tamamen yanlış olan bir şeydi aşk. Ka-
dınların aşkı bir silah olarak kullandıklarına şahit olmuştu.
Annesinin babasını mahvetmesini izlemişti. Daha da kötü-
sü sevmeye kalkışması için kendine izin verdiğinde başına
neler geleceğini biliyordu. Alana'nın bu duyguyu Nick'in
aleyhine çevirmesine ve usta bir kuklacı gibi onu Osman-
lı'nın çöllerinde oyuna getirerek doğrudan hapse gönderme-
sine tanık olmuştu.

Eğer geçmişten bir ders çıkardıysa o da şuydu: Kendine
Isabel'e âşık olma iznini verirse bunun iyi bir şekilde sonuç-
lanması söz konusu değildi.

Nick kaçabilirdi. Onu ve beraberinde gelen deliliği ar-
kasında bırakmak için işte fırsat çıkmıştı. Normal, vakur
Londra hayatına, antikalarına, kulübüne ve arkadaşlarına
dönüp burada, Yorkshire'da geçirdiği günleri unutabilirdi.
Ancak buraya gelmeden önceki hayatını feci şekilde eksik
buldu. Isabel ne zaman yakınında olsa Nick'i cezbeden güç-

^{3*} **Boudica:** MS. 61 yılında Romalıların Britanya'daki işgalci güçlerine karşı
bir isyan başlatan İceni kabilesinin kraliçesidir. (ç.n.)

l  iradesi, zeki konuşmaları, tatlı dudakları, kestane rengi lüleleri eksikti.

Nick onu istiyordu.

Ahırın kapısına doğru yürürken saatin çok geç olup olmadığını düşündü. Seçeneklerini düşünerek harekete hazır hâlde bekledi.

Onu bırakmalıydı. Belki de Isabel çoktan uyumuştu.

Isabel'in istekli gözleriyle onu izlediği, bağrına bastığı bir görüntü gözünün önüne geldi. Buna direnmesi imkânsızdı.

Isabel'i istiyordu. Onu kazanmak için uyandırması gerekiyorsa çok daha iyiydi.

Nick sessizce odaya girdiğinde Isabel uyuyordu, üzerinde hâlâ pantolon ve keten bir gömlek vardı. Nick ayrıldıktan sonra Isabel mumları s nd rmemişti ancak mumların çoğu tükenmiş, parafin birikintilerinden başka bir şey kalmamıştı. İki mum yanmaya devam ediyordu; biri kapının yanındaydı, diğeriyse Isabel'in başucundaydı, Isabel'i uyurken yumuşak bir ışık havuzu içinde gösteriyordu.

Kapıyı kapattı, Isabel'in odasına bilgisi veya onayı olmadan girerek günahların en büyüğünü işlediğini biliyordu, bu durum yine de onu sinsice yaklaşarak Isabel'i uyurken izlemekten alıkoymadı.

Isabel yan yatmıştı ve neredeyse bir top gibi kıvrılmıştı, yüzü kapıya ve ışığa dönüktü. Gecenin karanlığında baş gösteren canavarlardan kendini koruyabilecekmiş gibi ellerini çenesinin altında yumruk yapmıştı ve dizlerini iyice kendine doğru çekmişti.

Nick gibi canavarlardan.

Nick bu sözlere direnerek Isabel'in yüzüne odaklandı,

hayatını altüst eden bu kadına doya doya baktı. Isabel güzeldi, dolgun dudakları ve uzun, düz burnuyla çıkık elmacık kemiklerine çiller serpiştirilmişti. Nick onun çillerine bakakaldı, güneşin altında çalıştığı zamanları ele veren bu minik kahverengi noktalara hayret etti. Bu kadının diğerlerinden çok farklı olduğunu gösteren bir örnek daha.

Bakışıyla Isabel'in yüzünü okşadı, uyurken bile endişe yüzünden kırışan alnına odaklandı. Nick oradaki çukurun derinleşmesini izlerken göğsünde bir kasılma hissetti, bunu Isabel'e o yapmıştı. Dayanamadı ve uzanarak uzun parmağını kırışığın üzerinde usulca gezdirdi, o çizgiyi yok etmek istiyordu.

Nick'in dokunuşu Isabel'i aşırı hafif uykusundan uyandırmaya yetmişti. Genç kadın derin bir nefes alarak uyanı. Neler olduğunu fark edince kolları ve bacaklarını uzattı. Nick onu bu şekilde -sıcak, sersemlemiş ve çevresinde olup bitenden habersiz- hatırlamak için bu anı hızlıca zihnine kaydetti.

Bir gün Isabel'i öperek uyandıracaktı ve onu saatlerce yataкта tutacaktı.

Düşüncesini devam ettirecek vakti olmadı.

Isabel onu görünce uyku yerini şaşkınlığa, ardından da öfkeye bıraktı. Hızla doğruldu. "Burada ne işin var?" Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ama Nick aralarına mesafe koyma dürtüsüne direndi. Eğer Isabel ayağa kalkarsa bu savaşta avantajını kaybedeceğini biliyordu.

Isabel, Nick'in ne yaptığını hemen anladı. Gözlerini kıstı. "Kalkmama izin ver."

"Hayır. Söyleyeceklerimi dinleyene kadar olmaz."

"Yeterince şey söylediniz zaten, Lord Nicholas."

Isabel'in sesindeki resmiyet yüzünden Nick'in içine bir tiksinti seli yayıldı. Isabel'i bir şekilde onu dinlemesi için

ikna etmeliydi. Onu buna değdiğine ikna etmeliydi. İcini çaresizlik kapladı ve içinden geleni yaparak Isabel'in önünde diz çöktü, ellerini tuttu.

Isabel derhâl Nick'in elinden kurtulmaya çalıştı fakat adam onu sımsıkı tutuyordu. Birkaç saniye sonra Isabel pes etti.

"Üzgün olduğumu henüz söyleyemedim." Isabel cevap vermediğinde Nick'in dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Beni daha iyi tanısaydın pek iyi özür dileyemediğimi bilirdin."

"Belki öğrenme zamanın gelmiştir," demekle yetindi Isabel.

"Seni incitmek gibi bir niyetim asla olmadı, Isabel. Kuzeye geldiğimde ne bulacağımı bilseydim Leighton'ın ricasını asla kabul etmezdim." Nick kısa bir süre için sustu, başını eğerek ellerinin bulunduğu noktaya baktı. "Bu bir yalan. Kuzeye geldiğimde seni bulacağımı bilseydim buraya yıllar önce gelirdim."

Isabel'in ağzı açık kaldı ve Nick çarpık bir sırıtışla ona baktı. "Nutkunun tutulmasını sağladığımı görüyorum. Isabel sen bir tür mucizesin. Hayatım boyunca dünyanın her yerinde bir sürü kadınla tanıştım. Yine de senin kadar güçlü, hayat dolu, güzel bir kadın tanımadım. Ve *asla* seni incitecek bir şey yapmayacağımı söylediğimde bana inanmalısın."

"Ama beni incittin."

Bir fısıltıdan ibaret olan acı dolu sözler Nick'i harekete geçirdi ve Isabel'in ellerini dudaklarına götürerek onları saygıyla öptü. "Yaptığımı biliyorum. Bundan dolayı benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsin."

"Senden nefret etmiyorum."

Bunun üzerine Nick başını kaldırarak Isabel'e baktı, gözleri buluştuğunda onun doğru söylediğini gördü. "Bunu duyduğuma çok mutlu oldum."

Isabel'in alnı yeniden kırıştı ve Nick, Isabel'in alnını öpe-
rek endişesini defetmeyi arzuladı. "Ama anlamıyorum..."

"Bir gün..." diye söz verdi Nick. "Bir gün sana her şeyi
anlatacağım."

Isabel başını salladı. "Hayır, Nick. Başka bir gün yok.
Gerçeği anlatma zamanı geldi."

Nick derin bir nefes aldı, Isabel'in haklı olduğunu tüm
kalbiyle biliyordu. Ona her şeyi anlatmalıydı. Isabel'in ona
tekrar güvenmesi için kendini tümüyle açmalıydı. Bunu bil-
mek nedense kendini daha güçlü hissettirdi. "Öyle olsun."

Nick ayağa kalktı, konuşurken odada volta atıyordu, söz-
cükler dudaklarından dökülürken yerinde duramıyordu. "On
yaşımdayken annem bizi terk etti. Bir gün yanımızdaydı, er-
tesi gün gitmişti. Nereye gittiğine dair en ufak fikrimiz yok-
tu. Bir süre sonra en başından beri var olduğuna bile inan-
makta zorlanmaya başlamıştım." Kapının yanındaki mumun
önünde durdu ve arkasını döndü. "Annesini kaybetmenin
bir çocuk için en zor şey olduğunu sanırsın ama değilmiş,
gerçekten. En zoru ne olduğunu bilmemektir. Gitmesine ne
sebeptir? En zoru gidişinin bir şekilde benimle bir
ilgisi olabileceği endişesiydi."

Isabel konuşmak için ağzını açtı fakat Nick devam etti,
durmak istemiyordu, durursa konuşmaya yeniden başlaya-
bileceğine emin değildi. "Annemin gidişi bende bir takıntı
hâlini aldı. Gitmesinin arkasındaki sebep. Annemin ortadan
kaybolmasının ardından babam birkaç gün içinde onun eş-
yalarının hepsini atmıştı fakat bana doğru yönü gösterecek
bir şey için araştırmaya koyulmuştum. Bir günlük ve günlü-
ğün içinde annemin gelecekle ilgili planlarını buldum. Ana-
kara'ya gidecekti. Önce Paris'teki arkadaşlarına, oradan da
İtalya'ya gidecekti. Buna *maceram* diyordu." Nick küçük

bir kakhaha attı. “Anlaşılan evlilik, çocuklar ve bir markiz olmak anneme göre yeterince heyecan verici değilmiş.

O günlüğü bulduğumu kimseye söylemedim. Kardeşime, elbette babama da. Ama günlüğü yıllarca sakladım, ta ki okulu bitirene kadar. O sırada babam ölmüştü ve Gabriel marki olmuştu, bense bir hiçtim.” Başını salladı. “O yüzden Anakara’ya doğru yola koyuldum.”

“Annemi bulmak için,” diye fısıldadı Isabel.

Bunun üzerine Nick başını sallayarak onay verdi. “Elbette o zamanlar savaşın en hararetli zamanlarıydı ve annemin izini sürebileceğim her ipucu çoktan yok olmuştu. Fakat gençtim ve güçlüydim, kafamın içinde bir beyin taşıyordum ve Savaş Bakanlığı’nda yüksek mertebeli bir görevli-ki savaş bölgesinde güvenli bir şekilde dolanmamı garantilemek için Gabriel’in ona ödeme yaptığını düşünmüşümdür- takıntımı fark ederek bana iz sürmeyi öğretmek için beni kanatlarının altına aldı.”

Isabel, Nick’in parmaklarını mum alevinin üzerinde birkaç kez gezdirmesini izledi. Nick onun merak içinde olduğunu, soru sormak için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. Nick, Isabel artık dayanamayıp, “Kimin izini sürdün?” diyeneye kadar sessizce bekledi.

Nick belli belirsiz omzunu silkti. “Bulunması gereken herkesin. Doğuya giden insanlar konusunda uzmanlaştım. Yaptığım işten ziyade işimi nerede yaptığım ile ilgileniyordum. İşim tatmin edici bir son için iyi bir araçtı. Dünyayı görüyordum ve Kraliyet ne zaman birini arasa birkaç günlük çalışmanın sonucu makulün epey üstünde para kazanıyordum.”

“Peki sen...” Isabel sustu, söyleyeceklerinden emin olmadığı belliydi. “Kimseye zarar verdin mi?”

Nick bu soruyu uzun süre düşündü. Isabel’e yalan söy-

lemek istemiyordu. Kendine yalan söylemek istemiyordu. Cevap verirken başını Isabel'den başka tarafa çevirdi, sözcüklerde kendini kaybediyordu. "Kasıtlı olarak asla. Kayıp kişi bulunduğunda görevim sona ererdi. Ondan sonrası beni ilgilendirmezdi."

"Yani zarar görmüş olabilirler."

Nick ona baktı. "Olabilir."

Isabel devam etti. "Sen de zarar görebilirdin."

"Evet."

Isabel gözlerini uzun süre Nick'tan ayırmadı, daha sonra ayağa kalktı. Odanın karşı tarafına geçip Nick'in yanında durdu, sonra tam karşısında durup yüzüne baktı ve Nick, Isabel'in gücüne bir kez daha hayran oldu. "Neden bıraktın?"

Nick uzun süre sessiz kaldı. Cevabının Isabel'e bir anlam ifade edeceğini biliyordu, sözlerinde bir anlayış ölçüsü bulacağını biliyordu. Nick ağzından çıkacakların mantıklı olmasını istiyordu. Ama daha da önemlisi doğru olmalarını istiyordu.

"Bilmiyorum. Belki bu işte fazla iyi olduğum, işimi aşırı sevmeye başladığım için bıraktım. Belki de aradığım insanları önemsemediğim için bıraktım. Bulduklarımı da." Nick, Isabel'in gözlerine baktı, onu anlamasını sağlayabilmeyi diliyordu. "Veya belki de onlar beni önemsemediği için bıraktım."

Sözleri aralarındaki boşlukta süzülüyordu ve genç adam Isabel'e yaklaşarak aralarındaki mesafeyi azalttı. "Bu görevi asla kabul etmemeliydim fakat Leighton eski bir dostum ve onu reddedemezdim. Yemin ederim, Isabel. Sana, Georgiana'ya, James'e veya diğer kızlardan herhangi birine zarar vermek için gelmedim; asla gelmezdim."

Nick, Isabel'le aynı seviyeye gelmek için başını kaldırdı;

alınları neredeyse birbirine değiyordu. “Mutluğun dışında istediğim bir şey yok. Sadece memnuniyetini istiyorum. Lütfen, bana bir şans daha ver.”

Fısıltıyla söylenen bu sözlerin üzerine Isabel gözlerini kapattı. Nick, Isabel’in yüzünde uyanan duygu selini izledi. Nefesini tuttu, onu geri kazanmak için yeterince şey söylemiş olduğunu umuyordu.

Isabel’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm titreşti, o kadar hızlı gelip geçti ki Nick onu bu kadar dikkatli izliyor olmasaydı gülümsediğini fark etmeyebilirdi. Isabel gözlerini açtı; güzel, kahverengi gözleri titrek sarı ışıktaki bal rengi görünüyordu. “Korkuyorum, endişeliyim ve sana güvensen mi emin değilim fakat geldiğin için mutluyum. Yorkshire’a...” fısıldayarak devam etti, “...ve odama.”

Nick tutmakta olduğu nefesini düzensiz bir solukla bıraktı, içini kaplayan mutlulukla Isabel’e uzanarak onu kollarının arasına çekti. Sonra da düşünebildiği tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

On Sekiz

Isabel, Nick'in tatlı sözlerine ve çekici vaatlerine kanmayacağına yemin etmişti.

Ancak Nick geçmişini itiraf ettiğinde Isabel'i yeniden kazanmıştı. Isabel ona inandığı için kendine kızsada da kendini ona yeniden güvenmek istemekten alamıyordu. Sonra Nick onu öpmüştü ve karmaşık duyguları tek bir güçlü düşünceye dönmüştü.

Bu adamın dünyasında yer almasını istiyordu.

Nick'in sözleri, karşı konulmaz şefkatiyle birleşince Isabel'in derinlerindeki bir şeyin -en gizli arzularının asla paylaşılmamaları için saklandığı yerin- kilidini açmıştı. Şimdiyse karşısında dikkatlice kurduğu savunmalarını tek bir sözle yıkabilen bu adam vardı.

Nick'in dudaklarına karşı iç çekti ve Nick öpücüğün şiddetini arttırdı. Isabel'in içine bir haz dalgası gönderen sert bir öpücükle ağzını ele geçirdi. Öpücükleri giderek daha sert ve daha yoğun bir hâl aldı, her biri bir öncekinden daha sersemleticiydi, arada uzun uzun durup Isabel'in adını kutsal

bir şeymiş gibi fısıldıyordu. Isabel, Nick'in güçlü, sıcak kollarını tuttu ve ona sarıldı. Bir duygu seli içinde sallanıyordu.

Nick'in elleri her yerdeydi; Isabel'in omuzlarını okşuyordu, kollarını sıvazlıyordu. sonunda Isabel'i kendini ona dolamaktan başka seçeneği kalmayana kadar havaya kaldırdı. Nick ona sımsıkı sarılarak uzun süre öylece durdu, yüzünü Isabel'in boynuna gömdü ve diliyle oradaki yumuşak tenin üzerinde küçük, dayanılmaz daireler çizdi. Isabel sevilmenin verdiği hazla çığlık attı. Nick başını kaldırdı, mavi gözler loş ışıktaki parlıyordu.

Alnını Isabel'in alnına dayadı. "Isabel, bana gitmemi söylemelisin."

Bunun üzerine Isabel'in gözleri büyüdü. "Neden?"

"Çünkü söylemezsen kalacağım."

Duyguları yüzünden pürüzlü ve kısık olan bu sözler Isabel'in içine zevk kıvılcımları gönderdi. Cevap verdiğinde konuşan kadını tanıyamadı. "Peki, ya kalmanı istediğimi söylersem?"

Nick uzun süre cevap vermeyince yanlış şeyi söylemiş olabileceğini düşünerek üzüldü. Genç adam tek bir uzun adım atarak Isabel'i kapının yanındaki masaya bıraktı. Yüzünü büyük, güçlü ellerinin arasına alarak uzun, sevgi dolu bir öpücükle onun nefesini kesti.

Başını kaldırdığında ikisi de zorlukla nefes alıyordu. "Kalmamı istersen beni buradan ayırmak için bir ordu gerekir."

Bunun üzerine Isabel ellerini kaldırarak parmaklarını Nick'in kara saçlarına geçirdi, onu bir kez daha öpmek için kendine doğru çekti. Dudakları birbirine değmeden önce sestten ziyade bir nefes şeklinde tek bir kelime söyledi. "Kal."

Nick cevabını inleyerek verdi, Isabel'in ağzını ele ge-

çirerek gömleğinin eteğini pantolonundan çıkardı ve elle-
rini gömleğinin altındaki yumuşak, sıcak tenine yerleşti-
di. Öpüşmeyi kesmeden ellerini yukarı doğru sıvazlayarak
gömleği genç kadının yukarı kalkan kollarının arasından
çıkardı.

Isabel aniden utanarak kendini örttü.

Nick, “Hayır,” diye fısıldayarak Isabel’in dudaklarına
yumuşak, baştan çıkarıcı öpücükler kondurdu. “Benden
saklanma. Bu gece olmaz.” Elleri Isabel’in kolları boyun-
ca gezindi ve ikisinin parmakları birbirine kenetlendi. “Bu
gece, onlar benim. İstedığımı yapmam için.”

Dudaklarını Isabel’in göğsüne yerleştirdiğinde tüm ger-
ginlik yok oldu ve yerini hazza bıraktı. Nick ağzım göğüs
ucunun etrafında kapattı, ucunu çekiştirdi, yaladı. Isabel
daha fazlasını isteyerek ona doğru kıvrılana kadar onu baş-
tan çıkardı. Ardından baldırlarını avuçladı ve Isabel’in en
hassas yerini kendine doğru çekti. Daha kolay erişmek ve
daha sert emmek için onu havaya kaldırdığında Isabel’in ba-
cakları Nick’in beline dolanmıştı.

Isabel bu hareketten dolayı kıvranıyordu, Nick’e sür-
tünüyordu ve Nick’in sertleşmiş penisi tam merkezine bir
duygu seli gönderiyordu. Genç adam duyduğu hazdan inli-
yor, Isabel ise kendini ona doğru bastırıyordu. Nick ağzını
inleyerek göğsünden kaldırana kadar kalçalarını defalarca
salladı.

Nick, Isabel’in gözlerine baktığında oradaki kadınsı gücü
gördü ve dudaklarını cesur, içten bir öpücükle ele geçirdik-
ten sonra ağzını Isabel’in yanağında gezdirip sonunda kulak
memesini dişlerinin arasına alarak yavaşça ısırıldı. “Cilveli.”

Isabel yarı yalvarış, yarı karşı çıkma şeklinde Nick’in
adını fısıldadı ve bu ses Nick’i daha da cesaretlendirdi. Isa-
bel ondaki değişimi hissetti, bir insandan daha ilkel bir şeye

dönüşmüştü ve Nick onu tekrar havaya kaldırdığında Isabel nereye gittiklerini kesinlikle biliyordu.

Nick de onunla beraber yatağa girip kadının ağzını bir kez daha ateşli, haşın bir öpücükle ele geçirdi; arkasında sade tutku bırakan ziyafet niteliğinde bir öpücüktü.

Nick'in elleri Isabel'in bedeninde gezinmek için özgür kalmıştı, Isabel'in bedenini okşadı, pantolonunun kemeri-ne ulaşana kadar yanan tenini sakınleştirerek ilerledi, elini açarak avucunu Isabel'in karnına koydu. Daha sonra durdu. Tüm duygular -tüm yanma, dokunuş ve sarsıcı haz- orada toplanmıştı.

Başını kaldırdı, Isabel'in gözlerini açıp ona bakmasını bekledi. Isabel gözlerini açtığı anda Nick'in onu dikkatle, gözlerinde günahkâr bir pırıltıyla izlediğini gördü. “Bir sevgilinin pantolonunu çıkarma zevkine hiç nail olmamıştım.”

Sevgili. Bu sözcük ikisinin arasında yankılandı, karanlık bir vaatti ve bu geceden sonra olacağı şeyin bu olduğuna dair mahrem bilgi Isabel'in kafasına dank etti. *Nick'in sevgilisi.*

Nick'in eli havada kaldı, Isabel'in onayını bekliyordu.

“Bence zamanı geldi,” diye fısıldadı Isabel. Aynı anda hem ürkekti hem de cesur ve Nick'in ihtiyacı olan bütün özgürlüğü vermişti. Saniyeler içinde Isabel, Nick'in altında çırılçıplak kalmıştı. Bu anın gerçekliğinden dolayı gözleri kapalıydı, utanıyordu, gergindi.

“Isabel, gözlerini aç.”

Isabel başını salladı. “Yapamam.”

“Yapabilirsin, sevgilim. Bana bak.”

Isabel derin, titrek bir nefes aldı ve ona baktı. Durumunun farkındaydı, Nick'in bakışlarına ve dokunuşuna tamamen açıktı. Elini uzatarak bacaklarının arasındaki tüylü kıvrımlarını kapattı, onun karşısında tamamen çıplak kala-

mazdı. Bunun üzerine Nick'in mavi gözleri alevlendi. "Hayır, aşkım, benden saklanma."

"Ben... Ben mecburum."

Nick yarım ağızla güldü. "Öyle güzelsin ki... Ve bundan haberin bile yok."

Nick'in sözleri üzerine Isabel'in yanakları yanmaya başladı. "Değilim."

"Evet, öylesin." Nick parmağını Isabel'in dudaklarına götürdü. "Burası..." Parmağını boynundan aşağı doğru gezdirerek göğüs ucuna koydu. "Ve burası..." Belinin kıvrımına indi. "Ve burası..." En özel yerini saklayan elinin üstüne geldi. "Ve burası, Isabel... Kadınlığın içimi sızlatıyor."

Bu sözler Isabel'in içinde bir zevk seli yaratmıştı. Daha önce hiç kimse ona güzel dememişti. Şimdiyse burada, hayatı boyunca uyuduğu bu sessiz kozasında bu adam ona kesinlikle ne kadar güzel olduğunu gösteriyordu. "Seni görmek istiyorum," dedi Isabel usulca. "Bence sen de çok güzel olabilirsin."

Nick'in gülümsemesi büyüdü. "Doğru kelimenin bu olduğunu sanmıyorum, aşkım. Ama görmek istiyorsan arzunu yerine getirmemek bana yakışmaz." Bunun üzerine Isabel kıkırdadı ve Nick onu hızlıca öptü. "Güldüğünü duymak istiyorum. Seni gülerken yeterince duymuyorum." Daha sonra sırtüstü uzanarak ellerini başının altına koydu. "Pekâlâ, güzellik. Tamamen seninim."

Onu yanı başında, hareketsiz, gözlerinde bir pırıltıyla beklerken görünce genç kadının şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Ben yapamam."

Nick'in kısık sesli gülüşü altlarındaki yatağı titretti. "Seni temin ederim, Isabel; yapabilirsin."

Isabel yan döndü, ona dokunmak için elini kaldırdı ama birden durdu. "Ben nerene dokunacağımı bilmiyorum."

Nick'in kahkahası bir iniltiye dönüştü. "Neresi olursa, sevgilim. Herhangi bir yer hiçbir yer olmamasının yaşattığı işkenceden iyidir."

Isabel elini göğsüne koydu. Nick'in geniş, sert bedeni onu mest etmişti. Nick de fark etmiş olacak ki elini Isabel'in elinin üstüne götürerek onu yönlendirdi. Göğsünü okşattıktan sonra karnının düz hatlarının üstünden indirerek gömleğinin pantolonuna girdiği noktaya getirdi. Isabel, Nick'in kemerine baktı. Ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu.

"Sadece güzel hissettiren şeyleri yapacağız, Isabel. Doğru gelen şeyleri." Nick'in sözlerindeki bir şey Isabel'i sakinleştirmişti; onda devam etme isteği uyandırmıştı. "Ne istiyorsun?"

Isabel, Nick'in ciddi gözlerine baktı. "Bana bunu hep soruyorsun."

"Bilmek istiyorum. Sana sadece arzuladığın şeyleri vermek istiyorum."

Seni istiyorum. Isabel bu sözleri içinde tuttu.

"Seni gömleksiz görmek istiyorum."

Nick tek kelime etmeden ayağa kalktı, gömleğini başından geçirerek çıkardı ve fırlattı.

Isabel yutkundu.

Bu adam mükemmeldi. Heykellerinden birine benziyordu.

Isabel yeniden gerilerek doğruldu. "Ben... Ben sanmıyorum..."

Nick uzandı ve onu çekerek bacaklarının arasına aldı. "Belki de düşünmemelisin, güzellik." Sonra onu yeniden öptü, ikisi birlikte yatağa yuvarlandı ve Nick onun kontrolü eline almasına izin verdi. Birbirlerini keşfederken bu kez dilini, dişlerini ve dudaklarını kullanarak yönlendiren kişi Isabel'di. Nefes almak için geri çekildiğinde Nick onu kal-

dırarak üzerine oturttu ve talep etmekten ziyade yalvararak, “Saçım çöz,” dedi.

Isabel onun ricasını yerine getirmek için ellerini kaldırdığında Nick inledi. Elleri ve gözleri Isabel’i tarıyordu. “Sen bir peri kızısın.”

Gülümsedi, Nick’in ona büyülenmiş gibi bakması hoşuna gitmişti. “Öyle miyim?”

“Bir canavar yaratıyorum.”

Isabel, “Belki,” diyerek kestane bukleleri yüzlerini örtene kadar Nick’in üzerine eğildi. Onu uzun uzun, yavaşça öptü. Diliyle dolgun alt dudağını okşadıktan sonra öperek boynuna, oradan da göğsünün eğimli hatlarına indi. Düz meme uçlarından birine vardığında durdu, başını kaldırıp gözlerine baktı. Nick onu ağırlaşmış göz kapaklarının ardından izliyordu ve Isabel onun nefesini tutmakta olduğunu hissedebiliyordu. “Benim hissettiğim kadar iyi hissettiriyor mu?”

“Neden öğrenmiyoruz?”

Isabel dudaklarını Nick’in göğüs ucuna koydu, nazikçe yaladıktan sonra dudaklarını göğüs ucunun etrafında kapayıp onun daha önceki hareketlerini tekrarladı, dişlerini hafifçe sürttükten sonra emdi. Nick inledi, parmaklarını Isabel’in saçlarına geçirmişti, onun adını fısıldıyordu. Uzun bir sürenin sonunda daha fazla dayanamadı ve onu üstünden kaldırdı. Genç kadın ona bakıp, “Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu.

Nick güldü, nefes nefeseydi. “Çok hoşuma gitti, sevgili.” Isabel’in ağzını yeniden ele geçirdi ve dilleri uzun bir öpüşmeyle birbirine karıştı. Daha sonra Isabel iki elini de Nick’in göğsüne koyarak kendini onun üstüne kaldırdı. “Şimdi de pantolonunu çıkarmanı istiyorum.”

Pantolon birkaç saniye içinde çıkmıştı. Nick onu yatakta döndürüp uzun, ince bacaklarının arasına yerleşerek kontro-

l bir kez daha eline alınca Isabel'in nefesi kesildi. Isabel'in boynunu öperek indi, durarak köprücük kemiğine dişlerini sürttü, o noktayı diliyle yalayarak ona doğru kıvrılmasına yol açtı. "Nick..." diye fısıldadı Isabel. "Hayır..."

Bunun zerine Nick durdu, başını kaldırıp Isabel'e baktı. "Ne oldu, güzellik?"

"Sana dokunmak istiyorum."

Nick donup kaldı ve Isabel bir an için onun isteğini reddedeceğini düşündü.

"Lütfen..." diye ekledi Isabel.

Nick başını Isabel'in göğsüne koyarak uzun süre öylece kaldı, sanki g topluyordu. Daha sonra sırtüstü yattı ve Isabel'in çıplak bedenini tümüyle görmesine izin verdi. Isabel parmaklarını gövdesinin yüzeyinde gezdirdi, onu keşfediyordu. Sıkı kaslarını, sıcak tenini, sağ tarafını saran çok eski bir yaranın izini... Isabel yara izinin üstünde durarak o noktayı okşadı, Nick böyle bir iz bırakan saldırıdan kurtulduğu için minnettardı.

Elleri yeniden harekete geçtiğinde amaçları belliydi. ekinerek onun uzun, sert penisini okşadı. Nick derin bir nefes aldığında durdu, emin değildi. "Bu..."

Nick inleyerek ve Isabel'in elini dikkatlice sıkarak onayını verdi. "Evet, Isabel."

Isabel'in içinde kadınsı bir g ağlıyordu. "Göster bana."

Adamın gözleri parladı ve elini Isabel'in elinin üstüne koyarak isteğini yerine getirdi. Birlikte hareket etmelerini izleyerek ona rehberlik etti, ikisi de nefes nefese kalana kadar ona nasıl dokunacağını, nasıl okşayacağını gösterdi. Nick sonunda hareketi durdurdu, Isabel'in elini dudaklarına götürerek avuç içini öptü. "Daha fazla olmaz, güzellik."

"Ama istiyorum..."

Nick buruk bir kahkaha attı. “Ben de istiyorum, sevgilim. Fakat bu gece hiçbir şey beni senden ayıramaz. Eğer tatlı işkencene devam edersen bu gece çok erken sona erecek.” Nick yeniden Isabel’in üstüne çıktı. Bedenine yumuşak, ıslak öpücükler kondurarak aşağılara indi ve vajinasında durdu, ardından tek parmağını Isabel’in içine doğru iyice itti. “Ah!” dedi Nick karanlık, baygın bir sesle. “İslenmişsin. Hissedebiliyor musun?”

Isabel, Nick’in parmağının itişinin yarattığı duygu karşısında dudağını ısırdı. Nick parmağının yanına ikinci bir parmak ekledi ve başparmağıyla Isabel’in tüm hazzının toplandığı en orta noktasında daireler çizmeye başladı. Isabel yataкта kıvranıyordu, yatak örtüsüne tutunmuştu ve çığlık atmamak için dudağını ısıırıyordu. Nick işkencesine ara vermeden, “İstediğin şey bu muydu, güzellik?” diye sordu.

“Evet...” Sesi kısık bir iniltiden ibaretti.

“Burası mı?” Başparmağı daha hızlı daireler çiziyordu ve daha sert bastırıyordu.

“Evet, lütfen...”

“Çok kibar. Çok tutkulu. Benim Voluptas’ım.” Nick okşayışını dayanılmaz bir ritme düşürdü. “Ama tüm istediğin bu değil, haksız mıyım?”

Isabel gözlerini açtığında onun gözlerindeki duyguyu gördü. “Ben...”

“Söyle bana, Isabel. Gerçekten istediğin ne?”

“Ben... Ben seni istiyorum.”

“Hangi kısmımı?”

Isabel kızardı ve kendini Nick’e doğru bastırdı, onu hızlanmaya zorluyordu. “Hayır, Nick...”

Nick hınzırca ve yırtıcı bir şekilde sırıttı. “Ah, evet, Isabel... Hangi kısmımı?”

Daha sonra tamamen durdu, parmakları Isabel’in için-

deydi fakat kıpırdamıyordu. Başparmağı her şeyin başlayıp bittiği noktadan ayrılmıştı. Isabel bacaklarını açtı, neye benzeyeceğini veya nasıl görünebileceğini umursamıyordu. “Nick...” diye bağırdı. Adı dudaklarında bir yakarış ve itirazdı.

“Sadece istemen gerekiyor, Isabel.”

Nick onun kadınlığına doğru üfledi ve Isabel işkence yüzünden delirebileceğini düşündü. “Ağzın,” diye fısıldadı. “Ağzını istiyorum.”

“Uslu kız.” Nick, Isabel’in üstündeydi. Dudakları ve dili tümüyle vajinasındaydı ve onu okşayarak, yalayarak aklını başından alan bir zevk tufanı yayıyordu. Parmaklarıyla ve diliyle onu çıldırtırken Isabel parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve Nick hazzını inleyerek gösterdi. Nick’in çıkardığı gürlleme beraberinde bir duygu seli ve çağlayan bir haz dalgası getirdi. Isabel onun adını haykırdı ve vajinasının üstünde Nick zevkten titredi, Isabel kendini kaybedene kadar ağzı onun tadını çıkardı. Isabel kendini ona doğru bastırıyordu; Nick’in muhteşem, hınzır ağzının hareketlerine uymak için kalçalarını kaldırıyordu. Dünyasının tam merkezindeki şeyi kaybetmekten korkarak Nick’e tutunuyor, içi zevkten altüst oluyordu.

Isabel dünyaya geri döndükten sonra Nick yukarılara doğru tırmandı. Göğüslerini okşadı, Isabel inleyene kadar göğüs uçlarıyla oynadı, sonra da ağzını uzun, şehvetli bir öpücükle ele geçirdi. “İstediyini talep etmekten asla çekinmemelisin, sevgilim. Benim yanımdayken olmaz.”

“Gerisini de istiyorum.”

Nick’in gözlerinin mavisi bir anda karardı. “Emin misin?”

Isabel başıyla onayladı. “Tamamen. Yapmam gereken tek şeyin istemek olduğunu söylemiştin.”

Nick genç kadının üstünde kıpırdandı. Isabel onun sert, ağır penisini teninde hissedebiliyordu. Kendini ona doğru kaldırdı, bu muhteşem dansın sonraki kısmı için hevesliydi. Nick nefesini tutarken Isabel onun sakın kalmaya çalıştığını anlayabiliyordu. “Isabel... Daha önce hiç kimse seninle bu konu hakkında konuştu mu?”

Isabel başını salladı. “Hayvanları görmüştüm.”

Nick yüzünü hafifçe ekşiterek güldü. “Aynı şey sayılmaz.”

Isabel kendini ona doğru bastırdı. “Lütfen... Umurumda değil.” Nick’in yara izi tamamen beyaza dönmüştü. Isabel elini kaldırarak parmağını yara boyunca gezdirdi, Nick’in mücadele ettiği şeytanları defetmeyi umuyordu. “Bunu istiyorum. Seni istiyorum.”

“Canın acıyacak, güzellik. Sadece ilk seferinde. Ama bunu telafi edeceğim.”

Bu sözler üzerine Isabel’in kalbi sıkıştı. *Nick onun için endişeleniyordu.*

Nick’in bedeninde yarattığı his dışında hiçbir şey düşünemediği böyle bir anda bile onun için bu kadar endişe dolu olan bu adamın ona asla zarar vermek istemediğini o anda anladı.

Isabel gülümseyerek parmaklarını saçlarına soktu ve onu öpmek için kendine doğru çekti. Ayrıldıklarında, “Sana güveniyorum,” diye fısıldadı.

Isabel’in bu sözleri her şeyi yoluna koymuş gibiydi.

Nick kendini kaldırdı, Isabel’in içine birazcık girerek ona esnemesi ve alışması için zaman tanıdı. Isabel başını yana eğerek yaşadığı duyguyu düşündü. “Tuhafmiş.”

Bunun üzerine Nick tıslayarak güldü. “Sadece daha da tuhaflaşacak, sevgilim. Fakat daha fazlasını denemeliyiz.”

Isabel’in üstünde hafifçe sallandı. Isabel, Nick’in hare-

ketinden aldığı hazdan dolayı inleyene kadar her seferinde biraz daha derine girdi. “Bu tuhaf gelmiyor. Çok hoş.”

“Sadece hoş mu?”

“Çok güzel.”

“Güzel.” Nick içine iyice girince derin bir nefes aldı. Penisini sonuna kadar sokunca Isabel’in gözleri kocaman açıldı. Nick hareket etmeyi keserek Isabel’in üstünde durdu. “Isabel? Sen...”

“Yeniden tuhaf.” Isabel’in sesi acı yüklüydü.

Nick bu kadını seviyordu. Bu düşünce zihninde tamamen yanlış bir zamanda netleşmişti. Fakat Nick en ufak bir şüphe duymadan bunun doğru olduğunu biliyordu. Dudaklarını yumuşak, hürmetkâr bir öpücükle onun dudaklarına değdirdi.

“Daha da iyi olmasını sağlayacağım, güzelim.”

Hareket etmeye başladı. Isabel’in içinden yavaşça çıktığında Isabel onun kollarını yakaladı. “Ah! Ah, bu çok...”

Nick hareketi tersine çevirerek kendini tekrar itti. “Evet!”

“Nick,” diye iç geçirdi Isabel.

“Adımın dudaklarından dökülmesine bayılıyorum.” Eğildi ve zevkten çırpınmaya başlayana kadar onun meme ucunu emdi. Daha sonra Isabel’in acısını dağıtan ve arkalarında saf bir haz bırakan derin, sakın itişlerle ağır bir şekilde devam etti. Isabel, Nick’in itişlerine ayak uydurmak için kendini yukarı doğru kaldırdığında Nick ona sahip olduğunu biliyordu. Isabel’in hareketlerini okuyordu, bedeninin yönlendirmelerini izliyordu ve zevkinin doruğuna ulaşmasına yardım etmek istiyordu.

“Tekrar söyle.” Nick daha derine, daha hızlı itmeye başladı ve giderek artan gerilim dayanılmaz bir hâl aldı.

“Nick,” diye fısıldadı Isabel.

Nihayet Nick ikisinin arasına uzandı, başparmağını Isa-

bel'in sertleşen vajinasına yerleştirerek orayı defalarca okşadı. "Tekrar."

"Nick!" diye bağırdı Isabel.

"Buradayım, aşkım. Bana bak, Isabel."

"Yapamam... Bu çok fazla," dedi Isabel nefes nefese. "Lütfen! Ben bilmiyorum..."

Nick ağzını Isabel'in kulağına götürdü ve usulca konuştu. "Ben biliyorum. Kabul et. Düşüğünde seni tutacağım."

Isabel de Nick'in söylediği gibi yaptı. Uçurumun kenarından atlayarak kendini penisinin etrafında döndürdü; onu sarhoş edici, neredeyse dayanılmaz bir ritimle içine çekti. Yeniden onun adını haykırdı, Nick de ona yetiştii, hazzını bulmak için Isabel'in zevkin doruğuna ulaşmasını bekledi ve son bir itişin ardından kendini Isabel'in göğsüne bıraktı. Sessiz, karanlık odada duyulan tek ses ikisinin kesik kesik soluklarıydı.

Nick uzun süre öylece uzanarak odaklanmaya, aklını toplamaya çalıştıktan sonra kıpırdandı ve Isabel'in onu kaybetmekten dolayı itiraz ederek içinde kalması için uğraşmasına rağmen penisini Isabel'in içinden çıkardı. Ardından dirseğine dayanarak doğruldu ve elini Isabel'in kızarmış teninde gezdirdi. Isabel onun sıcaklığından dolayı ürpererek kıvrıldı.

Nick, Isabel'in dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını gördü. "Ne oldu?"

"Sonu hiç tuhaf değildi."

Nick sırtıttı. "Öyle mi?"

"Öyle."

"O hâlde nasıldı?"

Isabel başını yana eğerek onun sorusunu düşündü. "Bence fevkaladeydi."

Nick onu hızlıca ama şehvetle öptü. Başını kaldırdığında, "Öyleydi," dedi.

Isabel uykuya daldığında Nick güçlü, hassas ve güzel olan kadını seyretti. Karşısında *yaşayan* bir kadın vardı. Bu kadın tutkuyla ve gururla doluydu ve sadece doğru ve adil olduğuna inandığı şeyleri kabul ederdi. Nick o gün yaşanan olayları düşündü, Isabel'in onunla evlenmeyi öylesine coşkuyla kabul etmesini...

Isabel'in, ona ihanet ettiğini düşündüğünde kendini nasıl da geri çektiğini düşündü.

Isabel ona doğru kıvrılmıştı, uykusunda iç geçiriyordu ve sesi Nick'in utancını damgalıyordu. Isabel ona inanmaya, ona ve vaat ettiği hayata güvenmeye başlamıştı. Nick ise onun kesinlik duygusunu elinden almıştı. Bedeni ona açıkça güvense de ruhunu geri kazanması uzun zaman alacaktı ama bunu başarana kadar pes etmeyecekti.

Onu seviyordu.

O anda, duygularını ikinci kez itiraf ettiğinde, bu sözlerin gücünü tümüyle anladı ve bu sözlerin akabinde bir panik duygusu belirdi.

“Isabel! Isabel, uyan!”

Yatak odasının kapısı vurulunca yatağında hızla doğruldu. Sesler kafa karıştırıcıydı ve Isabel bir an için nerede olduğunu veya neler olduğunu anlayamadı.

Önceki gece yaşananlar zihninde belirince iç geçirdi, ses çıkarmamak için elini dudaklarına götürdü ve Nick'i arayarak odaya bakındı.

Genç adam orada bulunduğu dair bütün kanıtlarla birlikte gitmişti. Onun etrafa fırlatılmış kıyafetlerini bile toplayıp şöminenin yanındaki koltuğa koymuş olduğunu gördü. İzlerini örterken gösterdiği itina içinde hem minnet hem de hayal kırıklığı uyandırmıştı. Isabel'in namını Townsend

Park'ın diğer sakinlerine karşı korumak için böyle önlemler aldığından dolayı minnettardı, arkasına bile bakmadan odasından bu kadar kolayca sıvıştığı içinse hayal kırıklığına uğramıştı.

Sanki Nick bunu defalarca yapmıştı.

Isabel düşüncesine aldırış etmedi. Nick bunu daha önce yüzlerce defa yapmış olsa bile umurunda değildi. Nick'in alışkanlıkları onu ilgilendirmezdi.

Yine de yüzlerce defa deyince kulağa biraz fazla geliyordu.

Kapı yeniden çalındığında Isabel'in düşünceleri dağıldı.

“Isabel!”

“Gir!”

Talimatı duyunca Lara nefes nefese kalmış, saçı başı dağınık hâlde kapıdan içeri daldı. “Giyinmelisin!”

Isabel iç çekerek yatak örtülerini üstünden sıyırdı ve kıyafetlerini almak için gardıroba yöneldi. “Uyuyakaldığımı biliyorum fakat o kadar da geç olamaz. Saat kaç?”

Lara odanın içinde yürürken donakalmıştı, Isabel'i izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sessizlik yüzünden Isabel arkasını döndü. “Ne var?”

“Neden üstünde hiçbir şey yok?”

Isabel başını eğerek kendine baktı ve hemen mahrem yerlerini örterek utançtan kızarmamayı diledi ama başarmadı. “Ben... Yani... Ben...” Sustu, hızlı ve mantıklı bir cevap ararken kekelemesi sinirini bozmuştu. “Sıcak bastı,” deyiverdi ve en yakındaki sabahlığı kaparak daha fazla utanç yaşamamak için giyinme paravanının arkasına koştu.

Lara, “Sıcak bastı,” derken Isabel kuzeninin sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu.

“Kesinlikle. Neredeyse temmuz geldi, Lara.”

“Yorkshire’da. Gece gece.”

“Her neyse,” dedi Isabel, Lara'nın mazeretini kabul et-

mesini diliyordu. Paravanın kenarından başını uzattığında kuzeninin yavaşça odaya bakındığını gördü. *Dikkatini da-ğıtmalıydı.* “Lara.” Bu söz diğer kadının dikkatini çekmeyi başardı. “Konuşmak istediğin bir konu mu vardı? Kapımı yumruklamanın, uyanmamı ve giyinmemi istemenin bir sebebi?”

Lara’nın gözleri büyüdü. “Evet!”

Isabel paravanın arkasından çıktı, gece mavisi bir yas elbisesinin uzun kemerini bağlıyordu.

Lara dudaklarını büzdü. “Hoşuna gitmeyecek.”

Isabel donup kaldı. *Nick gitmiş olabilir miydi?* Dün gece gideceğini söylemişti ama bu şeyden önceydi... Yani işler değişmeden önceydi. “Ne var?”

“Bir ziyaretçimiz var.”

Isabel’in içini korku kapladı.

Her şey değişmek üzereydi.

“Kim?”

Lara ellerini önünde sıkıca kavuşturdu, oyalanıyordu.

Densmore. Vasileri buradaydı. Ev, kızlar, James... Artık kaderleri onun elindeydi.

Nick ise gidecekti. Artık onu burada tutacak bir şey yoktu. Heykeller için veya başka bir şey için ona ihtiyaç kalmamıştı.

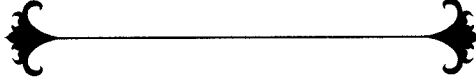
Ancak aniden Isabel ona deli gibi ihtiyacı olduğunu anladı.

Göğsünde bir sızı belirdi. Bir kez daha yalnız kalacaktı.

Duygusuz bir sesle odaya bakarak, “Densmore...” dedi.

“Hayır.” Lara başını salladı. “Leighton Dükü. Kız kardeşini almaya geldi.”

On Dokuz

Dakikalar sonra Isabel kulağını kontun çalışma odasının ağır maun kapısına dayamıştı. İçeriden gelen kısık erkek mırıltılarını duyabiliyordu fakat ne konuştuklarını anlamak imkânsızdı. Kapıya daha da yaslandı, bu kadar sağlam bir kapı seçmiş olan konta küfrediyordu.

Söz konusu atasının muhtemelen kulak misafiri olunmasını istemediği icraatları olmasını takdir etse de altı santim kalınlığında bir ahşap seçimi onun gelecek nesillerin gereksinimleri konusunda pek de öngörülü olmadığını gösteriyordu.

“Nick yanında mı?” diye fısıldadı Isabel.

Jane sessizce, “Evet,” diye cevap verdi. “Dük gelir gelmez yanına gitti.”

Isabel kâhyasına öfkeli bir bakış attı. “Peki, neden ona benden önce dükle görüşme fırsatı verildi?”

Jane üzgün görünme lütfunda bulundu. “Dük geldiğinde seni, Lord Nicholas’ı ve kız kardeşini sordu. Kız kardeşinin bir seçenek olmadığını bildiğimden adamı olduğundan daha fazla öfkeliendirmemek için seni ve Lord Nicholas’ı tercih ettim.”

“Öfkeli mi görünüyor?”

“Görünmek ne kelime. Adam küplere binmiş.”

“Sanırım bunu duyduğuma şaşırmamam gerek.” Isabel kulağını yeniden kapıya dayadı.

Kâhya fısıldadı. “O şekilde bir şey duyamazsın.”

“Evet, Jane, fark ettim. Teşekkür ederim.”

Orada ne hakkında konuşuyorlardı?

Nick durumlarını mı açıklıyordu?

Yoksa güvenlerine bir kez daha mı ihanet ediyordu?

Isabel bu düşüncüyü reddetti. Dün gecedен sonra elbette...

“Evin dışına çıkıp pencerelerin altından duyup duyamayacağına bakmak ister misin?”

Isabel bir an için bu fikri düşündükten sonra böyle bir hareketin ne kadar korkakça olacağını fark etti. Öfkeyle iç geçirerek kapıya arkasını döndü ve Lara ile Georgiana’nın durduğu evin büyük antresinin ortasındaki merdivenlere döndü. “Hayır. İçeri giriyorum.” Lara onu durdurmadan önce elini kapı koluna koydu. “Kapıyı çalmayacak mısın?”

“Çalmayacağım. İki sebepten. Birincisi, sürpriz yapmayı severim. İkincisi ise burası benim evim. Dük bu fikre alışsa iyi eder.”

Isabel kendisini izleyen üç çift fal taşı gibi açılmış, kuş-kulu göze aldırış etmeyerek çalışma odasına girdi ve kapıyı sertçe kapattı.

“Lanet olsun, Leighton! Beni dinlemiyorsun...” Isabel içeri girince Nick konuşmayı kesip onu selamladı. Isabel onun mavi gözlerindeki endişeyi görünce kalbinin hızla çarpmaya başlamasına aldırış etmemeye çalıştı.

Nick kendi veya Isabel’in iyiliği için biraz fazla yakışıklıydı.

Isabel dikkatini odadaki ikinci adama çevirdi.

Bu adamın da Nick’ten aşağı kalır yanı yoktu.

Görünüşe göre, Leighton Dükü bir melekti. Isabel onun

gibi birini hiç görmemişti, yalnızca güzel olarak nitelendirilebilecek bir adamdı. Uzundu, yapılıydı, altın rengi kıvrıkcık saçları vardı; çıkık elmacık kemiklere ve kız kardeşinkilere benzeyen bal rengi gözlere sahipti.

Böylesine mükemmel bir adam kesinlikle herkesin iddia ettiği gibi bir kibirlilik abidesi görüntüsü sergilemiyordu.

“Sanırım onu saklayan velet sensin.” Dükün sesi yavan ve duygusuzdu.

Görünüşe göre hem kibirliydi hem de burnu havada biriydi. Ayrıca kabaydı.

“Leighton.” Nick homurdanarak konuşmuştu.

Isabel omuzlarını dikleştirdi ve Nick’in uyarıcı ses tonundan duyduğu hazzı görmezden geldi.

Isabel’in ona ihtiyacı yoktu. Olmayacaktı.

“Ben *Leydi Isabel*.”

Dük saygı ifadesindeki vurguyu fark ettiyse de belli etmedi. “Nihayet bize katılmak için zaman bulabilmenize sevindim.”

Dükün sesindeki iğnelemeden dolayı Isabel kaşını kaldırdı. Ne kadar da mide bulandırıcı bir adamdı. Georgiana’nın ondan kaçmasına şaşmamak gerekirdi. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Konuyu St. John’la çoktan görüştük.”

Adamın otoriter ses tonu Isabel’i sinirlendirdi. “Harika. Townsend Park’ı yöneten kişinin ben olduğumu düşünürsek Lord Nicholas’ın size yardım etmek için ne yapabileceğini düşünüyorsunuz?”

Dük gözlerini kısarak ona baktı. “Anladığım kadarıyla, *Leydi Isabel*...” Isabel’in adını bir tür zehirmiş gibi söylemişti. “Townsend Park veya içindekiler üzerinde hiçbir hakkınız yok.” Dük konuşmaya devam ederken Isabel’in kanı dondu. “Aslında bana öyle geliyor ki sizinle konuşmam ikimizi de sinirlendirmekten başka bir işe yaramayacak.” Dük,

Isabel'i soğuk bir bakışla süzdü. "İstediğimi elde etmek için beni Lord Densmore'u aramak zorunda bırakmayın."

Adam onu tehdit ediyordu!

Isabel karşılık vermek için ağzını açtı fakat Nick tartışmaya katıldı. "Bir hanımefendinin evinde olduğumuzu hatırlatmak zorunda bırakma beni, ona hak ettiği saygıyı göstereceksin."

Dük gözlerini Isabel'den ayırmadı. "Kız kardeşimi kaçırdı, St. John. Bunun için nasıl bir saygıyı hak ediyor?"

"Öyle bir şey yapmadım!" diye karşı çıktı Isabel.

"Evet, sulh hâkimi duyduğunda aynen öyle görüneceğini düşünüyorum."

Tehdit üzerine Isabel'in nefesi kesildi.

Nick'in yara izi belirginleşti. "Leighton. Yeter!"

Isabel, Nick'e döndü. "Bu şapşala *arkadaş* mı diyorsun?"

"Şapşal mı?" Leighton'ın sesi duvarları titretmişti. "Lordlar kamarasının bir üyesiyim ve bir düküm. Bana saygılı bir şekilde hitap edin."

Isabel'in gözleri parladı. "Dediğinizi yapacağımı hiç sanmıyorum."

Sabrı tükenen Dük, Nick'e döndü. "Kadınına hâkim ol, St. John."

"Bir kez daha söyleyeceğim. Hanımefendiye hak ettiği saygıyı göster, yoksa seni duvara yapıştırırım. Tekrar ve bu kez beni üstünden alacak kimse yok."

Nick'in sesi kısık ve tehditkârdı. Isabel ise duyduğu öfkeli tehditten dolayı pusup kalmıştı. Dük, Isabel'in tepkisini izledi ve sonra, "Peki. Öyle olsun," dedi. Uzun süren sessizliğin ardından, "Leydi Isabel, kardeşimi görmek istiyorum," diye ekledi.

Isabel derin bir nefes alarak sonunda masanın arkasındaki sandalyeye geçip oturdu. Burada oturması ona bir şekilde güven veriyordu. Masanın karşısındaki iki koltuğu işaret

ederek, “Bu konuyu oturarak konuşmaya ne dersiniz?” diye sordu. Sabırlıymış gibi davranarak iki adam oturana kadar bekledi. “Çay alır mısınız, Majesteleri?”

Leighton gözlerini bir kez kırıştırdı, Isabel’in tavırlarındaki ani değişiklik onu şaşkına çevirmişti. “Hayır, çay istemiyorum. Kardeşimi görmek istiyorum.”

“Göreceksiniz de...” dedi Isabel, “...fakat konuşmamızı bitirmeden olmaz.”

Leighton, Nick’e baktı. “Her zaman böyle inatçı mıdır?” Nick gülümsedi. “Evet.”

“Bu durum sana elbette komik gelir.” Dük ilgisini Isabel’e verdi. “Leydi Isabel. Burada, Yorkshire’da ne yapmakta olduğunuzun farkındayım.”

“Majesteleri?”

“Daha üç dakika önce bana şapşal diyordunuz. Formaliteleri bir kenara bırakabileceğimizden eminim. Burada bir tür kadınlar kolonisi işlettiğinizi biliyorum.” Ne Isabel ne de Nick onun görüşüne onay verdi. “Ne tür bir kötülüğe buluştıysanız kız kardeşimi buna dâhil etmediğiniz sürece ne yaptığınız çok da umurumda değil. Anlatabildim mi?”

Isabel öne doğru eğilerek kollarını masanın üstündeki soğuk deri sümene dayadı. “Hayır, tam olarak değil.”

“Isabel...” Nick’in sesi uyarıcı nitelikteydi. “Onu kışkırtma.”

Adamın sözleri Isabel’in hiddetini alevlendirmekten başka işe yaramadı. “Onu kışkırtmayayım mı? Neden? Ona evime dalarak benim ve burada yaşayanların güvenliğini tehdit edebileceğini düşündüren ve benim de zavallı kızı öylece teslim etmemi beklemesine yol açan nedir?”

“O benim kardeşim!” diye gürledi Leighton.

“Kardeşiniz olsun veya olmasın, majesteleri. Buraya özgür iradesiyle geldi; korkmuştu, belirsizlik içindeydi ve sizden uzak durmak için can atıyordu! Ne yapmamı isterdiniz? Onu geri mi çevirseydim?”

“Leighton Dükü’nün kayıp kız kardeşini saklıyorsunuz! Onu bulmak için Londra’nın altını üstüne getirdim!”

“Kusura bakmayın ama benim için kayıp değildi.”

Kadının saygısız sözleri adama küçük dilini yutturmuştu. Isabel, Nick’e baktı ve onun gözündeki parıltıya bir anlam veremedi. “Onun tarafını mı tutacaksın?”

“Sanırım bu özel tartışmada tarafsız kalmak en iyisi olacak.”

“Zavallı şeyi ortadan ikiye ayıracak değilim herhâlde.”

“Ne yazık. Bu her şeyi daha da kolaylaştırırdı.” Nick uzun bacaklarını uzatarak bileğini diğer bileğinin üstüne attı. “Majestelerine kardeşiyle birkaç dakika tanımayı düşünür müsün?”

Isabel’in bakışı adama yöneldi. “Kız kardeşiniz kabul ederse bir görüşme ayarlamamız için neden göremiyorum.”

Dük başını eğdi, zarafet abidesiydi. “Asil bir başlangıç.”

Isabel sanki havadan bahsediyormuş gibi gayet normal bir ses tonuyla, “Ona parmağınızı bile sürerseniz sizi bu evden attırırım,” dedi.

Dükün onuruna ve itibarına bariz bir hakaret olan bu sözler üzerine Leighton da Nick de donup kaldı fakat Isabel iki adamın şaşkın bakışları altında metanetini koruyarak ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Dükü tanı mıyordu. Aslında Nick’i de tanıyor sayılmazdı.

İçini bir üzüntü kapladı. Elini kapı koluna koydu ve yan yana durup bekleyen iki çekici adama döndü. “Georgiana, Reddich Kontu’nun koruması altındadır. Bu unvanın tüm gücü Georgiana’nın arkasındadır.”

Kapıyı arkasından sıkıca kapattığında Leighton buz gibi bir ses tonuyla Nick’e döndü. “Reddich Kontu bir *kont*. Bense bir düküm. Son baktığıma göre Yorkshire’da soyluluk hiyerarşisi hâlâ geçerliydi, değil mi?”

Nick adama acıdı. “Bence bir dük olarak gücün hakkında inandığın her şeyi unutmaya hazırlıklı olmalısın. Bu evde yaşayan herkes Kral George’tan önce o kadına sadakat yemini edecektir.”

Tıpkı benim gibi.

Leighton arkadaşının gözlerine baktı. “Bana mı diyorsun? Kıza tutulmuşsun.”

Nick koltuğuna döndü ve sözcüklerin üzerinden akmasına izin verdi. *Tutulmuş*. Bu sözcük Isabel’e karşı hissettiklerinin hakkını vermiyordu. Dün gecedен sonra, bu sabahтан sonra, nesillerdir erkeklerin yeri olan bu büyük masanın arkasında patronluk taslarken ve İngiltere’nin en güçlü adamlarından birine korkusuzca kafa tutup kazandıktan sonra olmazdı.

“Şu kadarını söyleyeyim, saygımı ve hayranlığımı kazandı. Belki daha da fazlasını.”

Leighton’ın gözleri kısıldı. “Onu elde etmek için deli oluyorsun.”

“Doğru.”

“Yani?”

“Her hâlükârda yapacağım.”

Dükün başıyla onaylaması kapının açılmasıyla kesildi. Isabel yeniden içeri girdiğinde Nick ayağa kalktı, Isabel’in güzelliğinden büyülenmişti. Yas kıyafetleri içindeyken bile güzel bedeni gözden kaçırmıyordu: Uzun, kıvrak ve mükemmel. Nick’e kısa bir bakış attı fakat adam onun düşüncelerini okuyamadan Isabel bakışını çevirdi. *Dün gece yaşanan olaylar Nick’i olduğu gibi onu da tüketmiş miydi?*

Kapı çalındığında ve Jane, Leighton’ın geldiğini haber verdiğinde Nick odasında idi, Isabel’i bugün dışarı çıkarmak için plan yapmakla meşguldü.

Dükün zamanlaması her zamanki gibi berbattı.

Nick’in düşünceleri ellerini sıkıca önünde kavuşturmuş

ve gözlerini çalışma odasının zeminine dikmiş olan Georgiana'nın, Isabel'in arkasında belirmesiyle dağıldı.

Leighton öne çıktı, konuştuğunda adamın sesinde müthiş bir memnuniyet vardı. "Georgie..."

Georgiana başını kaldırdığında Nick kızın yüzündeki saf duygusallık karşısında hayrete düştü. Gerginlikle ve üzüntüyle karışık sevinç ve elbette sevgi vardı kızın yüzünde. Leighton onu güçlü kollarıyla havaya kaldırdığında kız sevincini gizleyemedi. "Simon!"

Dün Georgiana'ya ağabeyiyle olan ilişkisini açıkladığından beri göğsünde hissettiği gerginlik ikisinin sergilediği kardeş sevgisi karşısında gevşedi, artık kızın kuzeye gitmesiyle Leighton'ın hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Leighton, kızı yere bırakıp ellerini avuçlarının arasına alarak, "Çok endişelendim, Georgie. Neler olduğunu anlatmalısın. Her şeyi yoluna koymak için gücümün yettiği her şeyi yapacağıma yemin ederim," dedi.

Bu sözler üzerine kızın gözleri bir anda yaşla doldu, Georgiana ellerini ağabeyinin ellerinden çekerek ondan uzaklaştı. Isabel kızın yanındaydı, onu rahatlatmak ve ona destek vermek için elini Georgiana'ya dolamıştı. İlk konuşan Isabel oldu. "Belki de biraz çay getirtmeliyim."

Kardeşini mahveden zararı anlayamaması ve tamir edememesinden kaynaklanan öfkesi Leighton'ı yeniden harekete geçirdi. "Son kez söylüyorum! Çay istemiyorum! Kardeşimi istiyorum. Bu yer ona ne yapmış böyle?"

Bunun üzerine Georgiana başını kaldırıp Isabel'i ve Minerva Evi'ni şiddetli bir şekilde savunmaya başladı. "Bu yer beni kabul etmekten başka bir şey yapmadı. Bana bir yuva verdi. Ve bir amaç!" Georgiana'nın sesi giderek yükselip tam gücüne ulaştığında Nick bu ufak tefek kıza karşı hayranlık hissetti. "Bu yer beni kabul etmekten başka bir şey yapmadı."

Leighton ellerini saçında gezdirdi. “Ben seni kabul ediyorum. Sorun her neyse Georgie... Yorkshire’a kaçmana her ne sebep olduysa onu düzeltebilirim.”

Georgiana ağabeyinin bakışına bir kraliçe kararlılığıyla karşılık verdi. “Düzeltebileceğini sanmıyorum, Simon. Beni aramaya gelmene çok sevindim. Seni gördüğüme mutluyum. Leydi Isabel ile Park’ın diğer sakinlerinin sürekli senin beni aramaya geleceğin korkusuyla yaşamalarına gerek kalmadığı için daha da mutluyum. Fakat burada kalmama izin vermelisin. Ait olduğum yer burası.”

“Saçma!” diye dalga geçti Leighton. “Leighton Dükü’nün kız kardeşisin. Bir düşese layık bir hayatı hak ediyorsun.”

Georgiana’nın dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Peki, sana burada yaşamanın öyle bir hayat olmadığını düşündüren ne?”

“Tanrı aşkına, Georgiana. Şuraya bir bak.”

Nick, Isabel’in Park’ı savunmak için ağzını açmasını fakat fikrini değiştirmesini izledi. Isabel ona baktı ve ağzını kapattı. Nick başıyla onay verdi. *Uslu kız*. Bu, Isabel’in savaşı değildi.

“Burayı seviyorum. Leydi Isabel de bana cömertçe bir vazife sundu.”

Leighton duyduklarına inanamıyordu. “Vazife mi?”

Kız başıyla onayladı. “Konta mürebbiyelik.”

Dük önce Nick’e, ardından Isabel’e, sonra tekrar kardeşine baktı. “Mürebbiye mi?” diye gürledi. “Burada *çalışıyor* musun?”

Bunun üzerine Isabel dâhil oldu. “Tam olarak çalışmak sayılmaz, majesteleri.”

“Ah? Ne o hâlde Leydi Isabel?”

“Daha ziyade Park’ın her bir sakininin topluluğumuz için ellerinden gelen şeyleri yapmaları söz konusu.”

Aslında Isabel’in Park’ın duvarları arasında sürüp giden

tuhaf dünyanın arkasındaki sebebi açıklamaya çalışması komik bir şeydi. Durum böylesine ciddi olmasaydı Nick kahkahayla gülebilirdi. Ancak Leighton'ın Isabel'i veya kız kardeşini veya ikisini birden boğazlama tehlikesine dair gerçek bir endişe içindeydi ki bu hiç komik değildi.

“Yani kardeşinize bir mürebbiye tutsaydım kız kardeşim çalışmak zorunda kalmayacaktı.”

Isabel durdu ve dudaklarını büzüştürdü. Nick ise Isabel'in yüz ifadesinin çok sevimli olduğunu düşündü. “Hayır, tam olarak öyle değil.”

“Zaten böyle bir şey istemezdim, Simon,” diye karşı çıktı Georgiana.

Dükün sabrı tükenmişti. “Bu çok saçma. Benimle eve geliyorsun.”

Georgiana sessiz desteğini göstermek için başını bir kez eğen Isabel'e baktı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. “Hayır. Gelmiyorum.”

Leighton kaşlarını çatı. “Ne yazık ki seçeneğin yok. Ben senin ağabeyimim ve vasinim.”

“Simon.” Kızın sesi yumuşamıştı ve kardeşçe bir sevgiyle doluydu. “Benim için endişelendiğini biliyorum. Eve gelmemi istediğini biliyorum. Ama lütfen bunu yapamayacağımı anla. Şu anda olmaz. Burayı seviyorum. Buraya ait olduğumu hissediyorum. Burada güvendeyim.”

Simon başını eğdi ve Nick tüm hayatı boyunca hiçbir isteği reddedilmemiş olan bu adam için üzüldü. Leighton şaşkındı, kuşkuluydu ve anlam veremediği bu durumu iyileştirmek istiyordu. Nick bu çaresizlik duygusunu son altı gündür en güçlü hâliyle anlamıştı. Görünüşe göre Minerva Evi kadınları etraflarındaki erkeklerde bu duyguyu uyandırmakta uzmandı.

Kızın bilmediği şeyse eninde sonunda sırrının ortaya çıkacağıydı. Isabel onu ancak buraya kadar saklayabilmişti.

Leighton Dükü'nün kız kardeşinin Yorkshire'da hamile olduğu haberinin yayılması sadece an meselesiydi ve Leighton'ın başına büyük bir skandal açacaktı. Tabi ailesinin de.

Dük bununla yüzleşmeye hazırlıklı olmalıydı fakat bu bilgiyi paylaşmak Nick'e düşmezdi.

Dük başını kaldırdı. "Bana ne olduğunu anlat."

Sesinde çaresizlik vardı. Aniden odada Isabel'in ve Nick'in yeri olmadığını gördü. Dikkatini Georgiana'ya çevirdiğinde kızın gözlerinde yaşların biriktiğini, alt dudağının hafifçe, kontrolsüz bir şekilde titrediğini fark etti ve kendini harekete geçmek zorunda hissetti.

Isabel'in mağlup gözlerine baktı ve onun da bu anın mahrem doğasını fark ettiğini gördü. Nick, "İkinizin baş başa konuşma vakti geldi," diyerek odanın diğer tarafına, Isabel'in yanma gitti ve onu kapıya doğru götürdü. "Sizi dışarıda bekleyeceğiz."

İki kardeş de cevap vermedi, Nick ile Isabel odadan çıkarken ikisi de kıpırdamıyordu.

Dışarı çıktıklarında genç kadın Nick'e döndü. "Ona söyleyecek."

"Evet."

Isabel antrede volta atmaya başladı, düşüncelere dalmıştı. Nick onun ellerini ovuşturmasını izlerken Isabel'in hareketi içinde derinlerdeki bir şeyin kilitlerini çözdü. Karşısında çok önemseyen bir kadın vardı. Güçlü bir şekilde seven bir kadın. *Böyle bir duygunun yöneltildiği kişi olmak nasıl bir şey olurdu acaba?*

Nihayet Isabel yeniden Nick'e döndü.

"Leighton ne yapacak?"

Nick alana hâkim olan geniş, taş merdiven sahanlığın tirabzanlarına dayanarak uzun süre düşündü. Leighton her zaman düzgün biri olmuştu. Her zaman vakur, metanetli ve değişime veya adını lekeleyebilecek her şeye karşı koyan

biri olmuştı. Başkalarının rezilliğini her zaman hor gören biri olmuştı. St. John ikizleri o senenin başlarında üvey kız kardeşlerinin İtalya'dan geldiği haberini aldıklarında Leighton'ın sosyal toplantılarda onlarla arasına mesafe koyduğu Nick'in dikkatinden kaçmamıştı.

Leighton skandalları sevmezdi ve bekâr, hamile bir kız kardeşten daha yıkıcı olan çok az skandal vardı.

Isabel, Nick'in birkaç santim ötesinde duruyordu. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı, endişeliydi ve güzeldi. Nick onun için üzüldü. "Ne yapacağını bilmiyorum." Uzunarak Isabel'in yerinde duramayan parmaklarını ellerinin içine aldı ve sıkıca tutarak Isabel'in dikkatini kendine çevirdi. "Fakat ne olursa olsun kız güvende olacak. Sana söz veriyorum."

Isabel onun gözlerini uzun süre inceledi. "Sana inanmak istiyorum. Hem de çok."

Ama inanmıyordu.

Isabel ona yeniden güvenmek istemiyordu. Henüz olmazdı. Belki de asla güvenmeyecekti.

Bu gerçek Nick'in canını hayal edebileceğinden daha çok yakmıştı.

"Isabel..." Isabel'in fikrini değiştirmek için ne söyleyebileceğini bilmiyordu, o yüzden aniden kapının açılması belki de daha iyi olmuştu.

Leighton devasa kapı eşiğinde duruyordu, yüzü ifadesizdi. Haberleri iyi karşılamamıştı.

Isabel çoktan çalışma salonuna yönelmişti; kızın yanına gitmek, onu teselli etmek istiyordu. Ancak Leighton'ın sözleri yüzünden bir anda durdu. "İkinizle de konuşmak istiyorum."

Isabel -güçlü, cesur kız- adamın soğuk gözlerine baktı. "Kız kardeşiniz, majesteleri. Bana ihtiyacı var."

Leighton'ın yüzü daha da ifadesizleşti. "Benim bir kız

kardeşim yok. Bugün yok. O odadaki kadın ise...” Leighton sustu ve o kısa sessizlikte Nick arkadaşının içinde süren güçlü mücadeleyi gördü. “...bekleyebilir. Bu yerin hanımı olarak kalmak istiyorsanız Leydi Isabel, beni dinleyeceksiniz. Hemen.”

Dükün sözlerinde sevimsiz, otoriter bir tehdit, Isabel’in görmezden gelmemesi gerektiğini bildiği bir uyarı vardı. Genç kadın omuzlarını dikleştirdi, gözlerini ondan ayırmıyordu. Kararlı bir tavırla, “Elbette, majesteleri,” diyerek onları kütüphaneye yönlendirdi.

İçeri girdiklerinde Leighton şöminenin yanma geçerek kararmış ocağa baktı. Uzun bir sessizliğin ardından Leighton konuşmaya başladı. “Eğer bu yer bulunursa skandal yüzünden sarsılacak olan tek ailenin benimki olmadığını sanıyorum.”

Isabel ileri çıktı. “Doğru, majesteleri.”

Nick, Isabel’in dürüstlüğü için onu takdir etti.

Leighton omzunun üzerinden Isabel’e kısa bir bakış attı. “Bir parçam bu evi yerle bir etmek istiyor.”

Isabel adamın sesindeki kin yüzünden olduğu yerde ileri geri sallandı. Nick’e döndüğünde Nick onun bakışındaki sessiz yalvarışı fark etti. Ortamı sakinleştirmeliydi. Harekete geçti, sakın bir tavır takınarak yakındaki bir sütuna yaslandı. “Sorun ev değil, Leighton. Sen de biliyorsun.”

“Bu ev olmasaydı, Georgiana...”

“Bu ev olmasaydı yine de aynı durumda olacaktı,” diye belirtti ve arkadaşının nefret dolu bakışını üstüne çekti. “O zaman kaçacak bir yeri olmayacaktı. Onu kabul ettiği için Isabel’e teşekkür etmelisin.”

“Evet... Şey... Öyle bir şeyin henüz olacağını sanmıyorum.” Daha sonra arkasını dönerek Isabel’e baktı. “Gördüğüm kadarıyla, Leydi Isabel, iki seçeneğim var. Birincisi, sulh hâkimini tepenize çökertirim ve beraberinde gelecek

skandalı kabullenirim.” Isabel cevap vermedi, öfke selinin karşısında metanetini korudu. “İkincisi, Georgiana’nın burada kalmasına izin veririm. Çocuğu doğurur. Skandal da doğumdan sonra patlar. Tahmin edemediğim bir zamanda çünkü kendinizi veya sakinlerinizi sonsuza dek koruyamazsınız ve her şeyin ortaya çıkması an meselesi.” Daha sonra Nick’e döndü. “Benim yerimde olsaydın hangini seçerdin, St. John?”

Nick, Isabel’in bakışını üstünde hissetti; ikinci seçeneği seçmesini istediğini biliyordu. Ayrıca mantıklı birinin ilk seçeneği tercih edeceğini de biliyordu. Eğer bir skandal bir aileyi sarsacaksa bunun ailenin seçtiği bir zamanda olması en iyisiydi, bu sayede hazırlıklı olurlardı, dedikoduculara karşı tetikte olurlardı.

Ancak Nick’e göre bu durumun mantıklı bir tarafı yoktu. Isabel’in güvende olmasını istiyordu. Isabel’in kızlarının güvende olmalarını istiyordu. Böyle bir şeyi sağlamanın da tek yol vardı.

“İkinciye seçerdim.”

Leighton neşesiz bir sesle güldü. “Seçmezdin.”

“Bu durumda seçerdim çünkü düşünmediğin bir etken var.”

Isabel daha fazla sessiz kalamadı. “Öyle mi?”

Bunun üzerine Nick, Isabel’e baktı ve onun belirsizliğini, şaşkınlığını, hepsinin de ötesinde korkusunu gördü. “Öyle. Isabel ve ben evleneceğiz. Bu durumda Leydi Georgiana -ve bulunduğu durum- benim himayeme giriyor.”

Dük kollarını kavuşturdu ve Isabel’e döndü. “Bu doğru mu?”

Isabel solgun bir yüz ifadesiyle başını salladı. “Hayır. Onunla evleneceğimi söylemedim.”

Isabel’in inkârı Nick’in içine oturdu. Dünden sonra -dün gecedен sonra- Isabel’in onunla evlenmeyebileceği düşün-

cesi kabul edilemezdi. İçini kırgınlık ve huzursuzluğun yanı sıra öfke kapladı. Yılların deneyimi bu duyguların gün yüzüne çıkmasını engelliyordu.

Bunun yerine işi soğuk mizaha döktü. “Hafızan seni yanıltıyor, Isabel. Dün sabah benimle evleneceğini söylemiş-tin.” Sustu, Isabel’in gözlerine bakmasını bekledi. “Heykel salonunda. Hatırlamıyor musun?”

Isabel tabi ki hatırlıyordu. Nick’in sözleri üzerine iç geçirdi. “Bu, her şey değişmeden önceydi!”

“Aslında öyleydi. Bir zorunluluk hâline gelmeden önceydi.” Nick’in sözlerindeki ima yüzünden Isabel’in yanakları kızardı.

“Kastettiğim bu değildi ve sen bunu biliyorsun!”

“Neyi kastettiğini gayet iyi biliyorum. Ayrıca buradan seninle evlenmeden ayrılmayacağımı da biliyorum.”

“Sana ihtiyacım yok. Tek başımıza gayet iyi idare ediyoruz.”

Sana ihtiyacım yok.

Bu cümle Nick’i ateşledi. “Evet, görebiliyorum çünkü elinde bir ev dolusu korumasız kadın var ve Leighton ziyaretini bildirdikten sonra kaç tane kabadayının peşinize düşeceğini ancak Tanrı bilir. Ayrıca üzerine yıkılmak üzere olan bir ev olduğunu eklemeliyim; tanıdığım çoğu delikanlıdan daha fazla eğitime ihtiyacı olan, ülkedeki en sıkıntılı kontluklardan birinin miras kaldığı bir çocuk olduğundan bahsetmeye gerek bile yok; babasız bir çocuğu doğurmak üzere olan bir düğ kardeşi de var tabi. Üstelik şerefın lekelendi! Fakat *iyi* idare ediyorsunuz. Yardım istemenin seni zayıflatacağını düşünüyorsun. Seni zayıflatan şey kimseye ihtiyacın olmadığını söylersen her şeyi bir arada tutabileceğin konusundaki safça ısrarın! Tabi ki bana ihtiyacın var! Bu yeri beladan uzak tutmak için bir tabur insana ihtiyacın var!” Nick’in sesi yükselmişti, gök gürültüsünü andırıyor-

du. “Seninle *evlenmeyeceğimi* nasıl düşünebilirsin, seni çılgın kadın?”

Nick’in sözleri odada uzun süre yankılandı ve Isabel’in gözleri yaş doldu. Nick o an söylediklerinden pişmanlık duydu. “Isabel...” dedi usulca. Isabel’e uzandı, söylediği her şeyi geri almak istiyordu.

Isabel elini kaldırarak onu durdurdu. “Hayır.” Leighton’a döndü. “Eğer seçeneklerim bunlarsa, majesteleri, o hâlde elbette Townsend Park’ı mahvetme ihtimali en düşük olanı seçiyorum.”

Dük boğazını temizledi. “St. John’un söylediği doğruysa bir beyefendi olarak evlenmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım, Leydi Isabel.”

Isabel başıyla onayladı.

“Bir papaz getirteceğim.”

Isabel bir kez daha başıyla onayladı, gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırmıştı. Daha sonra Nick’i bir serseri gibi hissederken bırakıp odadan koşarak çıktı. Nick’in öfkesi kabardı. “Papazı *ben* getirteceğim, lanet olsun!”

Sanki bir şey fark ederdi.

Isabel’in arkasından gitmeye kalkıştı, ona açıklama yapmak istiyordu.

Özür dilemek.

Onu kazanmak için elinden geleni yapmak.

“Yerinde olsam yapmazdım,” dedi arkadaşısı yavan bir sesle.

Nick, Leighton’a döndü. “Ah, zaten bugün kadınlara davranışların çok düzgün, Leighton.”

“Yola gelecek.”

“Ben pek emin değilim. Diğer kadınlara benzemez.”

“Fark etmemiştim.”

Nick yakındaki bir koltuğa oturarak başını ellerinin arasına aldı. “Ben bir eşeğim.”

Leighton, Nick’in karşısına oturdu ve cebindeki gümüş kutudan bir puro çıkararak purosunu yaktı. “Benden bir görüş bekleme.”

“Aslında sen de bir eşeksin.”

“Sanırım öyleyim.” Dük iç geçirdi. “Lanet olsun! Hamileymiş. Daha on yedi yaşında. On yedisini doldurmadı bile.”

“Onu sonsuza dek yok sayamazsın.”

“Doğru fakat deneyebilirim.”

“O iyi bir kız, Leighton. Öfkeni hak etmiyor.”

“Onu düşünmek istemiyorum.” Leighton’ın sözleri tartışmaya açık değildi. Uzun bir sessizliğin ardından, “Demek kıza âşık oldun,” dedi.

Nick arkasına yaslandı, tavana baktı. *Tabi ki ona âşıktı. Isabel hayatı boyunca tanıdığı en mükemmel insandı.* “Tanrı yardımcım olsun ama âşığım.”

“Deneyimlerime göre, bir kadının kalbine giden yol bir oda dolusu insana şerefının lekелendiğini bildirmekten geçmez.”

“Bir oda dolusu insan yoktu.” Nick gözlerini kapattı. “Tam bir geri zekâlıyım.”

“Evet. Fakat seninle evlenecek.”

“Çünkü onu buna mecbur ettin.”

“Saçma!”

Nick arkadaşına baktı. “Leighton Dükü, evlenmesi aksi takdirde en değer verdiği şeyi yok edeceği konusunda ısrar etti. Sen olsan ne yapardın?”

“Doğru bir nokta,” dedi Leighton. Purosundan düşünceli bir tavırla birkaç nefes çekti. “Yine de söylemeliyim, kadının zorluklardan kaçacak birine benzemiyor.”

Nick; Isabel’in çatıdaki, Dunscroft halkının arasındaki

ve Amazon ordusuyla birlikte mutfaktaki hâlini düşündü. “Bu konuda haklısın.”

Dük uzun süre purosuna baktı. “Seni önemsiyor olması mümkün mü?”

“Bu sabah değil.”

“Ona âşık olduğunu söylemelisin.”

Nick başını salladı. “Bu berbat bir fikir.”

“Duygularına karşılık vermeyeceğinden mi korkuyorsun?”

Nick arkadaşının ciddi gözlerine baktı. “Ödüm patlıyor.”

“*Bulan*. Korkmuş. Çok ilginç.” Nick yumruğunu Leighton’ın yüzüne indirmemek için kendini tuttu.

Leighton cebinden bir saat çıkararak saate baktı. “Can attığın belli olan şu kavgayı etmeyi çok istesem de kız yas tutuyor. Özel bir evlilik iznine ihtiyacın olacak.”

“Demek oluyor ki York’a gitmek zorundayım.”

“Oradaki başpiskoposu tanıdığım için ne kadar da şanslısın, değil mi?”

Nick kaşlarını çatı. “Ah, evet, Leighton! Gelişin şansların en iyisini de beraberinde getirdi.”

Yirmi

İnsanın hayal edeceği gibi bir düğün olmamıştı.

Nick özel bir izin için gece boyunca York'a yaptığı yolculuktan sabaha karşı dönmüştü, sonra tekrar Dunscroft üzerinden kasaba papazını uyandırmaya ve töreni gerçekleştirmesi için Townsend Park'a getirmeye gitmişti. Kıyafetlerini değiştirmek için bile zar zor zaman bulmuştu. Isabel onun bezgin görüntüsüne dayanarak yargıda buluncaksa, Nick'in gözlerinin altındaki derin halkalar onun son görüştüklerinden beri hiç uyumadığının göstergesiydi. Evlilik yeminini okurken çıkan çatallı sesi de başka bir kanıttı.

Lara ile Rock'ın şahitliğinde Isabel'in babasının çalışma odasında evlenmişlerdi. Tören hızlı ve üstünkörüydü, papaza Isabel'in babasının hatırasına saygısızlık etmeden evlenebilmek için bu yolu tercih ettikleri açıklanmıştı.

Papaz karşı çıkmamıştı, York Başpiskoposu'nun bizzat imzaladığı özel izinden çok etkilenmişti.

Isabel de karşı çıkmamıştı. Sonuçta tek çözümü buydu.

Böylece aşk ve onur adına yemin etmişlerdi, karşılıklı

bağlılık yeminlerini etmişlerdi. Nick onu öpmek için eğildiğinde ise Isabel öpücüğün hedefinden birazcık sapacağı kadar başını döndürmüştü, büyük bir rahatlamaydı çünkü her türlü yanlış sebebe dayanarak evlendikleri o anda Nick'in dudaklarını dudaklarında hissetmeye katlanabileceğini sanmıyordu.

Papaz gider gitmez Isabel de evden ayrılmıştı, Park'ın batı tarlalarına kaçmıştı. Bir süredir -belki de saatlerdir- yürüyordu, düşünüyordu.

Hayatı boyunca evliliğin pek çok yüzünü görmüştü: Perişan bir yalnızlığa dönüşen aşk evliliği, çaresizlik evliliği hâline gelen kaçış amaçlı evlilik, daha iyi bir şeye asla dönüşmeyen görev icabı evlilik...

Ancak kendine evlilik hakkında hayal kurma izni verdiği o nadir anlarda Isabel yalnızlık, çaresizlik ve görevden daha fazlası olan bir evlilik hayal etmişti. Kendi evliliğinin üçünden birden doğmuş olmasının ironik olduğunu düşünüyordu. Fakat kendine karşı dürüst olursa, iki gün önce Lord Nicholas'la evliliğinin aşka dönüşebileceğine inanıyordu.

Onun adı Nicholas Raphael Dorian St. John'du.

Yeni kocası hakkında kesin olarak bildiğini iddia edebileceği tek şey buydu.

Fundalıkta rüzgâr esmeye başlamıştı ve Isabel nesillerdir ailesine ait olan Townsend arazisinin dışına doğru uzun, düz bir hat boyunca yürürken uzun çimenler bacaklarına sürtüyordu.

Bu topraklar Isabel'in o sabah yaptığı şey sayesinde gelecek nesillere kalacaktı.

O kadar da bencil değildi.

Bunu düşününce gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda arazinin batı sınırını belirleyen çitin kırık parmaklıkları görüş alanına girmişti. Tamir edilecek bir şey daha.

Nick'le parası için evlenmek istememişti. Ya da koruma için. Ya da Leighton Dükü öyle istediği için.

Fakat kısmen de olsa o yüzden evlenmişti.

Değil mi?

“Hayır.” Isabel bunu fısıldayarak söylemişti ve fısıltısı rüzgârda sürüklenip sazlıkların seslerinde yitip gitmişti.

Nick'le onu önemseddiği için evlenmek istemişti. Nick de onu önemseddiği için. Ama artık bunun için çok geçti.

Dünden kalma bir görüntü aklına geldi. Sanki üzerinden çok uzun zaman geçmişti, çok uzak bir geçmişti. Isabel, Nick'in evlenme teklifini reddetmişti ve Nick sanki Isabel'in ona çaresizce ihtiyacı varmış gibi görünmesini sağlamıştı. Sanki o gelip onları kurtarmasaymış Isabel ve diğerleri hayatta kalamazmış gibi. Sanki işleri bitmiş gibi.

Aslında haklıydı da.

Isabel yanağındaki gözyaşını sildi. Artık her şeyi bir arada tutamıyordu.

Ve bunun anlamından çok korkuyordu.

Eğer Isabel bu değilse kimdi? Townsend Park'ın hanımı, Minerva Evi'nin işletmecisi, cevapları elinde tutan kişi, diğer herkesin başvurduğu kişi değilse, kimdi?

Kim olacaktı?

“Isabel!” Toynak seslerinin eşlik ettiği bağırisi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Hızla arkasını döndüğünde gri atının üzerinde ona doğru ilerleyen Nick'i gördü. Nick dizginleri kendine doğru çekip at daha durmadan yere zıplayınca Isabel donup kaldı. Ona doğru ilerlerken gözlerini genç kadından ayırmıyordu, sesi rüzgârı bastırıyordu. “Seni her yerde aradım.”

Isabel omuz silkti. “Yürüyüşe çıktım.”

“Düğün günündeki bir gelin için fazla uzun bir yürüyüşmüş,” diye belirtti Nick. “Kaçmaya mı çalışıyordun?”

Isabel, Nick'in şakasına gülmedi. "Hayır, lordum."

Nick, Isabel'in yüzünü incelerken sessizlik oldu. "Mut-suzsun."

Isabel başını salladı, gözleri yaş dolmuştu. "Hayır, lordum."

"Düğün günü ağlayan gelinlerden bahsedildiğini duymuştum, Isabel fakat her zaman mutluluk gözyaşları dök-tüklerini düşündüm." Sustu, Isabel'i dikkatlice izledikten sonra onu kendine çekip sevgiyle kucakladı. "Bana bir kez daha *lordum* dersin çitini onarmayacağım. Fark etmediysen çitinde koca bir delik var."

"Fark ettim," dedi Isabel onun göğsüne doğru.

"Isabel, özür dilerim. Söylediğim şeyler için. Onları söyleyiş tarzım için." Konuşurken yüzü onun saçlarına gömül-müştü ve sıcak nefesi bir vaat gibiydi. "Beni affet."

Ah! Isabel onu affetmeyi nasıl da istiyordu.

Cevap vermedi, bunun yerine kollarını sıkıca Nick'e do-ladı. Şu anda ona verebileceği tek şey buydu. Isabel, Nick'in ona uzunca bir süre sarılmasına izin verdi, onu saran güçlü kollarının, yanağını dayadığı göğsünün sıcaklığının tadını çıkardı. Bir an için bunun farklı bir düğün günü olduğunu hayal etti. Evlenmelerine neden olan sebep dışında herhangi başka bir sebepten evlendiklerini hayal etti.

Âşık oldukları için evlendiklerini hayal etti.

Bunu düşününce geri çekildi. Nick onun eteklerini düz-leştirmesini ve kendisi dışında her yere bakınmasını izledi. "Isabel." Adının Nick'in yumuşak ve şehvetli dudakların-dan döküldüğünü duyunca Isabel başını kaldırarak ona baktı ve Nick'in gözlerindeki duygusallığı gördü. "Hayalini kur-duğun gibi bir düğünün olmadığı için özür dilerim. Keşke bunu başka bir şekilde yapabilseydik, yani bir kilisede, bir gelinlikle ve senin kızlarınla."

Isabel başını salladı, duyguları konuşmasını zorlaştırıyordu.

Isabel'in elini tuttu. "Bu sabah törenin önemli bir kısmını atladık. Sanırım papaz gereksinimleri yerine getiremeyeceğimizi düşündü, o yüzden o kısmı atladi."

Isabel'in alnı şaşkınlıktan kırıştı. "Anlamıyorum."

Nick elini açarak avucunda duran sade bir altın alyansı gösterdi. "Hak ettiğin yüzük bu değil, dün gece York'ta gördüğüm ilk kuyumcuğu uyandırdım. Elinde pek fazla çeşit yoktu. Elime geçen ilk fırsatta sana görkemli bir şey alacağım. Yakutları olan bir şey. Seni kırmızılar içinde beğeniyorum."

Nick eğer ona konuşma fırsatı verirse Isabel onu reddedebilmiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. Ama sorun değildi. Isabel onun sözünü kesmek istemiyordu. Nick onun elini tutarak yüzüğü parmağına geçirdi. Çarpık bir tebessümle, "Sözleri tam olarak hatırlamıyorum..." dedi.

Isabel başını salladı. "Ben de."

"Güzel." Nick derin bir nefes aldı. "Mükemmel değilim ve güvenini bir kez daha kazanmak için katetmem gereken uzun bir yol olduğunun farkındayım. Fakat eşim olduğun için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum ve harika bir koca olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bu yüzük sözlerimin kanıtı olsun."

Isabel'in yanaklarını avuçlarının arasına aldı, başparmakları sözleri üzerine Isabel'in gözlerinden süzülen tek tek gözyaşlarını siliyordu. "Ağlama, sevgilim." Isabel'in dudaklarına yumuşak, uzun öpücükler kondurdu. O kadar hassas ve sevecendi ki Isabel bir an için bir sürü yanlış sebepten evlendiklerini unuttu.

Nick başını kaldırarak bir kez daha Isabel'in gözlerine baktı ve "Öğleden sonranın geri kalanı boyunca -bugünlük-

diğer her şeyi unutabilir miyiz? Bir düğün günü geçirebilir miyiz?” diye sordu.

Tüm o yanlış sebepleri hatırlamak zorunda kalmadan önce ikisi için bir gün çalışıyordu. Belki de doğru bir sebep bulmak içindi. Tanrı yardım etsin, Isabel de bunu istiyordu.

Başıyla onu onayladı. “Bence bu harika bir fikir.”

Nick sırtarak kolunu ona uzattı. Isabel koluna girince, “Bugün size ait, Leydi Nicholas. Nasıl geçireceksiniz?” dedi.

Leydi Nicholas.

Bu yeni, farklı kişi olmak ne kadar da tuhaf bir histi. Isabel bu ismi içinden defalarca tekrarladı, önceki endişesi yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Leydi Nicholas kimdi? Leydi Isabel’e ne olmuştu?

“Isabel?” Nick’in sorusu Isabel’in düşüncelerini bölmüştü.

Yarın. Leydi Isabel için yarın endişelenecekti.

Gülümsedi. “Sana Park’ı göstermek istiyorum.”

Dakikalar içinde Nick’in atının üzerindeydiler. Isabel, Nick’in önünde oturuyordu. Gri at fundalıktan eve doğru koştururken Isabel ona sımsıkı tutunmuştu. Yolculukları devam ederken Isabel ona çocukluğunda kendisi için önemli olan yerleri gösterdi: Ne zaman uzaklaşmak istese saklandığı koru, yüzmeyi öğrendiği gölet, bir prensesmiş gibi davrandığı eski kalenin yıkık kalıntıları...

“Prenses mi?”

Isabel gözlerini malikânenin en yüksek noktasındaki taş yapıdan ayırmıyordu. “Evet, bir kraliçe gibi davranmak abartılı gelmişti. Bir kız sınırlarını bilmelidir.”

Nick güldü ve atı durdurdu. “Kalenizi turlayalım mı, majesteleri?”

Isabel başını çevirip Nick’e baktı ve gözlerindeki muzip ilgiyi fark etti. “Elbette.”

Nick onu bir çırpıda attan indirip elini uzattı ve Isabel'i arkasına alarak artakalan moloz yığınlarına çıkan küçük tepiyi tırmanmaya başladı. Daha sonra Isabel öne geçti, ellerini aşınmış taşlarda gezdirdi. "Buraya çıkmayalı yıllar oldu."

Nick uzun süre önce yıkılmış olan binanın bir odasını belirleyen duvara yaslanarak Isabel'e etrafı keşfetmesi için alan tanıdı ve Isabel parçalanmış sütunların arasında dolaırken onu izledi. "Ne taklidi yaptığını anlat."

Isabel kendi kendine güldü. "Sanırım tüm küçük kızların taklidini yaptığı şeyleri..."

"Pek fazla küçük kız tanıma ayrıcalığına erişemedim," dedi Nick. "Sorun değilse ayrıntılara in, lütfen."

Isabel uzun zaman önce bir pencere olması mümkün olan taş bir kemerin önünde durdu. Görkemli, nefes kesici manzaraya bakarak cevap verdi. "Ah, bir kuledeki prenses olduğumu, şövalyemi beklediğimi... Belki bir büyü'nün etkisi altındaydım veya kötü bir ejderha tarafından korunuyordum ya da bunun gibi fantastik şeyler işte. Fakat her zaman bu kadar ayrıntılı olmazdı. Bazen buraya sadece..." Isabel döndü ve Nick'in yerinde olmadığını gördü.

"Buraya sadece?" Nick kemerin diğer tarafına geçmiş, kollarını geniş taş duvara dayamıştı. Nick'in oluşturduğu görüntüden dolayı Isabel kahkaha attı: Dağınık, siyah saçlar ve resmî düğün kıyafeti içindeki çarpık sırtışı.

Isabel de aynını yaptı, kolları pencere eteğinin üstünde Nick'in kollarına değiyordu. "Geleceğimin neye benzeyeceğini hayal etmek için buraya gelirdim."

"Hayalin nasıldı?"

Isabel başını çevirdi. "Sanırım, sıradan şeylerdi. Evlilik, çocuklar... Planlarımda kesinlikle Minerva Evi yoktu." Susu, uzun süre düşündü. "Bu tür şeylerin küçük kızların hayallerine girmesi çok komik. Karşımda çok da iyi bir evlilik

örneği olduğu söylenemez. Böyle bir şeyin sahip olmaya değeceğine dair kanıtım da yoktu. Yine de...” Isabel’in sesi yitip gitti.

Nick yumuşak, muzip bir ses tonuyla, “Yine de Leydi Isabel’in de bir eş olmayı hayal ettiği bir zaman olmuş,” dedi. Isabel’in ihtiyacı olan tam da buydu.

Nick’in mavi gözlerine bakarak gülümsedi. “Sanırım öyle. Elbette.” Muzip bir hava takındı. “Londra’nın en seçkin bekârlarından biriyle evlenmeyi kesinlikle beklemiyordu. Böylesine evlenmeye layık bir lordu elde ettiği için gerçekten şanslıymış.”

Bunun üzerine Nick’in kaşları kalktı, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve Isabel, Nick’in sergilediği komik ve sersem görüntüden dolayı kıkır kıkır gülmeye başladı.

“Biliyordun!”

Isabel elini teatral bir şekilde göğsüne koydu. “Lordum, bu büyük diyarda bunu bilmeyen bir kadın olabileceğini nasıl düşünebildiniz? Sonuçta, bir tanesini gördüğümüzde...” Konuşmasına vurgu katmak için sustu. “Böyle bir erkeklik abidesini fark etmemiz için *Pearls and Pelisses* dergisine gerek yok.”

Nick saçma tasvir yüzünden kaşlarını çatı. “Çok komik olduğunu sanıyorsun, Leydi Nicholas.”

Isabel sırtıttı. “*Aşırı derecede* komik olduğumu biliyorum, Lord Nicholas.”

Nick rüzgârdan uçuşan ve Isabel’in yanağına düşen kestane rengi buklesini yüzünden almak için uzandı. İşi bittiğinde kahkahaları sona ermişti. Nick olabilecek en hafif dokunuşlarla Isabel’i okşamaya devam etti ve başının arkasını kocaman eliyle tutup onu kendine doğru çekti, Isabel’in gülümseyen sıcak dudaklarını uzun uzun öptü. Nick’in öpücüğü tutkulu ve nazikti, Isabel’in içinde bir haz çağlayanı

yaratmıştı. Nick'in ağzına doğru iç çekti. Müstakbel kocası onun yanaklarına, burnunun ucuna ve alnına küçük, nazik öpücükler kondurduktan sonra geri çekildi.

"Demek beni tavlayabileceğimi düşündün," diye takıldı Nick.

Isabel gülerek başını salladı. "Hayır. Kızlar seni tavlayabileceğimi düşündü. Bunun için beni dergideki dersleri kullanmaya zorladılar." Isabel, Nick'in inanamayarak homurdanması karşısında gülümsedi. "Söylemeye gerek yok ama talimatları uygulamakta hiç iyi değildim."

Nick kıkırdadı. "Yani? Planın neydi?"

"Antikalar konusundaki uzmanlığımı tavlayabileceğimi düşündüm."

"Şey... Görünüşe göre beklediğinden çok daha fazlasını elde ettin."

Isabel onu eleştirel bir gözle inceliyormuş gibi yaptı. "Gerçekten, öyle görünüyor."

Nick kıkırdadı. "Yaramaz kız."

Isabel de güldü. Nick pencereden ayrıldığında Isabel iyice eğilerek onun yakındaki bir girişe doğru ilerlemesini izledi, onun yanma geldiğini fark edince kalp atışları hızlandı. Sakinmiş görünmeye devam etmek için alçak pencere eteğine zıplayarak oturdu, Nick'in ona gelmesini bekledi. Nick kalenin içine dağılmış olan taşların arasından dikkatlice geçip yanına vardığında ve mavi gözlerini ona doğrulttuğunda karnı heyecandan pır pır etti.

Dergi haklıymış. Nick fevkalade bir erkek örneği idi.

Ve onun kocasıydı.

Bu düşünce Isabel'i tamamıyla sarsmıştı.

Nick, Isabel'e uygun bir mesafede durmadı; aksine ona olabildiğince yaklaştı. Bacakları Isabel'in eteklerine sürtünüyordu, bedeniye güneşin Isabel'in yüzüne vurmasını en-

gelliyordu. Elini kaldırdı, parmaklarının arkasını Isabel'in yanaklarında gezdirdi, parmakları geçtiği yerlerde ateşten bir iz bırakıyordu. Gözleri onun yüzünde gezindi. Bakışlarında Isabel'in anlam veremediği bir şey vardı.

“Ne düşünüyorsun?”

Birlikte geçirdikleri başka bir zaman olsa Isabel bunu sormazdı fakat buradaydılar, bu sihirli yerdeydiler, dünyanın geri kalanı ve hayatlarının geri kalanı çok uzaktaydı. Bugün sadece karı kocaydılar.

Sanki evlilikleriyle ilgili basit olan tek bir şey varmış gibiydi.

Nick'in gözleri onunkilerle buluştu ve oradaki tutkuyu fark edince genç kadının kalp atışları hızlandı. Nefesini tutarak Nick'in cevabını bekledi.

“Şimdiye dek tanıdığım en inanılmaz kadın olduğunu düşünüyorum.”

Hiç beklemediği bu sözler üzerine Isabel'in ağzı açık kaldı, Nick onun yüzünü ellerinin arasında tutarak devam etti. “Güçlüsün, güzelsin, zekisin ve çok tutkulusun. Bu yüzden hep senin yanında olmayı arzuluyorum.” Alnını Isabel'in alnına dayayarak konuşmaya devam etti. “Nasıl olduğunu bilmiyorum fakat görünüşe göre sana sırlıslıkla âşık oldum.”

Isabel'in nutku tutulmuştu. Böyle bir şeyin doğru olması mümkün müydü?

Nick onu seviyordu.

Sözcükler Isabel'in zihninde yankılanıyordu ve başka bir şey düşünmesini imkânsız hâle getiriyordu.

Sonra Nick onu öptü ve Isabel hiçbir şey düşünemez oldu.

Isabel'e aşkını ilan etmesi Nick'in içinde saf ve güçlü bir şeylerin kilidini açmıştı. Dudaklarını Isabel'in dudaklarından ayırmadan onu alçak taş duvardan kaldırıp kalenin kare

şeklindeki küçük bir alanındaki yumuşak, yeşil çimenliğe götürdü. Orada uzun süre öylece dikildiler, ağızları ve elleri birbirini keşfediyordu ve Nick bu anın diğerlerinden farkını kuvvetle hissediyordu. Yani karısıyla sevişmenin güçlü, sersemletici özelliğini. Deli gibi sevdiği kadınla...

Isabel'in elleri ceketinin ve yeleğinin düğmelerine indiğinde Nick dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve Isabel tenini bulmaya çalışırken iç çekti. Deli gibi öpüşmeye devam ederlerken ceketiyse yeleğini çıkardı. Isabel gömleğine asıldı, kumaşın altındaki geniş, ılık bedenini keşfetmek için ellerine yer açıyordu. Parmaklarını teninde hissetmek Nick için bir işkenceydi ve öpüşmeyi bıraktı, gömleğini başının üstünden çıkartarak rüzgâra bıraktı ve gömlek uçup mabetlerinin duvarlarının dışına düştü.

Isabel'e uzandı, öpüşmeye devam etmek istiyordu fakat Isabel kıvrak bir şekilde elinden kurtuldu, gözlerini Nick'in göğsüne dikmişti. "Hayır," dedi. Sesi Nick'in ona sahip olmak istemesine yol açan kadınsı bir güçle doluydu, "Seni görmek istiyorum."

Nick'e yaklaştı, avuçlarını göğsünde ve kollarında gezdirdi. "Çok genişsin... Çok bronz... Bu nasıl oldu?"

Nick konuşmaya çabaladı, Isabel'in dokunuşu için çıldırıyordu. "Londra'nın dışında bir malikânem var, tarlada çalışmayı seviyorum."

Isabel'in baygın bakışı onun bakışıyla buluştu. Nick onu kendine doğru çekip ağzını ele geçirmemek için yumruklarını sıktı. "Gömlek giymez misin?"

Başını salladı. "Her zaman değil."

Isabel, "Ne kadar kötü," diyerek dudaklarını Nick'in bedenine yerleştirdi ve Nick dayanamayacak hâle gelene kadar göğsünün sert hatlarına ıslak öpücükler kondurdu.

Nick çıldırmamak için kontrolü eline alıp Isabel'in du-

daklarma yöneldi. Daha sonra Isabel'i döndürdü ve elbisesinin arkasında boylu boyunca uzanan düğmeleri hızlıca açtı. Isabel duyduğu hazzı rüzgâra doğru solurken Nick onun ensesini öptü. Elbise gevşediğinde Isabel kumaşı göğüslerinde yakalayarak önünü döndü. Elbiseyi bıraktığında ve lavanta rengi kumaş ayaklarının dibinde toplandığında kahverengi gözleri bir deniz perisinin vaatleriyle doluydu.

Nick derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Yeniden Isabel'e uzandı, onu döndürerek korsesinin şeritlerini koparıncasına sökmeye başladı. "Korseyi icat eden kadından nefret ediyorum," diye homurdandı.

Isabel omzunun üzerinden ona bakarak güldü. "Korseyi bir kadının icat ettiğini sana düşündüren ne?"

"Çünkü bir erkek bir kadına ulaşmayı asla bu kadar zorlaştırmazdı." İç çamaşırı Isabel'in üstünden düştü ve Nick onu yeniden kendine çevirdi. Isabel onun, gökyüzünün ve kalenin önünde çıplık kalana kadar kombinezonunun askılarını sıyrarak omuzlarından düşürdü. Bakışı Isabel'in heyecan ve utanç karışımı bir duyguyla pembeleşen güzel bedeninde dolandı. "İşte buradasın," dedi Nick. Sesi arzu yoğunluğundan dolayı zar zor anlaşılıyordu. "Buraya gel."

Nick onu kendine doğru çekti, Isabel'in çıplak göğüsleri onun göğsüne yaslanmıştı. Nick ağzını şiddetli bir öpücükle ele geçirdi, dilini Isabel'in ağzına iyice ittirirken elleriyle göğüslerini avuçlayarak etten oluşmuş sert, çaresiz noktalar hâlini alana kadar meme uçlarıyla oynadı. Isabel arzusunu Nick'in dudaklarına karşı haykırdı ve Nick ağzını Isabel'in meme ucuna koyup etini dişleriyle ve diliyle hırpalayarak ve Isabel'in ona doğru kıvrılmasına sebep olacak şekilde nazikçe, çıldırtıcı bir şekilde emerek Isabel'in çıkardığı sesi ödüllendirdi. Bir eliyle onun en hassas yerine uzanıp orayı okşamaya başladı, vajinasını örten kıvrımları bir parmağıyla

la araladı. Isabel'in tutkusunun toplandığı noktayı buldu ve dayanamayacağı hâle gelene kadar bastırarak daireler çizdi.

Daha sonra yerlerini değiştirdi, Isabel'i bir kurbanmış gibi yumuşak çimenlerin üzerine yatırdı. Bacaklarını açarak onu güneşe, rüzgâra ve gökyüzüne sergiledi; ilk parmağının yanına ikincisini de ekleyerek onu zevkin doruğuna doğru sürükledi. Isabel'in gözlerinin tutkuyla parlamasını izledi.

Onu kollarında boşalırken izlemek istiyordu.

Isabel sırtını yay gibi geriyor, kalçalarını havaya kaldırıyor. Nick'e nereye nasıl dokunacağını, ittireceğini, daireler çizeceğini gösteriyordu. Nick eğilerek Isabel'in kulağına fısıldadı ve kulak memesini dişlerinin arasına aldı, "İşte bu, sevgilim. Zevke ulaşı."

Nick ona istemeyi bilmediği şeyi verdi... Daha hızlı, daha sert, daha güçlü, daha derine... Ta ki Isabel zevkini eski taşlara haykırana kadar. Sonunda kontrolünü tamamen kaybederken Nick'e sıkıca tutundu.

Sonrasında uzun süre kıpırdamadan uzandı. Nick ise onu doyasıya seyretti; çıplaktı, arzu doluydu ve *onundu*. Isabel nihayet gözlerini açtığında gözlerindeki müstehcen pırıltı karşısında Nick'in nefesi kesildi. Isabel elini onun göğsünden aşağı doğru gezdirdi. Parmaklarından birini Nick'in sertleşmiş ve Isabel'e susamış olduğu yere, pantolonunun kemerinin altına soktu.

Isabel, "Benim sıram," diyerek Nick'in pantolonunun düğmelerini aşırı yavaş bir şekilde çekiştirmeye başladı.

Nick harekete geçti, ayakkabılarını ve pantolonunu hızlıca çıkardı, Isabel kadar çıplak kalana kadar soyundu. Sertleşmişti, azmıştı ve Isabel'i deli gibi istiyordu. Ağzını uzun bir öpücükle ele geçirdikten sonra, "Adil olmadığımın düşünülmesinden nefret ederim," dedi.

Isabel kısıks, cilveli bir sesle güldü. Penisini eline aldı-

ğında Nick daha da sertleşti. Isabel onu zevkten gözlerini kapatana kadar okşadı. Bu konudaki beceri eksikliğini hevesiyle telafi ediyordu. Nick gözlerini araladı ve Isabel'in ona bakışını izledi. Onun ellerinde giderek daha da büyürken, hiç olmadığı kadar sertleşip uzarken büyülenmişti.

Nick izlerken Isabel eğilerek penisinin ucuna nazik, ıslak bir öpücük kondurdu ve Nick zevkten ölebileceğini düşündü.

Nick inleyince Isabel durdu, başını kaldırdı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Canını mı yaktım?"

Bu masum soru üzerine Nick gözlerini kapattı, kalçalarını oynatmaktan kendini alamıyordu, Isabel'in tekrar dokunmasını arzuluyordu. "Hayır, aşkım. Hayır..."

Isabel başını eğip ona yeniden baktı, kuşkuluydu. "Durayım mı?"

Nick'in sesi titriyordu. "Yeniden yap."

Isabel de yaptı, dudakları yumuşaktı ve Nick'e işkence ediyordu. Genç adam nefesini tutup onun bir sonraki hareketini bekledi ve Isabel'in dilinin nazik, çekingen yalayışını hissettiğinde hazdan inledi, "Evet... Aynen öyle... Tanrım, Isabel!"

Nick'in sözleri Isabel'i cesaretlendirdi ve saniyeler içinde masum öpücükleri, ağzının yumuşak emişleri Nick'i öldürecek kıvama geldi. Eğer durmazsa... *Durmalıydı.*

Nick, Isabel'i üzerinden kaldırdı, güçlü kollarıyla onu üzerine oturttu ve kendine doğru çekip öptü. O an Nick onun gözlerindeki şüpheyi gördü. "Hoşuna gitmedi mi?"

Nick cırtlak bir kahkaha attı. "Yaşadığım en inanılmaz şeydi, sevgilim. Çok hoşuma gitti."

Isabel'in alnı kırıştı ve Nick onun anlamadığını fark etti. Isabel'in ağzını bir kez daha aldı ve ikisi de soluksuz kalana kadar onu uzun uzun şehvetli bir şekilde öptü. Daha sonra

ağzını göğsünün ucuna götürerek göğüs ucu sertleşip acıyana ve Isabel çığlık atana kadar emdi. “Zevkin doruğuna sensiz ulaşmak istemiyorum. Bugün olmaz.”

Daha sonra Isabel’i kımıldattı, penisi Isabel’in içine yerleşene kadar onu yönlendirdi. Hissettiği şeyden dolayı Isabel’in gözleri büyüdü. “Yapabilir miyiz? Yani bu şekilde?”

Nick kaşını kaldırdı. “Deneyip öğrenelim.”

Isabel’i kaldırdı ve içine sonuna kadar girene dek onu üzerinde indirdi. “İyi mi?”

Isabel nazıkçe, “Evet,” diye fısıldadı. “Evet...” Nick’in üzerinde sallandı, uyumlarını ve aynı zamanda Nick’in akıl sağlığını test ediyordu. “Muhteşem bir his.”

“Güzel.” Nick onu yeniden kaldırdı, ona hareketleri gösterdi. Sevişmelerinin, zevklerinin kontrolünü alması için onu teşvik etti. Isabel Nick’in sallanarak, hareketlerini test ederek doyumunu aradı.

Nick izledi; elleriyle Isabel’in sıkı, güçlü baldırlarını okşadı; karnından yukarı doğru çıkarak göğüslerini avuçladı. Sona kavuşmasını sağlayacak ritmi bulmasında ona yardımcı oldu.

Tam bir işkenceydi.

Isabel sonunda onu doyuma ulaştıracak olan hareketi buldu, Nick’in üstünde hızla ve şiddetle sallandı, zevk dalgası patlamak üzereyken çığlık attı. Yüzünde şaşkınlık ve tutku belirlediğinde, başını eğip ona baktığında ve ismini defalarca söylediğinde Nick onu izledi. Tam bir zevk ayiniydi.

Nick birleştikleri noktaya uzandı, başparmağını Isabel’in vajinasının ortasına koyarak küçük, sert daireler çizdi ve onun kasıldığını, patlamak üzere olduğunu hissetti. Isabel’in gözleri büyüdü ve Nick, “Bana bak, Isabel. Gelirken gözlerimin içine bak,” diye buyurdu.

Isabel ellerini Nick’in omuzlarına koydu, gözleri gözleri-

ne kilitlenmişti, kahverengi maviye karşıydı. “Yapamam...” dedi Isabel nefes nefese. “Nick!”

“Biliyorum.” Nick kalçalarını Isabel’in kalçalarına kenetledi, zevk dalgası şiddetle çarparak onları bir tutku girdabına sürüklüyordu, ikisi de çılgılık atıyordu, aynı anda hazza ulaşırken sesleri antik duvarlarda yankılandı.

Isabel, Nick’in göğsüne yığıldı ve Nick soluk alışları sakinleşene dek onu orada tuttu. Sonunda kalan tek şey taşlarda hışırdayan rüzgârın sesiydi.

Nick dudaklarını Isabel’in şakağına koyup aşkını bir kez daha fısıldadı. Bunun üzerine Isabel ürperdi, kocasına daha da sokuldu ve Nick kollarını ona doladı.

Belki de her şeye karşın ikisi için bir şans vardı.

Isabel makyaj masasında oturuyordu, keten bir havluya sarınmıştı, düğün gecesi için hazırlanıyordu. Kocasıyla birlikte günün büyük kısmını dışarıda çıplak vaziyette düğün günü öğleden sonralarının tadını çıkararak geçirdikleri düşünülürse tuhaf bir durumdu.

Elbette evdeki kimse bunu bilemezdi. O yüzden Lara onu sıcak banyoya zorladığında Isabel hiçbir şey söylememişti, kocasıyla yeniden yüzleşmek zorunda kalmadan önce düşünceleriyle baş başa kalıp biraz yalnız vakit geçirmekten şikâyetçi değildi.

Kocası...

Onu seven adam...

Ya da en azında onu sevdiğini söyleyen adam...

Ah, bu sözler ne kadar da çekiciydi! Artık kadın cinsinin ne kadar zayıf olabileceğini, bir kadının birkaç heceyle heyecandan nefes nefese kalarak beklentiyle nasıl da zayıf düşebileceğini anlıyordu.

Kapı sertçe çalındığında kapıdakinin Nick olabileceğinin düşüncesi Isabel'in midesini ağzına getirdi fakat sesin yanlış kapıdan geldiğini fark etti. O gün Nick bitişikteki odaya taşınmıştı, odaları artık ortak bir kapıyla birbirine bağlıydı. Ses koridordan geliyordu.

“Evet?”

Kapı açıldı ve Gwen ile Jane içeri girdi. Isabel hemen doğruldu. “Her şey yolunda mı?”

Jane gülümsedi. “Anlaşılan bu akşam oldukça gerginsin, Isabel. Aklında bir şey mi var?”

Isabel kaşlarını çattı. “Hayır. Ne olacak ki?”

Gwen gülererek yatağın kenarındaki alçak tabureye oturdu. “Ah, Isabel! Nihayet oldu!”

“Ne oldu?”

Jane bakır küvetin ucuna ilişti. “Gidip kendine bir koca buldun.”

“Koca aramaya çıkmamıştım, Jane. Tüm bunlar benim rızam dışında gerçekleşti.”

“Ama bunun için mutsuz değilsin, yanılıyor muyum?” diye sordu Gwen.

Isabel, Gwen'in sorusunu uzun süre düşündü. “Pek sayılmaz. İyi bir adama benziyor.”

“Dünkü karışıklığa rağmen mi?”

Isabel başıyla onayladı. “Evet. Minerva Evi'ni güvende tutmaya yardım etmek istediğini açıkça belirtti.” Kadınlar başlarını sallayarak onayladılar, Isabel ise umursamaz bir tavırla, “Benimle evleniyorsa bu fazla seçeneği olmadığından dandır,” dedi.

Gwen sırtıttı. “Evlendi. Geçmiş zaman.”

Isabel başını salladı. “Ben bir eşim.”

“Gerçekten öylesin,” dedi Jane. “Ve umarım evlilik sana büyük mutluluk getirir.”

Isabel bu sözler üzerine hissettiği gerginliği görmezden gelemedi. Evliliği mutlu bir şey olarak bilmiyordu. Ayrıca bunun imkânsız olduğuna inanan en ufak bir parçası bile yoktu.

Sevilmek ne muhteşem bir duyguydu.

Ayrıca ne kadar da dehşet vericiydi çünkü insanı kendini kaybetmeye bir adım daha yaklaştırıyordu. Nick'in duygularına karşılık verirse, Isabel kim olurdu?

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Gwen ile Jane anlıyor-muş gibi bakıştılar.

“Ne var?”

“Şey, buraya gönderildik. Seninle konuşmak için...”

Isabel'in içini korku kapladı. “Ah, olamaz! Ne hakkında?”

Gwen gülümsedi. “Düğün gecen hakkında.”

Isabel'in kaşları çatıldı. “Neden?”

Jane, Isabel'i daha iyi görebilmek için kıpırdandı. Sesini alçaltarak, “Hazırlıklı olman gerektiğini düşünüyoruz. Yani ne beklemen gerektiğini bilmelisin,” dedi.

“Annen artık bizimle olmadığı için...” dedi Gwen.

Isabel'in kafasına dank etti, kadınların ziyaretinin sebebi düşündüğü diğer onlarca sebepten o kadar farklıydı ki gülmeye başladı. Krize girmiş gibiydi.

İki kadın bakıştı, ikisi de birbirinden daha şaşkıındı. Isabel ise gülmeye devam etti, kendine hâkim olamıyordu. Elindeki tarağı bıraktı ve nefes almaya çalıştı. “Özür dilerim!” Elini kaldırarak çılgın gibi salladı. “Özür dilerim! Ben sadece...” Ve yeniden gülmeye başladı.

Belki de onlara akşam yaşanacaklarla ilgili tavsiyeye ihtiyacı olmadığını söylemeliydi fakat şaşkınlıkları çok eğlenceliydi ve Isabel'in bir parçası onları biraz daha kıvrandırmayı istiyordu. Tek amacı önceki düşüncelerinden biraz sıyrılmaktı.

“Üzgünüm. Lütfen, devam edin.” Yüzünü onlara döndü
“Ne bilmeliyim?”

Gwen başladı. “Lord Nicholas’ın çok iyi öpüştüğünü zaten söylemiştin...”

“İyiden de öte.”

Aşçının yanakları kızarmaya başladı. “Harika. O hâlde umuyoruz ki aynı derecede makul bir...” Sustu, Jane’e baktı.

“Âşıktır.”

Isabel aynaya geri dönerek tarağı yeniden havaya kaldırdı. “Kesinlikle öyle olmasını umuyorum.”

“Evet, şey...” diye devam etti Gwen. “Olayların gelişme şekli seni şaşırtabilir.”

Isabel sırtıttı, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “Olaylar mı?”

Sessizlik oldu. İlk konuşan kişi Jane’di. “Heykellerinden de bildiğin üzere, Isabel. Kocandan farklı fiziksel özelliklerin var.”

“Evet...”

“Çok fazla ayrıntıya girmeyeceğiz,” dedi Jane. Gerginliği sesinden okunuyordu.

Isabel gülmemeye çalıştı. “Ama nasıl yapacağımı nereden bileceğim?”

“Lord Nicholas’ın biliyor olacağına inanıyoruz, Isabel.”

Bu kadarı çok fazlaydı. Isabel kıkır kıkır gülmeye başladı. “Evet, bundan ben de eminim.”

İki kadının da gözleri fal taşı gibi açıldı. “Zaten biliyorsunuz!” diye bağırdı Gwen.

Isabel sırtarak akşam için seçtiği, çiçeği burnunda kocasının begeneceğini umduğu koyu kırmızı ipek geceliği giymek üzere paravanının arkasına geçti. “Biliyorum. Ama düşündüğünüz için çok teşekkür ederim.”

“Sen korkunç, korkunç bir kadınsın!” dedi Jane neşeli bir sesle. “Ve o seni hak etmiyor!”

“Isabel sadece on iki saattir evli olduğuna ve düğün gecesini çoktan yaşadığına göre Lord Nicholas’ın başka seçeneği yok gibi görünüyor,” dedi Gwen ilgisizce. “Yani haklı mıyız?”

Isabel paravanın arkasından başını uzattı. “Haklı mı? Hangi konuda?”

“Makul bir âşık mı?”

“Gwen!” Isabel utanarak paravanın arkasına geri çekildi.

“Ah! Görünüşe göre öyle,” diye takıldı Gwen.

Kahkahaları sona erince Jane ciddi bir tavırla, “Ona âşık mısın?” diye sordu.

Isabel öğlenden beri zihninde dönüp duran bu soru karşında duraksadı. Tamamen dürüst olması gerekirse ondan önce de bunu düşünüyordu. Uzun boy aynasında kendini gördü, Nick için seçtiği ipek geceliğin altından belli olan fiziğini fark etti.

Bu geceliği onu mutlu etmek için seçmişti.

Onu istemesini sağlamak için.

Onu daha fazla sevmesi için.

İşin doğrusu Isabel ona gerçekten âşıktı ve bundan daha dehşet verici bir şey yoktu. Eğer bunu itiraf ederse annesine dönüşmekten, evliliklerinin anne babasının evliliğine dönüşmesinden korkuyordu. Annesi ne kadar uzun süre babasının özlemiyle yanıp tutuşmuştu, babasının atlarını görmek umuduyla pencerede ne kadar çok beklemişti? Babası evdeyken annesi nasıl da onun üstüne titrerdi. Gittiğindeyse onun hakkında nasıl da masallar anlatırdı?

Ve kocasının gidişi yüzünden çocuklarından nasıl da nefret ederdi?

Isabel öylesine yalnız, çaresiz bir hayatı tekrarlama riskini nasıl göze alabilirdi?

Hayır. Aşk bu eve, Isabel'in hayatına acı dışında bir şey getirmemişti.

Aşkın annesini mahvettiği gibi onu da mahvetmesine izin vermeyecekti.

Yarım bir hayat yaşamayacaktı. Bu yüzden Nick'e karşı duygularını kabullense de duygularını sesli olarak dile getirmeyi reddetti.

Jane odanın diğer ucundan "Isabel!" diye seslenerek onu düşüncelerinden kopardı.

Isabel derin bir nefes aldı ve aynadaki görüntüsüne bakarak konuştu. Yüzündeki üzüntüye, söylediği yalan yüzünden boğazını parçalayan acıya aldırış etmedi. "Ona âşık değilim," dedi. Sesinin neşeli kalmasını, arkadaşlarını eskiden olduğu kadar güçlü olduğuna ikna etmeyi istiyordu. *Kendini de buna ikna etmek istiyordu.* "Onunla görev icabı evlendim: James için, Minerva Evi ve Townsend Park için. Duruma aşkı dâhil etmeye gerek görmüyorum."

Isabel hissetmediği neşeli bir gülümseme takınarak paravanın arkasından çıktı ve Gwen'le Jane'i gözleri odanın başka bir kısmına dikilmiş hâlde buldu.

Isabel kadınların bakışını izledi ve içi cız etti çünkü bitişikteki odanın ortak kapısında kocası duruyordu.

Nick her şeyi duymuştu.

Nick sert bir tavırla selam verince Isabel'in gülümsemesi soldu. "Özür dilerim. Refakatçilerin olduğunu bilmiyordum."

"Ben..." Isabel sustu. *Ne diyebilirdi ki?*

"Biz de tam çıkıyorduk, lordum," dedi Jane. Jane ve Gwen hızla odadan çıktı. Isabel daha önce hiç kimsenin bir odadan o kadar hızlı çıktığını görmemişti.

Isabel onu seven adamla baş başaydı.

Aptalca sözleriyle o sevginin değerini düşürmüştü.

Nick arkasını dönerek diğer odaya geri döndü. Isabel hiç düşünmeden onu izledi, kapı eşiğinden geçtiği sırada Nick kendisi için hazırlanmış olan içki sürahisinden iki parmak kadar brendi doldurmuştu. Bardağına uzun süre dik dik baktıktan sonra içkisinden büyük bir yudum aldı; ardından geniş, alçak bir koltuğa oturarak Isabel'e döndü. Bakışı soğuk ve duygusuzdu.

Isabel ona doğru ilerledi, kırdığı şeyi onarmak için can atıyordu. "Nick."

"Kırmızı giymişsin."

Isabel sustu, Nick'in sözleri kulağına tuhaf gelmişti. "Ben..." Başını eğerek kendine baktı. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Nick duygusuz gözlerle ona bakarken sessizlik oldu. "Hoşlandım." Isabel bu Nick'i sevmemişti. Nick'in durgunluğu rahatsız ediciydi. "Ben..."

Yalan söyledim. Seni seviyorum.

Korku bunları söylemesine mani oldu. Isabel, Nick'in bunları yine de duymuş olmasını diledi.

"Buraya gel."

Nick'in talimatı otoriter ve sertti, Isabel'in ondan daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu ve bir parçası oradan kaçıp gitmek istiyordu. Odalarının arasındaki kapıyı kapatıp kilitlemek ve Nick normale dönene kadar ondan saklanmak istedi.

Aynı zamanda talimatına boyun eğmek istiyordu.

Nick içkisinden bir yudum daha aldı, mavi gözlerini Isabel'den ayırmıyordu.

Ona reddetmesi için meydan okuyordu.

Kabul etmesi için meydan okuyordu.

Isabel onu istiyordu.

Bu düşünce Isabel'i harekete geçirdi. Nick'in yanına vardığında bakışından, bakışındaki soğuk parıltıdan büyülenmişti. Onu sarsmak, tüm öğleden sonra orada olan titreşimi geri getirmek istedi. Gözlerindeki aşkı istedi.

Nick uzun süre kıpırdamadı ve Isabel, Nick onu reddedip sonunda uzaklaştıracak ve ona bir daha asla dokunmayacak mı diye merak etti. Sessizlik bitmek bilmiyordu, korkunçtu. Isabel arkasını dönüp kendiliğinden gitmek üzereyken Nick kıpırdadı.

Öne eğilerek Isabel'e uzandı ve baldırlarının arasında durana kadar onu kendine doğru çekti. Yüzünü Isabel'in yumuşak karnına koydu, derin derin nefes alarak açık ağzını ipek kumaşa bastırdı. Elleri Isabel'in baldırlarının dışında gezindi, kalçalarını avuçladı, onu kendine doğru çekerek Isabel'in kumaşla örtülü vajinasının üstüne ağzını koydu.

Nick'in sıcak nefesinin yarattığı his dayanılmazdı. Ellerini Nick'in başına koyarak parmaklarını siyah, gür saçlarına soktu ve bedenini ona doğru kıvrarak onu tüm benliğiyle sardı.

Nick başını kaldırdı, ellerini göğüslerine götürüp kumaşın altındaki koyu renk göğüs uçlarını buldu, göğüs uçları sertleşene ve onun için arzuyla dolana kadar başparmaklarıyla ve parmaklarıyla onları okşadı. Ancak o zaman Isabel kesik kesik, titreşim soluklar almaya başladığında Nick ona istediği şeyi verdi. Sertleşmiş göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı, kumaş ıslanıp Isabel'in göğsüne yapışana kadar kumaşın üstünden emdi, ardından sırasıyla dişleriyle kemi-rip diliyle yaladı. Isabel zevkten çılgılık atana kadar aynı şeyi diğer göğsünde de tekrarladı.

Isabel'in sesi onu cesaretlendirdi. Ayağa kalktı ve geceliği başından sıyrarak çıkardı. Çıplak bedenini soğuk mavi

bakışlarına maruz bıraktı. Onu yatak odasına götürürken Isabel bacaklarını ona doladı. Nick karısını yatağa bırakıp onu sıcak bedeniyle örttü.

Isabel gömleğinin çıkmasını, Nick'in tenini hissetmeyi istiyordu ve Nick, Isabel'in gömleğini çekip çıkarmasına izin verirken Isabel'in bedeninde dudaklarını gezdirerek orta çizgisine, boynunun tabanındaki çukura, göğüslerinin arasına, gövdesine ve yumuşak karnına sıcak, ıslak öpücükler kondurdu.

Isabel'in bacaklarını ayırıp onu yatağa doğru bastırdı. En hassas yerini koruyan tüylü kıvrımları araladığında genç kadın ona uyum sağlamak için kıpırdandı. Nick dudaklarını üzerine yerleştirdiğinde hiç merhamet göstermedi, dilini ve dişlerini Isabel'i zevk içinde yatakta kıvrandıracak bir ritimle çalıştırdı. Isabel saniyeler içinde çılgılık atmaya başlamıştı. Nick'in dili acımasızdı, hızlıydı ve Isabel'in verebileceği her şey dışında hiçbir şeyi kabul etmek istemiyor gibiydi.

Isabel, Nick'in altında paramparça olmuştu. Nick önce bir parmağını, ardından ikinciyi vajinasının içine iyice ittiğinde ve Isabel'in varlığından haberdar olmadığı bir noktaya temas edip onu bir kez daha doruk noktasına sürüklediğinde onun adını haykırdı.

Daha sonra Nick tek bir itişle Isabel'in içindeydi, ona sahipti, başka hiçbir şey yoktu. Hareketleri Isabel'in daha önce hissettiği her şeyden daha derin ve daha yoğundu. Onu bir kez daha neredeyse anında doyuma ulaştırdı. Isabel bağlarından kurtulmak için yalvarıyordu, sadece Nick'in götürebileceği doruğa ulaşmak için yalvarıyordu. Isabel adını haykırırken ve ona istediği şeyi vermesi için yalvarırken Nick onu uzun süre çıkardığı dorukta tuttu.

Isabel'in dudaklarını yakıcı bir öpücükle ele geçirdi, daha önce paylaştıkları her şeyden daha yoğun ve daha tut-

kuluydu. Daha sonra ikisinin arasına uzanarak başparmağını her şeyin başladığı ve bittiği yere koydu. Penisini iyice itti, içinde çevirdi ve Isabel kendini kaybetti, duygu seline kapılmıştı ve Nick'ten başka bir şey düşünemiyordu.

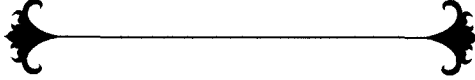
Nick'in kollarında kendinden geçerken onun adını fısıldadı.

Uzun bir sürenin ardından Nick, Isabel'in üstünden kalktı. Kenara kaydığı sırada Isabel ona uzandı, şahane sevişmelerinin sonrasını paylaşmak istiyordu. Ancak Isabel ona dokunamadan Nick yataktan çıkmıştı. Gömleğini ve pantolonunu yerden aldı ve odadan ayrıldı.

Nick ortak kapıyı kapatıp onu diğer odada bırakırken Isabel ona seslendi.

Pişmanlık hızlı ve acılı bir şekilde dank etti. O an Isabel sevişmeleri sırasında Nick'in bir kez bile konuşmadığını fark etti.

Yirmi Bir

Dokuz Numaralı Ders

Gizeminizi arttırın.

Lordunuzun merakını cezbetmeyi başardıktan sonra ilgisini arttırmak için ondan uzakta zaman geçirmeyi bir düşünün. En centilmen beyefendilerimizin bile içinde yatan vahşi avlanma içgüdüsünü bilmek için mütevazı ülkemizde düzenlenen yıllık tilki avlarını düşünmek yeterlidir.

Tilki olun, sevgili okuyucu ve sakın korkmayın!

Bu yetenekli avcılar peşinizden gelecektir!

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

Isabel'i uyku tutmamış, sonunda uyumaktan vazgeçip mutfığa gitmişti. Güneş doğduktan hemen sonra ocağın başında durmuş çaydanlığı izlerken Kate mutfığa geldi.

Isabel başını çaydanlıktaki sudan kaldırmadı, düşüncelele dalmıştı, önceki gece evliliğine verdiği hasarı düzeltmek için ne yapabileceğini merak ediyordu.

Ne tür bir eş daha ilk gününde evliliğini mahvederdi?

Senin türünde biri.

İçinden geçen cevaba direndi, çaydanlığın yüzeyinde oluşan küçük baloncukları izledi. Belki de Nick'i bugün bir kez daha atla gezintiye çıkmaya ikna edebilirdi. Belki yeniden deneyebilirlerdi.

Belki de Nick'e onu sevdiğini söyleme cesaretini bulabilirdi.

Başseyis, "Başında kaynasın diye beklenen su hakkında ne derler bilirsin," dedi ve dolaplardan birini açarak bir kurabiye kavanozu çıkardı.

"Evet, şey... Teoriyi test ediyorum."

Kate masaya yaslanarak hanımını uzun süre seyrettikten sonra, "Atlardan biri yok," dedi.

Bu cümle Isabel'in dikkatini çekti. "Yok mu?"

"Hiç var olmamış gibi."

Isabel'in midesi ağzına geldi. "Hangisi?"

"Kocaninki."

"Nick gitti mi?"

"Öyle görünüyor."

Isabel başını salladı. "Hayır. Buradaydı. Dün gece."

"Belki de sadece bir iş için kasabaya kadar gitmiştir."

Kate'in sesinden söylediğine kendinin de inanmadığı belliydi.

Isabel mutfaktan hızla çıkarak üst kata gitti, Nick'in yatak odasının kapısını çaldı ve beklemeden içeri girdi.

İçeri girer girmez durdu.

Nick gitmişti, eşyaları da onunla birlikte yok olmuştu.

Yatakta yatılmamıştı bile.

Gitmişti, hem de hemen sonrasında...

Isabel kollarını kendine doladı. Üşüyor ve kendini dayanılmaz derecede yorgun hissediyordu.

Kapıya döndüğünde Kate'in onu izlediğini gördü. "Isabel. Yapabileceğim bir şey var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Isabel başını salladı, onu doğru dürüst duymamıştı bile.

Nick gitmişti. Isabel onu uzaklaştırmıştı.

Tıpkı annesinin babasını uzaklaştırdığı gibi.

"Benim ihtiyacım..." Başını salladı, yıkıcı bir üzüntü onu boğuyordu. "İhtiyacım..."

Benim ona ihtiyacım var.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Ben..."

Ben her şeyi mahvettim.

Kate cevap vermedi, Isabel anlamasa da o anlıyordu. Koridora çıkarak Isabel'i odada tek başına bıraktı.

Isabel kapıyı kapattı, yatağa girdi. Bu yatakta kocasının uyuyor olması gerekirdi. Burada birlikte uyuyor olmaları gerekirdi.

Ama Nick orada yoktu.

Isabel yine yalnızdı ve Nick hayatına bir kez girmiş olduğundan her şey daha da kötüydü.

Nick onu terk etmişti. Tıpkı babasının yaptığı gibi.

Tıpkı Isabel'in yapmasından korktuğu gibi.

Isabel onu uzaklaştırmıştı.

Yan tarafına dönerek dizlerini göğsüne doğru çekti ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Nick'i sevmek için kendine güvenseydi olabilecekleri düşünerek ve evliliğinin yasını tutarak hıçkırı hıçkırı ağladı.

Gözünde yaş kalmayınca ise uykuya daldı.

Uyandığında geç olmuştu; uzun, altın sarısı güneş ışınları sıcak odaya yayılmıştı. Bir an için nerede olduğunu kavrayamadı ve doğrularak odayı tanımaya çalıştı. Tanıdığında hatıralar da hızla geri geldi.

Ayağa kalktı, üzüntü ve pişmanlık en basit hareketleri bile hayal edebileceğinden çok daha fazla zorlaştırıyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığı anda dışarıda endişeyle bekleyen Lara'yı buldu. Kapı sesini duyan kuzeni döndü ve Isabel, "Ne zamandır buradasın?" dedi.

Lara elini havaya kaldırıp salladı. "Önemli değil. Ah, Isabel!" Isabel'i kollarının arasına alarak onu sımsıkı kucakladı, sonra geri çekilerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Isabel başını salladı. "Bilmiyorum. Bir an mutluyduk ve başarılı bir evliliğimizin olabileceğine inanıyordum, sonra..." *Her şeyi mahvettim.* "Sonra her şeyi berbat ettim. Ve Nick gitti."

Lara sevgiden ve dostluktan doğan bir kesinlikle, "Berbat etmediğine eminim," dedi.

"Ama ettim!" Isabel kuzeninin gözlerine baktı ve oradaki endişeyi gördü. "Onu seviyorum, Lara."

Lara destek dolu bir gülümsemeyle, "Ama bu berbat bir şey değil! Harika bir şey!" dedi.

Isabel'in gözleri yaşla doldu. "Hayır, değil çünkü Nick'e onu sevmediğimi söyledim. Onu sevemeyeceğimi."

Diğer kadının yüzünde şaşkınlık belirmişti. "Ama neden?"

Isabel üzüntüyle kıvranıyordu. "Bilmiyorum."

Lara öne çıkarak kollarını Isabel'e doladı. "Ah, Isabel!"

Isabel ona sıkıca tutundu, gözyaşları sel gibi akıyordu. "Ona söylemedim çünkü korkuyordum. Onu seversem aneme dönüşeceğimden korktum. Kendimi gönül yarasına açacağımı düşündüm... Artık çok geç. Onu kırdım. Onu kırdım, o da gitti."

"Belki geri gelir," dedi Lara, umutluydu.

"Belki." Isabel bunu söylerken bile böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Nick Isabel'in güvenini yeniden kazanmak, değerini kanıtlamak için kaç kez uğraşmıştı? Isabel ise onu kaç kez geri çevirmişti? O son seferinde -Nick'in gözlerindeki ışık sö-nüp yerini soğuk, sakın bir aristokrata bıraktığında- işte o zaman Isabel onu kaybetmişti.

Isabel kuzeninin kollarında sakinleşmeye çalışarak uzun süre ağladı.

Sonunda gözyaşları dindi, James merdivenlerden koşarak indiğinde onunla yüzleşmek için tam zamanında derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Isabel!" James, Isabel'in gözyaşlarıyla iz iz olmuş yüzünü fark ederek aniden durdu. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

James yavaşça yaklaştı, yüzü ciddiydi. Isabel, James'in yelek giymiş olduğunu fark etti. Ayrıca mükemmel bağlanmış bir kravatı vardı. Küçük bir adama benziyordu. Nick'in etkisinin kanıtı gözyaşlarının bir kez daha gözünün ucuna inmesine yol açtı. Ağlamamak için gözlerini kapattı, üzüntüsünü kardeşine göstermeyi reddediyordu.

Kendini gülümsemeye zorladı. "Bir şey yok, James. Ne oldu?"

James onu uzun süre süzdü, çocuğun alnı endişeyle kırışmıştı. Sonunda, "Jane seni çağırmam için beni gönderdi. Bence sebebini görünce kendini daha iyi hissedeceksin," dedi.

Bundan şüpheliyim.

"Neymiş o?"

James başını salladı. "Sana söylemememi istedi. Kendin görmelisin."

Isabel iç çekti. Park'ın hâlâ hanımına ihtiyacı vardı. Terk edilmiş olsun veya olmasın. "Pekâlâ, yolu göster."

Üçü birlikte ikinci kata giden merdivenleri inerken Isabel gürültüyü fark etti. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benze-

meyen yüksek, boğuk konuşma sesleriydi. Hızla ana girişe çıkan merdivenlerin başına geldiler ve Isabel aşağıda gör-
dükleri yüzünden donup kaldı.

Park'ın girişi adamlarla doluydu. Elllerinde kovalar, sandıklar ve çantalar olan; her biri diğerinden daha şaşırtıcı adamların her biri merdivenlerin birkaç basamak üstünde durup soğukkanlı kâhya rolünü en iyi şekilde oynamak için elinden geleni yapan Jane'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Elbette, dünyada çok az kâhya evinin giriş salonunda Dunscroft sakinlerinin yarısıyla uğraşmak zorunda kalmıştır.

Isabel aşağıya inerek Jane'in yanına geldi. Jane ise o sırada, "Baylar işleri hâllerderken biraz daha sessiz olabilirsek hayatlarımız biraz daha kolaylaşır belki, ne dersiniz?" diye sesleniyordu. Sesini alçaltarak mırıldandı. "Düşünmeme yardımcı olacağı kesin."

Isabel, "Neler oluyor?" diye sordu.

Jane ona döndü. "Ortaya çıkma vaktin gelmişti."

"Kim bunlar?"

Jane konuşurken, aynı zamanda söz konusu adamları tek tek işaret ederek, "Anladığım kadarıyla..." dedi. "Şu çocuk üç sandık mum getirmiş, daha fazlasının da siparişi verilmiş. Şu ikisi batı çitini onarmaları için gönderilmiş. Şuradaki piyanoyu akort etmek için burada. O şeylerin akort gerektirdiğini biliyor muydun? Şu pardösülü adam çoktan ahıra yerleştirilmiş olan yeni yük atlarına bağlanmak üzere bir araba seçmen için seni bekliyor. Kate de mutluluktan kendini kaybetmekle meşgul. Şu adam içki mahzeni için şarap fiçileri teslim ediyor. Köşede pusup kalan iki kadın-zavalcılıklar- hepimizi yeni kıyafetlerle donatmak için buradalar. Şuradaki gözlüklü adam bir bankacı ve 'malikâ-

nenin hanımı' ile görüşmeyi talep ediyor. Rock'ın yanında duran dev grubu -nereden geldiklerini Tanrı bilir- mülkün uç kesimlerinde devriye gezmek için gelmiş ve... Ah, evet! Ayrıca çatıya çıkmayı talep eden yarım düzine kadar çatı tamircisi var.”

Isabel şaşkın hâlde topluluğa baktı, neler olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. “Burada ne işleri var?”

Jane, “Müzikçi!” diye seslenerek yakındaki sakin, kavruk bir zanaatkârın dikkatini çekti. “Balo salonuna şuradaki kapıdan gidiliyor.” Isabel’e döndü. “Söylediklerine göre onları Lord Nicholas göndermiş.”

Jane’in sözlerini anlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. “Hepsini mi?”

“Deneyimlerime göre tüccarlar ellerinde bedava mallarla öylece ortaya çıkmazlar, Isabel. Evet. Hepsini.”

Dili tutulan Isabel evinin girişindeki insan topluluğuna baktı, şaşkına dönmüştü. Nihayet Jane ile Lara’ya geri döndüğünde tek bir şey söyleyebildi. “Bana çatı tamircileri göndermiş.”

Jane şarapları taşıyan adama mutfak bölümünü tarif etmekle meşguldü. Arkasını dönerek, “Görünüşe göre bir de- liyle evlenmişsin,” dedi.

Bunun üzerine Isabel güldü. “Bana çatı tamircileri göndermiş.”

Bugüne kadar birinin ona verdiği en güzel şeydi.

Lara’nın ağzı kulaklarındaydı. “Kalbine giden yolu kesinlikle biliyor, Isabel.”

Isabel yeniden ağlayacak gibi oldu.

Keşke onu kalbine alacak kadar cesur olsaydı.

Isabel derin bir nefes alarak güçlü durmaya çabaladı. Ellerini buruşmuş eteğinde gezdirerek, “Ben ne yapayım?” diye sordu.

“Bence şu çatı tamircilerinin işe koyulmalarını sağlamalısın.”

Hava kararmadan hemen önce Isabel malikânenin ön merdivenlerinde duruyordu ve işçilerin sonuncusunun Townsend Park’ın uzun giriş yolundan çıkmasını izliyordu. Adamlar çatıda saatlerce çalışmışlardı ve daha önemli hasarları onarmak için gereken malzemelerle birlikte ertesi gün de geleceklerine söz vermişlerdi.

Esnaf gecenin karanlığında gözden kaybolurken Isabel geniş taş basamaklara oturdu, kararan gökyüzüne bakıp her şeyin farklı olmasını dilerken serin akşam esintisinden korunmak için kollarını kendine doladı.

Daha cesur olabilmeyi diledi.

Kendine Nick’i sevme izni vermekten çok korkmuştu, Nick’le ilişkisinin anne babasının ilişkisinin bir yansıması olmasından ödü patlamıştı. Onu severse kendisini annesine dönüşme tehlikesine atacağından; burada, Yorkshire’da Nick’in dönüşünü çaresizce bekleyerek eriyip biteceğinden korkmuştu.

O yüzden onu sevdiğini itiraf etmemek için kendini tutmuştu. Yine de buradaydı, Yorkshire’da Nick’in dönüşünü çaresizce bekleyip özlemle eriyip bitiyordu.

Görünüşe göre her hâlükârda annesine dönüşmüştü. Ama Nick babası gibi değildi.

Babasının Townsend Park için ömrü boyunca yaptığından çok daha fazlasını bir gün içinde yapmıştı. Önemli olan sadece çatı, çit ve at arabası da değildi. Park’ı böylesine açık bir şekilde önemsemesiydi. Minerva Evi’ni. Araziyi ve kızları bir haftadan az süredir tanıyordu fakat kendini onların refahına adanmıştı. Onların geleceğine.

Çünkü kendini Isabel'in mutluluğuna adanmıştı.

Isabel bunu artık anlıyordu.

Geceye doğru iç çekti.

Keşke bu kadar geç kalmamış olsaydı.

"Epey kayda değer bir gün oldu, değil mi?"

Rock'ın sesi karanlığın içinden gelmişti. Merdivenlerin dibine gelip Isabel'e yöneldiğinde o da ona doğru döndü. "Öyle de denebilir," dedi Isabel zoraki bir gülümsemeyle.

"Güvenlik ekibin görev yerlerinde. İyi adamlara benziyorlar. Seni yarın onlarla tanıştıracam. Eski oduncu kulübesinde geçici bir merkez oluşturduk. Birkaç temel onarım gerekecek fakat bu konuyu bir daha görüştüğümüzde Nick'le konuşacağım."

Rock'ın Nick'i yeniden göreceğinden emin olması yüzünden Isabel'in göğsü sıkıştı. Bundan Rock kadar emin olabilmeyi diledi. "Her şey çok hızlı gelişti."

Rock uzun süre konuşmadı, karanlık arazilere baktı. "İşlemleri yağmur durduğu gibi başlattı. Eşyalarımızı almaya kasabaya gittiğimde bu tür işlerde çalışmakla ilgilenebilecek onurlu adamlar bulması için emniyet görevlisiyle konuşmamı rica etmişti."

Isabel dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırdı. Nick işlemleri Georgiana kaçırılmadan önce başlatmıştı. Evlenmeye zorlanmalarından önce. Her şey değişmeden önce.

Bir süre sessizce oturdular, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Isabel'in Rock'a -sevdiği adamla, uzaklaştırdığı adamla tek bağlantısına- sormak istediği düzinelerce sorusu vardı fakat utanıyordu ve kuşkuluydu, duyguları onu eziyordu.

Sonunda güvenli görünen bir soru sordu. "Neden onunla gitmedin?"

Rock sustu ve Isabel'in sözlerini düşündü. "Çünkü Ni-

ck'in aksine ben dünyada en çok istediğim şeyi bırakmanın onu kazanmanın yolu olmadığını biliyorum.”

“Lara.”

Rock uzun süre cevap vermedi, hatta öylesine uzun ki Isabel, Lara'nın adını söylemeyeceğini düşünmeye başladı. Rock nihayet ona döndüğünde adamın koyu renk gözleri akşam karanlığında siyah görünüyordu. “Evet.”

Isabel başıyla onayladı. “İkiniz adına da çok mutluyum, yani bulduğunuz için...” Isabel duraksadı, boğazındaki düğüm cümlesini tamamlamasını zorlaştırıyordu. “...birbirinizi.”

Rock derin bir nefes aldı. Konuştuğunda ağzından çıkanları söylemiyor olmayı diliyormuş gibi hızlı ve kesik kesik konuştu. “Lara'nın bir beyefendinin kızı olduğunu biliyorum. Benden, onun dünyasında asla tam anlamıyla kabul görmeyecek bir Türk'ten kesinlikle daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Bir beyefendi değilim. Hristiyan da değilim. Fakat onu çok önemsiyorum. Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Sustu. “Çok zenginim.”

Isabel gülümsedi. “Neden içimizden birinin Türk olmanı önemseyeceğini düşündüğünü bilmiyorum, Rock. Ayrıca soylu biri olarak doğmuş olmanı gerekli göreceğimizi nereden çıkardığını da bilmiyorum. Bizimle birlikte geçirdiğin bir hafta boyunca bu tuhaf ekipten bir şey öğrenmedin mi?”

Rock son derece neşeli bir tebessümle Isabel'in gülümsemesine katıldı. “Sadece eksiklerimi belirtiyordum.”

“Tanrım, bunu yapmaya başlamayalım bence, kendi eksiklerimi listelemeye başlarsam bütün gece burada kalırız.”

“Asla,” dedi Rock cana yakın bir tavırla. Sonraki sözlerini seçmek için uzun süre sustu. “Onunla evlenmek istiyorum. Onun en yakın akrabası sen olduğuna göre sanırım senden...”

Isabel yaşlı gözlerle Rock'a baktı. "Tabi ki onayımı veriyorum. Eğer Lara seni kabul ederse seni Townsend Park'ta aramızda görmekten mutluluk duyarım." Rock rahatlayarak uzun bir iç geçirdi ve Isabel gözyaşlarının arasından güldü. "Seni reddedeceğimi gerçekten düşündün mü?"

Rock başını salladı. "Bilmiyordum. Beni evinde konuk olarak kabul etmek bir şey. Ama şey olarak kabul etmek bambaşka bir şey."

Isabel elini Rock'ın koluna koyarak, "Aile," dedi. "Kuzen."

Rock başını eğdi. "Teşekkür ederim."

"Evet, aslında zengin olmanın da hiç sakıncası yok."

Rock kahkahaya boğuldu. "Nick haklıymış. Sivri bir dilin var."

Nick'in bahsi geçince Isabel ciddileşti. "Sanırım aşırı sivri bir dil." İç çekerek devasa adama döndü. "Her şeyi mahvettim. Onu son gördüğümde çok farklıydı. Soğuktu. Duygusuzdu."

"Zamana ihtiyacı var, Isabel."

"Onu seviyorum," diye itiraf etti Isabel. Duygularını bu adama, kocasının arkadaşına itiraf edince nedense kendini rahatlamış hissetti.

"Bunu ona da söyledin mi?"

Isabel gözlerini kapattı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü korkuyordum."

"Neyden korkuyordun?"

Isabel acı dolu bir kahkaha attı. "Beni burada bırakıp gitmesinden. Tek başıma. Ona âşık hâlde."

Rock gülmedi. Isabel'in acısını çektiği bariz ironiye değinmedi. Sadece, "Sanırım Osmanlı İmparatorluğu'nda olanları duyma vaktin geldi," dedi.

Isabel, Rock'a baktı. "Osmanlı İmparatorluğu'na ne olmuş?"

"Sanırım Nick ikimizin birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nda bulunduğumuzu anlatmıştır."

"Evet. Onu oradaki bir hapishaneden kurtardığını söylemişti."

"Peki, en başından o hapishaneye nasıl düştüğünü anlattı mı?"

"Hayır."

"Bir kadın vardı. Nick ona âşık olduğunu düşünüyordu."

Isabel'in gözünün önüne acı veren bir görüntü geldi, Nick kalbine giden tüm yolları bilen bir kadının kollarındaydı.

Rock taş korkuluğa yaslandı, adamın gözleri hatıralarla parılıyordu. "Ankara'nın hemen dışında birkaç haftadır kamp yapıyorduk. Krallık, imparatorluğun içinde toplanan bir orduyla ilgili söylentilerden dolayı endişeliydi ve Nick'ten iz bırakmadan ortadan kaybolan bir muhbiri bulmasını istemişlerdi." Rock'ın sesi hayranlığa büründü. "Nick, Şark'ın her yerinde bir efsaneydi. Ona *bulan* -avcı- derlerdi. Herkesi bulabileceği söylenirdi."

Isabel başıyla onayladı. Minerva Evi'ni bulmak ona göre kesin çocuk oyuncağıydı.

"Alana bir gece Nick'in çadırının dışında ortaya çıkıverdi, kocasından yediği dayak yüzünden her yeri morarmıştı ve kanaması vardı, yardım isteyerek ağlıyordu. Nick onu kabul etti, onun karnını doyurdu, yaralarıyla ilgilendi fakat Alana onu sabah olmadan terk etti; kocasının onu bulacağından ve daha fazla döveceğinden çok korkmuştu."

Bunun üzerine Isabel irkildi, Nick'in böylesine yaralı bir güvercine karşı koyamayacağını hemen anlamıştı.

"Alana ertesi gece patlamış bir dudakla geri döndü. Sonraki gece de başka bir yarayla. Daha sonra ise ortadan kay-

boldu. Nick onun için endişelenerek deliye döndü. Alana'yı şehrin içindeki bir eve kadar izlemişti ve onu bulmayı, onun güvende olduğundan emin olmayı takıntı hâline getirdi. Onu günlerce bekledikten sonra sonunda Alana ortaya çıktı. Evden birkaç kadınla birlikte pazara gidiyordu. Nick orada kadınla konuşmanın bir yolunu buldu ama Alana onu rahat bırakması için yalvardı. İyi olduğuna yemin etti.”

Bunun üzerine Isabel kollarını kendine daha sıkı doladı. Onsuz da gayet iyi idare ettiğini iddia ettiğinde Nick'in bundan nefret etmesine şaşmamak gerekirdi.

Rock devam etti. “O gece Alana bir kez daha Nick’e geldi. Yarası yoktu.”

Rock ayrıntıya girmedi fakat Isabel aptal değildi. Nick'i kadınla birlikte düşününce midesi bulandı. “Çok mu güzeldi?” Isabel kendine hâkim olamadan soru ağzından kaçmıştı.

“Evet. Hem de çok.”

Isabel o kadından nefret ediyordu.

“Güzelliği şeytani kişiliğinin gölgesinde kalıyordu.” Rock devam etti. “Nick o gece yanında kalması için ona yalvardı. Onu güvende tutacağına dair ona söz verdi. Onu sağ salım İngiltere'ye götüreceğine söz verdi. Alana kabul etti fakat hemen yola çıkmayı reddetti. Nick'e eşyalarıyla veya onun gibi bir şeyle ilgili bir mazeret sundu. Nick ona inandı ve onu alacağı yeri ve zamanı kararlaştırdılar. Birlikte kaçacaklardı.”

Isabel'in içini korku kapladı. Neler olacağını biliyordu fakat kendini dinlemekten alıkoyamıyordu.

“Elbette, bir tuzaktı. İmparatorluk *Bulan*'ın orada olduğunu ve muhbiri aradığını biliyordu. Aradıkları kişinin Nick olduğunu bir şekilde öğrenmişlerdi. Onu götürdüklerinde yakınlardaydım. Her şeyi izledim.” Rock sustu, geçmişte kaybolmuştu. “En iyi hatırladığım kısmı bu... Onu benden

daha iri, devasa altı Türk ancak zapt edebilmişti. Etkisiz hâle getirildiğinde Alana geldi, peçesini çıkardı ve Nick'in yüzüne tükürdü."

Isabel ihanetin görüntüsünü düşününce irkildi.

"Yarayı hak ettiğini söylemişti."

Rock başıyla bir kez onayladı. "Hak ettiğini düşünüyor. Alana'nın kadınsı cazibesine kapılmasının cezası olarak görüyor. Alana'nın onu sevdiğine inanmasının."

Nick'in geçmişi hakkındaki gerçekler ikisinin arasında berraklaşırken uzun süre sessiz kaldılar. Isabel, Nick'in sevdiği kadın tarafından yıkılmış olmaktan dolayı hissettiği acıyı düşününce ürperdi.

Nick'in gitmiş olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Isabel de ona aynını yapmıştı.

Rock devam etti, Isabel'in yaşadığı çalkantıdan habersizdi. "O zaman kadınlardan uzak durmaya yemin etti. O zamandan beri bir kadına bağlandığına şahit olmadım. Buraya gelene dek... Seni görene dek..."

Rock'ın sözleri yumruk gibi iniyordu. Nick kendini ona açmıştı, yeniden âşık olma inancını bulmuştu. Isabel'in o aşkı kabul edeceğine inanmıştı. Isabel ise aşkını reddetmişti. Nick'i reddetmişti.

Kusacak gibiydi.

Rock, Isabel'in yaşadığı karmaşayı fark ederek öne doğru eğildi. "Isabel. Nick seni seviyor."

Rock'ın sözleri onu daha da kötüleştirmişti. "Alana'nın yaptığı şeyin aynını yaptım."

Rock hemen ve kararlı bir şekilde karşı çıktı. "Hayır. Yapmadın."

"Beni seviyor. Bense onu reddettim."

"Isabel. Alana ona *ihanet etti*. Onu hapse gönderdi. Ona işkence ettirdi. Onu bulmasaydım Nick ölebilirdi." Sustu,

sessizliği kelimelerini vurgulamak için kullandı. “Alana’nın tam tersisin.”

Isabel başını salladı. “Nick bunu bilmiyor.”

“Aksine, Isabel. Biliyor. Sadece zamana ihtiyacı var.”

“Ne kadar zamana?”

“Bilmiyorum. Ancak uzakta kalamayacak. Bunu garanti edebilirim.”

Uzun süre sessizlik içinde oturdular, arkalardan cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. Isabel, Rock’ın hikâyesini ve Nick’le kendisinin geçirdiği zamanları düşündü.

Hayatı boyunca başarısızlık korkusuyla istediği şeyleri elde etmekten çekinmişti. Townsend Park’tan ayrılıp babasının yol açtığı dedikodularla yüzleşmekten korkmuştu, babasına dönüşür korkusuyla James’i okula göndermekten korkmuştu. Kendini kaybetme korkusu yüzünden de Nick’e âşık olmaktan korkmuştu.

Şimdiyse -onsuz- her hâlükârda kendini kaybetmişti. Ama her şeyi düzeltme şansı vardı. Her şeyi daha iyi hâle sokmak için. Hayalini kurmaya başladığı hayata sahip olmak için.

Yapması gereken tek şey uzanıp almaktı.

Nick’i almaktı.

Isabel ayağa kalktı ve başını eğip Rock’a baktı. “Nick’in peşinden gitmek istiyorum.”

Rock kaşlarını kaldırdı. “Şimdi mi?”

“Şimdi. Nerede o?”

“Sanırım Londra yolunu yarılamıştır.”

Londra.

Isabel başıyla onayladı. “O hâlde Londra’ya.”

Rock ayağa kalktı. “Seni ben götürürüm.”

Isabel başını salladı. “Hayır. Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Rock gözlerini kısarak Isabel'e baktı. "Isabel. Londra'ya tek başına seyahat etmene izin verirsem Nick kafamı uçurur."

"Sorun olmayacak. Posta arabasıyla gideceğim."

Rock bu komik öneriye kahkahayla güldü. "Bunu yapmana izin verirsem beni hiç düşünmeden öldürür."

"Neden? Kızların çoğu buraya posta arabasıyla geliyor."

"Evet. Şey... Artık Leydi Nicholas St. John'sun, Ralston Marki'sinin yengesisin. *Sen* posta arabasıyla yolculuk yapmazsın."

Bu konuşma Isabel'in değerli zamanından çalıyordu. Süreci hızlandırmak için rıza gösterdi. "Tamam. Nasıl gitmemi öneriyorsun?"

"Yarın sabah atlı bir araba kiralarız."

"Yolculuğumuz günlerce sürer!"

Rock iç çekti. "Sadece at değiştirmek için durursak iki buçuk günde orada oluruz. Posta arabasıyla en az dört gün sürer."

Isabel'in yüzü aydınlandı. "O hâlde eşlik etmeniz beni çok memnun eder, beyefendi."

Rock başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bunun için Nick benim derimi yüzecek."

Isabel gülümsedi. "Onu geri kazanmayı başarırsam öyle bir şey olmaz. O durumda son derece minnettar olacaktır." Isabel arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı, yolculuk için hazırlanmak istiyordu. Merdivenlerin tepesine birkaç basamak kala arkasını döndü. "Bekle. Londra'ya varınca nereye gideceğiz?"

Rock tereddüt etmedi. "Ralston Evi'ne gideceğiz. Markizin yardımına ihtiyacın olacak."

Yirmi İki

“Beni buna zorladığın için seni öldürmeliyim.”

“Muhtemelen. Ama yapmayacaksın. Londra’ya dönmen kendi hatan. Senin yerinde olsaydım yazın geri kalanı boyunca buradan uzak dururdum.”

“Callie’nin bir yaz balosu verdiğini nereden bilebilirdim?” Nick elinde tuttuğu viski bardağından büyük bir yudum içti ve kardeşine kaşlarını çatmak için durdu. Orkestra bahçede enstrümanlarını akort etmeye başladığında ikizler Ralston’ın çalışma odasında oturuyordu. Bir saatten kısa süre içinde Londra’nın seçkinlerinin yarısı -temmuz ayında şehirde kalan yarısı- bahçede toplanmış olacaktı. Nick resmi takımı içinde huzursuzca kıpırdanıyordu. “Yaz balosu yapıldığı duyulmuş şey mi?”

Ralston kardeşinin tuzağına düşmeyi reddederek, “Callie, Juliana’yı insanların tanınmasını sağlamak için iyi bir yol olduğunu düşündü,” diye cevap verdi. “Kız kardeşimizin talihsiz bir ünden muzdarip olduğunu hatırlatmak isterim.”

Nick viskisine doğru homurdandı. “Bunun tek sebebi anemizin...”

“Evet. Görünüşe göre toplum, nedenleriyle ve nasıllarıyla pek ilgilenmiyor.” Ralston, Nick’in bardağına kehribar rengi sıvıdan biraz daha koymak için öne doğru eğildi. “Callie burada olmana sevindi, Nick. Juliana da sevinecek. Bu gece eğlenmeye çalış.”

Eğlenmek.

Sanki bu mümkündü.

Isabel’den ayrılalı beş gün olmuştu ve bu zamanın bir saniyesinde bile eğlenmemişti. Geceyi loş bir bahçede aptal aptal sırttan Londralı kızlarla ve yaygaracı anneleriyle geçirmenin bu durumu değiştireceğinden son derece şüpheliydi.

Aslında geceyi loş bir bahçede geçirmenin ona Isabel’i düşündüreceğinden oldukça emindi. Ayrıca geceyi Isabel olmayan kadınlarla dans ederek geçirmenin onu çılgına çevireceğinden tümüyle emindi.

“Bilmen gereken bir şey var.”

Nick’in gözleri iyice kısıldı. “Neymiş o?”

“Hâlâ çok değerli bir av olarak görülüyorsun. Tahminime göre bu gece burada bulunacak kadınların çoğu senin için gelecek.”

“Ben evliyim.”

“Bildiğin üzere bu bilgi henüz duyurulmadı. İnsan medeni hâlindeki değişikliği küplere binmiş hâlde Londra’ya dönmeden önce kardeşine söylemiş olacağını düşünürdün.”

Nick bu düşünce hakkında ne yapabileceğini kardeşine tam olarak açıkladı.

Ralston koltuğunda arkasına yaslandı. “Bugüne dek seni iyi huylu kardeş olarak gören herkesin bu akşam çok şaşıracağını söyleyebilirim.”

Bunun üzerine Nick ayağa kalktı, mantıksız bir öfke içini kavuruyordu. “O hâlde belki de gitmeliyim ve seni bana katlanmak zorunda kalma zahmetinden kurtarmalıyım.”

“Otur yerine, komik maymun.”

Nick kardeşinin tepesinde dikildi. “Sıkıyorsa bir daha söyle.”

Ralston viskiyi bardağında sakince çalkaladı. “Seninle çalışma odamda, resmî kıyafetlerim üzerimdeyken dövüşmeyeceğim. Callie boynumu uçurur.”

Ralston’ın umursamaz tepkisi Nick’in öfkesini sakinleştirdi. Yerine oturdu, öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı ve öfkesini silebilirmiş gibi yüzünü ovuşturdu. Başını kaldırdığında Ralston onu tümüyle anlıyormuş gibi izliyordu. “Sana bir şeyler yapmış, kardeşim.”

Nick’in evlendiğini bildirdiği kısa, üstünkörü konuşmanın dışında Ralston, Isabel’den ilk kez bahsediyordu ve Nick kardeşinin sözlerini duymazdan gelebileceğini ve ikizinin ona ihtiyaç duyduğu mahremiyeti tanıyacağını biliyordu. Fakat Ralston’ın sözlerini duymazdan gelmek istemiyordu.

Isabel hakkında konuşmak istiyordu. Sanki sözler onu yakınına getirebilirmiş gibi geliyordu.

Sanki konuşmak Isabel’in onu sevmesini sağlayabilirmiş gibiydi.

İçinde alevlenen acıya aldırış etmedi. “O inanılmazdır.”

Ralston cevap vermedi. Sadece dinledi.

Nick konuşmaya başladı, kardeşinden ziyade kendine anlatıyordu. “İçinde müthiş bir güç var, tanıdığım kimseye benzemiyor. Bir şeye inandığında veya ona ait bir şey için savaştığında bir kraliçeye dönüşüyor. Tanıdığımız kadınlarla alakası yok. Bir şey yapılması gerekirse Isabel onu yapar.” Başını kaldırıp kardeşine baktı. “Onu ilk öptüğümde pantolon giyiyordu.”

Ralston’ın ağzının kenarı tebessümle kıvrıldı. “Pantolonlu kadınlarda bir şey var.”

“Fakat yumuşak bir tarafı da var. Onu elimdeki her şeyle korumak istememe yol açan kökleşmiş bir belirsizlik.” Nick, Isabel’i düşünürken eliyle çenesini ovaladı. “Ayrıca

çok güzel. O kahverengi gözleri... Gözlerinde insan kendini kaybedebilir.” Isabel’i düşünürken sesi canlılığını yitirdi. Onu özlüyordu.

“Onu seviyorsun.”

Nick ikizinin anlayışlı gözlerine baktı. “Mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla.”

Ralston arkasına yaslandı. “O hâlde neden buradasın ve çalışma odamda viski içiyorsun?”

“Çünkü beni sevmiyor.”

“Saçma.” Ralston bunu hızlıca söylemişti ve samimiydi.

Nick başını salladı. “Gücenmeni anlıyorum, Gabriel fakat seni temin ederim, Isabel beni sevmiyor.”

Gabriel sırf Ralston Markisi olduğu için bunu bu kadar basitleştirebilirmiş gibi otoriter bir sesle, “Tabi ki seni seviyor,” dedi.

“Sevmiyor.”

“Bizi her zaman severler.”

Nick bu açıklama üzerine kısa bir kahkaha attı. “Belki *seni* her zaman seviyor olabilirler. Fakat bu kadın *beni* sevmiyor.”

“O hâlde sevmesini sağlamalısın.”

Nick başını bir kez daha salladı. “Hayır. Kadınların beni sevmesini sağlamaya çalışmaktan bıktım. Tüm hayatımı bana âşık *olmadıkları belli olan* kadınları kovalamakla geçirdim. Dersimi aldım.”

Ralston kardeşini samimi bir bakışla süzdü. “Bu herhangi bir kadını kovalamakla aynı şey değil. Söz konusu kişi *senin* karın. Gerçekten sevdiğin kişi.”

Tanrım, Nick onu gerçekten seviyordu!

Isabel’in onunla sevdiği için değil, sadece görev duygusuyla evlendiğini açıkladığında içinde patlayan acıya benzer bir şey hiç hissetmemişti fakat anlaşılan acısı Isabel’e karşı duygularını yok edememişti.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bana ihtiyacı yok.”

Ralston sırttı. “Kadınların işi gücü bize ihtiyaç duymaktır, yanlış izlenime kapılmışsın. Deneyimlerime göre, neredeyse her zaman tam tersi geçerlidir.” Saatine baktı. “Benden daha bilge biri bir keresinde asil bir eşek olup hayatı boyunca gerçekten istediği tek kadını kaybedeceğine onu en yakındaki papaza götürüp ardından hamile bırakacağını söylemişti.”

Nick bu sözler ve beraberlerinde getirdiği hatıralar yüzünden yüzünü ekşitti. “Onunla zaten evliyim.”

“O hâlde yolu yarılamışsın.”

Nick’in gözünün önüne Isabel’in güneşin altında taş kalesinde etrafı çocuklarla çevrili bir görüntüsü geldi. *Nick’in çocukları.*

Nick’in içi özlemle yandı ve kaşları çatıldı. “Haklı olmandan nefret ediyorum.”

Ralston sırttı. “Nadiren yanıldığıma göre sanırım bu senin için büyük bir sorun oluşturuyor.”

Nick seçeneklerini düşündü. Tanrı aşkına, evliydiler. Isabel’den sonsuza dek uzak kalamazdı. İşin aslı, ondan uzak kalmak istemiyordu. Atına atlayıp Yorkshire’a geri dönmek ve Isabel’i omuzlarından tutup sarsmak istiyordu. Sonra da onu eski taş kaleye kaçırmak ve onunla sevişmek istiyordu. Hayatının geri kalanını onu mutlu ederek geçirmek istiyordu.

Eğer Isabel onu şu anda sevemiyorsa da belki bir gün sevmeyi öğrenebilirdi. Fakat Nick Londra’da kalırsa Isabel onu asla sevmeyecekti.

Nick’in ona ihtiyacı vardı.

Başını kaldırdı, kararlıydı. “Yorkshire’a geri dönüyorum.”

Ralston elini baldırına vurdu. “Harika!” diyerek ayağa kalktı. “Ama önce şu lanet baloya katılmalısın, yoksa karım beni asla bağışlamaz.”

Nick de ayağa kalktı, kararı yüzünden canlanmış hissediyordu.

Baloya katılacak, sonra da karısına gidecekti.

“Nick!”

Nick bir bardak limonata doldurduğu içecek masasına arkasını döndü ve ona doğru gelen yengesiyile karşılaştı.

Zarif bir selam verdi. “Leydi Ralston,” dedi sözcükleri uzatarak. “Bu ne kalabalık! Nasıl bir başarı! Kesinlikle yüksek sosyetenin en iyi ev sahibesisin.”

Callie kahkaha attı ve sonra sesini alçalttı. “Leydi Jersey duymasın. Yoksa bizi Almack’a *asla* davet etmez.”

Nick kaşını kaldırdı. “Çok yazık olur.”

Callie neşeyle gülümsedi. “Seni gördüğüme sevindim. Ralston şehirde olacağını söyledi fakat çok kısa süreliğine.” Callie’nin gülümsemesi soldu. “Nasılsın?”

Nick, Callie’nin ciddi ses tonunu bir süre düşündükten sonra, “Görünüşe göre kardeşim sana epey şey anlatmış,” dedi. Callie’nin kızarak her şeyi belli etmesi üzerine Nick gülümsedi. “Birkaç saat önce olduğumdan çok daha iyiyim.”

Callie’nin kaşları kalktı. “Fikrini değiştirmene balo sebep olmadı herhâlde?”

Nick onun cümlesinin mantıksızlığı karşısında kahkaha attı. “Hayır, leydim.”

Callie, Nick’in kahkahasına eşlik ederken kız kardeşi yüzünde mutlu bir tebessümle yanlarına geldi. Nick kardeşinin elinin tersine bir öpücük kondurmak için eğildi. “Şehre döndüğünü bilmediğime inanamıyorum! Nasıl bir ağabey kardeşini görmeye gelmez?”

“Aslında, çok kötü bir ağabey.”

“Yarın gelip bizi ziyaret etmelisin, olmaz mı?”

Nick başını salladı. “Maalesef yapamam. Sabahın ilk ışıklarıyla şehirden ayrılmam gerekiyor.”

Juliana abartılı bir tavırla dudak büktü. “Ne için? Daha yeni merhaba dedin!”

Nick lafı dolandırdı, evlilik haberini düşüncesiz kız kardeşiyle böyle umumi bir ortamda paylaşmak istemiyordu. “Katılmam gereken aşırı önemli bir işim var...” dedi, “... fakat yolculuğum sona erdiğinde sonuçlardan çok ama çok mutlu olacağımı garanti ederim.”

“Peki. Umarım bonkör bir hediyedir,” diye takıldı Juliana ve sonra dikkatini Nick’in omzunun üstündeki bir noktaya çevirdi. “Callie, o kim?”

“Kim?” Callie parmak uçlarında yükselerek Juliana’nı baktığı yöne döndü.

“Şşş!” Juliana elini salladı. “Anons edilmesini duymak istiyorum.”

Nick gözlerini yuvarlayarak tuzlu bir turta almak için uzandı, iki kadının şapşal şapşal sırttığını fark etmedi bile.

“Leydi Nicholas St. John.”

Kalabalık aniden sustu ve Nick donup kaldı. Kesin yanlış duymuştu. Bahçeye açılan, konukların baloya girdiği merdivenlere doğru yavaşça döndü.

Bugüne dek gördüğü en göz alıcı kırmızı elbiseyle Isabel göz kamaştırarak karşısında duruyordu.

Isabel’in burada ne işi vardı?

Nick gözlerini ondan alamıyordu, küçük bir parçası belki de onu hayal ettiğini düşünüyordu. Isabel’in gerçekte orada olmadığını... Yani Londra’da... Kardeşinin bahçesinde...

Juliana uzun, kemikli parmağıyla Nick’i dürttü. “Nick. *Un idiota*^{4*} gibi davranma. Dehşete kapıldığını görmüyor musun? Yanma gitmelisin.”

Juliana’nın sözleri onu kendine getirdi. Karısına doğru

^{4*} İtalyanca “bir salak” anlamına gelir. (ç.n.)

önce yürüyerek ilerlemeye başladı fakat bunun uzun süreceğini fark edince koşmaya başladı. Bu hareketinin bir skandala yol açacağı neredeyse kesindi ama Nick'in hiç umurunda değildi. Callie'den daha sonra özür dileyecekti.

İsteddiği tek şey Isabel'e ulaşmaktı. Ve ona dokunmak... Ve gerçekten delirmediğini doğrulamak... Isabel'in gerçekten orada olduğunu... Gerçekten onun için geldiğini...

Baloda koşturmanın iyi bir tarafı da vardı, şok olmuş kalabalık yolundan çekilmeye meyilliydi ve Nick saniyeler içinde merdivenlerin başına varmıştı. Isabel'e kavuşmak için basamakları hızla çıkıyordu. Isabel onu yol boyunca izlemişti. Isabel'in kahverengi gözleri endişe, şaşkınlık, heyecan ve Nick'in dile getirmeye cesaret edemediği bir duyguyla kocaman açılmıştı.

Nick hedefine vardığında onun sadece birkaç santim uzağında durdu ve ona doya doya baktı.

Isabel'in derin nefes alışını, göğüslerinin giydiği dökümlü ipek elbisenin yakasından muhteşem bir şekilde kabarmasını izledi. "Lordum." Isabel eğilerek reverans yaptı ve "Seni özledim," diye fısıldadı.

Nihayet gözlerine baktığında Nick onun doğru söylediğini anladı. "Ben de seni özledim." Nick ona doğru uzandı fakat henüz dokunamadan birinin sert, imalı bir şekilde boğazını temizlemesi ona mani oldu. "Nicholas," dedi Gabriel yakında bir yerden. Gabriel'in sözleri sessizdi ama anlaşılırdı. "Belki de karına içeriye kadar eşlik etsen iyi olacak, ne dersin?"

Isabel utanarak başını eğdi, onlara küstahça bir merakla dik dik bakan kalabalıktan uzaktaydılar. Nick ona dokunmamak için ellerini sıkarak yumruk yaptı. "Evet, elbette. Leydim?"

Hiç konuşmadan eve girdiler, anons edilmeyi bekleyen ve kesinlikle akşamın en heyecan verici kısmı olacak olan

olayı kaçırdıkları için hayal kırıklığı yaşayacak olan meraklı konukların oluşturduğu kuyruğun yanından geçtiler.

Nick, Isabel'i ulaştıkları ilk odaya çekerek kapıyı kapattı ve rahatsız edilmemelerini sağlamak için kapıyı kilitledi. Kütüphanedeydiler, şöminenin üstündeki rafta tek bir şamdan yanıyordu.

Nick onu ışık havuzuna doğru götürdü ve ardından öptü. Uzun süredir uzak kaldığı tadına, dokunuşuna hasret dolu bir şekilde sertçe öptü. Isabel'in ağzını sömürdü, nefesini kesti. Isabel de onun her itişine, her okşayışına karşılık verdi ve sonunda zevkten iç geçirdiğinde Nick de hazzını inleyerek gösterdi. Uzun, yoğun dakikaların ardından Nick'in dudakları yumuşadı ve öpücüğünü yavaşlatarak Isabel'in alt dudağını diliyle okşadı ve o anı başladığından çok daha uysal bir şekilde sona erdirdi.

Alnını Isabel'in alnına dayayarak, "Merhaba," dedi.

Isabel utanarak gülümsedi. "Merhaba."

"Tanrım, seni özlemişim. Tenini özlemişim. Kokunu özlemişim. Tüm o portakal çiçekleri ve Isabel... Ama hepsinden de öte *seni* özledim."

Isabel dudaklarına dokunup onu susturdu. "Nick," diye fısıldadı. O bir kelimenin içinde bir okyanus dolusu iyileştirici güç vardı.

"Londra'ya geldin."

"Evet."

"Ne zamandır buradasın?"

"Üç gündür."

Üç gündür buradaydı ve hiç kimse ona söylememişti.
"Gabriel bunu benden saklamanın bedelini ödeyecek."

"Sana söylememesini rica ettim. Hazır değildim. Senin için güzel olmak istedim."

Nick başını salladı. "Bana göre her zaman güzelsin." Isabel başını eğdiğinde parmağıyla onun çenesini kaldır-

dı. “Her zaman, Isabel. Yas kıyafetleri içinde, pantolonla, ipekler içinde... Üzerinde hiçbir şey yokken. Benim için her zaman güzelsin.”

“Söylemem gereken bir şey var.” Isabel sustu, Nick ise bekledi. Nihayet derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. “Seni seviyorum.”

Bunun üzerine Nick gözlerini kapattı, bu sözleri duymayı öylesine istiyordu ki. Gözlerini açtığı anda Isabel onu izliyordu, gergindi. “Bunu söylemek zorunda değilsin.”

Isabel’in gözleri büyüdü. “Hayır, söylemeliyim.”

Nick başını salladı. “Hayır, sevgilim. Gerek yok.”

Isabel geri çekildi, kararlı ve tereddütsüz bir sesle, “Nicholas St. John. Beni dinle. Seni seviyorum. Seni birini sevmenin mümkün olabileceğini sandığımdan çok daha fazla seviyorum. Seni evlendiğimiz gün seviyordum. Ondan önceki gün de ve ondan önceki gün de. O sözleri söyledim çünkü gerçeği söylersem bir gün beni bırakacağından ve sen yanımda olmadığın için üzgün, yalnız ve kırık bir kalple kalacağım korktum.”

Bunun üzerine gözleri yaşla doldu, konuşmaya devam ederken gözyaşlarını sildi. “Fakat sana seni sevdiğimi söylememem seni daha az sevmemi sağlamadı. Sen yine de gittin. Bense üzüldüm, yalnız kaldım ve kalbim kırıldı. O yüzden buraya geldim. Çünkü seni sevdiğimi bilmezsen yaşayamam. Çünkü olduğundan daha az değerli olduğunu düşünmeni istemiyorum. Sen benden çok ama çok daha iyi birini hak eden bir adamsın, işte olduğun bu.”

Isabel sustu, çok hızlı soluyordu, aşırı duyulanmıştı. Nick’e baktı ve mavi gözlerinin derinliklerinde yatak odasında aptalca sözleriyle kaybettiğini düşündüğü Nick’i gördü. Onu geri kazanmak için ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. O yüzden yüreğinden gelen sözleri söyledi. “Londra’ya seni sevdiğimi söylemek için geldim. Lütfen. Bana inanmalısın.”

Nick ona doğru ilerledi, parmağıyla Isabel'in çenesini kaldırdı, yüzünü kendi yüzüne doğru çevirerek o da yüreğindeki söyledi. "Seni bir daha asla bırakmayacağım, Isabel. Seni bıraktığım için çok üzgünüm. Geri gelecektim. Yemin ederim." Isabel'in dudaklarına kondurduğu öpücük yumuşaktı ama baştan çıkarıcıydı ve Nick'in sözlerindeki vaadi yansıtıyordu.

Nick başını kaldırdığında Isabel'in gözleri yeniden yaşla doldu. "Ben hatamı düzeltemeden gittin."

Nick onu kollarının arasına çekti. "Biliyorum. Özür dilirim."

Isabel konuştu, sesi Nick'in göğsüne karşı boğuk çıkıyordu. "Düzeltmek istedim, Nick."

"Biliyorum."

"Beni artık sevmediğine karar verebileceğini düşündüm."

Nick geri çekilerek Isabel'in endişeli gözlerine baktı. "Hayır, Isabel. Tanrı şahidimdir, seni her zamankinden daha çok seviyorum."

Isabel ona sulu gözlerle gülümsedi. "Güzel. Barış teklifi olarak sana Voluptas'ı göndermeyi düşünüyordum ama çok ağır."

Nick gülümsedi. "Gerçeğini almayı tercih ederim." Isabel'i yeniden öptü, ikisi de soluk soluğa kalana kadar şehvetle öpüştüler. Durduklarında Isabel kollarını Nick'in boynuna doladı. Nick ona hınzırca baktı. "Bu elbise muhteşem."

"Beğendin mi?" Bir kedi gibi sürtündüğünde genç adam inledi.

"Nereden geldi?" Nick yüzünü Isabel'in boynuyla omuzlarının birleştiği noktaya dayayarak konuşuyordu.

"Callie terzisini ayarladı. Tek bir isteğim oldu."

Nick, Isabel'in göğüslerinin tepelerini öpüyordu. "Mmm?"

Başparmakları kumaşın altında göğüs uçlarını bulduğunda Isabel iç geçirdi. “Kırmızı olması.”

Gözleri tutkuyla yanıyordu. “Enfes. Daha iyi takdir edebilmek için üzerinden çıkarmayı isterdim.”

Nick’in takılması üzerine Isabel kıkırdadı. “Hayır, Nick. Baloya dönmeliyiz. Zaten muazzam bir hadiseye sebep olduk.” Uzaklaşarak iç çekti. “Sence Callie bizi affedecek mi? Balosunu mahvettik!”

Nick, Isabel’in endişesine gülerek karşılık verdi. “Isabel, yengem hakkında bildiğim bir şey varsa o da balosunda böyle bir hadise yarattığımız için bize son derece minnettar olacaktır. Ralston evinde bundan sonra verilecek bütün baloların standardını belirleyecek, Tanrı kardeşimi korusun.” Isabel’in yanağına düşen bir saç tutamını yüzünden çekti. “Fakat baloya dönmek istiyorsan baloya döneceğiz.”

Isabel ona hafifçe gülümsedi. “İtiraf ediyorum, baloya dönmek istiyorum, sevgilim. Bunun iki sebebi var ve en önemlisi kocamla dans etmek istiyor olmam.”

“Bu çok güzel bir fikir.” Nick’in gözleri hüznlendi. “Herkesin karımla dans ettiğimi görmesini çok isterim.”

Son bir kaçamak öpücüğün ardından koridorlardan geçerek çok sayıdaki gözün onları hemen bulduğu terasa çıktılar.

Isabel, Nick’in elini sıktı. “Hepsi bizi izliyor.”

Nick, Isabel’in elini kaldırdı ve ipek eldiveninin üstünden parmak boğumlarını öperek, “Hepsi içeride ne kadar süre kaldığımızı hesaplamaya çalışıyor,” diye fısıldadı.

Isabel şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne için?”

Nick’in kaşları kalktı.

Isabel kahkaha atmamak için ağzını eliyle kapatarak nefesini tuttu. “Olamaz!”

Nick güldü ve yakışıklılığından dolayı Isabel’in nefesi kesildi.

Nick ona aitti.

Tıpkı onun Nick'e ait olduğu gibi.

Arka bahçeye açılan merdivenleri indiler, birileri onlara seslendiğinde elleri birbirine kenetlenmişti. "St. John!"

Nick durdu, bir adam onlara doğru yaklaşırken Isabel'i kendine doğru çekti. Adam uzun boyluydu, inceydi ve çok yakışıklıydı. Paltosu mükemmel kesimliydi ve ayakkabıları kusursuz cilalanmıştı. Adamın elinde gümüş topuzlu bir baston vardı ve etrafındaki kişilerin onun zengin bir züppe-den daha fazlası olduğunu düşünmelerini engellemek için kasıtlı olarak tasarlanmış ilgisiz bir tavırla yürüyordu.

Adam önlerinde durduğunda Nick, Isabel'in elini sıktı. "Densmore."

Isabel'in gözleri büyüdü. Densmore *bu* muymuş? Bu yakışıklı, komik gülüşlü, inanılmaz derecede iyi giyimli adam ölesiye korktukları Densmore muymuş?

Densmore, Isabel'e dönerek başıyla kısaca selam verdi. "Sanırım, Leydi Isabel..."

Isabel'in kim olduğunun kalabalığın arasında yayılması uzun sürmemişti. *Yengesi ve görümcesi hızlı çalışmıştı.*

"Nicholas." Isabel onu düzeltti.

"Anlayamadım?"

"Bana hitap ediyorsanız, lordum, sanırım aradığınız isim Leydi Nicholas olacak." Isabel, Nick'in onaylayan bakışını üzerinde hissedebiliyordu.

Densmore yüzünde kocaman bir tebessümle karı kocaya baktı. "Beni kafaladıklarından emindim. Ama *gerçekten* evlenmişsiniz."

Ah, evet. Gerçekten de babasının arkadaşıydı.

Isabel en neşeli gülümsemesini takındı. "Sizi temin edirim, sizi kafalamıyorum."

Nick sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Eşim asla kafalamaz, Densmore."

Isabel kocasının gamzesinin belirdiğini fark ederek, “En azından yabancıları,” dedi.

Densmore topuklarının üstünde arkaya doğru sallandı. “Peki,” dedi. Daha sonra gülümsedi. “Oh be! Her şey harika gidiyor!”

Nick, Isabel’in elini yeniden sıktı. “Kesinlikle aynı fikir-deyim.”

“Hayır, St. John. Demek istediğim, artık Wastearl’ün iş-leriyle sen ilgilenebilirsin. Lanet olası sorumluluğu zaten hiç istememiştim.” Sesini alçaltarak gizlice fısıldadı. “O tür işlere katlanamıyorum.”

Isabel yavan bir edayla, “Hiç belli olmuyor,” dedi ve bu-nun üzerine kocasının sırtıttığını gördü.

Densmore başını salladı, onu tam olarak dinlemiyordu bile. “Mükemmel!” Nick’in omzuna hafifçe vurdu. “Ayrıntıları görüşmek üzere yarın adamımı göndereyim mi? Ne dersiniz? Bence son derece harika!” Duraksadı. “Babanızın kaybı büyük talihsizlik, Leydi Nicholas. Şey... Başınız sağ olsun.”

Densmore bir karşılık beklemeden çekip gitti, ikisini şaş-kınlık içinde onu izlerken bırakıp kalabalığın arasında göz-den kayboldu.

Isabel, Nick’e döndü. Çok korktuğu gizemli vasisinin öylece çekip gitmesi onu hayrete düşürmüştü.

“Görünüşe göre Townsend Park’ın sorunları bana miras kaldı.”

Isabel, onun sahte hayal kırıklığına sırtarak karşılık ver-di. “Nasıl baş edeceksin?”

“Hayal etmesi bile çok zor.” Nick onun elini kaldırarak dudaklarını eldivenin altındaki parmak boğumlarına sürttü.

“Saçma. Bize bayılıyorsun.”

Nick’in bakışı yumuşadı. Güzel, mavi gözlerinin derin-

liklerindeki duygu seli yüzünden Isabel nefesini tuttu. “Aslında... Doğru.”

Nick ona çok yakındı. Isabel uzanıp onu öpebilirdi.

Hayır Bu hiç uygun olmazdı.

Bu aptal balodan ne zaman ayrılabilirlerdi?

Nick’in gözleri anlayışla parladı. Isabel’e doğru iyice eğildi. “Yakında,” diye fısıldadı. Sesi yumuşak, hınzır ve vaat doluydu. “Şimdilik, dans etmek ister misin, güzellik?”

Isabel kendine hâkim olamadı ve zevkten yanakları al al oldu. “Evet, lütfen.”

Nick onu dans eden kalabalığa doğru sürükledi. Müzikle salınarak ve dönerek geçen uzun dakikaların ardından Isabel’in yüzündeki gizli tebessümü fark etti. “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Baloya dönmek istememin ikinci sebebini düşünüyorum.”

Nick kaşını kaldırdı. “Neymiş o?”

“*Pearl and Pelisses*’i okuyan tüm bu hanımefendilere bu özel lordun tamamen elde edildiğini göstermek.”

Nick’in kahkahası aşırı yüksek sesliydi. Isabel’i kendine doğru iyice çekerek etraflarındaki çiftlerin dikkatini cezbetti.

Bu geceden sonra yüksek sosyetenin aylarca dedikodu konusu olacaklardı.

Ayrıca Isabel’in Wastearl’ün kızı olduğunu ve yas tutuyor olması gerektiğini öğrendiklerinde işler daha da kötüleşecekti. Ancak Isabel onu seven bu adamın güçlü kollarında gülerken ve dans ederken hiçbir şeyi önemseyemiyordu. Nick eğilip kulağına sessizce fısıldadığında ise...

Aslında yeryüzünde aşk yüzünden çıkan bir skandaldan daha kötü şeyler de vardı.

Son Söz

On Numaralı Ders

Bu son dersi öğrenmeniz çok önemli, sayın okuyucu.

Lordunuzu tamamen elde ettiğinizde onun hayatını layıkıyla ve kusursuzca güzelleştirmek sizin göreviniz olacak çünkü bekârlık ciddi ve saygıdeğer amaçları bulunan erkeklere göre değildir. İşin aslı evlilik, çocuklar ve bu ikisinin getirdiği hazlar iyi yaşanmış bir hayatın kanıtlarıdır.

Ayrıca lordlarımız -sizin için itinayla seçilmiş olan ve bu sayfalarda teşhir edilen bu erkeklik abideleri- hak ettikleri her şekilde onları sevmeye, onlara hürmet göstermeye ve onları el üstünde tutmaya muktedir gelinler isteyecektir.

Pearls and Pelisses

Haziran 1823

“Çok güzel bir düğün oldu.”

“Gerçekten de öyleydi.” Nick, Isabel’in elbisesinde boy-
lu boyunca uzanan düğmeleri çözerken boynuyla omuzları-

nın birleştigi noktaya nazik bir öpücük kondurdu. Elbiseyi ayaklarının dibine indirdikten sonra kollarını dolayarak onu kendine doğru çekti, elini bedeninde gezdirerek göğsünü yakaladı. “Ama senin kadar güzel değil.”

Bunun üzerine Isabel güldü ve iç çekerek Nick’e doğru eğildi, ona bedenini araştırma özgürlüğü tanıdı. “Tabi ki güzeldi. Lara ışıldıyordu. Rock ise... Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Nick durdu, dudaklarını bir kez daha boynuna götürmeden önce Isabel’in söylediklerini düşündü. “Mmmm...” Kulak memesini dişlerinin arasına aldı, kollarında ürpererek gülene ve kıpırdanarak kaçana kadar kulak memesini kemirdi. Nick onu yakalayıp kendine çekti ve uzun uzun öptü, daha sonra başını kaldırdı, bakışı endişeliydi. “Düzgün bir düğünümüz olmadığı için üzgün müsün?”

Isabel’in Nick’i almak için Londra’ya gitmesinin ve evliliği ikinci kez denemelerinin üzerinden iki ay geçmişti ve evlilikleri tam bir saadetti. Townsend Park’ta yaşıyorlardı fakat Nick sonbaharda taşradaki malikânesine gitmeyi önermişti. Malikâne Eton’a yakındı ve bu sayede Isabel, James’e okulun ilk döneminde daha yakın olma şansını elde edecekti.

Londra’dan ayrılmadan önce Nick, Park’ın yasal sorumluluğunu üzerine almıştı. Böylece Vikont Densmore da rahat bir soluk almıştı. O yüzden Minerva Evi’ne olabildiğince iyi bakılıyordu ve ev korunuyordu. Evin kadınları güvenliklerinin Nick, Rock ve evin seve seve bir parçası olarak kabul edilen bekçi grubunun elinde olduğu bilgisiyle daha mutluydu. Georgiana bile ağabeyinin yıkıcı gidişini izleyen aylarda biraz olsun gönül rahatlığına kavuşabilmişti. Dük sırlarını saklıyordu, en azından şimdilik.

Gelecekleri hakkındaki belirsizlik Isabel’e artık musallat olmuyordu. Gelecek ne getirirse getirsin Nick’in de Miner-

va Evi'nin başarısına en az onun kadar kendini adadığından hiç şüphesi yoktu.

Mesut hâlde kollarını Nick'in boynuna doladı ve onu şehvetle öptü. "Düğünümüz yüzünden en ufak pişmanlığım yok. Elbette bana düzgün bir evliliğimiz olacağına dair söz verdiğin sürece."

Nick, "Düzgün bir evlilik olacak," diyerek Isabel'i kucağına aldı ve onu yataklarına taşıdı. Yatağa vardıklarında elini Isabel'in bacağına iç kısmında yukarı doğru kaydırды, ipek içliğini aşağı doğru çekti. "Şimdiye kadar nasıl derecelendiriyorsun?"

Isabel soruyu düşünüyormuş gibi yapınca Nick ceza olarak omzunu çimdirdi. Baldırlarını okşayarak elini yukarı doğru kaydırıp oradaki yumuşak tenle oynamaya başlayana kadar Isabel güldü ve sonra sesi iç çekişe dönüştü. Nick'in bakışı Isabel'in bedeninde ve kıvrımlarına yapışan iç çamaşırında gezindi ve Nick, Isabel'in korsesinin olmadığını fark etti. "Ben kesinlikle çok iyi gittiğini düşünüyorum. Bazı şeyleri benim açımdan görüp korseden vazgeçmeye karar vermen beni bilhassa mutlu etti."

Isabel hafifçe ve sessizce gülümsedi. "Sadece senin korseler hakkındaki düşüncen yüzünden değil, Nick. Bir süre korsersiz idare etmek zorunda kalacağım. En azından aylarca."

Nick kafasına dank edince sustu. "Yani..."

Isabel başıyla onayladı.

Nick'in eli daha yukarılara doğru kaydı ve Isabel'in hafifçe yuvarlanmış karnında durdu. "Bir çocuk," dedi. Nick'in sesindeki hürmet su götürmezdi.

Isabel de elini karnına koydu ve parmaklarını Nick'in parmaklarına geçirdi.

"Ben de çok şaşırdım," dedi kuru bir sesle. "Doğru olduğuna beni ancak Jane, Kate ve Gwen ikna edebildi."

Nick güldü. “Her zamanki gibi Minerva Evi kadınları her şeyi benden önce biliyor.”

Isabel ona kahkahasıyla katıldı. “Şaşırdın mı?”

“Zerre kadar değil.”

Nick onu öperek konuşmayı sonlandırdı, öpücüğü yoğun ve şehvetliydi. İkisi de nefessiz kalmıştı. Isabel ellerini onun göğsünde ve omuzlarında gezdirdi, parmaklarını yumuşak saçlarında dolaştırdı ve Nick’in eli aşağı doğru kaydığında duyduğu hazla onun ağzına doğru inledi.

“Nick,” diye fısıldadı Isabel. “Seni seviyorum.”

Nick, Isabel’in dudaklarına karşı gülümsedi. “Biliyorum.”

Isabel, Nick’in kibirli sözlerinin kesinliği üzerine gülerken genç adam onun dudaklarını bir kez daha ele geçirdi.

Isabel’e onu ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

Ülkenin en çok satan kadın dergisi, çapkın
bekâr Nicholas St. John'u
evlenilecek en gözde lord
ilan ettiğinde genç adamın hayatı tam bir
cehennem döner. Nereye giderse gitsin
eş arayan hammlar ve
onların anneleri ile kışatılmaya başlar.
Leighton Dükkân'ın kayıp kız kardeşini
bulma görevi onu bu azap(!) dolu hayattan
kurtaracak mükemmel bir tekliftir ve
tam zamanında gelmiştir. Geçmişinde
Bulan -avei- adıyla bilinen Nick için bu
görev çocuk oyuncağıdır ve bekâr
kadınlardan uzaklaşması için harika bir
bahanedir. Ama yakışıklı, zengin, cesur ve
akıllı bir aristokrat
kaderinden ne kadar kaçabilir ki?

Leydi Isabel içinse hayat hiç kolay değildir.

Bakması gereken döküntü bir ev,
okula göndermesi gereken küçük bir kont ve
saklaması gereken bir düzine kadar kadın
vardır. Buna karşılık elindeki para edecek
tek şey annesinden yadigâr heykellerdir.

Kısacası,
herkesin ağızını sulandıran bir avdır.

Ve av ile avei **kları**
tün
allak bullak olacaktır...

t25